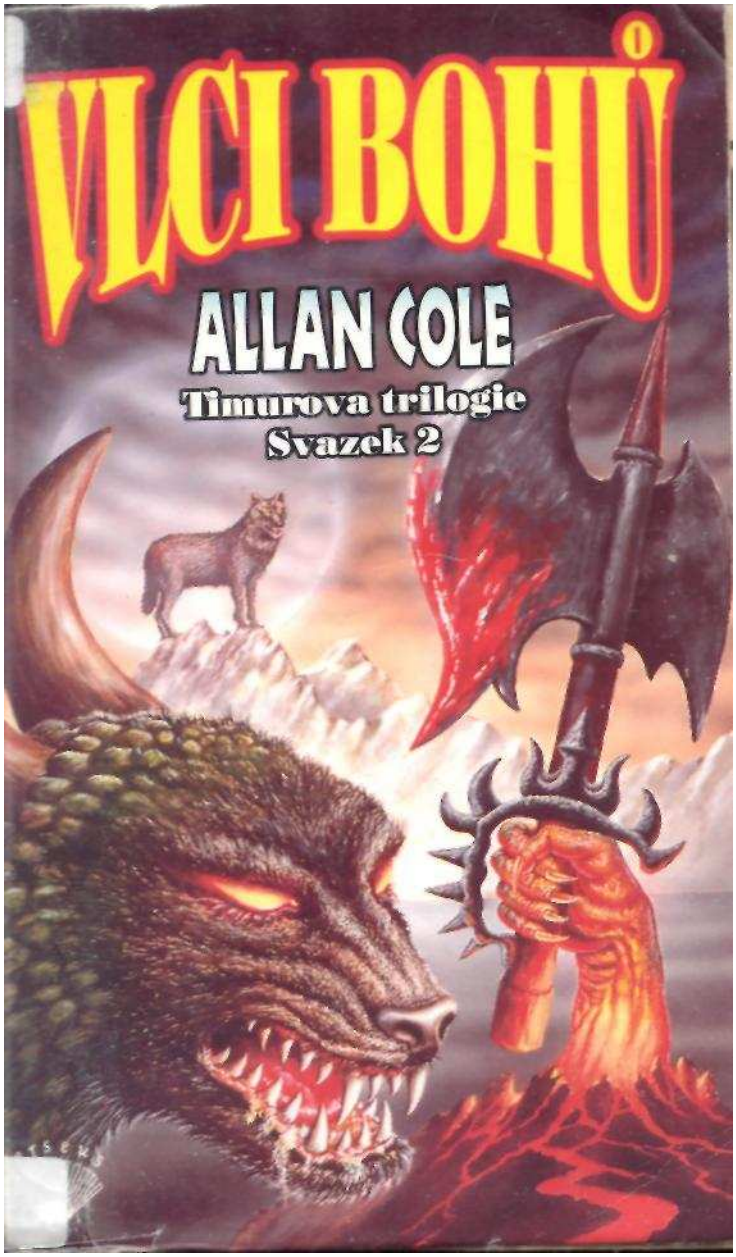

VLCI BOHŮ
ALLAN COLE
Timurova trilogie
Svazek 2

V nakladatelství Perseus vyšlo:

TIMUROVA TRILOGIE:

Když bohové spali
Vlci bohů - 2. díl

STENOVA DOBRODRUŽSTVÍ:

Sten

Připravujeme:
Vlčí světy
Dvůr tisíce sluncí

Cole Allan

Vlci bohů

Timurova trilogie

Svazek 2

ČÁST PRVNÍ

ČARODĚJ VE VYHNANSTVÍ

1

Sny o vlcích

Vzhůru, vzhůru do hor.

Vzhůru tam, kde zima vládne věčně a její poslové tyranizují zemi i oblohu.

A ještě výš. Vyšplhejme na vrcholky, kde jsou i orli ostražití. Kde vane ostrý vítr a odloupává bílou pokrývku ze sněžných polí, aby se dostal na černou skálu pod ní. Kde rozmarná obloha shlíží na nehostinnou krajinu.

Ano, vzhůru. Vzhůru k sedmi horským vrcholkům, které tvoří Nevěstu a šest panen. A výš... ještě výš... na místa ze všech nejvyšší; na Nevěstinu sněžnou korunku, kde Vysoké karavany stoupají k jasným obzorům.

Kde čeká Démonský měsíc, jenž krvavým třpytem zaplavuje severní oblohu.

Nový den právě vrcholil, slunce se vzpínalo hrozbě Démonského měsíce, zatímco skutečný Měsíc to vzdal a ustoupil do neznáma. Jaro zápasilo s koncem zimy. Období zoufalství. Období hladu.

Přímo pod Nevěstinou korunkou se navzdory vší mizérii zazelenala travnatá skvrna. Zeleň byla trikem přírody, louka propukající v květ z kotle žuly a ledu. Vítr odkrajoval z podivného tvaru tohoto kotle a vytvářel tak malý, bezpečný přístav pro Život.

Bezpečí však existuje pouze v očích nevědomého pozorovatele. Takové bezpečí je marným útočištěm nevinné představivosti.

A v této době, později známé jako Období vlka, nebylo možno věřit v bezpečí.

Na této loučce se spojovaly tři síly. Avšak jen jediná z nich byla nevinná.

Ve spánku jej přepadla smečka vlků.

Byl to ještě chlapec, pasáček koz příliš mladý na to, aby v horách zůstal sám. Strávil probdělou noc shrben nad ohýnkem a děsil se každého zvuku i stínu. Vyčerpaný usnul s prvním světlem nového dne a nyní ležel v malém přístřešku z kamenů zcela bezbranný. Nedbal již hladových šedých přízraků, které se plížily přes loučku, ani vyděšeného mečení koz.

Náhle se úlekem probudil, jako by v žaludku ucítil chladnou čepel nože.

Vůdce smečky po něm skočil. Oči mu žhnuly a vyceněné zuby se natahovaly k chlapcovu hrdlu. Chlapec vykřikl a zvedl ruce do vzduchu. K obávanému střetu však nedošlo a on se náhle ocitl v sedě na lůžku z houně a rukama tloukl do prázdna.

S otevřenými ústy zíral na idylickou scénu, která se před ním otevírala - louka se v prvním ranním slunci třpytila rosou a kozy poklidně žvýkaly šťavnaté výhonky. Po vlcích nikde ani stopy.

Chlapec se samou úlevou rozesmál. „To byl jenom sen!" chechtal se na celé kolo. „Ty jsi ale hlupák, Tio."

Ale ani skutečnost, že ta slova vyřkl nahlas, neutišila zběsilý tlukot Tiova srdce, ani nezmírnila pocit strachu. Rozhlížel se a hledal sebemenší náznak nebezpečí. Nakonec se jeho oči zvedly k výšinám, které obklopovaly loučku. Viděl jen ledovou skálu, třpytící se pod vesele modrou oblohou.

Chlapec se znovu rozesmál a tentokrát to bylo doopravdy. „Vidíš, Tio," volal nalézaje útěchu ve zvuku vlastního hlasu. „Není tu nic, co by ti mohlo ublížit. Žádní vlci. Žádní medvědi. Žádní lvi. Nebuď jako malé dítě!"

Několik dní předtím Tio se svým starším bratrem Renorem - velkým, urostlým hochem, který byl už téměř mužem, a Tio byl tím pádem přesvědčený, že se ničeho nebojí - přivedli kozy z Kyraniy. Potom se ale jedno zvíře těžce zranilo a Renor nechal Tia se stádem o samotě, aby sám s kozou přivázanou na hřbetě pospíšil do údolí a vyhledal pomoc.

„*O* samotě strávíš jen jedinou noc," ujišťoval chlapce Renor. „Do rána jsem zpátky. Přeci se tu nebudeš bát, nebo snad ano?"

Tato otázka ranila Tiovu hrdost. „Samozřejmě že ne. Myslíš si, že jsem nějaké malé dítě, nebo co?"

Neohroženost však Tia opustila společně s bratrem. Brzy se děsil i toho nejmenšího podezřelého zašustění a za soumraku jej zničehonic přepadl nepříjemný pocit, že ho někdo pozoruje. Jeho fantazie přivolávala všemožné obludy a nestvůry, které si z osamělého chlapce chtějí udělat večeři. Věděl, že je to hloupost. Kyranští chlapci vodili stáda k Božímu předělu po staletí. Jediné, co se kdy někomu z nich stalo, bylo, že někam spadli, a dokonce i to se stávalo tak zřídka, že ani nemělo smysl o tom přemýšlet. A co se týče šelem, žádné tam nežily. Alespoň ne takové, které by prahly po lidském mase. Nebylo tedy čeho se bát.

Tio si to v noci několikrát opakoval, jako by odříkával modlitbu ve vřelém kruhu přátel a příbuzných v malém chrámu u posvátného Felakiina jezera. Nepomohlo to. Strašlivý pocit, že je pozorován, naopak ještě zesílil. Ale teď, když nad vrcholky hor vystoupilo slunce a zaplavilo loučku světlem, Tiova neohroženost se vrátila.

„Jsi jako nějaké malé dítě," zavrtěl znovu hlavou a snažil se snížit hlas, aby napodobil bratrův mužný tón. „Neříkal jsem snad, že se nemáš čeho bát? Co sis myslel, ty troubo? Že na tebe přijdou démoni?" Odfrkl si. „Jako kdyby lord Timura něco takového dovolil! Kdyby však nějaký démon přece jen v Kyranie ukázal svoji ohavnou tvář, lord Timura by luskl prsty a démonův nos by proměnil v... v... třeba v tuřín! Ano, ano, přesně to by udělal. Proměnil by mu nos v tuřín!"

Uchichtl se, když si představil zbědovanou nestvůru. Chytil se za nos a vydával tlumené duté zvuky. *„Vrrr! Vrrrí"* Následovalo další uchichtnutí. „Démon by nemohl dýchat! *Vrrr! Vrrr!"*

Najednou jej něco napadlo a přestal se smát. Tio si vzpomněl, že se mu nezdálo o démonech, ale o vlcích. Neklidně se už poněkolikáté rozhlédl po loučce, ale usmál se, když zjistil, že je tam stejný klid jako předtím.

„Vlci lidi nejedí," ujišťoval se. „Jenom kozy. Nemocné kozy. Nebo kůzlata. Ale nikdy ne lidi." Zvedl tlustou hůl, co měl u boku, a co nejhrozivěji s ní zatřásl. „Tohohle se vlci bojí!" dodal odvážně. „Každý to říká."

Spokojeně sežvýkal kousek sýra a skývu chleba, sedl si zpět na lůžko a s mohutnou pasteveckou holí v ruce čekal na bratrův příchod.

Chvíli nato jej opět přemohlo vyčerpání. Upadl do hlubokého spánku, hůl mu vyklouzla z ruky a skutálela se do trávy.

Šedivka měla o svá mláďata starost. Cecíky měla bolestivě nalité mlékem a věděla, že už ji vlčata v chladném doupěti zoufale volají. Šedivce zakručelo v prázdném břiše a nebylo to pouze ze soucitu s mláďaty. Smečka už celý týden neulovila nic pořádného.

Byla to krutá zima, nejkrutější a nejdelší, jakou Šedivka pamatovala. Nejdříve ta nemoc a potom zuřivé bouře rozmetaly stáda na jejich bývalých lovištích. Vlčí smečka se Šedivkou v Čele se na cestě za potravou musela vydávat na míle daleko. Klesli tak hluboko, že museli drápy odhrabávat hlínu, aby nalezli červy prolezlé kořínky. Když zima konečně skončila, jaro přineslo nuznou úlevu. I nadále vládlo zrádné počasí a uprostřed klidného dne se bez varování mohla strhnout bouře. Tráva zatím vyrážela jen poskrovnu a na kostech těch několika málo jelenů a koz, které našli, nebylo skoro žádné maso.

Šedivka využívala schopností získaných mnoha lety lovu, aby hladovou smečku nakrmila.

Vedla je vysoko do hor, aby hledali louky se šťavnatou trávou a tučnými stády. Žádný z jejích starých triků nezabíral, a když se jí narodila vlčata, ve smečce už zbývalo pouze šest vlků tak vychrtlých, že jejich obličeje tvořily jen čumáky a zuby. Ostatní zemřeli po cestě - mezi nimi i její dlouholetý druh. Přesto se jí dařilo najít dostatek potravy, aby měla mléko pro mladé. Postarali se o to ostatní členové smečky, když ovládali vlastní hlad, aby se s ní o jídlo podělili; zajišťovali tím budoucnost smečky.

Krčili se vysoko nad loukou a v žaludcích jim kručelo z příslibu brzké hostiny. Většinu noci strávili vlci v úkrytu a pouze nedočkavě zavyli, kdykoliv uslyšeli nějakou kozu zamečet. Byli však velmi překvapeni tím, že pokaždé, když vstali, aby vyrazili k útoku, Šedivka jim skočila do cesty a chňapala po jejich vyzáblých nohách, dokud neuposlechli a opět neklesli na chladnou zem.

Šedivka cítila, že cosi není v pořádku. Nevěděla, co to je - ve vzduchu necítila žádnou pachovou stopu, ani neslyšela zvuk, který by ji dovedl ke zdroji neklidu. Stále však měla pocit, jako by někdo pozoroval. Ne ji. Ani smečku. Ale chlapce a kozy na loučce pod nimi. Jakmile se pokusila přiblížit, naježily se jí chlupy. Šedivka byla stará a tedy velmi opatrná vlčice, zvyklá důvěřovat svým nejniternějším instinktům. A tak jen čekala a pozorovala.

Právě přicházel rozbřesk. Ráno bylo jasné a vzduch neměl ani nejmenší nádech něčeho

podivného. To, co ji předtím zaráželo, bylo pryč. Viděla kozy, jak se pasou na louce a spící postavu chlapce nataženého pod nízkým kamenným přístřeškem. Nebylo čeho se bát. Nebylo proč váhat.

Zívla, což byl signál pro ostatní, a než se stačila postavit na všechny čtyři, už čekali.

Šedivka vyklouzla z úkrytu a s druhy v patách sbíhala po kamenitém svahu. Po chvíli pod polštářky tlap ucítila měkkou mokrou trávu a jak přidala do kroku, zaslechla, že vítr zpívá tu starou známou loveckou píseň. Ucítila silný kozí pach a vrhla se na první mečící oběť.

Vtom zahřmělo - těsně před ní blesk rozrazil zem a na všechny strany odhodil trávu a kamení.

A to, čeho se celou tu hladovou noc obávala, na ni odnikud zavylo a postavilo se jí na odpor.

Tio zaslechl mečení koz. Byl vzhůru, ale nemohl otevřít oči. Pokusil se pohnout, ale něco velmi těžkého jej tlačilo k zemi, že mohl sotva dýchat. Slyšel vrčení a naříkavé mečení.

Musíš vstát, pomyslel si. Vlci jsou tady, Tio! Musíš popadnout tu hůl a odehnat je. Vstávej, Tio! Vstávej! Nebuď jako malé dítě! Co by si o tobě Renor pomyslel?

S vypětím sil otevřel oči, zašátral po ovčácké holi a našel ji.

Řítil se na něj přízrak z toho zlého snu: planoucí rudé oči a slintající čelisti.

Dlouhé tesáky už se natahovaly, aby si jej vzaly.

Tio vyhodil hůl do vzduchu. Kovové čelisti přecvakly dřevo vejpůl. Chlapec vykřikl.

2

Pod Démonským měsícem

Vlk po něm vyskočil. Safar vykřikl a sáhl po dýce.

Svalil se z postele, dopadl do dřepu a bosýma nohama se zapřel o dřevěnou podlahu, aby udržel rovnováhu. Pozvedl dýku k úderu.

Probral se ze spánku a udiveně se rozhlédl. Stál v prázdné místnosti - ve *svém* pokoji! Vlk byl ten tam; žádné nebezpečí mu nehrozilo. Namísto toho se mu naskytl jeden z nejmírumilovnějších pohledů - ranní slunce proudilo oknem do ložnice a rozlévalo se po psacím stole. Okno bylo otevřené, takže slyšel zpěv ptáků a cítil čerstvý závan vzduchu od jezera.

Safar se odvrátil od silného světla a s úlevou spustil ruku svírající dýku. Zvedl se z podřepu a otřásl se chladem, protože měl na sobě jen tenkou noční košili.

Byl to jen zatracený sen, pomyslel si. Tiše došel k psacímu stolu, odložil dýku a nalil si pohár brandy. Vyprázdnil jej, otřásl se náhlým teplem v žaludku a jal se nalévat další.

Zastavil se s očima na džbánku. Nezdá se ti, že *to* v poslední době trochu přeháníš, příteli, pomyslel si. Zlý sen byl však tak živý, že měl jen nepatrný pocit viny, když podlehl a nalil si „jen ještě trochu", aby uklidnil poplašené srdce. Safarovi se zdálo, že je malým hochem, který je sám v horách, a že se na něj řítí smečka vlků. Probudil se právě ve chvíli, kdy útočili - vůdce smečky se postavil na zadní, přední tlapy se proměnily v démonské paráty a natahovaly se po něm drápy ostrými jako břitva.

V poslední chvíli, když se nacházel mezi snem a skutečností, se vlčí maska proměnila v lidskou tvář: dlouhý čenich se stáhl v silnou lidskou čelist, z vystouplých nadočnicových oblouků bylo náhle lidské čelo a lidská ústa s lidskými rty se pootevřela, aby promluvila... A právě vtom se probudil - těsně předtím, než bylo vyřčeno první slovo.

Safar postavil pohár na tácek a přemítal, co se asi ta bestie ve snu chystala říci. Odfrkl si. Nebuď směšný! To máš z toho brandy. Byl to jen sen. Nic víc.

Podíval se do svých poznámek. Plátěné listy byly rozházené po celém stole. Ano, nic víc než sen. Bezpochyby vyvolaný nocí strávenou bezvýsledným hloubáním nad stránkami Asperovy knihy ve snaze nalézt nějaký smysl v úvahách starého démonského čaroděje.

Ano, hodně popíjel a pracoval dlouho do noci. Poslední, co četl, než usnul, bylo další varování lorda Aspera nepřehledně zasazené do ponuré poezie.

Co to zase bylo? Ach ano:

...a Doba vlka už se naklání.
Vše promění se v klam, co hrůzu nahání.
Pak zeptej se, kdo lovec a kdo kořist jest?
A čí že temné rozkazy to posloucháme?
Když nebe mlčí - svět upadl v zapomnění -
Pozor na vlka, než přijde Bohů probuzení...

Safar si povzdychl. Nebylo divu, že se mu zdálo o vlcích. Notná dávka brandy a Asperova poezie je zaručený recept na zlé sny.

Odložil džbánek, našel roucho a navlékl si je. Vklouzl do měkkých bačkor se zvednutou špičkou - zvyk ještě z dob u dvora krále Protaruse. Teplo plstěné vystýlky za chladného jitra bylo jen nepatrným zlomkem luxusu, jehož si užíval jako velký vezír posledního krále králů, kterého však on sám nijak neoplakával.

Byly doby, kdy Safar vlastnil více paláců, než je loukotí na nebeském kole. Stačilo říci slovo a měl vybraná jídla a vína, šaty, šperky a ženy. Lidé i démoni se klaněli, když procházel kolem, a šeptali dětem jeho jméno, aby si ho zapamatovaly. Nic z toho Safar nepostrádal. Drsný zdravý život v Kyranie, vzdáleném údolí ve vysokých horách, kde se narodil, bylo vše, po čem kdy toužil. Ve větším

světě byl lordem Timurou, čarodějem mezi čaroději. Obávaným mužem. Zde byl pouze Safarem Timurou, synem hrnčíře a nyní vesnickým knězem a učitelem ve škole plné nezbedných dětí. Mužem, jehož hlavními nedostatky byla měšťácká obliba teplých bačkor, a možná, jen možná, trochu větší náklonnost k silným lihovinám, než je zdrávo. Jediné, co kazilo tuto idylu, byla skutečnost, že ho lidé ve vesnici nazývali titulem, který mu udělil král Protarus. Takže nakonec i tady, mezi lidmi, které miloval, mezi lidmi, které zná celý život, byl nazýván lordem Timurou.

A pokud šlo o ženy - Safar pohlédl na zmuchlané prostěradlo na prázdné posteli - nuž, v této oblasti neměl velké štěstí. Pravděpodobně by se mohl oženit s jakoukoliv pannou ve vsi, kdyby si to přál. Koneckonců, byl sotva ve třetí dekádě svého života a byl vyšší než kterýkoliv muž v Kyranie a silnější než většina z nich. Už v minulosti mu ženy říkaly, že je pohledný, ačkoliv jeho pronikavě modré oči ve světě tmavookých způsobovaly jistou nervozitu, dokud si lidé na jeho přítomnost nezvykli.

Byl také poměrně bohatý. Díky Leirie uprchl ze Zanzairu s tolika drahokamy v sedlových vacích, že by i pro toho největšího chamtivce představovaly nezměrné bohatství.

Od chvíle, kdy se vrátil do Kyraniy, mladé dívky kolem něj kroužily jako vášnivé včelky, které dávají na vědomí, že jsou volné. Několik jich dokonce dalo najevo, že sňatek není podmínkou a že by jim postačilo pouze s ním sdílet lože. To byla v puritánské Kyranie zajisté skandální nabídka. Za starých časů, když jeho lože stále ještě zdobila Leiria, mnohý jazyk kyranských stařen zamlaskal, kdykoliv kolem nich prošla. Navzdory vysokému morálnímu standardu v Kyranie však Safar nebyl z ničeho viněn. Muž udělá to, co je mu dovoleno, znělo motto. To dívka si musí zachovat úctu k ženské cudnosti.

Teď, když byla Leiria pryč, Safarova matka a sestry neustále kuly nějaké pikle, jak Safara zasnoubit s nějakou „slušnou dívkou".

Safar jejich nástrahy ladně zdolával. Po pravdě řečeno, přišlo mu velmi nepravděpodobné, že se někdy ožení. Měl k tomu pádný důvod, ačkoliv se o něm přátelům ani rodině nezmínil. Byla to jeho tajná hanba, tajemství, s nímž se svěřil pouze Leirie, která mu však vyhubovala, že je šílený.

Sílený nebo ne, Safar byl přesvědčen, že zapříčinil smrt dvou žen, které jej milovaly, a třetí z nich zlomil srdce.

Zamračil se, když si vybavil poslední Leiriina slova na toto téma...

Byla to poslední noc ve společném mileneckém loži. Nikdo z nich sice nic neřekl, ale oba to pochopili. Toho dne se Leiria vrátila domů po dlouhé projížďce v horách. Byla velmi zahloubaná, ale zároveň z ní vyzařovalo jednoznačné odhodlání. Zatímco ji Safar tiše pozoroval, sbalila si věci a hvízdla na pacholka, aby jí na ráno připravil koně a mezka.

Nakonec vytáhla brandy a oba se nádherně opili a milovali se, dokud neusnuli. Za hodinu se však probudili a pomilovali se znovu. Bylo to dlouhé, něžné milování plné záhad a hlubin, které žádný z nich nedokázal rozluštit, natož pak změřit. Potom si promluvili. Převyprávěli si příběhy o sdílených dobrodružstvích: o dobách, kdy si démonský král Manacia myslel, že je má v hrsti, a oni na něj zatím nastražili past; o tom, jak převezli zvědmistra Kalasarize, když s démonskou armádou obsadil Kyraniu; a pak o vůbec nejlepší lsti na démony v údolí.

Povídali si skoro až do svítání.

Poté Safar řekl: „Promiň, Leirio. Vím, že už jsem to jednou řekl, ale tentokrát jsem měl ještě větší-"

„Před šesti lety," přerušila ho Leiria.

„Cože?" zeptal se zmateně Safar.

Leiria přikývla. „Ano, bylo to před šesti lety, téměř přesně na den. Vzpomínám si, že jsme byli ve stáji u hradeb Zanzairu. Nevěděl jsi, jestli jsem spřízněnec nebo nepřítel, a zvažoval jsi, jestli mě máš zabít. Probohy, jak hloupý jsi musel být, když sis myslel, že bych ti někdy mohla ublížit!"

„Ano a promi-"

Leiria mu položila prst na rty a umlčela jej. „Neříkej to potřetí. Dvakrát je až dost. Zasloužila jsem si jen to první ‚promiň', tenkrát ve stáji, když jsi o mně zapochyboval. O to méně si přeji, abych si zasloužila druhé.

Jako vždy, má lásko, saháš pro vinu příliš hluboko. Klidně lituj toho, že jsi o mně někdy pochyboval. To beru. Schovám si to na nějakou uplakanou chvíli společně s tolika vzpomínkami na tebe, kolik jich poberu. V předvečer bitvy není nic lepšího, než si pěkně poplakat. Nádherně to uvolňuje ruku k šermování.

Ale na ta ostatní ‚promiň' házím velbloudí trus! Nezlomil jsi mi srdce, Safare Timuro. Zlomila jsem

si ho sama. Dobrá lekce pro naivního vojáka. Bylo to něco, co každý člověk - ať už muž nebo žena - potřebuje pro budoucnost. Když je člověk raněn na začátku života, alespoň má na co vzpomínat v dobách, když už si všichni myslí, že nestojí za to pouštět se s ním do boje.

Takže velbloudí trus! Safare Timuro, ty jsi mi nezlomil srdce, stejně jako jsi nezabil Methydii ani Nerisu!"

„Musíš uznat," namítl Safar nacházeje podivnou útěchu v dávném pocitu viny, „že kdyby se se mnou nesetkaly, byly by dnes naživu."

„To je směšné! Šly po cestě, kterou jim určil osud.

Někdy na člověka nepřítel zaútočí ze zálohy. Jindy se to obrátí a sám vpadne nepříteli do boku. V každém případě však kráčí směrem, který mu určil generál. Dělá jen svoji práci. Pochoduje, když mu řeknou pochoduj. Bojuje, když řeknou bojuj. Odpočívá, když řeknou odpočívej. A když odpočívá, modlí se ke všemu obávanému v pekle pro vojáky, aby potkal někoho, koho by mohl milovat.

Methydie a Nerisa toho někoho našly, Safare. A kdyby dnes byly naživu, obě by ti vyčinily za to, že se vůči nim cítíš provinile. Moudré ženy, jako byly ony, něco takového nesnášejí. Kdyby promluvili jejich duchové, řekli by ti to samé, co ti chci povědět já a to, že téměř nikdo v životě nezažil opravdovou lásku. Člověk se s někým miluje. Je mu teplo. Možná se mu dostane i jisté míry důvěrného přátelství. V těchto věcech nemám velké zkušenosti, takže nedokážu přesně popsat, co mám na mysli. Koneckonců jsem v životě měla jen dva muže - tebe a... Iraje. Ano, i jeho jsem kdysi... milovala. A to je zase mé .promiň'. Sakra! Pokud jde o Iraje, lituji toho mnohem víc, než si dokážu vybavit.

Lituji, že jsem neviděla, jaký doopravdy je. Lituji, že jsem mu dala vše, co jsem měla. Lituji, že jsem, třebaže na velmi krátkou chvíli, uvažovala o tom, že tě zradím. Jen jediného nelituji. Že jsi ho zabil. Iraj Protarus si takový konec zasloužil. Bez něj je na světě mnohem lépe.

Takže se už přestaň cítit provinile, Safare Timuro. Zvláště pak k ženám, které tě milovaly. Mluvím za ně za všechny!"

To byl konec rozhovoru. Chvíli se k sobě jen tak tiše tulili. Potom Leiria vstala, vykoupala se a oblékla se do lehkého brnění.

Nedíval se, když odjížděla. Zůstal v pokoji, hlavu skloněnou nad Asperovou knihou. Slyšel, jak cválá do dáli. Slyšel řinkot brnění, vrzání vojenského postroje. Ještě než zvuky zmizely z doslechu, měl dojem, že v ranním vzduchu ucítil závan jejího parfému.

Za celý svůj život se nesetkal s vůní, která by voněla tak dlouho a tak osaměle...

Safar se otřásl a vrátil se do přítomnosti s pomyšlením, že navzdory Leiriiným slovům jeho váhání přetrvává. Bude trvat hodně dlouho - jestli k tomu vůbec někdy dojde - než bude ochoten riskovat, že nějaké další ženě způsobí neštěstí nebo zármutek. Avšak pocit viny, ačkoliv byl velmi silný, hrál v dramatu, který tvořil Safara Timuru, pouze vedlejší roli. Jemu osobně připadalo, že kdykoliv se do hry vloží emoce, vystaví jeho a především jeho cíl nebezpečí.

Láska k Nerise jej přivedla do sváru s králem. A Iraj Protarus tuto lásku použil, aby nalezl slabost, s jejíž pomocí by mohl Safara zradit. Nerisa byla mrtvá stejně jako Protarus. Safar prchl ze slavného démonského města Zanzairu a paláce i bohatství nechal v plamenech, které město zachvátily - v plamenech způsobených velkým zaklínadlem, které vymyslel, aby Iraje zabil.

Od toho dne uplynulo šest let. Vlastně o trochu víc, protože už to bylo několik měsíců, co mu Leiria připomněla tuto tragickou událost. Šest let relativního klidu - alespoň v Kyranie. V okolním světě se však věci měly docela jinak.

Safar přešel k oknu a rozhlédl se po překrásném údolí, které nazýval domovem. Jeho dům - malá dvoupodlažní chaloupka postavená na úbočí hory poblíž třešňového sadu - mu skýtal výhled na oslnivě modrou hladinu Felakiina jezera, pojmenovaného po bohyni, jejíž chrám mu byl svěřen do péče. Na jezeře viděl rybáře, jak rozhazují sítě. Na mnoha polích obklopujících zářivé vody muži a ženy obdělávali zelené výhonky, které právě vystrkovaly hlavičky z teplé pokrývky prsti, aby přivítaly jarní slunce. V dáli hnali dva hoši stádo koz do hor na vysoké pastviny, kde se kozy pasou na šťavnaté trávě, po níž mají slaďoučké mléko. Výkřiky hochů a mečení koz se k němu nesly na něžném vánku, který se prohánět po úbočí hor. Safar silně pochyboval, že by mohla být tato idylická scenérie kdekoliv na světě napodobena.

Toho rána se však jeho myšlenky nezaobíraly krásami rodného údolí. Ani nesetrvaly u Leiriy, Methydie či Nerisy, ačkoliv byl pohár viny stále rozvířen.

Dělal mu starosti sen, který jej probudil. Byl to tak silný zážitek, že jej napadlo, jestli to náhodou

nebyla vize. Po zlém snu však nezůstalo ani trochu magického zápachu; musel to být jen obyčejný sen, ačkoliv velmi znepokojivý sen. A tak když Safar vyhlédl z okna, sotva vnímal všechnu tu krásu kolem sebe, která uchvacovala náhodné návštěvníky Kyraniy. Namísto toho se zaměřil na malé problémy, které tato krása ukrývala.

Tři špatné úrody za sebou následované krutou zimou podrobily obyvatele Kyraniy těžké zkoušce. Žili v poklidu po mnoho generací, a tak byli špatně připraveni na zlé časy, které v posledních letech zachvátily celý svět.

Příjem z velkých karavan, které kdysi každý rok přecházely přes Boží předěl z Kaspanu do Walárie a zpět, byl ten tam. Kyrania tím velmi strádala, ale stejně jako již mnohokrát v minulosti Kyraniané zdaleka netrpěli tolik jako všichni ostatní.

V okolním světě - ve světě pod úpatím Božího předělu - vládl jeden velký zmatek.

Protarusova roztříštěná říše proměnila Esmír v bezpočet bezvýznamných království tak malinkých, že nedokázala uhlídat své cesty před bandity, a tak nestálých, že jakýkoliv odvážný princ s armádou v zádech mohl zaujmout prostor, který zbyl po mocném Irajovi. Kyrania byla od zbytku Esmíru odtržená a Safar si nemohl být jistý, že nějaký takový princ ještě nepovstal.

V minulosti by se k nim zpráva donesla prostřednictvím velkých kupeckých princů, kteří znali cestu přes hory do Kyraniy. Ti však byli buďto mrtví, nebo se choulili doma a modlili se, aby chaos skončil.

Safar silně pochyboval, že budou jejich modlitby v brzké budoucnosti vyslyšeny, jestli budou vůbec někdy vyslyšeny.

Pohlédl na sever a spatřil Démonský měsíc se stříbrnou kometou na vzestupu, jak se zvedá nad vrcholkem hory. Dokud bude nebi vládnout tento měsíc, pomyslel si, mor, války a hlad budou dál pustošit zemi. Ze svých studií věděl, že je velmi pravděpodobné, že bude ještě hůře. Jednoho dne bude možná Démonský měsíc vévodit mořím, horám a planinám bez života. Safar byl přesvědčen, že svět stravuje sám sebe - zabíjí lidi, démony, zvířata i rostliny, jako by to byli stejní paraziti jako vši, klíšťata nebo mšice.

Kdysi už si Safar myslel, že dokáže najít odpověď -způsob, jak ukončit neomezenou nadvládu Démonského měsíce. Právě toto hledání jej přivedlo k Protarusovu dvoru a všem ostatní hrozivým událostem, které následovaly. Nyní, po šesti letech studia a čarodějných pokusů se Safar začínal podivovat, jestli není od samého začátku naprosto bláhový. Třeba jeho hádanka prostě nemá žádné rozřešení.

Ten zatracený starý démon, lord Asper, tvrdí, že bohové v nebi spí a k osudu lidstva i démonstva jsou lhostejní.

Safar pohlédl na džbánek s brandy a pomyslel si, že i kdyby měl Asper pravdu, proč by to mě, Safara Timuru, mělo zajímat?

Zvedl džbánek a pokračoval v úvahách. Proč právě *já* bych měl bojovat proti přirozenému běhu dějin? Bohové nás musí nenávidět. Podle toho, co Safar viděl ve svých třech dekádách života, měli bohové pádný důvod ponechat tento svět vlastnímu osudu. Lidé stejně jako démoni jsou mistry utrpení, útočí sami na sebe stejně jako na ostatní.

Nalil si další pohár. Do pekel s nimi se všemi! Jestli si právě tohle bohové přejí, kdo jsem, abych jim odporoval?

Zaslechl tichý hlas ve vedlejší místnosti. „Ukaž mu to ty!"

„Ne, ne, ty mu to ukaž!" protestoval jiný hlas.

„Bude se zlobit."

„Ale nebude."

„Ano, bude."

„Dobrá, dobrá. Tak já to udělám."

Safar se pousmál a pomyslel si, tohle je tvůj důvod, příteli!

Slyšel, jak ho volá syn: „Pojď sem, tatínku! Rychle se pojď podívat!"

Safar se zasmál a šel do Palimakova pokoje. Vstoupil opatrně, neboť nevěděl, co tam najde.

Nejdříve ucítil hrozný zápach.

Bylo to, jako by něco zemřelo a opět procitlo krátce poté, co dočista zplesnivělo. Páchlo to ještě silněji než maso. Bylo to spíš jako... Vtom se čichový šok proměnil ve vizuální šok a Safar uskočil, když se k němu obrovská příšera rozběhla.

„Překvapení!" volal Palimak.

Příšera, která proti němu stála, byla máslově žlutá a měla v sobě tak veliké díry, že skrz ni Safar viděl na druhou stranu. Jedna z těch děr se otevřela do větší šířky; Safar se domníval, že jsou to

ústa, a když stvoření promluvilo, byl si tím jist.

„Sýr!" proneslo to hlubokým hlasem, nebo to tak alespoň Safarovi připadalo. „Sýr," zopakovala příšera.

Mávala na něj nemotornýma rukama jako mechanická hračka nějakého malého prince.

Safar potlačil úsměv, pokynul rukou a stvoření se na místě zastavilo.

Palimak tleskal a zajíkal se smíchy. „Co říkáš, tati"? Líbí se ti?"

Byl to pěkný štíhlý hoch s vlnitými hnědými vlasy, nebylo mu ještě osm let. Měl podlouhlý skřítkovský obličej s červenými tvářemi a tak jemnou pletí, že byla téměř průhledná. Teď byly jeho obyčejně oříškové oči úplně zlaté, jak v nich poskakoval magický plamínek. Ležel na posteli s roztaženýma rukama a nohama.

„No tak? Řekni něco!"

Safar nasadil vážný výraz a prohlédl si příšeru. Musel se přemáhat, aby se nerozesmál, protože za Palimakem se schovávalo malé zelené stvoření. Byla to elegantní malá postavička asi tři dlaně vysoká, oděná do slušivých kamaší, blůzy a klobouku s péry. Měla tělo člověka, ale obličej i drápy jako démon.

Byl to Gandara, Safarův služebník. Gandara samozřejmě věděl, že si to u pána rozlil. Krčil se za chlapcem, ale prozrazovalo jej hlasité cvakání zuby.

Safar si Gandary chvíli nevšímal a prohlížel si chlapcův výtvor. Postava nebyla celá žlutá, jak se mu původně jevilo. Z těla trčely hnědé bochníkovité paže a nohy, které neměly dlaně ani chodidla. Hůlkovitá figurka měla lidský tvar s velkým balónem namísto těla, na němž seděl jeden menší, který tvořil hlavu.

Safar nedokázal přesně určit, z čeho je stvoření vyrobeno. Nasál do nozder vzduch v místnosti. „Co je to?" zeptal se.

„Hádej!" napínal ho Palimak.

Safar pohlédl na Gandaru, který se krčil za chlapcem. „Vylez," přikázal.

Gandara zamručel, ale vyskočil na postel. „Já za to nemůžu, pane!" ohradil se. Náhle otočil hlavu a malinké oči se zastavily na kamenné sošce želvy, která ležela vedle Palimaka.

Želva měla na zádech symbol Hadin: zelený ostrov ohraničený modrou linkou a na něm červená hora s tváří nestvůry chrlící oheň.

Gandarův dlouhý tenký jazyk vystřelil z úst. „Mlč už, Gandarí. Slyšíš! Drž hubu!"

„To je ošklivé," napomenul ho chlapec. „Drž hubu se neříká!"

Gandara byl raněn. „Ty jsi to říkal pořád, mladý pane. Drž hubu byla první slova, která jsi vyslovil. Jo jo, dobře si pamatuju, když"

„Zapomeň na to!" zarazil jej Safar. Ukázal na zatuchlou obludu v lidské velikosti. „Co je to?" zeptal se Gandary.

Gandara svěsil hlavu. „Sýr, pane," zamumlal. „Tak se to samo představilo." Snížil hlas, aby napodobil hlas příšery: „Sýr!"

Safar se proti své vůli rozesmál, protože tak jak řekl Gandara, stvoření bylo opravdu celé vyrobeno ze sýra - až na paže a nohy, které jak si nyní všiml, byly z chleba.

„To je snídaně, tatínku!" pípl Palimak. „Vidíš, udělal jsem ti snídani!" Svraštil nos. „Ale asi ti moc nevoní, co?"

„Říkal jsem mu, aby nepoužíval, co má pod postelí, pane, ale on mě neposlouchal," vysvětloval Gandara. „Řekl jsem mu, že jsou to něčí staré pochoutky, pochoutky nějakého malého špinavce. Nějakého malého špinavce, který se chodí najíst pod postel." Gandara se zadíval na kamennou želvu. „Nechci nikoho jmenovat, ale jisté všichni víme, koho mám na mysli."

Palimak zatleskal. „Gandarí!" zasmál se na Safara. „Gandarí rád snídá pod postelí a chutná mu hodně starý sýr." Chlapec si stiskl nosní dírky, aby ukázal, jak starý sýr má Gandarí rád.

Gandarí bylo Gandarovo dvojče. Přinejmenším celé jedno milénium žili oba v kamenné želvě. Byl to dárek od Nerisy. Soška a služebníci v ní byli stvořeni v Hadin - ve světě velmi vzdáleném od Esmíru. Ten, kdo sošku vlastnil, byl poctěn někdy až nepříjemnou možností využívat magických služeb dvojčat. Neustále mezi sebou válčili, což byl pro momentálního pána velmi rušivý faktor. Jedinou útěchou bylo, že se před normálními bytostmi nemohli objevit oba najednou. Gandara sloužil lidem a Gandarí démonům. Jen malý Palimak, který byl napůl člověk a napůl démon, je mohl vidět oba.

Přestože byli velmi nezbední, měli obrovskou čarodějnou moc a Safar jim nařídil, aby Palimaka ochraňovali. Palimak měl sošku neustále u sebe, což mu v jakékoliv chvíli poskytovalo dvojici

pečovatelů a kouzelných kamarádů.

Gandara se teď ze všech sil snažil vzbuzovat dojem toho nejnevinnějšího stvoření na světě.

„Varoval jsem Palimaka, pane. Pořád jsem mu říkal: ‚Neměl bys na snídaňové kouzlo používat ten starý smradlavý sýr, mladý pane. Otec se bude zlobit.'"

„Nic takového jsi neříkal!" namítal Palimak.

„Ale ano, říkal!"

„Sám jsi mě to kouzlo naučil!"

„Ne, já-"

Safar dvakrát tleskl. Prvním tlesknutím si zjednal ticho. Druhým způsobil zhroucení sýrové nestvůry. Ozvalo se prásknutí a nestvůra se vrátila do původního odporného tvaru, což byla hromádka starého sýra a chleba. Safar ji zametl a vyhodil z okna; spoléhal na to, že Naya, stará koza, která bydlela u něj na dvorku, s ní rychle skoncuje. Poté zamumlal očistné zaklínadlo, luskl prsty a v Palimakově místnosti byl opět čerstvý vzduch.

Než se otočil, Gandara zmizel - uchýlil se do kamenné želvy, kde bude bez pochyby pokračovat v hádce s Gandarím.

„Jsem hrozně unavený," vzdychl malý Palimak. „Dělat snídani není lehká věc."

„To asi ne," souhlasil Safar.

„Nejtěžší bylo udělat, aby ta snídaňová příšera začala mluvit. Myslel jsem si, že to bude opravdu velikánské překvapení!" Roztáhl ruce, aby naznačil, jak enormní bylo jeho úsilí.

„Řeklo to přece: ‚Sýr!'" dodal Safar. „Jistě si dokážeš představit, jak jsem byl překvapený. Ještě nikdy ke mně snídaně nemluvila."

Palimak svěsil hlavu. „Mrzí mě, že to tak ošklivě páchlo, tatínku. Sýr v kuchyni je dobrý, ale Gandara řekl, že nemohu z postele, dokud nevstaneš. Pokrčil rameny. „V tomhle domě vládne spousta pravidel."

Safar si záměrně dlouze a dramaticky povzdychl. „To ano." Nato pokrčil rameny a znovu napodobil Palimaka. „Ale co my s tím naděláme? Pravidla jsou pravidla!"

„Asi máš pravdu, tati," rezignoval unaveně Palimak. „Co my s tím naděláme? Moc rád bych ale věděl, kdo ta pravidla vymýšlí!" Zívl. „Asi si půjdu ještě na chvíli zdřímnout."

Palimak udělal kouzelnický pohyb rukou a z kamenné želvy se ozvala něžná, zasněná hudba. Chlapec pevně objal polštář a znovu zívl. „Vzbuď mě, až bude čas k snídani, tatínku."

Zavřel oči a usnul se rty rozechvělými posledními slovy. V jediném okamžiku dítě upadlo z bdělého stavu do spánku. Safar se na chlapce usmál. Prohlížel si, jak mu slunce prosvěcovalo mléčnou pleť. Palimak doslova žhnul a hluboko pod kůží Safar zahlédl nepatrný nádech modrozelené kůže: démonské kůže. A na malých nikách sevřených v pěst měl malinké špičaté nehty tak tenké, že byly vidět jen díky tmavější růžové kůži pod nimi. Když se Palimak rozzuřil a zapomněl se, tyto špičaté nehty vyjely jako drápky kotěte a neopatrného dospělého poškrábaly do krve.

Palimak měl na svůj věk neuvěřitelné magické schopnosti. Ačkoliv Safarovi říkal „tatínku", byl to nalezenec, dítě, které Nerisa - sama sirotek - našla na cestě. Slitovala se nad ním a adoptovala jej. Když Nerisa zemřela, vzal si Safar Palimaka do péče a vychovával jej jako vlastního. To, jak se démon a člověk - odvěcí nepřátelé - spojili v lásce, aby zplodili dítě, musel být zajisté složitý a tragický příběh. Nerisa bohužel zemřela dříve, než mohla Safarovi sdělit, co ví o Palimakově původu, a jak chlapec rostl a rostl, bylo neustále obtížnější vysvětlovat, proč jeho jinak vševědoucí otec na něco tak důležitého nezná odpověď.

Safar přikryl chlapce dekou a vrátil se do svého pokoje s novým odhodláním. Umyl se a převlékl se - nechal si jen měkké papuče. Snědl trochu jogurtu a vypil silný studený čaj z předešlého dne. Jedna žena z vesnice brzy přinese snídani, takže měl ještě chvíli času, než Palimak začne řádit.

Usedl k psacímu stolu a zpod haldy poznámek vytáhl knihu. Byla to velmi stará kniha, pokroucená, vyschlá a docela malá - o nic větší než lidská ruka. Pro jakéhokoliv čarodějného mistra to však byla kniha snů: úvahy lorda Aspera, který byl pravděpodobně největším čarodějem v historii. Asper žil před dávnou dobou a k stáru se rozhodl zaznamenat své myšlenky a objevy. Rukopis starého démona byl tak drobný, že jej Safar v poslední době raději četl s pomocí zvětšovacího skla. Kniha neměla žádný řád, čímž se pro čtenáře stávala ještě složitější. Teoretická zmínka o možnosti mechanického letu se mohla nacházet na stejné stránce jako složitá magická formule, jejímž jediným smyslem je vyhnat moly ze starého vlněného kabátu.

Navzdory své popletenosti křehké stránky ukrývaly vše, co bylo o světě známo. A vše, co nebylo, z nich volalo po objevení.

Náhodně knihu otevřel. Na jedné stránce byl velký nákres světa, který představoval dvě poloviny zeměkoule, jako rozpůlený balón. Čtyři hlavní části pevniny byly načrtnuty jako skutečné zemské útvary, narozdíl od jiných map ze Safarovy doby, které je zobrazovaly jako čtyři želví bohy, které nesou jednotlivé země přes moře. Pod každým nákresem byla napsána jména kontinentů. Uprostřed Středního moře se vznášel Esmír, země, kde žil Safar. Na severu byl Aroborus a na jihu Raptor. Poslední ze všech Hadin, se nacházela na druhé straně světa - přímo naproti Esmíru.

Hadin, země ohňů, místo, kde jak byl Safar přesvědčen, začala velká katastrofa, která pomalu sžírá svět.

Před dávnou dobou spatřil Hadin ve vizi: krásní lidé tančili na kouzelném ostrově pod hrozící sopkou. Potom došlo k erupci a sopka ze sebe začala chrlit plameny a smrt. V několika minutách bylo po tančících lidech; sopka dále plivala velké jedovaté plameny nabité takovou magickou silou, že Safara ožehla i prostřednictvím vize. Od té doby nebyl už svět stejný jako dřív.

Touha odhalit záhadu Hadin a zastavit zkázu se stala Safarovou posedlostí a posláním.

Stejnou katastrofu viděl i Asper. Ne však v okamžiku, kdy k ní došlo, ale ve vizi, kterou měl stovky let před touto smutnou událostí. Blížící se smrt světa - třebaže k ní mělo dojít v daleké budoucnosti - starého démona tak rozrušila, že to radikálně změnilo veškeré jeho uvažování. Napsal, že to bylo, jako by mu někdo strhl pásku z očí a „Pravda byla najednou lží a lež pravdou..."

A právě z tohoto popudu se Asper pustil do největšího díla svého života. Stáří z něj vysávalo sílu a trpké zjištění se mu vkrádalo do snů. Předháněl se s neodvratitelným příchodem smrti v naprosto planém úsilí vyřešit hádanku, jíž byl nadcházející konec světa.

Na sklonku života ve chvíli hlubokého zoufalství napsal:

Tam, kde svým srdcem pobudu,
Jedu na temném oři osudu?
Kopyta z oceli, ohnivý dech -
Odplata duše, či srdce vzdech?

Safar se již mnohokrát podivoval, jaká událost asi přiměla Aspera něco takového napsat. Po dlouholetém studiu došel k závěru, že Asper na konci svého života čelil silnému odporu. Byl považován za kacíře, neboť vykládal o netečných bozích spících v nebeském doupěti, o světě odsouzeném k záhubě. Největším jeho kacířstvím však bylo tvrzení, že lidé a démoni se od sebe ve skutečnosti příliš neliší. Dokonce spekuloval i o tom, že tyto dva druhy, které byly odvěkými nepřáteli, byly původně dvojčaty, opačnými stranami jedné mince.

Safar byl čaroděj i hrnčíř zároveň. Čarodějná část jeho osoby měla sklony o všem pochybovat. Hrnčířská část požadovala faktické důkazy. O mnoha Asperových teoriích byl stále na pochybách. Co se však týče hmatatelného důkazu, stačilo mu pohlédnout na Palimaka - dítě těchto dvou druhů. Jaký větší důkaz by kdokoliv potřeboval, aby pochopil, že člověk a démon kdysi sáli mléko ze společné matky?

Stejně jako Safar byl i lord Asper donucen prchnout před nepřáteli. Narozdíl od Safara ale neměl domov, do kterého by se mohl vrátit a téměř dvacet let se toulal po světě. Než zemřel - Safar odhadoval, že žil téměř tři sta let, což je velmi dlouho i na démona - navštívil Asper všechny čtyři kontinenty a pořídil poznámky a náčrtky o svých zážitcích a závěrech. Zmiňoval se například o masožravých stromech v Aroborusu, které se dokázaly vytrhnout i s kořeny, aby mohly dohnat a polapit svoji kořist. V Raptoru, tvrdí Asper, narazil na podivná ptákovitá stvoření, která byla vysoká téměř dvanáct stop. Neuměla létat a lovila ve smečkách tak, že obklíčila oběť a ubila ji obrovským zobákem ve tvaru sekyry. Asper vypráví o kdysi veliké civilizaci v Hadin s lidmi i démony pospolu, která sama sebe zničila tak krutou náboženskou válkou, že po ní v ruinách zbyli jen barbaři.

Právě v tomto okamžiku začíná být Asperův život skutečně záhadný. Starý čaroděj náhle a bez vysvětlení opouští Hadin. Mezi obdobím útěku a příjezdu na ostrov ve Velkém moři, asi dvě stě mil od pobřeží Esmíru, zela velká, možná až několikaletá mezera. Jak se Safar v průběhu bádání dozvěděl, tento ostrov byl mýtickým rodištěm Alisariana Dobyvatele, který před mnoha stoletími spojil démony i lidi pod jednu vládu.

Safar pohlédl na džbán s brandy, vzdechl a vrátil se ke knize. Znovu se pohroužil do mapky světa. A znovu stopoval cesty, kterými Asper putoval z Esmíru do Hadin a zpět. Pod mapou byl malinký nákres ostrova, kde Asper dožil své dny.

Jméno ostrova tam stálo napsané červeným inkoustem: Syrapis.

„Syrapis," vyslovil Safar nahlas a zamyslel se. „Co tam asi Asper hledal?"

Náhle se mu prsty rozechvěly nepřemožitelným nutkáním dotknout se náčrtku ostrova - bylo tak silné, jako touha žíznícího muže po vodě. Konečky prstů se dotkly papíru a paží mu projela mohutná vlna energie.

Ozvalo se vzdálené zahřmění bouře a ostré prásknutí blesku někde docela blízko.

Náhle se vše proměnilo v temnotu a hrůzou mu vstávaly vlasy na hlavě.

3

Čarodějova hrobka

Safar ucítil, že jej uchopila obrovská síla, zvedla ho a vrhla jím do prostoru.

Tak dlouho letěl tmou, že zcela přestal vnímat pohyb a ztratil orientaci. Padal, někam se řítil a tajuplný hlas mu šeptal do ucha: „Dolů, dolů, dolů. Dolů, dolů, dolů..."

A pak se zničehonic *zastavil!*

Mezi pocitem pádu a zastavení nebylo vůbec nic. V jednu chvíli mu vnitřnosti stoupaly v břiše a hned nato ucítil tvrdou zem pod nohama a s povděkem si uvědomil svoji tíhu. Všechno ale zůstávalo zahaleno ve tmě, takže neměl ani ponětí, kde může být. Jediné, co věděl, bylo, že je tam horko a vlhko. Pot se mu řinul z pórů a promáčel mu oblečení. Cítil, jak z kamenné podlahy pod nohama stále obutýma do papučí stoupá teplo. Potom se mu zdálo, že v dáli zaslechl kapání vody a napadlo jej, jestli se třeba neocitl pod zemí.

Strnule stál a pokoušel se zorientovat. Právě když se chystal prozkoumat tmu čarodějnými smysly, zaslechl kolem sebe šustot jakoby křídel nějakého hmyzu. Zaslechl i šepot, nebo si alespoň myslel, že to je šepot - slovům nerozuměl.

Potom ale docela jasně slyšel: „Sestry! Sestry!"

Znělo to jako skřípání písku na skle. Aniž by pohnul hlavou, stočil oči směrem ke zdroji tohoto zvuku. Spatřil dvě velké rudé díry, které propalovaly tmu vznášejíce se dobrých deset stop nad zemí.

Opět to promluvilo. „Sestry! Probuďte se, sestry!"

Zvuk vycházel z míst těsně pod červenými dírami. Safarovi se rozbušilo srdce, neboť si uvědomil, že jsou to dvě obří oči a bylo pravděpodobné, že hlas vychází ze stejně obrovských úst. Nato někdo nebo *něco* odpovědělo: „Slyším, sestro!"

Slova měla stejný zvuk písku na skle, ale mnohem hrubější. Uvědomil si, že hlas přichází odněkud přímo nad ním! Musel se přemáhat, aby nezvedl hlavu.

„Slyším! Slyším! Slyším!" odpovídaly ostatní.

Hlasy přicházely ze všech směrů a tma žhnula množstvím děsivě rudých očí.

Vtom se ozval první hlas. „Cítím člověka!"

„Kde? Kde, sestro, kde?" ozvalo se sborem.

„Je tady s námi!"

Prostor zaplnily zděšené výkřiky. „Zabijte ho! Zabijte toho člověka! Zabijte ho!"

Drápy a šupinatá těla skřípala o kamení a nad hlavou slyšel plácání těžkých křídel a skřípění zubů. Žhnoucí oči kolem poletovaly jako velké světlušky prchající před přicházející bouří. Safar nemusel použít žádnou čarodějnou schopnost, aby v tom chaotickém přívalu nenávisti zůstal naprosto nehybně stát. Krev mu ztuhla v žilách, srdce se proměnilo v kámen a dech jej opustil, jako když duše uniká z těla.

Potom si uvědomil, že ho nikdo nevidí. Toto zjištění jej nijak neuklidnilo, zvláště když se hned nato ozval výkřik.

„Ticho, sestry!"

Byl to ten první, velitelský hlas a v momentě se rozhostilo ticho, o které žádal.

Následovala odmlka. „Kde jsi. Člověče? Ukaž se!"

Safar jen taktak že nepropukl v hysterický smích. Ukázat se? Myslí si snad ta obluda, že je šílený?

Musela si myslet, že je dokonce i hluchý, protože řekla: „Nemáš se čeho obávat, člověče! My máme lidi *rády,* nemám pravdu, sestry?"

„Ano, ano, ano," odpověděl sbor. „Lidi máme *rády.* Všechny do jednoho!"

„Nikdy bychom člověku neublížily, nemám pravdu, sestry?"

„Nikdy bychom mu neublížily, nikdy, nikdy!"

Následovalo ticho, jako by ta stvoření čekala na Safarovu odpověď.

Když nepřicházela, velící hlas pronesl: „Urážíš nás, člověče! Měl bys promluvit a ukázat, že nám důvěřuješ. Promluv, nebo zapomeneme na svoji lásku ke všemu, co je lidské. Budeš těžce pikat za

to, že jsi nás rozzlobil."

Po další dlouhé odmlce Safar zaslechl: „Sestry! Myslím, že ho cítím někde tady!"

Hlas se ozýval někde docela blízko. Slyšel, jak silné drápy skřípou o kamenný povrch a nos větří, jako když velké zvíře sleduje silnou pachovou stopu. Věděl, že musí rychle něco udělat, než bude nalezen.

Dostal spásný nápad. Věděl, že nemůže čekat a promyslet si jej, protože s přemýšlením by se dostavil strach a se strachem váhání, které by znamenalo jeho konec. Zformoval kouzlo, sepjal ruce a zahulákal: „Světlo!"

Ze všech stran vyšlehl tak silný záblesk světla, že ho to téměř porazilo. Předtím byl oslepen tmou; nyní byl oslepen jejím doběla žhavým protějškem. Všude kolem se rozléhaly děsivé výkřiky bolesti. Vrátilo se mu vidění, ale to, co spatřil, mu doslova vyrazilo dech.

Vzpínala se nad ním nestvůra s obrovskými mrtvolně šedými křídly roztaženými jako netopýr. Měla torzo ženy s dlouhýma nohama, které zakončovaly spáry s drápy. Na hlavě neměla jediný vlas a namísto nosu měla pouze nosní dírky v ploché tváři ve tvaru lopaty.

Safar už už chtěl uskočit, ale vtom si uvědomil, že stvoření je zcela zaneprázdněno naříkáním a zakrýváním si očí pařáty.

Odvážil se k tomu, aby se rozhlédl kolem sebe. Nacházel se v obrovském uzavřeném prostoru plném barev. Vysoké, červené, modré a zelené pilíře se tyčily ke světelné záři a mizely v ní. Byly tam stovky zsinale bledých stvoření. Některá se krčila na podlaze a vyla bolestí, jiná visela jako netopýři z dlouhých nosníků, které přetínaly pilíře. Nestvůry se kroutily a křičely. Vypadaly jako nějaké děsivé vlajky utrpení, jež se třepotají v ďábelském větru magického světla.

Safar spatřil tu, kterou hledal. Znovu vykřikl magicky zesíleným hlasem, aby přehlušil sténání.

„Ticho!"

Na jeho povel všechny výkřiky i skřeky utichly a ozývaly se už jen tiché naříkavé prosby. „Slitování, bratře, slitování!"

Safar kráčel dál a prodíral se mezi rozechvělými těly, dokud nedošel k trůnu. Vypadal jako velká hromada kostí - ruce, nohy, lebky poskládané do tvaru obřího okřídleného křesla. Jak se přibližoval, viděl, že kosti jsou ve skutečnosti vytesány do bílého kamene. Stvoření, které z tohoto hrůzostrašného trůnu rozkazovalo, bylo stejné jako ta ostatní, až na to, že mnohem větší. Na hlavě mělo rudou kovovou pásku, která zřejmě sloužila jako koruna. Narozdíl od ostatních však stvoření mlčelo a ačkoliv si v předklonu drželo drápy před očima, nijak nedávalo najevo bolest.

Safar se zastavil před trůnem. „Jsi královnou této ufňukané smečky?" zeptal se nahlas, aby to všichni slyšeli.

„Ano, já jsem královna. Královna Čariz." Když odpovídala, opatrně zvedla královskou hlavu stále se zavřenýma očima. „Tady poroučím já."

„Nikomu neporoučíš," odpověděl Safar a ozvěna jeho hlasu se rozléhala komnatou, „pouze když ti to já, lord Timura z Kyraniy dovolím."

Královna Čariz mlčela.

„Rozumíš mi?" dožadoval se Safar odpovědi.

Pokynul rukou a světlo se rozzářilo ještě jasněji. Bytosti vyjekly bolestí. Ani královna už se neubránila slabému zasténání, které jí uniklo mezi pevně sevřenými rty.

„Ano," zajíkla se, „rozumím."

„Ano, pane," opravil ji Safar. „Budeš mě oslovovat jako svého ‚pána'."

Královna na protest zaskřípala zuby. „Ano... pane," vydolovala ze sebe.

Safar znovu pokynul a světlo začalo slábnout. Jak se místnost ztemňovala, až v ní bylo téměř šero, ozývaly se úlevné vzdechy. Přestože bylo světlo velmi slabé, bylo pro sestry temnoty stále nesnesitelně bolestivé. Cítil z nich však i strach. Věděly, že když jejich nového pána cokoliv vyděsí, okamžitě může sáhnout k odplatě.

Aby se Safar ujistil, řekl: „Tady jsi možná královnou, ale to neznamená, že můžeš vládnout jinde."

Královna Čariz pobouřeně sykla a Safar se rozesmál, aby trochu zmírnil své ponížení.

„Syč si, jak je ti libo. Hlavně abychom si rozuměli. Mám při ruce mocné kouzlo, které by proměnilo v prach tebe i všechna tato špinavá stvoření, která nazýváš svými poddanými. Zbývá pouze kouzlo spustit a na to mi stačí jediné slovo, nic víc."

To však byla lež. Safar dobře věděl, že takové kouzlo neexistuje, ale v dobách, které trávil u Methydiina létajícího cirkusu, se naučil velmi přesvědčivě lhát.

„Udělám, jak poručíte... pane," odpověděla královna. „Máte mé slovo, že vám nikdo neublíží."

„Naštěstí nemám zapotřebí zjišťovat, zdali mohu tvému slovu věřit."

„A teď mi pověz, kde jsem? A co tady děláte vy."

„Jsme ochránkyně," odvětila stroze královna.

„A co, probohy, ochraňujete?"

Královna sebou udiveně trhla. Jestli je tento člověk, tento lord Timura, tak mocný čaroděj, jak to, že nezná odpověď? Safar jí však nedal příležitost, aby se v tom dál vrtala.

„No tak, odpověz!"

„No, jak v Syrapisu všichni vědí, jsme ochránkyně lorda Aspera a toto je jeho hrobka."

Odpověď Safara tak překvapila, že málem ztratil vládu nad světelným kouzlem. Syrapis? Tato obrovská hrobka se nachází v Syrapisu? A co má znamenat to o lordu Asperovi? Jaké ochránkyně? Co ochraňují? Asper je přece dávno mrtvý.

To, co následovalo, jej překvapilo dokonce ještě víc. Královna začala šeptem recitovat.

„My jsme sestry Asperovy,
Drahá Paní, Paní, Paní.
Střežíme jeho hrobku, střežíme jeho hrobku...
Naše světice...“

Ostatní bytosti se připojily k chraplavému chorálu, jako by vycházel z hrobu. Vypadalo to jako nějaká modlitba k nějaké bohyni, ale když se linula z těch záštiplných úst, vše, co mohlo být svaté, se proměnilo ve frašku.

Pokračovaly ve zpěvu.

„Přijímáme hřích, přijímáme hřích,
Drahá Paní, Paní, Paní.
Do svých duší, do svých duší,
Naše světice.“

Jestli tyto bytosti mají duše, nechci se setkat s bohem, který je stvořil. Pak ucítil, jak se na něj snáší suchá pavoučí síť, a uvědomil si, že se jej nestvůry pomocí zaklínadla pokouší polapit.

Jeho vlastní kouzlo bylo oslabeno a světlo dále sláblo. Bytosti se začaly vrtět.

Safar viděl královniny oči, které si předtím zakrývala pařáty, jako dvě rudá slunce vycházející nad ostrými vrcholky pekel. Jenom se zasmál a tleskl, aby světlo znovu oživil. Tentokrát tak silně, že to sám málem nesnesl.

Modlitba se zhroutila v útrpné skřeky. Nevšímal si jejich bolesti a obrátil se ke královně, která na trůně naříkala v takové agónii, že si byl jist, že už se od ní nemusí ničeho obávat.

S očima zastíněnýma rukou se rozhlížel po vyzdobené místnosti, dokud nespatřil pouze několik kroků vzdálený katafalk. Na katafalku spočívala rakev ve tvaru démona. Na víku byl krvavě rudou barvou namalovaný znepokojivě povědomý symbol: okřídlený had se dvěma hlavami připravený k útoku. To je přece Asperův znak! Zde odpočívá sám veliký lord Asper. Zdroj veškeré moudrosti, kterou Safar hledá.

Ale jak došlo k tomu, že tyto ďábelské bytosti zamořily hrobku čarodějného mistra? Safar nepochyboval, že tvrzení královny Čariz, že jsou Asperovými ochránkyněmi, je lež. Stejně jako byla jejich modlitební píseň.

Přestože toto zjištění Safara velmi ohromilo, držel všechny smysly ve střehu. Stejnou chybu dvakrát neudělá. Upevnil vládu nad svým kouzlem, přešel ke katafalku a vystoupal po schůdcích nahoru. Počínal si velmi opatrně, aby nezakopl a nenarušil soustředění. Když se přiblížil, ucítil tetelení magie.

Hadí hlavy ožily a vyrazily k němu, ale vzápětí se zastavily. Tetelení pokračovalo, ale vzbuzovalo spíše dojem pozdravu než varování.

Asper ho poznal!

Safar se zarazil. Jak podivné! Proč by *mě* měl poznávat?

Nato spatřil na boku rakve další povědomý symbol. Byl to obraz ostrova Syrapis, úplně stejný jako ten v Asperově knize, ačkoliv mnohem větší. Prsty jej opět zabrněly neodolatelným nutkáním dotknout se symbolu. Vstoupil na schůdky stupínku s rozpřaženýma rukama a byl tak vzrušený, že zapomněl na ochranné kouzlo. Světlo začalo slábnout. Nevšímal si toho přitahován stále blíže k

symbolu Syrapisu. Jak světlo dál sláblo, zaslechl šeptané rozkazy královny Čariz a šramot, jak za ním její poddané vstávaly. Víření hmyzích křídel zvedalo prach z podlahy. Přesto si jich nevšímal a stoupal výš, dokud neměl rakev na dosah.

Natáhl prsty k symbolu Syrapisu. Stačí, abych se jej dotkl, a všechno se vysvětlí, pomyslel si.

Nevěděl, odkud se ta slova vzala, ale z ničeho nic zašeptal:

„*Tam, kde svým srdcem pobudu/Jedu na temném oři osudu?"*

„Kyšmet!" přišla odpověď.

Jeho ruka se zastavila na půl cesty. Co to bylo? Kdo to mluvil? A co tím myslel?

Byl to snad Asperův duch?

„Jak to, že mě znáte, mistře?" otázal se Safar.

„Všichni tě očekávají, Safare Timuro," zašeptal duch. „Od Esmíru až po Hadin. Pojď za mnou, Timuro. Pospěš do Syrapisu!"

„Ale jak tam mám jít, pane? Do Syrapisu je to dlouhá cesta po moři."

„Nejprve do Nádanu, potom do Kaluzu," odpověděl duch. „To je tvá cesta do Syrapisu."

„Ale co když se mi to nepodaří, pane? Co když nějakou náhodou přijdu o život?" „Potom pošli toho druhého." „Druhého?" zarazil se Safar. „Jakého druhého?" V ten moment ale zaslechl královnin výkřik: „Zabijte ho!" A bytosti se k němu přiblížily.

Jemu to *však bylo jedno. Kéž* by znal odpověď. Všechno ostatní bylo bezvýznamné. Ani smrt nic neznamenala. Na ničem nezáleželo, ale ta odpověď čekala na své odhalení v jediném oslepujícím záblesku jasnějším než světlo, kterým ochránce udržoval v uctivé vzdálenosti.

„Povězte mi, pane!" volal zoufale. „Kdo je ten druhý?" Konečky jeho prstů se již přibližovaly k symbolu Syrapisu, když zaslechl další hlas.

„Tati! Už jdou! Už jdou, tati!"

Byl to Palimakův hlas.

Malinká ručka jej zatahala za rukáv a odtáhla mu prsty.

„Ne!" vykřikl Safar. „Nééé!"

„Tatínku!" naléhal Palimakův hlas. „Už jdou! Muži už jdou!"

Asperova hrobka zmizela a Safar se ocitl ve vlastní ložnici. Svíral okraj psacího stolu a zíral do Asperovy knihy, kde jej symbol Syrapisu stále volal.

Otočil se a spatřil vedle sebe Palimaka, jak ho tahá za rukáv.

„Otče, stalo se něco hrozného!" sdělil mu chlapec. Ukázal ven oknem z ložnice. „Podívej!"

Bylo mu tak zle od žaludku, že nevěděl, jestli uvnitř udrží jeho obsah. Safar zvedl hlavu a pohlédl ven.

Oknem spatřil, že se k jeho domu blíží šest mužů s nosítky. Na nich byla děsivě malá lidská postavička. Nevěděl, kdo to je, protože její rysy zakrývaly krví nasáklé přikrývky.

„To je ubohý Tio, otče. Myslím, že mu to udělali vlci!"

4

Vlčí král

Nebesa byla zachmuřená a jezero popelavě šedé, když malého Tia posílali do vodního hrobu. Vesnice byla celá v černém, od Nevěstiných srázů vál chladný a naříkavý vítr a černé vlajky se třepotaly jako jazyky mnoha duchů.

Celá Kyrania byla v šoku, že toho malého a nevinného človíčka potkal takový hrůzný osud. Plačící ženy sténaly a rvaly si vlasy, zatímco všichni muži se opili a přísahali pomstu. Nikdo si však nebyl jist komu.

Safar řídil pohřební obřad, pronášel očistná zaklínadla a vedl celou ves v tradiční modlitbě.

Zpívali všichni.

„ Kde je náš milovaný bratr?
Odešel na rozkvetlá pole...
A naše srdce jej následují... "

Když píseň skončila, Safar se čtyřmi hochy z chrámu zapálili vor a odstrčili jej od břehu jezera. Truchlící dav tiše pozoroval, jak bylo pohřební plavidlo zdobené žlutými stuhami zmítáno větrem sem a tam. Mezi zakroucenými stuhami se prodíral černý kouř a všichni plakali, když se Tiovy ostatky konečně zastavily uprostřed jezera. To bylo dobré pro Tiova ducha. Všichni se obávali, že jej bude neštěstí z tohoto života provázet i do toho příštího. Plavidlo uhořelo až k hladině a pak přes něj vítr přehnal vlny, načež se ozvalo zasyčení plamenů a objevila se pára.

Vor se potápěl pomalu. Do těžké šedivé oblohy stoupal kouř. Potom zmizel.

Safarovo srdce klesalo ke dnu s ním. Vzpomněl si na sen, který měl teprve včera ráno: sen o vlcích, ve kterém se stal svědkem Tiovy smrti.

Najednou se mu zježila šíje a mrazivé prsty strachu mu přeběhly po zádech.

„Někdo nás pozoruje, otče," špitl chlapec. „Ale není hodný!"

Safar cítil, jak se do něj někdo zavrtává pohledem - pohledem odnikud a odevšad. Stiskl Palimakovi ruku. „Také to cítím." Snažil se zachovat klidný tón a dal najevo jen nepatrný náznak znepokojení. „Máš pravdu. Určitě není hodný!"

„Co budeme dělat, otče?" zeptal se Palimak. „Mně se to nelíbí! To není správné! Pozorovat lidi a... a..." Pokrčil rameny. „Vždyť víš - všechno *očumovat! "*

Pouze Safar a Palimak si uvědomovali, co se děje. Ostatní truchlící byli zabráni do pohřebního obřadu; pěli písně a tloukli se do prsou, aby Tiově duši pomohli na cestě do nebe.

„Myslím, že bys mi s tím mohl pomoci, Palimaku," navrhl Safar. Chlapec se rozzářil a přestal krčit čelo.

„Ty znáš nějaký trik, tati?" usmál se Palimak a vycenil špičaté zuby.

„To si piš, že znám, ale zabere, jenom když mi pomůžeš."

Cítil, jak z dítěte opadlo napětí, když se přítomnost mocného ducha stala jen součástí nějaké hry.

Palimak se uchichtl. „Dostaneme ho! Ano, dostaneme ho!"

Jeho odhodlání naháněl strach. Safar si vzpomněl na vlastní krvelačnost v dětství, a tak raději potlačit náhlý a neopodstatněný pocit rodičovského znepokojení.

„Ano, ano, překvapíme ho," souhlasil. „Možná mu dokonce ublížíme - ale jen trochu. Aby toho litoval."

Palimak se zhluboka nadechl a začal se soustřeďovat. „Jsem připraven, tatínku."

Safar přikývl. „Tak poslouchej, co uděláme. Musíme se hodně rozehřát! Musíme se tak rozžhavit, aby měl pocit, jako když se podívá přímo do sluníčka. Dokážeš si to představit?"

„To není nic těžkého," ujistil ho Palimak.

„Tak lehké to zase není," varoval Safar. „Chci, abys byl hodně horký. Tak horký, jak jen dokážeš."

Palimak se uchichtl. „Spálíme ho! Dáme mu za vyučenou!"

Safar chtěl přidat další obezřetné rady, ale Palimakovy oči se již rozežhnuly a vzduch zapraskal mocnou magickou vlnou. Sakra, to dítě má ale sílu! Safar přiskočil, aby vlnu zachytil a spojil se s ní. Potom se vzpamatoval a přidal vlastní magickou moc. Společnou energii zúžil do jednoho bodu, tak jako zvětšovací sklo zesiluje sluneční paprsky.

Ucítil zápach ozónu, vzduch se ohřál a ztěžkl, takže se špatně dýchalo. Slyšel Palimaka zakašlat. Nato v dáli uslyšel zavytí způsobené překvapivou bolestí. Bylo to jako zavytí vlka, který se chytil do želez.

Oči zmizely a všechno bylo zase v pořádku.

„Vrátí se?" zeptal se Palimak.

„To nevím, synku, ale musíme být opatrní."

Seběhl se k němu zástup truchlících. Jako by se nic nestalo, Safar si se všemi potřásl rukou a rodině vyjádřil soustrast.

Následujícího večera svolal mimořádné zasedání rady starších.

Nejprve vyslechli Renora, Tiova staršího bratra. Při jeho vyprávění přítomným mužům vlhly oči.

„Šlo jen o tu jednu noc," vzlykal Renor. „Netušil jsem, že mu hrozí nějaké nebezpečí, jinak bych ho tam nenechával. Vzal bych ho s sebou a nechal tam stádo samotné!"

Safar, mistr dávných pocitů viny, pronesl: „Neměl jsi důvod jednat jinak, než ses zachoval, Renore. Takové už jsou v Kyranie zvyky. Odnepaměti vodili chlapci stáda do hor, aby se naučili být o samotě a chovat se zodpovědně. A přesně to jsi s Tiem udělal." Mávl rukou k ostatním. „Každý z nás zažil tu první noc o samotě v horách. Je to tradice - nezbytná tradice."

Ostatní muži souhlasně zamručeli. „Můj bratr se mnou udělal to samé, když jsem byl chlapec," poznamenal starosta Foron, jinak vesnický kovář.

Renor si otřel oči a pokoušel se vzpamatovat.

Safarův otec Khadži se k němu naklonil. „Pověz nám zbytek, chlapče, ať se můžeš vrátit k rodině. Budou tě teď potřebovat."

Renor přikývl. „Po cestě z hor jsem neviděl nic, čeho by se bylo třeba obávat. A díval jsem se pozorně, to mi věřte. Navíc jsem měl na zádech raněnou kozu. Určitě by mě před nějakými velkými šelmami neochránilo, kdybych se vydával za kozu. Tio má... měl... bujnou fantazii. Věděl jsem, že bude vyplašený. Raději jsem s návratem do hor nečekal až do rána. Jenom jsem předal kozu otci a znovu jsem vyrazil."

Mladík ještě dodal, že se vrátil velmi rychle, ale pak se udělala tma a cesta byla zrádná, takže byl nucen utábořit se několik hodin cesty od loučky.

„Nemohl jsem spát. Pořád jsem měl strach o Tia, a tak jsem vstal ještě před prvním světlem. Ani jsem se nenajedl a vyrazil jsem za bratrem."

Konečně došel na louku. „Bylo to jako vkročit do zlého snu," dodal.

Zem byla rozoraná, ani stéblo trávy nezůstalo nedotčeno a uprostřed doutnal velký kráter. Všude byla krev a poházené kusy roztrhaných zvířat. Vypadalo to tam spíš jako u řezníka. Renor běžel k úkrytu, kde našel Tiovo tělo tak zohavené a rozsápané, že jej málem nepoznal.

„Nedokázal jsem si srovnat v hlavě, co se tam stalo," vzlykal Renor. „Trochu jsem zpanikařil. Běhal jsem po údolí sem a tam a volal ‚Tio! Tio!'. Samozřejmě, že se neozýval. Nemohl jsem však uvěřit, že je mrtev. Pořád jsem jen myslel na otce a na matku. A na Tia, na ubohého malého Tia, který nikdy nikomu neublížil. Pak mě popadl obrovský vztek, hloupý vztek a jako šílený jsem začal běhat po louce ve snaze najít něco, co bych zabil. Ale všechno už bylo mrtvé. Kozy i vlci... všichni mrtví."

„Tomu nerozumím," namítl další z rady starších. „Jak mohli být *všichni* mrtví? Kozy i vlci?" Byl to Masura, který byl druhý nejvyšší a k Timurovým neměl příliš přátelský vztah. Tento upjatý muž se považoval za hlavního mravokárce ve vsi.

Renor zavrtěl hlavou. „To nevím." Během rozhovoru Safar mlčel. Věděl, co vězí na konci této klikaté logické cesty, ale byl přesvědčen, že je důležité, aby na to muži přišli sami.

Foron se podrbal na prošedivělé bradě. „Jestliže vlci zabili Tia a kozy, pak mi pověz: Kdo zabil ty vlky?"

„Možná to byla další smečka," napadlo Masuru, „ale mnohem silnější."

„To nedává smysl," namítl Safarův otec a vysloužil si od Masury spalující pohled. „Samozřejmě, že už jsem o takových věcech slyšel. Vlci napadají jiné vlky, ale pouze v případě, že zaútočí na stejnou kořist. A slabší smečka v takovém případě většinou prchne, jakmile pozná, že je vše ztraceno. Nečekají, až budou zabiti."

Foron souhlasil. „Máš pravdu, Khadži. A navíc, jakmile by se jedni dali na útěk, ti druzí by je určitě

nehonili. Jejich hlavním cílem přece je sníst ovce a ne se prát s ostatními vlky."

„Ještě něco na tom bylo podivné," vzpomněl si Renor a skočil jim do řeči. Potom však zrudl a zastyděl se, že si dovolil skočit do řeči starostovi.

„Jen nám pověz, co jsi viděl," vybídl ho Safar, jak nejmírněji dokázal. „Potřebujeme vědět úplně všechno."

„No, ani tak mě nezaráželo k čemu *došlo,* jako to, k čemu nedošlo. Chci říci, že - *nic* nebylo snědeno. Všechna těla byla na kusy, ale nebyla ohryzaná... Prostě byla jen.. Já nevím... roztrhaná!"

„Černá magie!" zvolal Masura. „Nejodpornější ze všech." Upřeně hleděl na Safara, jako kdyby byl zodpovědný za všechny odporné magické skutky na světě.

Všechny oči se obrátily k Safarovi.

„Hádám, že máte pravdu," řekl. „Vlastně, když se nad tím zamyslíte, žádné jiné rozumné vysvětlení neexistuje."

Dům ztichl, že Safar slyšel vrzání trámů a šustění hmyzu lovícího ve vychladlém ohništi. Muži na něj hleděli s očima plnýma strachu.

„Co by to mohlo znamenat, synu?" zeptal se Safarův otec. „A co jsme provedli, abychom si vysloužili takové prokletí?"

„Celý svět je prokletý, otče," odvětil Safar. „Nejsme to jen my. Jak sami víte, lidé dole v nížinách trpí mnohem více. Život jim sužují všemožné čarodějné bestie. Jednou jsem se musel vypořádávat s nestvůrou, která zajala do otroctví celou zemi." Vzpomněl si na červa z Kyšátu, kterého před lety pokořil. Červ byl jen první z mnoha úkazů infikovaného světa.

Safar si povzdychl a uvědomil si, že jeho lidé právě přišli o svoji nedotknutelnost.

„Co s tou... nestvůrou můžeme dělat, lorde Timuro?" zeptal se Foron.

„Vyhnat ji," odpověděl rozhodně Safar. „Už jsem to jednou dělal." Obrátil se k Foronovi. „Když mi poskytnete stráž, půjdu do hor, a zjistím, co se dá dělat."

Přestože byli všichni vyděšení, Tiova smrt je tak rozlítila, že byl Safar zavalen dobrovolníky. Musel je však odmítnout, protože si chtěl vybrat sám.

Nejdřív ale řekl Renorovi, aby šel domů, že se ho rodiče zajisté nemohou dočkat.

Mladík působil polekaným dojmem, ale potom si uvědomil, že mu Safar taktně naznačuje, že by měl odejít. Jakmile byl pryč, Safar se otočil zpět ke skupině.

Váhal. Chtěl toho říci mnoho, ale jeho myšlenky byly zpřeházené. Tato nenadálá příhoda mu poskytla velmi málo času k tomu, aby si přebral vizi v Asperově hrobce. Jedno však věděl zcela jistě: Musí opustit Kyraniu. Jestli vůbec existuje nějaký způsob, jak zastavit magické jedy, které vanou na větrech z Hadin, může ho nalézt pouze v Syrapisu. Než však odejde, musí ochránit své lidi, jak nejlépe dokáže.

Byl tak pohroužen do svých úvah, že úplně zapomněl na ostatní. Probral jej až otcův hlas.

„Co se děje, synu? Vypadáš, jako bys nám chtěl něco sdělit."

Safar už už chtěl promluvit, ale pak zavrtěl hlavou. „Raději s tím počkejme. Promluvíme si o tom později."

V horách byla hustá mlha, když Safar vstupoval na loučku, kde byl Tio zabit. Tak hustá, že si připadal jako v půlnoční zahradě: mokré těžké pavučiny se před ním protrhávaly, lepily se na něj a vlály za ním. Doprovázelo ho pět nejlepších Kyranianů, včetně seržanta Daria, obecního bojového mistra; ve svých sedmdesáti letech byl stejně nebezpečný, jako když před padesáti lety bojoval na džasparských planinách. Skupinu vedl Tiův bratr Renor.

„Raději bychom měli místo nejdřív zajistit, můj lorde," navrhl Dario. Poklepal si na ostrý zobákovitý nos. „Sice tu necítím nic podivnýho a můj klofák mě za všechny ty roky ještě nikdy nezklamal, ale jak jsem říkával svým hochům - vždycky je lepší provést dobrou rutinní prohlídku než hádat naslepo."

Safar se musel držet, aby se nerozesmál, a vážně přikývl. Dario byl hrdý muž - malý, s nohama do ó a tak vychrtlý a svraštělý, že vypadal jako bič vyrobený z hadí kůže. Jeho požehnaný věk prozrazoval pouze sklon k upovídanosti. Přesto však nebyl žádnou směšnou postavou. Když pokynul svým mužům, okamžitě se rozptýlili do vějíře. Vydal další signál a všichni naráz zmizeli. Zapluli do mlhy jako duchové, aby loučku prohlédli.

Bylo chladno. Renor si tiskl k pažím těžký kabát a podupával zimou. Chtěl něco říci, ale Safar jej umlčel.

Vytáhl z kabátu nějakou lahvičku a postavil ji na zem. Nato vytáhl malou stříbrolesklou krabičku, zapálil knot a vytáhl z lahvičky zátku. Olejnaté výpary s příchutí pomeranče se vylinuly a zavoněly

jako přezrálé ovoce. Safar rychle zasadil doutnající knot do výparů. Vyšlehly plameny a zatroubila polnice.

Bylo to veliké kladivo zvuku, které narazilo na mlžný štít. Pak se ozvalo zasvištění, jako když někdo prudce nasaje vzduch a všechna vlhkost ve vzduchu nad loučkou byla vysušena a ze všech stran se do dolíku hnal vzduch, aby nahradil vakuum, které tam zbylo. Mlha zmizela a odhalila tak Daria spolu s ostatními, jak se plíží vpřed. Vypadali trochu legračně, když se udiveně otočili k Safarovi s Renorem.

„Tam!" ukázal Safar prstem na černý kráter uprostřed loučky za nimi.

Muži se otočili a pohlédli před sebe. Bylo to, jako kdyby síla jejich očí povolila uzdu té nejtemnější stránce přírody. S výjevem k nim dolétl zápach mrtvých kozích těl. Muži museli odvracet tváře a lapat po čerstvém vzduchu.

Safar udělal magické gesto a přihnal se slabý vánek se slabou vůní fialek. Dario na něj kývl a sešpulil rty, jak nasával čerstvý vzduch. Nato vykročil ke kráteru. Nahlédl dovnitř.

„Nic tu není, můj lorde," volal.

Safar se soustředil, když vysílal po louce diskrétní slídící kouzlo. Byl to složitý úkon. Kamenné stěny, které louku chránily, tvořily jakýsi přírodní pohár, který kouzlo odrážel zpět ke zdroji.

Než se k němu skupina vrátila, byl hotov. Safar pokrčil rameny. „Podle mého, seržante, nám zde nic nehrozí. Zůstaly tu jen neznatelné stopy po praktikování nějaké magie. Určitě nic, co by. se dalo vymítat. Duch, který toto místo navštívil, je buďto pryč, nebo se schovává tak hluboko, že jej nemohu najít."

Tato slova však nikoho neuklidnila - ani to nebyl jejich účel. Dario a ostatní si nervózně prohlíželi okolí. Chvíli předtím byli zapáleni, odhodláni k pomstě. Nyní jim vrtalo hlavou, zdali si je někdo - nebo něco - neprohlíží a nebere jim míru na rakev.

První prolomil ticho Renor. Narovnal se. „Jsem připraven na cokoli, co mají za lubem."

Jeho poznámka neměla žádný skrytý význam, ale ozvala se z hlubin, kam se jako na poslední místo uchylují všichni ohrožení.

Dario přikývl - ostré rysy jeho obličeje prudce pokynuly k zemi, jako sekera. „To teda jsme," utrousil.

Teplo se jim rozlézalo po těle jako po lahodném víně, když vesničané včetně Safara sbírali odvahu. A právě tehdy zavyl první vlk.

Bylo to zavytí odněkud ze země. Vytí lovce, které se rozléhalo celým údolím. Poté se zvýraznilo, vítězně zesilovalo, jako když šelma nalezne kořist.

Na krvavém palouku nebylo jediného muže, který by podvědomě nevěděl, že je to hlas velkého vlka a že to hladové volání patří jemu.

Chvíli nato odpověděl zavytím další vlk; podle zvuku další obrovské stvoření, ale ne tak velké jako velký vlk samotný. K prvním dvěma se připojil další. A pak ještě další, až se celá loučka rozezněla jejich bezbožnou písní. Vytí utichlo tak rychle, jak začalo. Nastalo hrobové ticho, prázdno téměř stejně děsivé jako hrozba těch ďábelských vlků.

Dario hlasitě zakašlal, aby uvolnil hrdlo sevřené strachem. „Nikdy jsem nebyl z těch, kteří oponovali taktickému ústupu, můj lorde," pronesl zachmuřeně. „Samozřejmě, jen když si to žádala situace."

Starý voják sebou trhl, jak se vytí ozvalo blíž než předtím. Dario se přemohl, uklidnil se a usmál se, že vycenil vyřezávané dřevěné zuby.

„Podle mého, můj lorde," pokračoval Dario nevšímaje si vytí, „situace, o níž jsem hovořil, právě nastala. Tedy situace vyžadující taktický ústup."

Přestože to bylo vážné, Safar se neubránil smíchu. „Myslím, že byste tu nenašel nikoho, kdo by s tímto strategickým manévrem nesouhlasil."

Smích ostatní uklidnil. Všichni se usmáli a přitakali. Safar pokynul k pěšině, po které na palouk přišli.

„Seržante, určuji vás čestným velitelem ústupu. Běžte však, jak nejrychleji dokážete, a v žádném případě se neohlížejte. Dívejte se jen před sebe a nevšímejte si ničeho, co by se vám chtělo postavit do cesty. Prostě skrz to proběhněte. Rozumíte?"

Dario si olízl rty a přikývl. Svolal skupinu, mladého Renora postavil doprostřed a na Safarův povel vyrazil. Na svůj věk pelášil neuvěřitelně rychle. Ostatní měli co dělat, aby mu stačili.

Safar je následoval, dokud nedoběhl na okraj louky. Tam se poklidně zastavil a shodil tornu z ramen. Rozepnul přezky a vytáhl půl tuctu lahviček se zátkami. Počkal si, až se vytí přiblíží.

A vtom je spatřil - čtyři obří přízraky podobné vlkům, které se vyřítily z kamení. Byly dvakrát vyšší než člověk. Byly světle šediví jako mlha, ale tak nepatrně, že skrz ně bylo vidět.

Safar zvedl jednu z lahviček. Byla naplněná stříbrnou tekutinou s purpurovým nádechem - směs vlčího jedu a rtuti. Lahvička byla překvapivě těžká. Přehazoval si ji z ruky do ruky jako nějaký žonglovací míč v Methydiině cirkusu, když recitoval:

„Vlku, vlku.
Rarachu
A vlkodlaku -
Zmiz
Z našeho života..."

Napřáhl se a vrhl.

Prosvištěla vzduchem a dopadla dobrých dvacet stop před útočící smečku přízraků. Safar se otočil a zakryl si oči, když dopadla. Vybuchla velkými purpurovými plameny. Bolestivé zavytí jej uspokojilo. Sebral zbylé lahvičky a rozběhl se za Dariem a ostatními. Nějakých patnáct kroků mu pouze zvonilo v uších po explozi a z dálky zaznívalo rozzuřené vytí vlků. Najednou zaslechl tajemný výkřik velkého vlka, který smečce nařizoval, aby ho následovala. Výkřik se rozlétl po malé louce, zastavil se o zmrzlou skálu, vzápětí se odrazil a nesl se vpřed, aby mu sežehl záda.

Vlčí přízraky se však téměř okamžitě vzpamatovaly a neuběhl ani pět kroků, když za sebou uslyšel dusot zvířecích tlap.

Byli již tak blízko, že ani neměl čas, aby se zastavil a zamířil. Hodil lahvičku přes rameno a tak silně se odrážel nohama o zem, že se po pěšině takřka vznášel a v místech, kde zatáčela, sklouzl k okraji útesu a poslal dolů sprškу kamení a ledu. Zapotácel se, když zaslechl, jak děsivě dlouho suť padá. Vytí pronásledovatelů se přibližovalo. Lahvička dopadla a ozval se tak mohutný výbuch, že ho málem shodil ze skály. Na poslední chvíli se vzpamatoval a oběma patami se zastavil na okraji skály, vrhl se na stranu a následně zpět na pěšinu.

Znovu uslyšel vlky skučet bolestí. Znovu uslyšel velkého vlka, jak vyje na svoji přízračnou smečku, aby ho pronásledovala. Podle zvuku naříkající smečky však usoudil, že jsou v bezpečnější vzdálenosti než předtím.

Safar dostihl ostatní, když vbíhali do soutěsky. Ze všech stran je obklopila hustá, lepkavá mlha.

Slyšel zavrčení, potom nějaký rachot a křikl: „Rychleji!" Všichni odhodili poslední zbytky opatrnosti a uháněli jako o život, ale nebylo to tak rychlé, aby utekli obrovským balvanům, které se na ně řítily. Safar slyšel, jak někdo křičí, a otočil se právě ve chvíli, kdy velký kámen spadl na jednoho z kyranských mužů, rozmačkal mu nohy a valil se dál po svahu.

Dario nařídil zastavit, a zatímco muži chvatně zvedali naříkajícího, těžce zraněného přítele, Safar se otočil a vrhl do husté mlhy další dvě lahvičky. Mířil naslepo, ale zaslechl zavytí a věděl, že zasáhl cíl.

Znovu utíkali - běželi a běželi, dokud nebyli docela vyčerpáni a nemohli už dál.

Safar s Dariem skupinu nasměrovali k hromadě sněhem pokrytých balvanů, kde položili zraněného druha a otočili se, aby se postavili pronásledující hrůze.

Ke své obrovské úlevě však ucítili jen klid a ticho. Po nějaké chvíli Safar magickými smysly prozkoumal mlhu. Nic nenašel.

Velký vlk a jeho přízračná smečka byli pryč.

Noc přečkali v táboře a za prvního světla vyrazili. Byl krásný den a jen Démonský měsíc nad severním obzorem jim připomínal, že to není zrovna nejidyličtější místo na světě. Ptáci zpívali, srnečci tančili v lesích a pod nohama jim uskakovala zvířata.

Nikoho z nich to však neoklamalo.

Slyšeli těžká těla, jak se za nimi plíží křovím, a věděli, že jsou sledováni. Přesto do Kyraniy dorazili bez dalších problémů.

Všichni byli velmi unaveni, takže se jen několika málo slovy zmínili o tom, co se přihodilo. Tato slova byla však natolik znepokojivá, že se vesničané rozhodli rozestavět u vstupů do údolí stráže. Safar si z domu rodičů vyzvedl Palimaka. Chlapec mu vběhl do náruče a vzlykal, jako by se mu dělo nějaké příkoří. Když se ho Safar zeptal, co se stalo, Palimak nepromluvil a ještě pevněji ho sevřel. Po cestě domů chlapec mlčel. Ani nedojedl večeři a bez námitek šel spát.

Později v noci se Safar probudil z bezesného spánku. Údy měl těžké, ale myslí se mu honilo něco velmi naléhavého. Namáhavě otevřel oči a spatřil Gandaru skrčeného na své hrudi.

Malý služebník mu divoce zatínal drápy do noční košile. „Pospěš, pane!" volal vzrušeně. „Chlapec! Chlapec!"

Safar namáhavě vstal a zápasil s návaly letargie. Popadl malou stříbrnou dýku a odbelhal se do Palimakova pokoje.

Zastavil se u dveří a zápolil s podivnou únavou. Gandara mu seděl na rameni a tesáky mu cvakaly strachy.

Safar pohlédl dovnitř.

Nad spícím dítětem stál vysoký muž. Po jeho bocích se na zadních nohách vzpínali dva obří vlci.

Když jej muž spatřil, usmál se a řekl: „Buď zdráv, Safare."

Vlci varovně zavyli.

„Ticho," rozkázal muž. „Nevidíte, že mluvím s přítelem?"

Byl to Iraj Protarus, který vstal z mrtvých.

5

Návrat Iraje Protaruse

Přijížděla ze severu, takže měla Démonský měsíc v zádech a snažila se zůstávat v jeho stínu. Kopyta svého koně obalila plátnem stejně jako zbraně a brnění. Vál noční vítr a hvízdal mezi stromy i v soutěskách, takže jediným slyšitelným zvukem bylo občasné zaskřípění postroje nebo slabé zarachtání kamínků, když kůň ztratil krok.

Leiria zastavila, jakmile se přiblížila k zatáčce, za níž by měly stát první stráže. Věděla, kde by měly být, protože sama vymýšlela metody střežení údolí před neznámými příchozími. Nejenže nakreslila mapy, ale i vycvičila muže. Také zavedla přesný postup, jak příchozí zastavit a věděla, jaké heslo vedoucí strážce použije, když bude chtít zjistit, zdali je Leiria přítel nebo nepřítel. Plán byl takový, že zatímco tázaná osoba nebo osoby zvažují odpověď, dva další strážci jim vstoupí do boků. Kdyby představovala nějakou hrozbu, sestřelili by ji kušemi, zatímco by stále hleděla na hlavního strážce.

To byl nejúčinnější plán, ovšem jen proti bláznům. Své svěřence důkladně vycvičila a varovala je, že blázni, před kterými se je snaží ubránit, jsou na jejich straně.

„Jestliže se protivník ukáže," vysvětlovala Rossthomovi, muži, který měl po Leiriině odchodu zaujmout její místo, ‚je lepší předpokládat, že to není žádný zabedněnec. Jestli jako nepřítel vůbec za něco stojí, prozkoumal vaše základny, ještě než se objevil. Bude velmi dobře vědět, kdo na vaší straně je největší tupec: ten, který bude velmi pravděpodobně spát a který si za chladné noci párkrát přihne ze džbánku, aby se zahřál. Když se zeptáte na heslo, zastaví se a než se dvakrát podrbe, jeho nejlepší lidé proříznou vašemu opozdilci hrdlo. Než znovu požádáš o heslo, půjde na tebe v plné síle."

Rossthom ji velmi respektoval, stejně jako ostatní její svěřenci, takže byla trochu zklamaná, když došla k zátarasům, aniž by ji kdokoliv zastavoval. Zklamání se prohloubilo o to víc, když našla Rossthomovo krvavé tělo rozvalené vedle zátarasu. V blátě nebyly žádné známky po zápase, jen stopy od bot a otisky, které udělalo jeho tělo, jak se zmítal, zatímco jej útočník páral od hlavy k patě.

Leiria sesedla, aby posoudila situaci. Připadalo jí dost divné, že nedokázala vystopovat, odkud se nepřítel přiblížil. Opatrně prohlížela bezprostřední okolí, ale žádné otisky v blátě nenacházela. Vypadalo to, jako by byl Rossthom napaden shora. Hledala dál a nalezla mrtvoly dalších dvou stráží. Ani tam však nepřítel nezanechal jedinou stopu.

Zavedla koně do lesíka, z něhož měla dobrý výhled na Kyraniu. Ve světle Démonského měsíce bylo docela jasně vidět pole i domy. Z několika málo komínů se kouřilo a ve vzdálených oknech plápolalo pár svíček. V dáli slyšela mladého kohouta, co si spletl Démonský měsíc se svítáním a zakokrhal na pozdrav.

Celkem vzato vše působilo poklidným dojmem. Nebýt mrtvých stráží, asi by si myslela, že šílený úprk do Kyraniy byl nejen ztrátou času, ale i profesionální chybou.

Od chvíle, kdy od Safara odešla, se jakžtakž živila prodáváním svého šermířského umění. Teprve před několika týdny byla povýšena na funkci kapitána královské gardy v bezvýznamném království. Plat byl dobrý; královy ambice malé; a ona měla slušný pokoj s měkkou postelí, snadný přístup na toaletu a krb pro zahřátí v zimních měsících.

Jedné nedávné noci však měla sen. Začínal velmi pěkně - byla v Safarově náručí a mazlili se po milování, dokud oba neusnuli. Byl to chtěný sen. Často si ho vsugerovávala, aby ji odpoutal od všedních starostí.

Té noci však sen pokračoval. Uvědomila si, že byla vtažena do jiného objetí. Šla ochotně, když ve spánku vychutnávala laskání svého milence. Potom ale ruce začaly být jaksi jiné, ačkoliv povědomé. Nebylo to příjemné objetí. Leiria se cítila, jako by byla omámená nějakou drogou a probudila se v náručí nestvůry.

Ve snu otevřela oči a zjistila, že to není Safar, ale Iraj. Vykřikla, což jej zaskočilo. Popadla ho za vlasy a odhodila ho stranou. Vyskočila z postele a na obranu zvedla svícen. Jakmile ho po něm

hodila, Iraj padl na podlahu a těžký svícen němě dopadl na péřovou matraci.

Meč měla jako obvykle položený vedle postele a zvedla jej, když Iraj vstával ze země.

Teď už to však nebyl Iraj. Stála tváří v tvář obrovskému vlkovi. Sekla po něm, ale postel mezi nimi byla příliš široká a vlk příliš hbitý.

Pak se k ní vlk otočil a zavrtal se do ní rudýma očima. Rozevřel čelisti, aby promluvil. Byla příliš ohromená, aby ji překvapilo, když se z vlčí tlamy ozval Irajův hlas.

„Ty couro," zavrčel. „Děvko! *Dal* jsem tě Safarovi Timurovi. Teď tě chci zpět."

Ačkoliv byla docela nahá, tato slova Leirie poskytla to nejsilnější brnění. „Jednou jsem byla *darována,* ale podruhé už nebudu. Nikomu."

Přeskočila postel a vší silou kolem sebe začala sekat.

Procitla na posteli a holými pěstmi bušila do tmy.

V hlavě se jí však usadila neodbytná myšlenka: Safarovi hrozí nebezpečí. Nijak o této myšlence nepochybovala, ani ji nesváděla na zlý sen. Vojenský instinkt jí napověděl, že tomu tak je, a rozhodla se konat.

Dvě hodiny nato již seděla na koni a hnala se do Kyraniy. Ani se neobtěžovala něco oznamovat svému králi chlebodárci.

Když teď však hleděla na mírumilovný obraz vesnice, myslela si, že se zbláznila. Přesněji řečeno, že se zbláznila láskou. Nebyl ten sen pouhou záminkou opět spatřit Safara? Přiznej si to, Leirio, řekla sama sobě, ještě pořád ho miluješ. Ne, to už mám za sebou, dodala v myšlenkách. Jestli ho miluji, miluji ho tak, jako sestra miluje bratra.

Najednou jí naskočila husí kůže, protože vycítila, že pěšina musí být začarovaná. Zničehonic byla totiž velmi zmatená ohledně svého záměru. Za sebou měla mrtvé stráže. Před ní se rozprostírala zdánlivě klidná vesnice. Jedině blázen by nepoznal, že tady něco nehraje.

Došla až k okraji kopce. Pod ním viděla Safarův dům, jak vykukuje z třešňového háje, který tvořil neoficiální hranici Kyraniy. Z jednoho okna se linula podivná stříbřitá záře. Zamračila se, když si vybavila uspořádání domu. Světlo vycházelo z Palimakova pokoje. Kdykoliv jindy by si myslela, že chlapec zase vyvádí nějaké čarodějné lotroviny.

Tentokrát však ne. Určitě ne dnes v noci.

Odepjala si zbraně, uchopila uzdu a tiše vedla koně dolů po pěšině.

Iraj se obrátil k Safarovi a zavrčel na něj. „A že se z tebe nakonec vyklubal pěkný *přítel,* Timuro. Když si představím, že jsem ti kdysi přísahal přátelství na život a na smrt."

Jejich oči se střetly a oba nepřátelé si strnule přes celou místnost dlouho prohlíželi jeden druhého. Jedinými zvuky bylo přerývané dýchání vlků a zděšené steny Gandary, který seděl Safarovi na rameni.

I přes silné čočky nenávisti Safar viděl, že je Iraj pohledný jako dřív - svalnatá postava oděná v černém, bílé zářící zuby mezi zlatým plnovousem. Prostá koruna z černého onyxu mu obepínala dlouhé kadeře. Jeho oči však byly ohnivě rudé: rudé jako Démonský měsíc, rudé jako víno, co vypili, když si přísahali věčné bratrství, rudé jako krev na Nerisiných sněhobílých ňadrech, když ji Iraj zabil. A teď se Iraj vrátil, aby ohrožoval život někoho, koho Safar miloval nade vše. Spícího chlapce - napůl démona, napůl člověka - jménem Palimak.

Krev zaplavená vlkodlaci nenávistí, smysly bolestivě ve střehu - to bylo jediné, jak Iraj dokázal ovládat vražedný vztek. Safar by měl být zohaven, stráven nemocí, aby jen stěží dýchal, za to, co Irajovi provedl. Současně mu však Safarovy podivně modré oči pronikly až k srdci a odhalily jeho hanbu a pocit provinění, takže se ho Iraj zalekl - a ještě víc jej začal nenávidět.

V tom momentě Safar vydechl, uklidnil se a zabouchl citové brány, dříve než ho staré křivdy mohly oslabit. Pomsta je nevyzpytatelný meč, který tne všemi směry. Safarovi to stačilo k tomu, aby v Irajovi poznal nepřítele - nepřítele tak mocného, že vstal z hrobu, aby se s ním střetl.

Tak rychle, že to stařec čas nedokázal změřit, Safar zformoval vražedné kouzlo a zvedl stříbrnou dýku, aby Iraje poslal do pekel, ze kterých vyšel. Oba vlci nebezpečí vycítili. Vrčeli, když kouzlo připravoval, a ve chvíli, kdy pozvedl dýku, se připravili ke skoku - z dlouhých tesáků jim kapaly sliny a drápy se nemohly dočkat, až budou moci rozsápat Safarovo srdce.

Jistě jsou rychlí, pomyslel si Safar, ale ne dostatečně rychlí.

Irajovy myšlenky předbíhaly vražedný moment. Byl si vědom, že ho Safar dobře zná, a viděl, že zvažuje způsob, jak jej zabít. Safar zamrkal, rozhodoval se a Iraj okamžitě věděl, co jeho starý přítel udělá.

Okamžitě si výpad vybavil ze Safarova pohledu. Nejprve zaútočí na Iraje. Potom na vlka po jeho pravici. Nakonec se vrhne na poslední nestvůru. Bude už sice pozdě a Safar bude rozpárán od hlavy až k patě, ale zahyne přitom i vlk. Palimak bude v bezpečí a o to Safarovi jde. Ano, ujistil se Iraj. To dítě je jeho největší slabost.

Safar měl kouzlo připravené a stačilo jen, aby je spustil, když Iraj varovně zdvihl ruku.

„Pozor, Safare!" Vzápětí se otočil ke svým společníkům a křikl: „Zadržte!"

Ti se zastavili, vrčeli, cenili zuby a zklamaně blýskali očima.

Safar zastavil svoji ruku. Hrot dýky spustil dolů, ale stačilo jej pouze o kousek zvednout a mohl kouzlo vrhnout.

„Dobře se rozmysli, než začneš, Safare," promluvil Iraj. Pokynul k Palimakovi, který sebou škubal v očarovaném spánku a naříkal, jako kdyby měl zlý sen. „Cokoliv proti mně podnikneš, v každém případě ublíží chlapci."

Gandara se neklidně ošil Safarovi na rameni. „Má pravdu, pane," zašeptal. „Jeden chybný krok a Palimak je ztracen."

Irajovy výborné uši to zaslechly. Usmál se. „Když nedáš na mě, poslechni alespoň svého služebníka. Jinak ti slibuji, že dítě zemře hrozivou a bolestivou smrtí."

Safar spustil hrot dýky ještě níž. Neznamenalo to, že by se vzdával, pouze tím přiznával dočasnou porážku.

Ačkoliv to bylo gesto téměř neznatelné, Iraje silně vyděsilo. Podrážděné vlkodlačí emoce překypěly a on nedokázal zadržet divoký výbuch smíchu.

Safara to překvapilo. „Působíš lepším dojmem než tvůj hlas, Iraji." Zarazilo jej, když si uvědomil, že nechtěl být ironický, ani nechtěl jakkoliv ublížit. Bylo to jen přirozené sdělení starému příteli - nebo spíš starému nepříteli.

„O můj hlas si nedělej starost," zavrčel Iraj. Velmi dobře si byl vědom, že se zasmál šakalím hlasem, a styděl se za tento projev slabosti. Zkazilo mu to radost z momentálního vítězství.

Pokusil se opět získat převahu. „Namísto nesmyslných urážek, by sis měl lámat hlavu, o co mi jde."

„Dobrá tedy," přistoupil Safar na jeho hru a nasadil přívětivý tón. „Co po nás *chceš!"*

Ozvalo se další šakalí zavrčení, tentokrát však úmyslné. „Nuže, chci pouze vaše utrpení, příteli," odpověděl Iraj. „Cokoliv, co tě zraňuje, mi činí potěšení." Kývl směrem k vlkům. „Lépe řečeno *nám* činí potěšení! Když ses mě pokoušel zničit, byli i oni vážně raněni."

Pokynul k vlkovi po své levici. „Předpokládám, že si vzpomínáš na prince Luku?" Poté ukázal na pravici. „A na lorda Fariho?"

Safar si na ně vzpomínal *velmi* dobře. Luka byl korunní princ Zanzairu, než se spolčil s Irajem, aby svrhl vlastního otce, krále Manaciu. Fari byl Manaciův vrchní čaroděj a velký vezír. V původní podobě byli oba démoni.

„Kde je Kalasariz?" zeptal se Safar suše. Mluvil o starém lidském zvědmistrovi, který byl jeho dávným pronásledovatelem. „Upřímně doufám, že se tohoto neohlášeného večírku neúčastní proto, že jsem ho zabil."

Irajovy oči se rozšířily v posměšném údivu. „Samozřejmě, že jsi ho zabil, příteli," řekl a ukázal na sebe i ostatní. „Zabil jsi nás *všechny!* Avšak, jak vidíš, vstali jsme z mrtvých, stejně jako Kalasariz. Má napilno někde jinde. Posílá srdečný pozdrav a omlouvá se, že se nemůže zúčastnit setkání po letech."

„Tak ho přivolej," navrhl Safar. „Slibuji ti, že tentokrát se žádné odporné vzkříšení konat nebude."

Zatímco mluvil, pomalu zvedal špičku dýky. Cítil, jak se mu zbraň v ruce zahřívá. Ani se nemusel dívat, aby se přesvědčil, že špička dýky je doběla rozžhavená, jako kdyby ji vytáhl z výhně.

Iraj pochopil, co má v plánu, a rozesmál se.

Pohled oknem dovnitř Leiriou silně otřásl. Iraj.

Ačkoliv ji do Kyraniy hnal podobný sen, nebyla připravena na to, že se osobně setká se svým dávným milencem.

V prvním okamžiku se její rozumové uvažování ocitlo v naprostém chaosu. Logika na ni dotírala,

že její smysly jsou zmateny. To se ti jen zdá, naléhal rozum. Vlastně je to celé sen. Nikdy jsi neopustila své postavení, natož aby ses jako šílená vypravila zachránit Safara.

Nic jiného jí nedávalo smysl. Iraj je přece mrtvý. Neviděla snad na vlastní oči, jak jeho palác i s celým městem vylétl do vzduchu? Safarovo kouzlo bylo tak silné, že mu nic ani nikdo nemohl uniknout.

Promnula si oči, ale výjev přetrvával. Iraj se stále skláněl nad malým Palimakem se dvěma obřími vlky na zadních nohou po boku. Safar stál nehybně ve dveřích a Gandara na jeho rameni strachy jektal zuby. V Safarově ruce zahlédla malou magickou dýku. Podle nakrčeného čela poznala, že se pekelně soustředí, a věděla, že sbírá sílu k útoku.

Hlavou se jí honily tisíce možností, jak zakročit, ale všechny byly sebevražedné. Naklonila se, aby slyšela.

„Dovol mi, abych ti odhalil, co jsem se dozvěděl o umírání," řekl Iraj vyrovnaně Safarovi, jako kdyby planoucí dýka nepředstavovala žádné nebezpečí. „Předně všeho nutno podotknout, že není nezbytně smrtelné." Opět se trpce rozesmál. „No řekni, není to dobrý vtip? Takový může udělat jen několik málo lidí. Naneštěstí pro tebe, jsem jedním z nich i já. A za to vděčím jim." Opět pokynul k vlkům. „Díky nim jsme již předem zkoumali... jak bych to řekl... nové formy života? Nebo, chceš-li, posmrtného života. A když jsi udeřil, mohli jsme do jedné z těchto forem uniknout. V podobě vlkodlaků!"

Iraj byl nabitý vnitřním ohněm. Když mluvil, jako by narůstal, rozšiřovala se mu ramena, prohlubovala hruď a hlava stoupala skoro až ke stropu. Usmál se a s dlouhými zuby teď připomínal vlka. „Libovolně se můžeme proměňovat do této podoby. Je to sice trochu bolestivé, ale po čase zjistíš, že bolest dodává sílu i uspokojení. V bolesti je mnohem více naděje, než bys tušil, Safare. Vidíš věci, obzory a možnosti, o kterých se ti nikdy ani nesnilo. Když jsem byl chlapec, mým největším přáním bylo stát se králem králů, ale když jsem toho snu dosáhl, nic to pro mě neznamenalo. Cítil jsem se prázdný, Safare. Chyběl mi nějaký cíl, ačkoliv jsem se vyrovnal svému dávnému hrdinovi Alissarianovi."

Iraj spatřil, že se dýka v Safarově ruce rozechvěla. Zesílil kouzlo a ze všech sil tlačil proti Safarovu obrannému snažení. Hrot dýky stále klesal a Iraj se stěží ubránil, aby nezačal nedočkavě mlaskat.

Namísto toho ukázal na vlky, jimiž byli Luka a Fari. „Moji přátelé to všechno viděli. Lépe než já chápali - dokonce lépe než ty - co jsem doopravdy hledal." Naklonil se blíž a Safar na tváři ucítil jeho horký dech. „Nyní mohu být králem čarodějného i hmotného světa. Vlastně bych ti měl poděkovat, žes mi otevřel cestu. Mé cíle, mé sny byly vždy větší než kůže, která je držela pohromadě."

Kouzlo bylo tak silné, že mu Safar - vypjatý na pokraj zhroucení tím, jak ochraňoval Palimaka a odpuzoval Iraje i vlky - málem podlehl. Gandara mu zaťal drápy hluboko do ramene a sykl: „Pane! Pane!"

Safar se vzpamatoval a odrazil kouzlo. „Když jsi tak všemocný, Iraji, proč si to se mnou nevyřídíš? Zabij mě. Zabij dítě. A tím svým nejsilnějším kouzlem proměň Kyraniu v prach. Co ti stojí v cestě?"

Iraj se křečovitě zasmál. Byl ohromen tím, jak rychle se Safar dokázal vzpamatovat. K tomu přece vůbec nemělo dojít! Po jeho pravici zavrčel Fari a vybídl ho, aby pokračoval.

„Přemýšlej," spustil Iraj a snažil se to rychle napravit. „Jediné, co mi kdysi bránilo v naprosté velikosti, byl nedostatek čarodějných schopností. Ty jsi byl tak mocný, že se tě báli i démoni."

„Za to přece nemůžu," ohradil se Safar. V myšlenkách odstrkoval čarodějnou síť a čekal na příležitost. „Se svými schopnostmi jsem se narodil. Ty prostě ne. Nemám, co bych k tomu dodal."

„Přesto jsi mi tyto schopnosti mohl předat. Mohl to být dar přísežnému bratru a králi." Ukázal na Luku a Fariho, kteří na jeho pokyn zavrčeli. „Oni byli zajisté ochotni mi takový dar poskytnout. Proč jsi to nemohl udělat ty?"

„Nebudeš tomu věřit, ale i kdybych to býval chtěl udělat, nevěděl jsem jak. Určitě ne bezpečně pro tebe. S těmito dvěma a s Kalasarizem jste vytvořili Kouzlo Čtyř. Je velmi mocné, ale dvojsečné. Není nebezpečné pouze pro druhé, ale i pro tebe samotného. Zatím si to neuvědomuješ - možná si to ani nikdy neuvědomíš - ale tento pakt znamená tvůj pád. Já jsem ti ve skutečnosti nic neudělal. Pravda, spustil jsem destrukční kouzlo, ale to zapracovalo pouze na základě tvé vlastní povahy."

„Máš pravdu," kývl souhlasně Iraj, „nevěřím tomu." Safar pokrčil rameny. „Nedoufal jsem v to." „A co se týče zničení mého království, bylo pouze dočasné. Právě v tuto chvíli ho mé armády znovu staví."

Tato slova Safar ignoroval. „Ještě jsi neodpověděl na moji otázku," připomněl mu neodbytně. „Nač

všechny ty řeči? Já tě nepoznávám, Iraji. Proč jsi nás nezabil hned?" „Odpověď je velmi prostá, Safare. Přišel jsem si pro tvoji magickou moc." Pokývl k Palimakovi. „A pro tu jeho také."

Teď, pomyslel si Safar. Teď! Trochu se zarazil, jako by nějakým kouzelným otřesem.

Irajovy spánky se rozbušily v náhlé euforii. Ukázal na spícího chlapce. „Moji přátelé i já jsme připraveni vysát tyto schopnosti z vašich umírajících těl a využít je k důležitějším účelům." Pokrčil rameny. „Výsledek bude sice slabý, ale postačí to. Samozřejmě, že zaživa by to bylo lepší. A s tvojí oddanou spoluprací vůbec nejlepší."

„Stejně bys nás nakonec zabil," prohodil Safar.

Iraj pobaveně vyštěkl. „Ó, to ti slibuji, příteli. Jak jsem již řekl, dlužím ti věru hodně. Ale když se vzdáš, nechám dítě žít."

„To pro mě není žádný obchod," předstíral Safar nezájem. „Já budu mrtvý."

Iraj se jakoby ustaraně zamračil. „Ale já chci chlapce živého. Je klíčovým ingredientem k tomu, abych si pojistil svůj nový trůn." Zatímco mluvil, on i jeho čarodějní bratři sbírali všechny síly, aby zaútočili na Safarovu vůli.

„Vím, že je to pouhý nalezenec," pokračoval Iraj. „Takže k němu pravděpodobně nechováš příliš hluboký vztah. Nijak zvlášť tě tedy neraní, když ti sdělím, že chceme, aby trpěl, jak nejvíce to bude možné. A věř mi, že o utrpení toho vím víc než dost, Safare Timuro."

Safarovi unikl slabý sten. Iraj se usmál neovladatelnou radostí, ztratil vládu nad lidskou podobou a z tváře mu náhle vyvstal vlčí čumák.

„Jaké štěstí!" zavrčel. „Miluješ toho chlapce, ty starý blázne." Nasál vzduch do nozder a olízl si pysky. „Výborně," zavrčel znovu. „Už teď cítím tvoji bolest."

Iraj opět zavětřil, a to, co ucítil, se mu zamlouvalo ještě víc. Znovu se zhluboka nadechl a otřásl se přívalem strachu a mizérie, které Safar chrlil do atmosféry.

Jsem malý a slabý, pomyslel si Safar, a ty jsi velký a silný. Milost, Pane, milost. Jestli musím zemřít, nechť je to rychlé. A ušetři chlapce. Snažně tě prosím, ušetři chlapce. Milost, Pane, milost.

Iraj vychutnával silný zápach Safarovy pokory, cenil zuby v úšklebku, jak se z protivníka řinuly potoky trpkého potu.

Když polevil v pozornosti, Safar udeřil.

Nebylo to zrovna nejsilnější kouzlo. Vlastně bylo docela slabé. Ale bylo to to nejsilnější, jaké se mu podařilo vytvořit, aniž by zpětným nárazem zabil Palimaka.

Z hrotu dýky přeskočil na Irajovu korunu ohnivý oblouk. Zablesklo se a ozvalo se bolestivé zavytí, když síla Safarova útoku mrštila Irajem o stěnu.

V zoufalé naději se Safar otočil doleva a druhý záblesk nasměroval na démonského vlka, kterým byl lord Fari. „K Palimakovi!" volal Gandara. Malý služebník seskočil z ramene na postel. Fari již byl téměř u něj, když Safar vypustil další čarodějný výbuch. Ten byl však slabý, příliš slabý. Démonský vlk se po něm jen otřásl a šel dál. Koutkem oka zahlédl, jak po něm vyráží Luka. Za ním již vstával Iraj a setřásal ze sebe účinek magického útoku.

Najednou ucítil žhavý záchvěv, jak Gandara rozhodil nad Palimakem ochranný Štít.

Sáhl po nejsilnějším ze svých kouzel, ale už když jej formoval, věděl, že je pozdě. Pokračoval však a modlil se, aby nepřítel udělal nějakou chybu.

Byla to bláhová modlitba. Již po něm sekaly drápy a mozek mu prostoupila euforie jisté smrti, aby ho otupěla proti šoku.

Vtom se ozval dusot kopyt nesoucí bojový pokřik, při němž v žilách tuhla krev a dům se otřásl v základech, jak obrovská váha narazila do stěny.

Safar a tři útočníci se překvapeně zapotáceli, když se celá zeď vyvalila dovnitř a sesypala se na ně suť. Vrhli se na stranu dřív, než doprostřed malé místnosti dopadl kůň s obrněným válečníkem na hřbetě. Vše se proměnilo ve zmatek poletujících kopyt, sekajícího meče a ječivého bojového pokřiku.

Iraj i démonští vlci byli odtrženi od sebe. Řvali vztekem a bolestí pod ranami běsnícího koně i jezdce.

Safar uskočil ze dveří, když se k němu kůň řítil. Pohlédl k Palimakově posteli a viděl, Že chlapec stále spí. Gandara se nad ním krčil, zatímco postel i chlapec zůstávali díky jeho kouzlu zázračně nedotčeni.

Safar se vrátil do vřavy. Vražedné kouzlo měl sice již nachystané, ale terč nebyl jasný. Kdyby se nestrefil, zemřel by i jeho zachránce.

Potom se rovnice zjednodušila, když se dva démonští vlci vrhli rozbitou zdí ven a kůň s jezdcem vyrazil za nimi. Zůstal pouze Safar a Iraj. Iraj se zvedal z hromady suti a z jeho těla vyzařovalo silné

světlo. Začal se proměňovat v obřího vlka černého jako obloha bez hvězd; v očích mu plály pekelné plameny.

Vlk obrátil ohromnou hlavu k Safarovi a otevřel tlamu. Jejich oči se střetly a na chvíli, která mu připadala jako věčnost, na sobě spočinuly. Byl to jen moment, ale stačilo to na to, aby mezi nimi přeskočil oblouk uznání. Bylo to, jako by se o sebe otřely dvě duše - duše z jiného místa a z jiného času, když ještě byli nezbednými hochy, kamarády, před kterými se rozprostíraly pouze jasné obzory.

Nenávist se vrátila a Safar kouzlo vypustil.

Chtěl zabíjet a nic nezadržoval, ale když jeho čarodějný blesk udeřil, objevila se žhavá bílá záře a hlasité zapraskání přehřátého vzduchu. Když se mu před očima rozjasnilo, démonský vlk, kterým byl Iraj, zmizel.

Safar zaklel a po rozbitém rámu dveří se sesunul k zemi. Iraj unikl bez újmy. Bylo jasné, že se v jedné či druhé podobě vrátí, a s ještě větší silou než předtím.

Safar pohlédl na Palimaka a pocítil záchvěv radosti, když viděl, že chlapec stále klidně spí, jako by se nic nestalo. Všude kolem postele byla suť a dole na rámu kapky krve.

Gandara stál nad chlapcem s hrudí nadutou pod slušivým kabátkem. Natahoval se do své největší výšky a v démonské tvářičce mu zářily ostré zuby.

„Žádný strach," pronesl směle, „Gandara je nadosah."

Safar vydechl a děkovně přikývl.

Zaslechl dusot kopyt a vrzání postroje a vzhlédl, aby dírou ve stěně chlapcova dětského pokoje spatřil bojovníka na koni.

Bojovník zvedl ruku v obrněné rukavici a strhl si přilbici. Safar byl tak omráčen, že ani nedokázal projevit údiv, když spatřil, že se na něj usmívá Leiria. „Utekli?" zasípal docela vyčerpán. „Zmizeli je přesnější," přikývla rozpálená podivnou radostí, kterou v ní bojová horečka vzbuzovala. „Ještě že tak. Hnali se na mě z obou stran a já už myslela, že jsem ztracená. Pak najednou *šš!* a zmizeli."

V té chvíli se Palimak prudce posadil na posteli. Mnul si oči a rozhlížel se po zničeném pokoji.

Stále trochu oslněný vystrašeně pohlédl na Safara. „Já jsem to neudělal, tatínku. Opravdu ne."

6

Rada starších

Uspořádání pohřebního obřadu pro Irajovy oběti bylo smutně snadné. Vesnice byla stále ještě zahalena do smutku z truchlení po Tiovi, tváře naříkajících žen naolejované proti slzám. Tentokrát se však neozývaly žádné silácké výkřiky přísahající pomstu.

Jestliže Tiova smrt vesničany šokovala, daň, kterou zaplatili nyní, byla vyšší, než dokážou vyjádřit nářek a slzy. Kromě tří zavražděných strážníků, které našla Leiria, bylo Irajem a jeho společníky přepadeno a zabito dalších šest mužů.

Když se rozednilo a těla byla objevena, bylo tam tolik krve, že ji dospělí nedokázali ukrýt před očima dětí. Když Safar pronesl pohřební modlitbu a loďky byly zapáleny a spuštěny, mnozí lidé propukli v hysterický nářek. Objímali jeden druhého, plakali a volali jména mrtvých přátel. Tato scéna bude mnohé z nich po léta děsit ze sna.

Jakmile to bylo možné, Safar se vrátil do svého malého chrámu. V prašném tichu jeho místností však nenalézal klidu. Samota utrpení ještě umocňuje, pomyslel si Safar. A když jsi doopravdy o samotě, nemůžeš proklínat nic jiného než sám sebe. Střet s Irajem jej docela vyčerpal. Ztěžklé údy měl nemotorné únavou a odpor vzduchu byl tak veliký, že mu připadalo, že se prodírá hustou hrnčířskou hlínou. Cítil se, jako by byl připraven o duši i o veškerou vůli. Byl tak slabý, že kdyby se Iraj náhle objevil, s povděkem by se mu odevzdal.

Nebyl připraven, když se jeho otec, celý zarudlý, přišoural do komnaty.

„Jsi můj vlastní syn, Safare," spustil, uhýbaje Safarovu pohledu. „Ale je mou povinností promluvit s tebou ne jako otec, ale jako člen rady starších. Odpusť mi, co ti právě hodlám sdělit. To, co teď musím vyslovit, nejsou má slova. A měl bys vědět, že jen z laskavosti rada svolila, abych to byl já, který ti je přinese, aby byla zmírněna jejich urážlivost."

Safar přikývl. „Bylo to od nich správné." Jestliže jeho odpověď vyzněla ironicky, nebylo to záměrně.

Otec se napřímil. „Safare Timuro, synu Khadžiho a Myrny Timurových, rada starších si přeje, aby ses neprodleně dostavil do sídla rady. Tam vyčkáš, zatímco rada vyhodnotí nedávné tragické události a zjistí, jakou roli v nich sehrála tvoje osoba. Než bude učiněno konečné rozhodnutí, máš právo k radě promluvit. Nicméně, je možné, že nebudeš přítomen rozhodovacímu procesu. Rozumíš?" „Rozumím," odvětil Safar.

Khadžiho formální výraz se proměnil v otcovskou starost. „Ujišťuji tě, že se za tebe na zasedání postavím, synu." „Já vím," vydechl Safar a měl pocit jako chlapec, který ze sebe dělá dospělého, jen aby přesvědčil rodiče.

Khadži k napjatosti celé situace přispěl ještě tím, že se naklonil k Safarovi, jako by jej chtěl obejmout, ale potom se na poslední chvíli zahanbeně odtáhl.

„Matka a sestry vzkazují, že jsou s tebou. Já se k nim připojuji."

„Děkuji ti, otče." Snažil se ušetřit otci i sobě další trápení tím, že se začal zaobírat neupravenou šerpou. Zatímco se díval k zemi, slyšel, jak otci unikl zoufalý povzdech.

Safar usoudil, že nejlepší bude povzdech ignorovat, a tak se postavil a narovnal ramena. „Vzkaž radě," spustil oficiálním tónem, „že mi bude ctí přijít a že provedu cokoliv, co rada uváží za nezbytné."

Khadžiho oči se zalily slzami. Ustoupil a zapotácel se. Narozdíl od Safara se neznal natolik, aby chápal, proč se před synem cítí nesvůj. Jako muž pevného přesvědčení o tom, co je správné a co špatné, co černé a co bílé, pociťoval, že to musí být nějaká vada hlíny, ze které je uhněten, a spílal si za své chyby. Safar zdědil mnoho z nedostatků svého otce. Za bezesných nocí, kdy jsou dobré skutky rozemílány čelistmi viny, jich však ještě přibylo. Stále byl ale čarodějem s instinktem pídit se po pravdě a občas měl dokonce i štěstí a našel je. A tak tam, kde otec odvracel zrak, Safar hleděl hlouběji. Časem pochopil, že Khadži trpí odvěkým prokletím hrnčířských mistrů. Pod rukama hrnčířů hlína představuje ducha, který volá po tvaru a životě. Také chce být užitečná. To vyžaduje smysl. A co víc, trvá na tom, aby se smysl snoubil s krásou. Aby dosáhl souladu - což si všichni hrnčíři přejí

nade vše - musí být za každou cenu zachován obraz. Hrnčíř miluje hlínu stejně hluboce, jak jen člověk dokáže milovat. Avšak nesmí ji milovat veřejně. Nesmí dovolit, aby mu před někým unikl sebemenší náznak této lásky. Ze všeho nejdůležitější pro hrnčířského mistra je, aby si udržel odstup, jinak by ztratil vidění a nadvládu - a to, co miluje, by se proměnilo v něco ošklivého, co v peci pukne už při prvním vypalování.

Bohužel, pomyslel si Safar. Pochopení samo o sobě má menší cenu než žebrácká mísa. Neměl co nabídnout, když se díval přes propast, která mezi ním a otcem zela.

A tak se zeptal: „Jak se má Palimak?"

Otec se usmál spíše úlevou než z jakéhokoliv jiného důvodu. „Myslí si, že to bylo skvělé dobrodružství. Dokonce zapomněl i na to, že to celé prospal." Khadži pobaveně kýval hlavou. „Když jsem ho viděl naposledy, seděl tvé matce na klíně a skládal básničku o statečném hrdinovi Palimaku Timurovi, který odehnal smečku krvežíznivých vlků."

Otec se opět rozesmál a strhl k smíchu i Safara. Dřív než smích stačil přejít v nepříjemné mlčení, použil umění, kterému se naučil u královského dvora, a poslal otce pryč s co nejlepším pocitem, který je za daných okolností možný.

Safara to však nikterak neuklidnilo. Ať se na to díval z jakékoliv strany, uvědomoval si, že velký vezír a vrchní Čaroděj celého Esmíru právě vypudil - třebaže velice slušně - vlastního otce.

Safar stál před budovou rady, zatímco stařešinové rozhodovali o jeho osudu. Vesnice byla tichá, dveře zavřené na petlici, v oknech okenice. Dokonce i psi byli vpuštěni do domů a jediné, co slyšel - kromě šumu diskuse zasedajících - byl hrubý zvuk mladé roztoužené cikády.

Nejprve přecházel sem a tam, ale když si uvědomil, že jej celá vesnice pozoruje skulinami v okenicích, zastavil se a snažil se udržet co nejdůstojnější postoj. Připadal si jako klaun, jako mladý akolyta, který čeká na potrestání za nějakou lotrovinu. Byl z toho tak nervózní, že přecházel od vznešeného k mužně ledabylému postoji a nervózně přešlapoval jako kdokoliv, kdo cítí, že je sledován, ale musí předstírat, že to neví. V době, kdy byl cirkusovým kouzelníkem, Methydie, která magii proměnila v umění lahodící oku diváka, tvrdila, že když stojí před publikem, nejlépe ho ohromí nějakým přirozeným trikem, který svede rukama. Myslel si, že se z té rady poučil, ale jak teď čekal na rozhodnutí rady starších, nevěděl, co má s rukama dělat.

Ulicí se přihnala Leiria s velkým džbánem v ruce. Když jej spatřila, usmála se a posadila si džbán na hlavu. Kráčela k němu a záměrně se houpala v bocích, takže dokonce i ve vojenském kostýmu z kůže a kovu vypadala jako okouzlující vesnická dívka, která přichází od studny a raději by postála s místními chlapci, než se vracela domů k matce. Když k němu došla, sundala džbán a postavila se na Špičky, aby mu nabídla čerstvý doušek.

„Kéž by se tak všichni dívali," zašeptala,

„To ti můžu splnit. Ani k tomu nepotřebuji žádná kouzla," ujistil ji Safar.

Napil se studené vody, jako by to bylo to nejlahodnější víno, a sám byl překvapen, jakou měl žízeň. Když džbán odtrhl od úst, Leiria poodstoupila a zaujala svůj obvyklý postoj s pravou rukou na jílci meče v pochvě.

„Nikdy jistě nevěděli, jestli jsem voják, nebo děvka," poznamenala. „Kdyby někdo alespoň sebral odvahu, aby se zeptal, asi bych odsud nikdy neodešla."

„Jak bys na to odpověděla?"

„Jednoduše. Řekla bych: ‚Pravda je taková, pane' -předpokládám, že by se mě zeptal muž. ‚Pravda je taková, pane, že jsem kdysi byla kapitánkou královské gardy. Také jsem však bývala královou nevěstkou. Takže si mohu dělat nároky na oba tituly, pane. Stojím před vámi jako voják a děvka zároveň. Rty a meč, pane. Rty a meč.'"

Safar se pousmál. „Zní to, jako bys to měla nacvičené."

„Řekla jsem to svému poslednímu pánovi, ale upozornila jsem ho, že nabízím jen jedno z toho. Cítila jsem, že by s ním byly problémy, kdybych mu nedala od začátku najevo, co jsem zač. Rty, nebo meč? Hned poznal, že kdyby se spletl, zaplatil by krutou daň, takže se raději vydal po bezpečné cestě a najal si můj meč. A tím to bylo vyřešené!"

Přerušil je silný hlas z budovy rady. Otočili se, aby poslouchali, ale přestože poznali, že mluví Safarův otec, nerozuměli mu. Nato hlas ustal a šum pokračoval.

Leiria byla znechucena. „Tohle je hloupé."

„Tím si nejsem jist," odpověděl Safar. Byl tak unavený, že mu dávalo smysl téměř vše. „Řekl jsem jim přesně, co se přihodilo. Iraj tu hledal mě a Palimaka. Z jejich pohledu jsme tedy já a chlapec

odpovědni za smrt mnoha Kyranianů."

„A co s tím chtějí udělat?" zeptala se Leiria. „Poslat vás pryč? Vyhnat vás? Jako kdyby se tím něco vyřešilo."

„Možná by to stačilo," namítl unaveně Safar. „Třeba jim dá Iraj pokoj, když odejdeme."

„To je absurdní!" ušklíbla se Leiria. „Irajovi to ke spokojenosti stačit nebude. Bude chtít zplundrovat celou vesnici." Odfrkla si. „Typičtí vůdcové! Ať se podíváš na největší město nebo na nejmenší vesnici, všichni jsou stejní. Už dávno jsem došla k závěru, že na to, aby ses stal vůdcem, musíš nejdříve vypít džbán vína hlouposti a zapít to pořádným pohárem brandy zapomnění. Potom snadno nalezneš odpovědi na všechny triviální otázky, na které se nikdo neptá."

Ukázala prstem k domku. „Znají Iraje. Jako chlapec tu přece žil. Ochránili jej, když je nejvíc potřeboval. Iraje sem přivedli Kyraniané, ne Safar Timura. Ty jsi byl ještě chlapec; co jsi na to tenkrát mohl říci?" Znovu ukázala prstem. „Vsadím se o cokoliv, že tvá drahocenná rada starších hlasovala o tom, zdali sem Iraje pozve nebo ne. Jakékoliv problémy, které s ním teď mají, pramení z tohoto rozhodnutí.

Takže kdo je vlastně vinen? Bývalá rada starších? Nebo Safar Timura, který byl ještě malým hochem, když mu bylo určeno, aby se s Irajem setkal?"

Safar se zatrpkle usmál. „Ty umíš všechno vykládat hrozně jednoduše."

Leiria plácla do jílce meče. „Ne tak jednoduše, aby se vytratila pravda. Každý normální člověk to musí vidět. Ti hloupí starci se tam uvnitř pokouší rozhodnout, na koho svalí vinu. Což budeš nakonec stejně jen ty a Palimak. O tom není pochyb! Přitom jim ale uniká jedna velmi důležitá skutečnost. A to, že Iraj se *vrátí* - a v plné síle.

Sakra. Jediný důvod, proč to tak dlouho probírají, je, že musí ublížit vlastnímu člověku. S Palimakem to mají snadné. Napůl démon, napůl člověk. To přináší jen smůlu, kdo jiný by za to mohl? Tebe pravděpodobně úplně vynechají a vyhostí Palimaka."

„Ale vždyť každý, kdo mě zná, musí vědět, co to znamená," vyhrkl rozlíceně Safar. „Musel bych odejít s ním. Třebaže jsem si ho jen osvojil, třebaže to je poločlověk či čtvrtčlověk, jsem za něj zodpovědný."

Leiria se postavila na špičky a letmo jej políbila. „Samozřejmě, že ty to cítíš jinak. Proto jsem se do tebe zamilovala. Nepotřebovala jsem na to Palimaka, abych věděla, jak by ses zachoval, kdyby se někdy něco podobného přihodilo. Proto jsem za tebou přijela.

Pokud sis toho ještě nevšiml, tak jsem se vrátila. Což je z mého pohledu zatraceně významná věc a z tvého především velké štěstí."

Zvedla hlavu a pohlédla Safarovi zpříma do očí. „Ale není to z lásky. Alespoň ne z *té* bývalé lásky. Nejen, že jsem ji v sobě uhasila, ale dokázala jsem se přes ni přenést."

Safar přikývl. Přepadl jej podivný pocit úlevy a lítosti. „Není třeba se hned rozčilovat," ohradil se vyčerpaně. „Nic od tebe nežádám ani neočekávám."

Leiria se rozhněvaně plácla přes meč. „Zatraceně, Safare Timuro, nic takového jsem tím nemyslela! Jsem tvá přítelkyně. Požádej mne o cokoliv. To je jediné, co chci, a možná jsem nikdy ani víc nežádala. Ale požádej mě, prosím tě. No tak! Nebo jdi do pekel i s celým tím svým světem, o který si děláš takovou starost!"

Safar nevěděl, co na to říci. Pokusil se lehce zažertovat. „Nikdy mi nedáš příležitost, abych ti poděkoval. Zachraňuješ mi život ještě dřív, než stačím zavolat o pomoc."

Leiria pokývla ke sněmovní budově. Zasedání skončilo a otec mu ze dveří kynul, aby vstoupil. „Jsou na tebe připraveni. Otázka zní, jsi *ty* připraven na ně?"

Safarovi se náhle rozjasnila mysl a vrátilo se mu odhodlání, což bylo od samého začátku Leiriiným záměrem.

„Jsem připraven," odpověděl. „Už vím, co mám dělat."

Safar ani nečekal, až se stařešinové pustí do různých moudrých přetvářek. Udeřil první. „Vím, že jste již rozhodnuti, ale jestli jsem to správně pochopil, mám právo promluvit dříve, než mi bude rozhodnutí oznámeno."

Rychlým rozhlédnutím po místnosti se ujistil, že má pravdu. S výjimkou otce se všichni vyhnuli jeho pohledu.

„Ne všichni nacházíme společnou řeč," ohradil se jeho otec a upřeně pohlédl na ostatní. „Takže nám slova na tvoji obhajobu přijdou vhod."

„Ale už je odhlasováno, nemám pravdu?" zeptal se Safar.

„Ano, lorde Timuro," potvrdil Foron, vrchní stařešina. Měl výraz člověka, který vzal do úst něco nechutného, ale okolnosti žádají, aby si ukousl další sousto. *„Je* odhlasováno. Tvůj otec hlasoval s menšinou."

„Pak nemám v úmyslu se jakkoliv obhajovat," odpověděl Safar.

„Prosím tě, synku," žadonil otec. Zvednutím ruky si Safar vyprosil jeho mlčení. „Ale trvám na svém právu promluvit."

„To je velmi neobvyklé," zabručel Masura. „To neodpovídá pravidlům."

Ozvalo se hlasité vyjádření souhlasu i nesouhlasu. Všichni byli ještě rozrušeni z předchozí debaty rady. Foron zabušil na obřadní nádobu před sebou. Safar si mimoděk povšiml, že ji před dávnou dobou vyrobil nějaký Timura.

„Mně to přijde docela prosté," umlčel je Foron. „Jakýkoliv občan Kyraniy může říkat, co chce a kdy chce. Lord Timura je občanem Kyraniy, tak ho nechte mluvit."

Masura se pokusil o protest. „Ale toto je oficiální zasedání ra-"

„Ach, mlč už!" utnul jej Foron. „Nejsme žádní soudci na královském dvoře. Tohle je vesnice, ne město. Všichni Safara dobře známe. Sakra, vždyť většina z nás jsme jeho vzdálení příbuzní. Nechme ho mluvit."

Rozhostilo se hrobové ticho. Dokonce i ti, kteří Safarovi oponovali, se umírnili. Masura otevřel ústa k dalšímu protestu, zachytil těžký závan nesouhlasu a zarazil se.

Safar promluvil. „Bez ohledu na to, jak jste rozhodli - v můj prospěch či neprospěch - zítra opouštím Kyraniu."

Khadži zaklel a všude okolo se ozývaly šokované výkřiky a vzdechy. Jak může rodilý Kyranian dobrovolně opustit svůj domov? Toto je požehnaná země - Údolí mraků, kde žilo již tolik generací Kyranianů, jako je hvězd na obloze. Zde vládne bohyně Felakie a obdarovává je hojností, protože jsou její vyvolení lidé: lidé Vysokých karavan.

Safar zvedl ruku, aby si zjednal ticho. „Mé rozhodnutí nemá nic do činění s vaším opatřením. Ani s žádnou z předešlých tragických událostí. Vlastně jsem vám svůj odjezd chtěl oznámit již při minulém zasedání, ale došel jsem k závěru, že to vzhledem k pozdvižení okolo Tiovy násilné smrti není vhodná chvíle. Nicméně jsem vás však chtěl požádat o svolení, abych zde mohl zanechat Palimaka." Pokývl k otci. „Samozřejmě v péči mých rodičů. Cesta, kterou plánuji, je pro dítě nebezpečná."

Cesta, o níž se zmiňoval, byl jeho zpola promyšlený a tudíž nevyslovený plán, jak se dostat do Syrapisu a prozkoumat hrobku démonského čaroděje.

Masura se uchichtl. „Tak ty si myslíš, že jsme blázni. Za prvé se nám snažíš namluvit, že jsi chtěl stejně odejít. Za druhé po nás žádáš, abychom poskytli útočiště tomu ďáblovu-"

„Dej si pozor na pusu, Masuro!" okřikl jej rychtář a pohlédl na Khadžiho, který vypadal, že po Masurovi skočí přes celou místnost. „Většina z nás má chlapce ráda, lorde Timuro. Tehdy bychom ti bývali vyhověli-" Pokrčil rameny. „- ale od té doby se situace změnila."

„To jsou zbabělá slova, Forone!" skočil mu do řeči Khadži. „Řekni to na rovinu. Hlasoval jsi s většinou, což znamená se všemi kromě mě!" Otočil se k Safarovi. „Tihle mazaní ďáblové odhlasovali, že Palimak bude vyhoštěn. Ty však ne. Sesumírovali si, že když ho vyhostí, nezbude ti než jít s ním."

Safar zadržel úsměv. Takže Leiria měla pravdu. Teprve teď plně ocenil její něžnou snahu vyzbrojit ho proti radě, přimět ho, aby zvedl břímě povinnosti a kráčel dál. Povinnosti, kterou si Safar právě začínal uvědomovat. Ač měla nejasné obrysy, její vykonání bude velmi složité - ne-li nemožné.

Musel na to jít pomalu, aby nezakopl hned při prvním kroku. „Netrap se jimi, otče. Na tom už nezáleží. Rozmyslel jsem si to. Vezmu Palimaka s sebou."

Většina stařešinů vydechla úlevou. Pro ně byl problém vyřešen. Teoreticky by dokonce mohli obejít vyhoštění, které by stejně bylo extrémně kontroverzní. Klan Timurů byl nejen populární, ale i vlivný.

Byla to skvělá příležitost, aby sehrál další část hry, jejíž pravidla vymýšlel za pochodu. „Chtěl bych však radu starších o něco požádat."

Foron se přívětivě usmál. Když z něj teď spadla všechna tíha, byl dychtivý pomoci. „Požádej o cokoliv, lorde Timuro," vybídl ho. „Jak tvé cestě můžeme ulehčit? Potřebuješ zásoby? Zvířata, která by je nesla? Řekni nám, co přesně potřebuješ, a my ti to poskytneme."

„Chci, abyste šli se mnou," odpověděl rozhodně Safar. Všichni byli omráčeni a naráz vykřikli údivem. Vyčkal, až se malá bouře přežene, a zaznamenal, že většina není zdaleka tak zatvrzelá. Koneckonců promluvil lord Timura. Ač jim jeho záměr připadá velmi záhadný, jsou zvyklí naslouchat mu s neobyčejnou úctou.

Ve správné chvíli Safar zvedl ruku a rozhostilo se ticho. „Vidím to takhle. Jsem si jist, že se většina z vás domnívá, že jakmile já a Palimak odejdeme, Iraj na Kyraniu zapomene a půjde za námi."

Velká část mužů souhlasně přitakala; takový byl všeobecný názor.

„Nechci být nijak neuctivý," omlouval se předem Safar, „ale jestli si něco takového opravdu myslíte, pak byste měli strávit trochu času pilováním své logiky. Protože při Démonském měsíci, který nás všechny děsí ze sna, není možné, aby se Iraj spokojil pouze s mojí a Palimakovou krví."

Stařešinové se otřásli, když si tuto otřesnou pravdu uvědomili. „Všichni víte stejně dobře jako já," pokračoval Safar, „že kdokoliv, kdo Irajovi někdy pomohl, za to nakonec zaplatil. On už je prostě takový. Kyrania mu kdysi poskytla úkryt před mocnými nepřáteli. Věřte mi, že Kyraniu zničí jen pro její vědomí, že byl kdysi tak slabý, Že potřeboval naši pomoc."

„Ale vždyť to byl ještě malý chlapec," zaúpěl Foron. „Nemá se za co stydět. Nikdy jsme mu neublížili."

„Neublížil mu ani Tio," ozval se nevrle Khadži, „a podívej, co s ním udělal!"

Místnost naplnil ledový strach a muži se rozechvěli při vzpomínce na Tiovo rozsápané tělo.

„Existuje jediné východisko," pronesl Safar. „A to znamená prchnout!"

„Ale kam, synu?" zeptal se ho zoufale otec. Safar sklopil hlavu. „Znám jedno místo. Zemi, kde bychom všichni byli bezpečni. Alespoň na nějaký čas."

Masura se opět ušklíbl. „Pché! Proč tady mrháme časem? Vyškrtněme toho ďábelského Palimaka z obecních svitků! Vykažme jej! Jediný já jsem měl dost kuráže oficiálně vyhostit i Safara Timuru, ale všichni jsme se shodli na tom, že výsledek bude stejný. Vykopněme hocha a Safar půjde s ním. Náš život se vrátí do starých kolejí. Žádní zatracení démoni už nám nebudou běhat po horách a vlci už nebudou zabíjet naše děti; budeme zase jenom sít obilí, pást kozy a každou úrodu očekávat se stejným nadšením, jaké nám bohové dovolí. Tak jsme to dělali vždy. Nevidím jediný důvod to měnit. Určitě nebudu poslouchat žádné hloupé řeči o tom, abych opustil domov našich otců."

Tento výbuch následovalo dlouhé ticho. Ačkoliv byli všichni Masurovým sprostým chováním zahanbeni, Safar viděl, že s ním většina mužů souhlasí.

Než kdokoliv z nich stačil promluvit, ozval se povědomý zvuk - zvonce karavany! Všichni sebou trhli. Je to vůbec možné? Už je to tak dávno, co Kyraniu navštívila nějaká karavana.

Do dveří vrazil chlapec a zvolal: „Karavana! Karavana!"

7

Starý karavaník

Celá rada starších se vyhrnula ven, Safar za nimi. Dveře se otevíraly dokořán a okenice se rozrážely, jak vzrušení vesničané vybíhali z domů a udiveně zírali na úžasný průvod zvířat, který se dokodrcal na náves.

Nebyla to velká karavana - jen několik velbloudů a lam a možná šest vozů tažených voly - ale za takového chmurného dne to bylo cosi velkolepého. Vlajky vlály ve větru, zvonce cinkaly a zvířata bečela. Všichni věděli, že karavana přináší zprávy z okolního světa. Lidé se smáli a křičeli radostí v domnění, že to musí být dobré zprávy, jak jinak by se k nim karavana dostala?

Celý průvod vedl obrovský vousatý muž, který se teď postavil ve třmenech a zvolal: „Zdravím vás, laskaví lidé z Kyraniy. Jsem to já - Koralean z Kaspanu - který zase jednou žádá o vaši pohostinnost!"

Jeho jméno opakované dokola se neslo zástupem vesničanů jako vlna. Koraleanova ústa se rozevřela v nezměrném úsměvu. Pohled na něj byl úžasný: obrněná vesta zapnutá přes drahocenné kupecké roucho, obrovský meč u pasu a vousy propletené pestrobarevnými stužkami.

„Koraleanovo srdce kypí radostí, že na něj staří přátelé vzpomínají s takovou úctou. Prožil mnoho nocí, kdy nevěřil, že se dožije rána. A bylo mnoho úsvitů, kdy pochyboval, že požehnaná noc ještě někdy přijde."

Udeřil se do obrněné hrudi a zaznělo to jako rána na obřadní buben. „Nyní je však zde! Koralean z masa a kostí!

Nechť jsou zatraceni všichni ďáblové, kteří si z něj chtěli udělat večeři."

„Máte pro nás nové zprávy?" kdosi vykřikl a ostatní se přidali. „Máte nové zprávy? Máte nové zprávy?"

Koralean otázky mávnutím utišil. „Později vám, drazí lidé, povím vzrušující zvěst o tom, co se přihodilo tomuto starému psu od chvíle, kdy jsme se naposledy setkali." Zastínil si oči a prohlížel dav. „Ale nejdříve musí Koralean promluvit se svým starým přítelem Safarem Timurou. Nezašel by pro něj někdo, prosím vás?"

Safar vystoupil z davu, který se před ním rozevřel. „Jsem zde, lorde Koraleane," zvolal. „Rád vás po tolika letech vidím."

Safar se usmíval, ale zdaleka nebyl tak nadšený jako ostatní. Koraleana měl rád a dlužil mu za mnohé prokázané služby, ale znal starého kupce příliš dobře na to, aby mu mohl plně důvěřovat. Když Koralean spatřil Safara, seskočil z koně a uzavřel jej do mohutného objetí. „Safare, můj starý příteli!" hřměl na celé kolo. „Jak rád tě zase vidím!"

Poplácal Safara po zádech, že se z toho zakuckal. Naklonil se a pošeptal mu: „Okamžitě musíš svolat radu starších!

Přináším vzkaz od Iraje Protaruse!"

Rada starších se opět shromáždila ve sněmovní budově. Tentokrát aby se dozvěděli, jaká budoucnost je čeká.

„Koralean by byl radši, kdyby mu bohové vyrvali jazyk z úst," spustil karavaník, „než aby před svými skvělými přáteli musel vyřknout tato slova. Jsem zde z nařízení krále Protaruse, který čeká s armádou necelé dva dny cesty odtud. Král posílá srdečný pozdrav všem svým drahým přátelům v Kyranie a prosí za odpuštění způsobené v boji se zrádcem Safarem Timurou."

„Tak dost. Takhle se zde o mém synovi nebude mluvit!" ohradil se Khadži.

Safar jej uklidnil poplácáním po ruce. „Koralean to nemyslí zle. Jsou to Irajova slova, ne jeho." Usmál se na starého kupce. „Pokračujte, příteli."

Koralean si položil masitou ruku na hruď, aby doložil svoji upřímnost. „I já mám vlastní syny a dcery, takže plně chápu rozhořčení nad mými slovy. Jak každý ví, Koralean má to nejměkčí srdce ze všech mužů v Esmíru. Není snad o mně známo, že mě smutný příběh snadno dožene k slzám?

Nehýřím snad dobročinností ke každému žebrákovi od Kaspanu až po Walárii? Vězte, že seznam Koraleanových dobrých skutků k méně šťastným z nás by zaplnil tlusté svazky. Ano, celé svazky!"

Plamenným zrakem přelétl po místnosti, jako kdyby očekával námitky. Žádné se neozvaly. „Nicméně," spustil, „vyhýbal bych se službě, kterou vám chci prokázat, kdybych změkčoval slova krále Protaruse, třebaže starého přítele Khadžiho Timuru zraňují.

Král mi nařídil, abych vám vzkázal, že vůči kyranským lidem nechová pražádnou zášť. Naopak je velmi miluje a s radostí vzpomíná na dny, kdy byl chlapcem a žil mezi nimi. Vzkazuje, že nechce nikomu z vás ublížit. Žádá jen, abyste složili zbraně a přísahali mu věrnost. Pokud to uděláte, všem se vám bohatě odmění, až do vesnice dorazí s armádou. Rodiny těch, kteří zemřeli ve službách Kyraniy, obdaří takovým množstvím zlata, aby to vyvážilo jejich velkou ztrátu."

„A co Safar?" naléhal Khadži. „A Palimak? Předpokládám, že součástí celé této - této - vyděračské hry je, abychom mu oba vydali!"

Koralean mu pohlédl zpříma do očí a přikývl. „Přesně tak, drahý příteli. Přesně tak."

Safar se trpce zasmál. „Se svou zprávou jste dorazil právě včas. Vše nasvědčuje tomu, že se mě lid Kyraniy rozhodl vyhostit. A chlapce také."

Koralean si hladil vousy a prohlížel si tváře ostatních mužů. „To vysvětluje vše," řekl nakonec.

„Co to vysvětluje?" zeptal se Khadži. „Proč kromě vás nikdo nic nenamítal, když jsem pohanil vašeho syna."

Masura jim skočil do řeči. „S prominutím, lorde Koraleane, ale jste přesvědčen o tom, že král Protarus mluví pravdu? Ušetří Kyraniu, když uděláme, co žádá?"

Koralean si jen dál hladil vousy. Potom přikývl. „Přesně to král slibuje."

„Ale říká pravdu?" popíchl jej znovu Masura. „Snad nám nechcete namluvit, můj lorde, že na to nemáte vlastní názor." „Vězte, že vlastních názorů mám moře, příteli," ujistil jej mazaný karavaník. „Jednou takový. Jindy makový. Připomínám, že jsou vždy velmi pevné. Pokud jde o pevný názor, Koralean si s nikým nezadá."

Masura byl zoufalý. „A jaký názor máte teď, prosím?"

Koralean se pousmál: „Že byste se měl ptát na názor jiných a ne na můj, dobrý brachu. Nebo ještě lépe, utvořit si názor vlastní. To je ta nejmoudřejší rada, jakou vám mohu dát."

Pohlédl na Safara. „Až odtud odjedu, vracím se do Kaspanu. Doufám, že pochopíš, příteli, když tě požádám, abys mě nenásledoval." Položil si ruku na hruď. „Našeho krále by to nepotěšilo."

„Vidím, že jsi vytušil můj úmysl prchnout, než abych se Protarusovi vydal za oběť," poznamenal Safar.

„Koralean obdivuje statečnost," odvětil karavaník. „Cení si jí nade vše krom jediného." Poklepal si na hlavu. „A věz, že je to moudrá vlastnost. Užitečný nástroj jak pro zbabělce, tak pro hrdiny."

„A co Iraj?" zeptal se Safar. „Jaký ti připadal?" Koralean pokrčil rameny. „Mohu říci jen velmi málo. Není mi dovoleno jej spatřit. Vždycky mi zavážou, oči a odvedou mě do jeho komnat. Tam se mnou hovoří. Žádá nové zprávy nebo mi dává úkoly. Na oplátku se mi dostává volného průchodu zeměmi, které ovládá. Těmi, které z jeho království zbyly po... eh..." Pohlédl na Safara. „Poté, co jste se jaksi nepohodli."

Zavrtěl hlavou. „Kéž se tenkrát s Koraleanem někdo poradil. Mohl jsem vyjednat usmíření, které mohlo celé katastrofě předejít."

„Nebyl to obchodní spor, drahý příteli," namítl Safar.

„Nesmysl," odpověděl Koralean. „Všechno je obchod. Kdyby si to všichni uvědomili, bylo by na světě mnohem lépe."

„Žádal příliš," odsekl Safar překvapen vlastní příkrostí.

Koralean pokrčil rameny. „Byla to pouze otázka ceny a žádný z vás si to neuvědomoval, protože jste neměli nikoho, jako je Koralean, kdo by vám poradil." Vzdychl. „Ale s tím už se nedá nic dělat. Musíme všichni kráčet dál, jak nejlépe dokážeme."

Kdysi by se Safar na Koraleana rozzlobil za to, že zradu a vraždu snížil na pouhý obchodní spor a následně ještě na špatně stanovenou cenu. Křičel by, zatratil by Koraleana jako chamtivce s kusem chladného zlata namísto srdce. To údobí však bylo tak nepatrným zlomkem jeho života, že nemělo smysl nad tím hloubat. Byl tehdy rebelantským studentem magie ve Walárii, který koketoval s medovými ideály jako cudnost a pravda. Potom jej však Asper poučil, že za každou pravdou vězí lež a pravda za každou lží.

A tak Koraleanovi řekl: „Promlouváš velmi moudře, starý příteli. Dobrý obchod koneckonců přináší spokojenost oběma stranám a s ní přichází i příslib zisku v daleké budoucnosti."

Koralean pokyvoval hlavou. „Je velmi dobré to vědět, ale ne vždy podle toho lidé konají." Otevřel ústa v dalším obrovském úsměvu. „Právě proto Koralean, původně chudý muž s mnoha ženami a dětmi, které musí živit, není tak chudý jako někteří jeho konkurenti."

„Jsem rád, že si rozumíme," prohlásil Safar. Pokynul rukou k shromážděným mužům včetně otce. Jejich tváře byly plné zmatku. „Všichni tomu rozumí." To způsobilo, že jejich pohledy nabyly ještě zmatenějšího výrazu.

„To je dobře," pochvaloval si Koralean. „Porozumění je cosi, čeho si vážím nade vše."

Vytáhl od opasku dlouhý tubus ovázaný kůží. Na každém konci bylo víčko na pantu. Nedbale jej obrátil v prstech a podal Safarovi.

„To je dar od Koraleana, který tímto zpečeťuje svoji stranu obchodu."

Safar si jej pozorně prohlédl, ale stará pirátská tvář měla prázdný výraz. Otevřel jeden konec tubusu, pohlédl dovnitř a vytáhl z něj tlustý svazek pergamenů. Rozprostřel je a ostatní muži se naklonili, aby se podívali.

„To jsou mapy," poznamenal Foron. „K čemu potřebujeme mapy?"

Koralean pokrčil rameny. „Bezcenné věci, pokud hodláte zůstat na jednom místě," souhlasil. „Ale jestliže máte v úmyslu cestovat, hádám, že by pro vás mohly mít nějakou cenu."

„Jsou to mapy pro karavany," zarazil se Safar. „Pro jakéhokoliv obchodníka mají nesmírnou cenu."

„Všimněte si," Koralean se předklonil a píchl prstem do jedné z map, „jak jsou ty mapy podrobné. Je na nich celý Esmír, včetně těch nejtajnějších obchodních cest, kterým dávají přednost mírumilovní obchodníci jako já. Proč se trápit s bandity a nenasytnými pány, když se jim můžete vyhnout díky tomu, že můžete jet jinou cestou. A kdyby vás náhodou někdo neodbytně pronásledoval, nu což, snadno jej setřesete tím, že se vydáte nečekaným směrem."

Safar si zběžně prohlédl mapy, které zahrnovaly celé severní území od Božího předělu až k přístavnímu městu Kaspanu, kde by si mohl pronajmout nějakou loď do Syrapisu. Také si povšiml měst, které musí podle Aspera na cestě navštívit - Nádan a Kaluz. Bude to velmi složitý podnik a pouze množství úkrytů vyznačených na trase jim dává alespoň mizivou šanci na úspěch.

Sroloval mapy a zasunul je zpět do tubusu. „A co Koralean žádá na oplátku?"

Koralean se plácl do kolen a zaburácel smíchy. „Není to snad dost jasné, drahý příteli? Chci tvoji přízeň. Až před tebou jednoho dne stanu jako zruinovaný muž, budu očekávat tvoji pomoc."

Safar se slabě usmál. „Myslíš tím v případě, že to Irajovi nevyjde?"

Koralean pokrčil mohutnými rameny. „Kdo ví, co nám zítřek nadělí, bratře? Teď se zdá, že je Iraj Protarus na koni. Získal zpět velkou část někdejšího království a nic nestojí v cestě tomu, aby je získal celé. Málokterý král mu odporuje a toho, který se k tomu přece jen odváží, čeká strašlivý konec."

„Jeho čarodějná moc je prý obrovská. Dokonce jsem i zaslechl nějaké fámy, že je to vlkodlak. Vlk i člověk v jednom těle, které mění podoby. Může to být pravda; může to být lež. Tak nebo onak, fámy obchodu neprospívají. A jestliže *je* vlkodlakem, jak může poctivý obchodník poznat, jestli dostojí svému slovu? Uzavřel jsem dohodu s člověkem nebo s vlkem? Či s něčím mezi?"

Povzdychl si. „Proto jsem přišel za svým nejdražším přítelem Safarem Timurou, kterému jsem v minulosti prokázal nejednou laskavost. Pravda, je to čaroděj, ale velmi přátelský čaroděj, který pro Koraleana žádal vždy to nejlepší. Jsem si jist, že takový velký muž dokáže pochopit, že Koralean je schopen plnit přání Iraje Protaruse a přesto se postarat o dobrého přítele."

Nyní byla řada na Safarovi, aby se plácl do kolen a rozesmál se na celé kolo. „Zvítězíš v každém případě, nemám pravdu? Ať prohraje kdokoliv, ty vyhraješ?"

Koralean protáhl obličej. „Hádám, že by se to tak dalo říci, ale pokazilo by to ducha celého obchodu. Upřímně doufám, že vyhraješ, příteli, lorde Timuro. Samozřejmě i pochybuji, jestli odpustíš", ale podle mne má Iraj jen mizivou šanci, vzhledem k tomu, že jsi nad ním už jednou zvítězil. Doufám, že oceníš eleganci mého obchodu."

Pokynul k mapám. „Koralean ti dává svobodu v jakémkoliv směru, kterým se vydáš! Za to žádá jen tvé slovo. Slib, že bude-li to zapotřebí, obrátím se na tebe s žádostí o pomoc."

„Můžeš obchod považovat za uzavřený," ujistil ho Safar. „A neměj mi za zlé, když to nevyjde."

Koralean se rozzářil. „Jsem nadmíru spokojen! Byla to moudrá investice, když jsem ti ještě jako chlapci zaplatil studium ve Walárii." Zamnul si ruce a ztěžka vstal.

„Prosím, pánové," promluvil k radě starších, „doufám, že odpustíte nejlepšímu příteli Kyraniy, ale musím se vydat na cestu. Předejte za mě uctivou omluvu svým lidem. Má karavana zde nesmí setrvat. Jedeme do Kaspanu, kde Koraleanovy ženy netrpělivě očekávají jeho návratu. Nechám tu

pro vás pro všechny nějaké dobré jídlo a pití a budu doufat, že připijete na Koraleanovo zdraví. Přestože jsem velký býk, budu je zoufale potřebovat pro své milující ženušky, až mě doma uvítají."

Safar vstal s ním a Koralean ho uchopil za ruku a silně ji stiskl. „Než odjedu, pošlu do Irajova tábora posla se zprávou. Žel bohům, běžec, jehož mám na mysli - jediný muž, kterého mohu postrádat - je postarší a poněkud neduživý, takže mu pravděpodobně bude trvat trochu déle, než ke králi dorazí."

„Co v té zprávě bude stát?" zeptal se Safar.

„Koralean nemá ve zvyku lhát. Vzkáži mu, že jsem doručil jeho návrh a že rada starších právě zasedá, aby tuto skvělou nabídku zvážila."

„Kolik času podle vás máme?"

Koralean omluvně pokrčil rameny. „Vy velmi málo, ale já docela dost. Jsem jen nepatrnou skvrnou, na kterou Iraj ani nepomyslí. Jeho myšlenky jsou plné tebe, Safare Timuro, takže pro mě není obtížné uniknout zadními dveřmi, zatímco přemýšlí."

Ušklíbl se. „Co víc k tomu mohu říci? Musím se postarat o rodinu. Mám dětí, že bych malými Koraleánky naplnil celé své sídlo a ženy dychtivé po vyrábění dalších." Povzdychl si. „Málokterý muž dokáže ocenit, jak těžké břemeno nesu na svých bedrech. Mé povinnosti jsou nekonečné."

„Opravdu věříte," zeptal se Safar, „že Iraj bude na vašeho posla čekat dva dny, či dokonce déle?"

Koralean ztěžka přešlápl. „To je další důvod, proč nesmím otálet. Tvůj bývalý pán příliš nenaléhá, když se snaží vyjednávat. Takže, když mě laskavě omluvíte, musím vám dát sbohem a pospíšit si!"

Starý karavaník udělal krok vpřed a sevřel Safara v obrovském medvědím objetí. „Mnoho štěstí, poutníče," pronesl odvěké požehnání na cestu. „Mnoho štěstí!"

Nato odešel.

Následoval velký zmatek, jak se rada starších shlukla kolem Safara. Překřikovali se hloupými otázkami, rozdílnými názory a všemožnými nesmysly, které jim právě vytanuly na mysli. Už jim bylo jasné, že na ně Iraj zaútočí, ať udělají cokoliv.

Safar cítil, jak se mu pomalu vrací síla a s ní důvěra.

„Svolejte všechen lid," nařídil. Někdejší autorita mu usedla zpět na ramena jako královské roucho. „Musíme okamžitě jednat, jinak je vše ztraceno!"

8

Kosti osudu

Byli to Lidé mraků: muži, ženy, chlapci, dívky a naříkající nemluvňata, kteří tvořili Kyraniu. Když se shromáždili ve staré kamenné pevnosti, bylo jich jen něco málo přes tisíc. Po mnoho generací žili odděleně od okolního světa, vysoko v horách, v míse plné ovoce a květů, nazývané domov, kam se na ně jen tak žádný ďábel nedostal.

Teď se na ně snášel poslední soumrak; byli slepí, klopýtali a nevěděli, co si ve tmě počít.

Ačkoliv byl Safar jedním z nich, opevnil se proti veškerému soucitu, když tiše vstupovali do arény. Na prázdné emoce či rozvláčné debaty tradicemi svázané rady starších nezbýval čas.

Jestliže chce, aby jeho lidé přežili, musí je vyburcovat k nadlidskému výkonu. Nejprve se musí opevnit proti Protarusovi a potom.... K tomu dalšímu a nejotřesnějšímu úkolu se dostane, až jestli přežijí noc.

Pozoroval své lidi, jak proudí do staré pevnosti a zaujímají místa na velkém prostranství pro přehlídky. Pevnost byla postavena dávno v minulosti, pravděpodobně ještě před Alissarianem, a zbývaly z ní pouze otlučené zdi a trosky starých kasáren.

Šaty pro tuto příležitost Safar vybíral nadmíru pečlivě. Měl na sobě své nejzářivější obřadní roucho. Nezáleželo na tom, že mu k tomu již nenáleží potřebná hodnost; nosíval je při výkonu nejdůležitější funkce u dvora krále Protaruse - když byl lordem Timurou, druhým nejmocnějším mužem v Esmíru. Na prsou měl všechny medaile, stuhy a vyznamenání, které mu král Protarus udělil za prokázané služby.

Necítil v tom žádnou ironii, natož pak provinění, když zvedal ruce, aby si zjednal pozornost, a choval se přinejmenším stejně královsky jako Iraj. Musel však spolknout hořké sousto manipulativního vůdcovství. Musel jednat. Slunce pozdního odpoledne mu rozzářilo róbu; odráželo se od medailí a oslňovalo dav. Záměrně na shromážděné nepohlížel jako na přátele a příbuzné, ale jako na pozorné publikum, které může libovolně zformovat jako dobrou timurovskou hlínu v dobrý timurovský džbán. Leiria jeho královskému vzezření dodávala na síle, když vedle něj stála na pódiu, ocel a kůže postroje naleštěné do oslnivého lesku. Mezi nimi stál Palimak. Byl oděn jako malý voják s dětským mečem, krunýřem a přilbou.

Zatímco Safar sbíral duchovní síly, Palimak v zástupu ucítil zmatenou náladu a špitl: „To se mi líbí, otče! Udělali by, cokoliv si vzpomenu."

Díky bohům, že to řekl jen chvilinku předtím, *než* Safar vrhl na kamennou podlahu ozvučovací kuličku. Jinak by to všichni slyšeli. Jediné, čeho si tedy všimli, bylo, že mu Leiria zakryla ústa a umlčela jej.

Právě v tu chvíli dopadla kulička na zem a všichni slyšeli, jak nad poli zaburácelo varovné „Pssst!". Z obecenstva zazněl slabý smích.

Safar se tohoto momentu chopil a začal na něm stavět.

„Kdyby ten smích slyšel Iraj Protarus," rozléhalo se arénou, „třásl by se strachy, že se po tom všem, co provedl, Kyraniané ještě dokáží smát nezbednosti malého chlapce."

Ozvala se další uchechtnutí, silnější než předtím.

Safar zvedl hlavu, jako by chtěl oslovit nebesa. „Slyšíš to, všemocný králi?" zvolal. „Slyšíš náladu Lidí mraků? Nebojíme se! Vzdorně a hrdě stojíme před tebou!"

Byl pozdraven souhlasnými výkřiky. Obličeje se rozjasnily, ramena se narovnala a lidé zvedali děti nad hlavy, aby lépe viděly.

Safar se na publikum přívětivě usmál a potleskem jim pogratuloval. „To je zpráva, jakou chceme poslat Iraji Protarusovi. Může nám udělat to nejhorší, ale našeho ducha tím nezlomí!"

Tentokrát téměř celý dav souhlasně zaburácel. Někteří dokonce pohrozili pěstmi k nebesům, jako kdyby se Iraj schovával v mracích. Pouze někteří Safarovi nepřátelé z rady starších nejevili známky pohnutí. Shlukli se kolem Masury, který měl tvář opuchlou vztekem, protože jej Safar obešel a oslovil lid přímo. Safar byl odhodlán tento jeho pohled změnit.

Když lomoz ustal, řekl: „Ve dnech, které stojí před námi, budeme toto nadšení potřebovat, drazí přátelé. Budoucnost všech Kyranianů závisí na vaší síle."

„A co víc, závisí na ní i osud celého světa!"

Zašumělo to a lidé na něj nechápavě pohlédli, ale Safar naléhal dál. Věděl, že další slova zmaří nadšení, které získal.

„Přestože jste velmi stateční, je třeba, abyste byli ještě statečnější. V této chvíli se k nám plíží mocný nepřítel, královský nepřítel, který nějakým záhadným způsobem unikl ze spárů smrti, aby se stal králem vlkodlaků. Spolu se svými nohsledy zabil nevinné kyranské dítě a několik mladých mužů."

Safar ukázal na Masuru a všichni k němu obrátili zraky. „Vím, že jste všichni slyšeli o sporech, které jsou s touto tragédií úzce spojovány. Mrzí mě, že jediný důvod, proč Iraj Protarus zavítal se svými krvavými praktikami do našeho mírumilovného údolí, je, že se mi chce pomstít."

Masura dramaticky přitakal. Safar si ho nevšímal a dal znamení Leirie, která zvedla Palimaka nad hlavu, aby jej všichni viděli.

„Možná jste se i doslechli, že Iraj požaduje, abychom mu vydali tohoto chlapce. Všichni ho dobře znáte. Je to sirotek bouří, které zmítají okolním světem."

Palimak, který nechápal vážnost celé situace, rozpustile kopal nohama a křičel na ostatní děti v publiku. „Podívejte se na mě!" Smál se. „Podívejte se, jak jsem veliký!"

Někteří lidé se smáli s ním, ale nebylo jich mnoho. Safar neodbytně pokračoval.

„Je pravda, že Iraj požaduje moji hlavu, stejně jako je pravda, že po vás chce, abyste mu vydali malého Palimaka. A kdybych jen na minutu uvěřil, že vás za to Protarus ušetří a vyhne se Kyranie, aby zmasakroval jiné nebohé a bezbranné duše, sestoupil bych z hor do jeho tábora a i s Palimakem se mu vydal na milost."

Několik málo lidí, mezi nimi Safarovi příbuzní křičeli: „Ne, ne! Postavíme se mu. My se tě nevzdáme!"

Safar se usmál a předstíral, že to slyší jako souhlasný sbor většiny. Vzal Palimaka do náručí. „Jsem dojat vaší podporou, přátelé. Palimak a já vám za vaši lásku a věrnost ze srdce děkujeme."

Tentokrát byl jásot silnější. Předal chlapce Leirie.

„Bohužel to ale není tak jednoduché. Skutečnost je taková, že Iraj Protarus nebude spokojen, dokud nebudou všichni Kyraniané od uctívaných vůdců až po posledního starce či nemluvněte vymazáni z povrchu Esmíru. Ano, právě takové nebezpečí nám hrozí, drazí přátelé. Ve skutečnosti nemáme na výběr a hrozí nám jistá záhuba. Takhle vám chce Iraj Protarus zaplatit za laskavost, kterou jste mu prokázali, když byl ještě malým hochem."

V zástupu to zašumělo strachem. Dokonce i Masura se zatvářil ustaraně. Drsná realita postupně vytlačovala nadutost.

„Budeme s ním bojovat, otče," křikl Palimak. Ječivý hlásek se rozléhal po aréně, jako by patřil synovi nějakého obra. „Na život a na smrt!" Odhodlaně pozvedl dětský mečík.

Dobrá polovina shromážděných se připojila k jásotu, který následoval. Rozpáleni chlapcovou odvahou buráceli, aby jim bohové dali šanci bojovat a poslali jim Protaruse. Masura však, jak se zdálo, upevnil předchozí zarputilost a s ní i svoji hloupost.

Když dav utichl, Masura vykřikl: „Nemáš právo mluvit, Timuro! Spolu s chlapcem jsi byl radou starších vyhoštěn."

Protože hlasování nebylo veřejně oznámeno, někteří lidé byli tímto výrokem překvapeni a něco si mezi sebou začali mumlat. Masura a jeho příznivci využili zmatku a křičeli dál: „Neposlouchejte ho! Chce si jen zachránit vlastní kůži!"

Safar vrhl další zesilovací kapsli a poté promluvil hlasem tak mohutným, že snadno přehlušil své odpůrce. „Lidé z Kyraniy!" zahřměl a prudce zvedl ruce nad hlavu. „Teď mě dobře poslouchejte!"

Všichni ztuhli. „Ať už odejdu nebo zůstanu, dnes v noci přijde Iraj Protarus, aby vás pobil ve spánku! Pokud nebudete společně se mnou okamžitě jednat, stane se vám to osudným. Jestli o mně pochybujete, pak se staňte svědky tohoto!"

Luskl prsty a ozvalo se hlasité zapraskání, jako když zledovatělý kámen vybuchne v ohni. V tu chvíli do vzduchu vystřelila i jeho pravá ruka a chňapala do prázdna. Ozvaly se udivené vzdechy, když z řídkého vzduchu vytáhl žlutou kost, pak další a ještě další.

Safar z toho udělal náležité představení a všem ukazoval kosti pro věštbu. Rozložil je do vějíře a tisíc párů očí bylo nuceno je spočítat: jedna, dvě, tři, čtyři, pět!

Safar spustil zaříkávadlo a cítil, jak s každým slovem roste jeho moc.

„Zradil nás snad den?
Slibné noci?
Zabouchly se kované dveře?
Zastavilo nás světlo?
Z civících očí lebky
Temné a prázdné?“

Kosti strašidelně zarachotily, když je Safar vrhl na pódium. Sledovaly je dva tisíce očí, viděly, jak dopadly a rozkutálely se. Zástup zachovával hrobové ticho, zatímco Safar prohlížel slonovinový vzor.

„Přijde Iraj?" zeptal se Palimak za všechny.

Safar zvedl hlavu. Nejdříve pohlédl ke shromážděným, poté na Palimaka a nakonec přímo na Masuru. Oči mu plály zděšeným napětím, všechen vzdor udolán Safarovým hypnotickým kouzlem.

Safar tu chvíli co nejvíce natahoval; vytáhl stříbrnou dýku a namířil špičkou na změť kostí. „Promluvte, velcí duchové!" přikázal. „Jak zní vaše odpověď?"

Mávl dýkou a kosti se svezly z pódia. Znovu pohnul rukou a opět se složily; skládaly se z jednoho vzoru do druhého, až nakonec utvořily lebku velkého vlka.

„Promluvte!" přikázal Safar. „Promluvte!"

Lidé vykřikli úlekem, když z prázdných očních jamek vyšlehly plameny. Velké čelisti se se skřípotem otevřely a vypustily zavytí, při kterém tuhla krev v žilách. Náhle hlava vylétla na Masuru. Skučela a chňapala po něm čelistmi.

Ten se dal na zběsilý útěk a volal: „Pomoc! Pomoc!" Ale všichni mu ustupovali z cesty a křičeli strachy. Ve správnou chvíli Safar ukázal dýkou na hlavu. Kosti se od sebe výbuchem odtrhly a rozplynuly se.

„Zde je vaše odpověď, přátelé!" zvolal Safar. „Iraj přijde! Tak rozhodl osud!"

Masura si uvědomil, že mu už nehrozí žádné nebezpečí a padl na kolena a začal blábolit. „Zachraň nás, lorde Timuro! Zachraň nás!"

Ostatní se přidali. „Zachraň nás, lorde Timuro! Zachraň nás!" volali.

Safar zvítězil. Toto vítězství se mu však příčilo.

Další zápis do jeho knihy hříchů.

Byla to teplá noc - noc, kdy se z jezera zvedala valivá mlha. Pod Démonským měsícem tvořila mlha zlověstné stíny. Sytě oranžová a rudá barva prostupovala fantastické černé postavy, které se tyčily nad kotlinou i nad kopcem a zachytávaly se v korunách stromů, kde čekaly sovy, až spustí houkání na tmavnoucí oblohu.

Všechny domy ve vesnici měly zavřené okenice a byla v nich tma. Komíny byly studené, dlážděné ulice prázdné a jedinými zvuky bylo hlasité kručení v žaludku lamy a jemné našlapování jejích nohou.

Renor vedl lamu, stařičké zvíře, které toho zažilo víc, nežli si přálo, ale prostě jen tak ze zvyku kráčelo dál. Lama nesla těžký náklad trnitého chrastí, které se za chůze bolestivě přesouvalo ze strany na stranu.

Lama odmítavě zafrkala, ale Renorem to nepohnulo. „Nevím, na co chce lord Timura všechno to dříví, ale když řekl, abychom ho přinesli, *raději* bychom ho měli poslechnout!"

Zabočili za roh a Renor spatřil tmavý obrys pevnosti vystupující z nastávajícího soumraku. Lama přidala do kroku.

„Ha! Tak ty si myslíš, že už máš pro dnešek hotovo, co?" neodpustil si Renor. „Ty jedna stará lenoro." Vzhlédl k Démonskému měsíci, který byl s blížící se nocí stále rudější. „Doufám, že máš pravdu. Ani mně se tam už nechce."

Vzpomněl si na vysokou hromadu chrastí a dřeva uprostřed pevnosti. Když odevzdával poslední náklad, kapitánka Leiria nařizovala lidem, aby dřevo rozprostřeli do jakéhosi tvaru. Nikdo, jak se zdálo, nechápal smysl tohoto počínání, ale stačilo jim, že to lord Timura nakázal. Poslušně vykonávali jeho přání, stejně jako Renor a dva tucty dalších vesnických hochů bez ptaní pročesávali krajinu a hledali dřevo. Lord Timura jim pouze vysvětlil, že je to na ochranu proti Protarusovi, a vzhledem k tomu, že všichni viděli, jak magická vlčí hlava honí Masuru, nikdo neprotestoval.

Renor osobně žádné přesvědčování nepotřeboval. Po tom, co se přihodilo Tiovi a co zažil po boku lorda Timury při výpravě do hor, prahnul po pomstě. Představoval si, jak se s napřaženým oštěpem žene na zbabělého ďábelského vlka.

V tu chvíli lama zabečela a Renor málem vyskočil z kůže.

Zvíře zběsile vyrazilo vpřed. Chlapec je okřikl a vyběhl za ním, aby zachytil náklad, který se začínal nebezpečně naklánět. Když natahoval ruku, uslyšel zlověstné zavytí.

Mladík se ohlédl a ztratil dech, když spatřil, jak se k němu ženou čtyři obrovské šedé postavy.

Renor se obrátil a již v běhu nahmatal ostrý pracovní nůž u opasku a vytáhl jej. Čtyři stvoření provrtávala tmu strašidelným vytím. Zrychlil, doběhl lamu a řezal do provazů. Náklad odpadl. Zvíře zabečelo, zapotácelo se, ale on jej uchopil za ohlávku a pomohl mu udržet rovnováhu.

„Běž, stará, běž!" křikl a lama vyskočila.

Těžká těla pohybující se děsivou rychlostí se k němu přibližovala.

Renor byl necelých dvacet stop od vchodu do pevnosti, ale bestie se blížily tak rychle, že by to klidně mohlo být tisíc.

Pak zahlédl, že z rozvalených zdí seskočila nějaká postava. Byl to lord Timura! Safar dopadl přímo před vchod.

„K zemi!" křikl.

Renor padl na zem a připravil se na ostré drápy, které, a tím si byl jist, se do něj v momentě zaboří.

Vtom se ozval zvuk, jako by se přes jeho tělo přehnala horká vichřice. Vrčení za ním se proměnilo v bolestivé vytí.

Renor vzhlédl a spatřil, jak mu lord Timura kyne.

„Pospěš si! Dlouho je neudržím!"

Mladík vyskočil a rozběhl se. Ohlédl se a spatřil stěnu palčivého světla. Těsně za ní čtyři vlčí postavy skučely bolestí a vztekem.

Proběhl kolem lorda Timury do bezpečí pevnosti.

Lidé se k němu seběhli. Ptali se, co se stalo, jestli je v pořádku a na jiné podobné hlouposti. Zhluboka se nadechl, rozhrnul zástup a otočil se, aby se podíval, co se děje.

Právě v tom okamžiku se světelná stěna, která vypadala jako nějaký magický štít, rozplynula a čtyři vlčí postavy skrz ní proběhly.

Lord Timura se rychle vrátil a hned nato spatřil Renor kapitánku Leiriu, jak spolu s dalšími muži zatarasili vchod těžkým vozem plným dřeva.

„Teď!" vykřikl lord Timura a někdo na vůz hodil hořící louči.

Dřevo vzplálo bílým světlem. Renora to oslepilo. Když se mu rozjasnilo vidění, viděl vůz zachvácený hrozivými plameny, které prskaly a šlehaly dlouhé ohnivé jazyky.

Vypadalo to, že plameny vchod uzavřely; Renor již žádné vytí neslyšel.

Malá ruka jej zatahala za rukáv a Renor sklopil hlavu. Byl to malý Palimak v dětském brnění, které se lesklo ve světle ohně.

„Teď jsme v bezpečí," pronesl chlapec. Přesto měl v tváři ustaraný výraz. „Ale myslím, že se brzy vrátí."

Bylo to jako předzvěst, protože ještě než domluvil, vytí se ozvalo znovu.

Safar seděl na bobku v malém stanu a ve světle svíčky si připravoval svůj magický arzenál. Míchal byliny s prášky v podivných nádobkách s pětibokým hrdlem. Přestože pracoval téměř ve tmě; počínal si velmi rychle a obratně. Byl na takové těžkosti zvyklý. Když byl mladým akolytou ve Walárii, často mu chyběly drobné na olej do lampy, takže své čáry musel procvičovat za podobných podmínek. Tenkrát byl však mnohem klidnější, když slyšel ponocného ohlašovat čas. Nyní se venku před pevností ozývalo neodbytné vytí.

Co na tom, že Iraj a jeho přátelé určitě zkouší jejich nervy a pouze sbírají sílu k útoku. Jestli to byl jejich záměr vychází jim to zatraceně dobře. Hrozivé vytí lidem napínalo nervy jako provazy. Safar vesničany zaměstnával nesčetnými úkoly, aby nemysleli na čtyři šelmy, které pobíhaly za zdmi. Kyraniané úkoly plnili v tichosti a šeptem se modlili k bohyni Felakii.

Safar neměl ponětí, kolik síly má Iraj ke skutečnému útoku. Jediné, čím si byl jist už nyní, bylo, že útok bude výhradně magický. Koralean neměl důvod lhát, když tvrdil, že Irajova armáda je dva dni vzdálena. Safar hádal, že je dokonce ještě dál, neboť úsek, který musí přejít, vede zrádnými horami. Kdyby býval měl armádu přímo za zády, masakr Kyranianů by byl již dokonán. Ne, dnešní noc bude noc hrůzy a zastrašování vesničanů, aby je obměkčila pro jeho armádu.

Iraj si na pomoc přivedl tři nejprohnanější stvoření v historii Esmíru. Dva byli v původní podobě démoni a tudíž čarodějové od narození, ačkoliv princ Luka se v žádném případě nemohl poměřovat s Farim, který byl vrchním čarodějem několika generací démonských králů. Dalším Irajovým

společníkem byl lidský zvědmistr Kalasariz, který žádné přirozeně magické schopnosti neměl, ale byl tak krutý a prohnaný, že je ani nepotřeboval. Ti tři cizopasili na mnoha Irajových nedostatcích a slibovali mu dokonce vetší moc než pouhé kralování celému Esmíru. Výsledkem se stala Síla čtyř - vlkodlačí zaklетí, které je navěky spojilo k sobě.

Safar nalil do nádobky stříbřitou tekutinu a odříkával zaklínadlo, dokud směs nezačala bublat, poté ji odložil stranou. Vytáhl z balíku pět bojových šípů s těžkým hrotem a jeden po druhém je namáčel do tekutiny.

Obranné kouzlo, které chystal, bylo mnohem slabší, než se mu líbilo, ale neměl na výběr. Aby ochránilo více než tisíc lidí, musí ho rozprostřít velmi řídce. Silnější kouzlo, které by Irajovi vážně ublížilo a přitom stále chránilo vesničany, nebylo možno provést.

Když byl s přípravami hotov, otevřel Safar čarodějný váček a za kožený řemínek vytáhl amulet. Představoval nádherného zlatého koně. Amulet kdysi patřil Irajovi. Byl to dar od Koraleana za to, že mu zachránil život. Ze stejného důvodu Safar tehdy dostal stříbrnou čarodějnou dýku.

Vzpomínal si na tu chvíli, jako by to bylo včera a ne téměř před dvaceti lety. Safar a Iraj byli ještě hoši. Přesto však nejdříve varovali a potom zachránili Koraleanovu karavanu před loupeživou armádou démonů, kteří zběhli přes Zakázanou poušť.

Byli obdarováni na zasedání rady starších a oba chlapci pukali pýchou, když jim Koralean chvalořečil.

Safar se ve vzpomínkách posunul zpět v čase...

„Nejprve, mému příteli Irajovi..." Vyndal černý sametový váček. Irajovy oči se rozzářily, když z něj Koralean vyjmul malý zlatý amulet. Byl to kůň - překrásně vytvarovaný hřebec, jenž visel na zářícím řetězu. „Jednoho dne," řekl Koralean, „uvidíš dokonalého koně. Bude to hřebec všech hřebců. Skutečný bojovníkův sen, jenž má pro ty, kteří si takových věcí dokážou vážit, větší cenu než nějaké království. Kůň bude rychlejší a udatnější než jakékoliv jiné zvíře, které by sis dovedl představit. Nikdy se neunaví. Vždy ve skvělé náladě a věrné tak, že když spadneš, vřítí se zpátky do bitvy, abys mohl znovu nasednout.

Ale, běda. nikdo, kdo takové stvoření vlastní, se s ním nebude chtít rozloučit. Dokonce i když to bude hříbě, jeho rysy budou tak ryzí, že by muž, kterému patří, musel být slepý, aby neviděl, jaké skvělé zvíře z něj vyroste." Podal Irajovi amulet koně. „Když tomu muži dáš tento magický amulet, nebude moci obchod odmítnout. Ale neměj strach, že bys jej nějak ošidil. Protože on musí jen najít jiného koně snů a člověk, který ho vlastní, bude přinucen uzavřít stejný obchod, když mu amulet dá."

Irajovy oči se zalily slzami a beze studu mu stékaly po tváři, když sípal své díky a objímal pána karavany. „Až toho koně najdu," řekl Iraj, „slibuji, že bez otálení přispěchám k vašemu boku, abyste sám viděl, jaký skvělý dar jste mi dal."

Safara vyrušil sbor vlčího vytí, silnější než kdykoliv předtím, a uvrhl jej zpět do přítomnosti. Zkontroloval hroty šípů, ale lektvar, který na ně nanesl, byl stále vlhký. Ještě pár minut a bude připraven.

Safar pohlédl na amulet. Iraj toho koně nikdy nenašel. Nakonec amulet vnutil Safarovi a naléhal, aby jej přijal jako platbu za Nerisu. Právě v té chvíli mezi nimi začala válka.

„Nu, což," povzdychl si Safar pro sebe, utěšuje se vlastním šeptem. „Nu, což."

Opět zkontroloval šípy. Byly připravené.

Safar je vzal do ruky spolu s pevným lukem a vyklouzl ze stanu do tmavé noci.

Leiria zaskřípala zuby, když se ozval další vlčí sbor. Byl to zvuk, který nejprve bodal do uší a následně cuchal nervy žhavými hroty kopí. Všude kolem ní se krčili zbědovaní vesničané. Někteří plakali a zakrývali si uši, aby vytí utlumili, zatímco jiní zvedali hlavy na důkaz netečného vzdoru.

Vedle ní se zavrtěl Palimak. Slíbila Safarovi, že bude dítě střežit do chvíle, kdy nebezpečí pomine.

„Kdybych byl větší, dokázal bych jim to vytí odčarovat z hrdel." Zvedl malé ručičky a napřáhl je jako kočka. Z konečků prstů se vysunuly drápky ostré jako jehly. „Udělal bych tohle-" Máchl jimi do vzduchu. „- a naráz bych to vytí utnul!"

Leiria se již otřásla, když si uvědomila, že to mluví démonská část chlapcovy osobnosti. Bylo zatraceně těžké zvyknout si na drápy a žhnoucí oči. Sama sebe se ptala, jestli by si dokázala dítě osvojit, tak jak to udělala Nerisa. Vzpomínka na Nerisu ji na chvíli naplnila nelibostí. Ta žena zůstávala její sokyní dokonce i v hrobě. Pak si vzpomněla na své předsevzetí a zasmála se vlastní zapomětlivosti. Ona a Safar jsou přece přátelé a ne milenci. Nemá tedy důvod chovat k Nerise nějakou zášť.

Vytí ustalo. Ticho přišlo tak náhle, že to bylo jako spadnout ze skály do prázdna. Leiria cítila nebezpečí, a tak jednou rukou objala Palimaka.

„Podívej, teto Leirio," ukázalo dítě prstem, „támhle je můj tatínek!"

Pohlédla doleva a spatřila Safara, jak kráčí na pódium uprostřed arény. Lidé na něj volali, když je míjel. Pro každého z nich měl krátký povzbudivý úsměv, ale nezastavil a dál směřoval ke svému cíli. Leiria vzpomínala, jak ještě u Irajova královského dvora v Zanzairu stejným způsobem zdravil své příznivce, když pospíchal na schůzku s králem. Tehdy však procházel oslnivou síní královského paláce namísto provizorního tábora plného vyděšených venkovanů a jejich stád.

Palimak se snažil vstát. „Radši mu půjdu pomoci," řekl.

Leiria ho jemně přitáhla k sobě. „Tatínek přikázal, abys zůstal u mě."

Palimak se zamračil. „No, možná, že to řekl," připustil hoch, „ale já si přesto myslím, že bych mu měl pomoci. Tohle bude opravdu moc a moc těžké kouzlo. Možná těžší, než si myslí. Cítím to až sem."

Mluvil vyrovnaně, ale Leiria cítila, že má o Safara starost a že se na ni trochu zlobí za to, že ho zdržuje. Oči mu začaly hrát žlutými plamínky a malé ostré drápky se začaly samovolně vysouvat.

„Ale když tatínka neposlechneš," varovala jej Leiria, „může se stát, že mu kouzlo pokazíš. Co když o tebe bude mít tak veliký strach, že se nebude moci soustředit? Co potom?"

Palimak dramaticky vzdychl a zase se posadil. „Asi máš pravdu." Najednou se rozzářil. „Ale můžeme být jeho... jeho... záloha, co? Jako se to dělá v armádě?"

Leiria se pousmála. „Přesně to mám na mysli." Poplácala meč. „Budeme statečná a věrná záloha. Já nabízím ocel-" Pokývla ke kamenné želvě, kterou svíral v dlani, ,,-a ty můžeš poskytnout magii."

Palimak se uchichtl. Zvedl malou sošku. „Slyšel jsi, Gandaro? Budeme dělat zálohu. A ty taky, Gandarí. To bude legrace."

Nikdo mu neodpověděl, alespoň ne způsobem, aby to Leiria slyšela. Palimak však vypadal spokojeně, takže to oba služebníci museli slyšet. Zvedla hlavu a uviděla, jak Safar vstupuje na pódium, mává k zástupu, zatímco dává rozkazy mužům, kteří pódium chvatně obkládali dřevem. Tento kruh byl středem velké čtyřcípé hvězdy a ta byla také ze dřeva. Mnoho sudů oleje, který Safar magicky posílil, byly vylity na dřevo i na další hromady paliva strategicky rozmístěné po prostranství.

To bude podivný souboj, pomyslela si Leiria. Polena a balíky chrastí namísto mečů a oštěpů. Stejně jako Palimak, možná ještě víc, si přála, aby se k Safarovi mohla připojit. I kdyby opomněla své nejhlubší city, mnoho let byla Safarovou osobní strážkyní. Uchránila jej před noži nájemných vrahů, a dokonce se za ním vrhala do bitev, aby mu kryla záda.

Safarův rozkaz byl však zcela jasný. V případě, že by selhal a vše bylo ztraceno, spolu se služebníky měla za úkol odnést Palimaka do bezpečí. Zdůraznil, že chlapec musí za každou cenu přežít. Mimo to jí svěřil ještě jednu, jak sám řekl, téměř stejně cennou věc.

Leiria si poplácala náprsní kapsu. Měla v ní malou knihu, Asperovu knihu. I tu měla za úkol chránit.

„Dej ji chlapci, až bude dost starý," kladl jí Safar na srdce. „Jakmile ji přečte, bude vědět, co má dělat."

Udělal čarodějné gesto a ze země se zvedl zelený plamen a kouř. Dav ztichl. Jediné dítě nezabrečelo, jediná koza nezamečela. Poté Safar promluvil a jeho hlas zvonil jako ohromný chrámový zvon.

Leiria natahovala hlavu stejně napjatá jako všichni ostatní.

„Laskaví lidé," spustil Safar, „naše chvíle nadešla, takže mě pozorně poslouchejte. Dnes v noci budete potřebovat mnoho odvahy a statečnosti. Budete však potřebovat i prostý selský rozum. Nikdo z vás nemá s magickými bitvami žádné zkušenosti, ale mohu vás ujistit, že se od těch normálních příliš neliší. Bude tu hodně kouře, velký hluk a zmatek. Celý trik spočívá v tom, že se všichni musíte soustředit na své povinnosti, ať už to znamená pomáhat mi, nebo se starat o dítě či nemocného člena rodiny. Ničeho jiného si nevšímejte, a až to skončí, budeme všichni celí."

Safar sledoval moudré přikyvování, ale viděl i skelné pohledy, kterých s blížící se hrůzou přibývalo. Nevěděl, jestli někdo z nich vlastně chápe, co řekl. Vlastně ani nevěděl, jestli jsou vůbec schopni vnímat, co říká.

A jak Safar hledal ta správná slova, aby prolomil jejich strach, Iraj poprvé zaútočil.

9

Útěk do Syrapisu

Byl to ještě chlapec, příliš mladý na to, aby v horách zůstal sám. „Pomoc, Renore! Pomoc!" volal ze sna.

Chlapec byl malý přízrak, jehož zoufalý křik probodával srdce všech lidí shromážděných v pevnosti. Jeho otec se zhroutil, matka se rozplakala a bratr volal: „Tio! Tio!"

Kalasariz se smál, když manipuloval s duchem malého Tia. Vkládal do jeho hlasu co nejvíce bolesti. „Pomozte mi, prosím! Pomozte!" Posílen hysterií davu vyvolal další duchy. Čáry byly pro Kalasarize novotou a obtížně se při nich soustředil.

Renor vyběhl na vrchol hradby pevnosti a napřáhl ruce k obloze. Plakal, bil pěstmi do prázdna ve snaze pomoci bratrovi.

Kalasariz se znovu rozesmál a připravil mocnější kouzlo.

Zhmotnilo se devět dalších duchů.

Byli to zabití kyranští strážci s Rossthomem v čele, kteří naléhali na přátele i příbuzné: „Pomozte nám, prosím, pomozte!"

Hysterický dav v pevnosti propukl ve slepé šílenství. Vyběhli na hradby a volali na mrtvé slova útěchy.

Zvědmistrova krev kypěla radostí. Dávno již chtěl říci Lukovi a Farimu, že přirozená inteligence je mnohem důležitější než magické schopnosti. Dokonce i se svým podřadným čarováním může dokázat mnoho díky tomu, že zná bolestivá místa svých obětí.

Radoval se z utrpení, které způsobil, čerpal z něj znovu sílu a přidával svým výtvorům další užitečné rysy. Tiovi například přičaroval krvavou jizvu na tváři a Rossthomovi udělal z ruky krvavý pahýl.

Kalasariz se do toho opřel silněji a všem duchům dal hlas. „Pomozte nám! Pomozte nám, prosím!" volali duchové sborem.

Vyžíval se v utrpení, které tím působil, a jeho černá duše se chvěla radostí - když vtom zaslechl nějaký hlas. „Kalasarizi!"

Prudce trhl hlavou a shlédl z oblohy, aby zjistil, kdo to křičel. Přízračné oči jezdily sem a tam, jako když orel loví pištícího hlodavce. Až toho červa najde, zlikviduje ho. Namísto nějaké malicherné bytůstky však jeho oči přistály na vysokém muži s ohnivě modrýma očima, z nichž šlehaly dlouhé magické plameny a spalovaly mu srdce.

Byl to Safar. Stál na kamenném pódiu v klasickém postoji střelce, s těžkým lukem prohnutým tak, že se jeho konce téměř dotýkaly. Tětiva zahvízdala, jak vymrštila hořící šíp.

Kalasariz vypustil vlastní vražedný blesk, ale ohnivý šíp jej vylekal, takže sebou trhl a on špatně zamířil. Zoufale se vrhl na stranu.

V pevnosti Safar uslyšel hlasitý výbuch, jak jeho šíp explodoval. Uslyšel Kalasarizovo zaskučení, sklonil se, popadl další šíp a jeho oči se rozlétly po obloze, aby našly další cíl.

Za jeho zády vyskočil na hradby obrovský vlk. Jeho drápy zaskřípaly o kámen a zablesklo se. Vlk se proměnil v démona.

Byl to princ Luka. Oči mu plály, když cenil tesáky a zvedal meč vysoko nad hlavu. Přestože na něj lidé varovné křičeli, pro Safara bylo téměř pozdě. Otočil se, přičemž padl k zemi a zároveň vystřelil. Z Lukova meče vyšlehl ohnivý jazyk, ale ve stejnou chvíli vybuchl i Safarův šíp. Zaslechl výkřik, ale vzápětí ucítil bolest v zátylku, když mu Lukův záblesk proletěl nad hlavou.

Potlačil zaúpění a s námahou se postavil. Zvedl třetí šíp a nasadil jej do luku.

Lord Fari pozoroval Safara, jak nemotorně přešlapuje kolem dokola a zrakem zamlženým bolestí hledá další cíl, na nějž by zaútočil. Ale starý prohnaný démon nebyl tak bláhový, aby si nepřítelovo divadýlko spletl s opravdovou slabostí. Ano, Safar byl zraněný, to viděl, ale jak silně? Již dávno, ještě když Safar býval vzácným drahokamem v koruně Iraje Protaruse, si Fari všiml jeho hereckého talentu. Bylo to něco, co Fari, který byl v otázkách magie velmi konzervativní, obzvláště nesnášel.

Přesto však s nelibostí obdivoval způsob, jakým Safar používal magické teatrálnosti k tomu, aby přesvědčil celý královský dvůr, démony i lidi. Uvědomoval si tehdy, že je opravdu nejmocnějším čarodějem a že si titul „velký vezír" po právu zaslouží.

Fari předpokládal, že Safarovy potíže jsou pouhý úskok, kterým jej chce přilákat.

Namísto toho, aby na hradby pevnosti vyskočil, na ně Fari vylezl. Proměnil svého ducha do démonské podoby a vyškrábal se na nejvyšší bod nad rozbořenou bránou. Teprve poté spustil kouzlo a radoval se přitom z vlastní mazanosti.

Dokonce i Leiria, která viděla všechny hrůzy, co jich může voják spatřit, byla otřesena tím, co následovalo. Kamenné hradby pevnosti náhle ožily a suť se proměnila v hromady masa, které se pohybovaly a proudem z nich tryskala krev. Lidé křičeli a rozutekli se do všech stran, přičemž zděšeně naráželi jeden do druhého. Na zdech se utvořily krvavé puchýře. Každý puchýř se proměnil v obličej, který patřil buďto Tiovi, Rossthomovi nebo jinému z mrtvých strážců.

Tentokrát však duchové nevolali o pomoc, ale chrlili oplzlosti a dlouhými zuby chňapali po přátelích.

Leiria uchopila malého Palimaka a připravovala se k útěku, když Safar vystřelil z luku.

Její oči instinktivně sledovaly, jak se plamen řítí k bráně. Byly tam tucty lidských tváří; nadávaly, nebo naopak žebraly o pomoc.

Zahlédla cíl a na chvíli jakoby se zastavil čas. Kousek od středu, kde byly dva Tiovy obličeje, spatřila lorda Fariho. Démon se soustředěně mračil a celou svoji mazanou duši vkládal do zjevení, kterým byla krvavá zeď.

Safarův šíp směřoval k tomuto cíli a Leiria pocítila záchvěv radosti, když spatřila, jak se Fariho žluté čelisti rozevřely strachy.

Potom zahřmělo a Safarův šíp dopadl. Po hradbách se rozlil oheň - a za chvíli na jejich místě zase stály jen obyčejné kameny. Leiria zahlédla krvavou skvrnu v místě, kde byl Fariho obličej a doufala, že Safar čaroděje těžce zranil.

Safar si dával na čas, když si do luku nabíjel čtvrtý šíp. Další je na řadě Iraj, pomyslel si. Ale odkud zaútočí? -a jakým způsobem?

Odpověď mohutně zahřměla shora.

„Safare!"

Safar zaklonil hlavu a spatřil Démonský měsíc, který se najednou rozpůlil a rozevřel jako gigantická tlama. Z této tlamy se vyřítila přízračná kavalerie vedená mocným bojovníkem ve zlaté zbroji.

Byl to Iraj a vyzýval ho k souboji.

„Safare!"

Iraj zatáhl za uzdu a jeho obrovský přízračný oř se postavil na zadní; kopal do tmy, až mu od kopyt létaly jiskry.

Nato se kůň i s jezdcem vrhli dolů k pevnosti s hrůzostrašnou kavalerií démonských jezdců v patách.

Safar vystřelil a šíp vylétl k Irajovi. Vybuchl těsně před ním. Objevil se oslepující záblesk, jak se magie střetla s magií.

Iraj se zastavil, ale jen na chvíli a vzápětí se on i jeho démonští jezdci znovu rozjeli k útoku.

Lidé v pevnosti vřeštěli hrůzou. Safar si však davového šílenství nevšímal. Co nejklidněji vytáhl poslední střelu. Jak se Iraj se svou armádou duchů přibližoval, zašeptal zaklínadlo, po němž šíp ožil plamenem.

Natáhl, zamířil na Iraje, ale v poslední chvíli se otočil a vystřelil šíp do masy suchého dřeva okolo pódia.

Olejem nasáklé palivo se vznítilo s ohromným výbuchem, který Safara málem shodil z pódia do zuřících plamenů. Zavrávoral na okraji, ale právě včas stačil najít rovnováhu.

Podrážky bot jej pálily silným žárem a vlasy na hlavě se mu zježily jako žhavé jehly. Cítil ve vzduchu připálené oblečení a věděl, že je to z jeho šatů. Cípy a rukávy doutnaly a štiplavý kouř se mu nahrnul do očí.

Teď se však mohl smát Safar. Viděl jazyky plamenů, jak šlehají po celé aréně, přesně tak, jak seřadil cestičky ze dřeva. Oheň se neustále rozšiřoval, až to vypadalo, že je celé prostranství zachváceno plameny se Safarem a hořícím pódiem uprostřed. Celá masa nakonec vzplála v jeden velký ohnivý pentagram, který stoupal vzhůru jako obrovský magický štít.

Zachytil Iraje i jeho jízdu v půli cesty a nesl je výš a výš, aby je vrhl zpět na Démonský měsíc.

Ozvalo se zahřmění a obloha zbělela. Běloba se roztrhla a začaly se z ní sypat sněhové vločky, které dopadaly na pentagramový štít nad arénou a vypařovaly se.

Noční obloha byla prázdná. Rozhostilo se krátké ticho a všichni lidé si oddechli. Potom vzduch zaplnil jásot, jak Kyraniané jeden druhému a hlavně Safarovi děkovali, že odrazil smrtící sílu.

Safar na ně křikl a arénou zahřmělo: „Ještě není po všem!"

Jásot ustal.

„Iraj se vrátí," varoval Safar. „Ale my budeme připraveni, přátelé! My budeme připraveni!"

Vydal rozkazy a vybraná skupina vedená Renorem se pustila do práce. Běželi k záložním hromadám dřeva a přikládali do ohně. Pentagram z plamenů znovu ožil. Rozhořel se jasněji a dosahoval výše, takže nad pevností utvořil jiskřivý štít.

Iraj se vrátil, stejně jako Kalasariz, Fari i Luka, ale ohnivý pentagram je znovu a znovu odrážel. Safar rozdával rozkazy, až z toho ochraptěl. Popoháněl vesničany, aby přikládali na oheň, hnal je až za hranice vyčerpání, zatímco hodiny ubíhaly a útoky nepolevovaly.

Té noci si lidé zažili mnoho hrůzy. Mnoho srdcí bylo vyděšeno; mnoho duchů bylo vyvoláno, ale Safarovi a ostatním Kyranianům se vždy podařilo nějak je zahnat. Spálili všechno nasbírané dřevo, pak rozlámali vozíky a strhali si šaty, aby je přiložili do magických ohňů.

Byli vyčerpáni, když konečně přišel úsvit a útok skončil. Z pentagramu zbyla jen ošklivá černá šmouha s páchnoucími hromadami, které doutnaly a prskaly do chladného rána. Lidé se otřásali úlevou a hroutili se k zemi. Už se však neozývaly žádné gratulace. Nepřítel byl poražen, to ano. Všichni však věděli, že jejich vítězství je pouze dočasné. Iraj se vrátí a příště bude mít za sebou skutečnou armádu, žádné přízraky na obloze.

Safar se těžce posadil na pódiu a díval se na všechny ty zbědované lidi. Vypadalo to, jako by prohráli oni a ne Iraj. Musí je povzbudit, vyburcovat a přesvědčit je, že neztratili úplně všechno. Pak je bude muset nějak připravit na cosi mnohem hrůznějšího, než co představuje Protarus, jeho armáda démonů, čarodějů i lidských bestií. Aby uspěl, bude jim muset lhát, zmanipulovat je a pokračovat v tom, dokud nedosáhnou cíle, jinak všichni zemřou.

Najednou mu to celé připadalo beznadějné.

Jeho unavené zoufání přerušil nějaký hlas. „Nemáme moc času, Safare."

Zvedl hlavu. Stála nad ním Leiria se spícím Palimakem v náruči. Oči měla zarudlé od kouře, brnění zčernalé, ale stála zpříma s vypjatou hrudí a v unavených očích měla záblesk odhodlání.

Kývla směrem k podřimujícím Kyranianům. „Musíme je probudit a vyrazit," řekla a něžně položila Palimaka na pódium. Schoulil se do klubíčka s kamennou želvou sevřenou ve špinavých ručičkách.

„Máme nanejvýš dva dny, než se Iraj objeví s celou armádou," dodala.

„O tom vím," odsekl Safar trochu příkře. Leiria prudce vydechla. „To je moc dobře. Byl bys tedy tak laskav a prozradil mi, co máme dělat dál? Jediné, co jsi mi prozradil, bylo, že se nějak pokusíme zmizet i s vesnicí, v níž žije více než tisíc lidí." Uchichtla se. „Vím, že jsi největší čaroděj ze všech, ale takovému kouzlu nemohu uvěřit, dokud je nespatřím na vlastní oči."

Mezi slovy mu Leiria vrátila Asperovu knihu. Pohled na knihu a záchvěv magie, který ucítil, když ji vzal do ruky, upevnil jeho rozhodnutí. Leiriina přítomnost byla jako vždy tím největším životabudičem. Její motto znělo: Ukaž mi horu, abychom společně vymysleli, jak na ni vylezeme.

Safar vytáhl od pasu Koraleanovy mapy. „Vlastně v tom žádné kouzlo není," řekl a rozbalil mapy. „Každopádně ne veliké. Je to spíš trik. Jenom taková menší lest. Až na to, že nás bude přes tisíc."

„I tak to bude pořádně velký trik," namítla Leiria. „Není to tak hrozné, když si uvědomíš, že za sebou Iraj potáhne desetitisícovou armádu," připomněl jí Safar, „a k tomu nákladní kolony se stany a proviantem, které se potáhnou od jednoho obzoru k druhému."

Ukázal na jednu z map. „Podívej se sem," přejel prstem od Božího předělu k Velkému moři. „Mezi Kyraniou a kaspanským přístavem je tolik soutěsek, kopců, tajných cest a stezek, že by se tam schovalo celé město lidí, o vesnici ani nemluvě."

Leiria se s přimhouřenýma očima zahleděla do mapy. Potom přikývla. „To by se dalo zvládnout." Přelétla zrakem lidi zhroucené na zemi. „Ale nevím, jestli s nimi! Celý život žili na jednom místě. Neví nic o životě na cestě, natož pak o životě na cestě se zuřivými psy v patách."

„Spolu je to naučíme," řekl Safar. „Tedy jestli mi chceš ještě pořád pomáhat. Každý rozumný člověk by se mi vysmál a odešel by, dokud má všechny kosti pohromadě."

„Už jsem ti jednou řekla, Safare, že jsem s tebou, ať se děje, co se děje. Takže mezi námi a mořem leží dva tisíce mil. A kdo ví, kolik stovek dalších mil nás čeká po moři, než dorazíme do Syrapisu. Navíc ani nevíme, jestli se nám v Kaspanu podaří najmout lodě, které by nás tam odvezly."

Usmála se. „Ale jestli si to jeho lordstvo přeje, má to mít!"

Oba se rozesmáli, ačkoliv Safarův smích byl slabý. Jeho myšlenky již předbíhaly přítomnost.

Ve víru událostí našel Safar chvíli času, aby Leirie pověděl o vizi v Asperově hrobce. Některé skutečnosti, jako například záhadné zastávky v Nádanu a v Kaluzu, jí však zamlčel. K mlčení měl dva důvody. Prvním bylo, že bude-li cesta příliš obtížná, úplně je vynechá a zamíří rovnou k moři. Druhý, mnohem důležitější důvod byl, že kdykoliv se chtěl zmínit o tom, co Asperův duch říkal, spustil se v něm magický poplach. Všechny jeho čarodějné instinkty jej varovaly, že by tím Leiriu vystavil smrtelnému nebezpečí.

Zvláště se obával mluvit o Kaluzu. O tomto kraji něco věděl již z dob u Protarusova dvora. Byla to prapodivná zem, kde tajuplné síly vládly celé věky.

„Nejprve do Nádanu, potom do Kaluzu, " přikázal Asper. Safar se však děsil momentu, kdy dorazí na rozcestí -pokud se toho dožijí - a budou se muset rozhodnout, zda odbočit do temného kaluzského kraje.

Byl pohroužen do svých myšlenek, takže jej vylekalo, když Leiria řekla: „Mám jen jedinou starost, Safare."

„A jakou?"

Ukázala na vesničany. „Možná jsou to schopni dokázat, možná ne. Jde o to... jak je chceš vlastně přesvědčit, aby se o to pokusili?"

„Kouzly."

Vstal a začal se připravovat.

O hodinu později umytý a občerstvený Safar opět stanul před svým lidem s Leiriou a Palimakem po boku.

Přestože byli Kyraniané vyčerpáni, jako by ve vzduchu ucítili naději a tváře se jim nedočkavě rozjasnily.

Safar vrhl zesilovací kuličku a promluvil. „Bojovali jste dobře a statečně, přátelé. Jsem si jist, že Iraj Protarus ještě teď proklíná vaši kuráž a líže si rány z bitvy!"

Smích byl slabý. Nebylo třeba, aby těmto lidem někdo vysvětloval, že s nimi Iraj ještě není hotov. Methydie říkávala, že nejlepší, jak dostat publikum pod kontrolu, je vytvořit pro ně sen a dovolit jim, aby se po něm mohli natahovat. Ale ze všeho nejdřív, říkávala, je musíš vyděsit. Tuto nepříjemnou práci za něj už udělal Iraj. Škoda jen, že je Safar potřeboval vyděsit úplně jiným způsobem.

„Neprobudil jsem vás ale ze zaslouženého spánku, abych vám blahořečil za statečnost," dodal Safar. „Všichni dobře víte, že kuráž žádnému Kyranianovi nechybí."

Tváře se rozjasnily zvláště mladíkům, jako byl Renor. Viděl, jak napínají svaly a pohupují se ze strany na stranu.

„Dnes od vás však žádám docela jiný druh odvahy. Musím vás upozornit, že to vyžaduje větší oběť než cokoliv předtím."

Zástup se trochu bojácně zavlnil. O čem to mluví? To mu bitva s Protarusem nestačila?

„V sázce jsou nejen vaše životy, ale i životy miliónů neznámých. Ve skutečnosti na vás závisí osud celého světa. Bohyně Felakie nás k tomu kdysi předurčila. Nás, Lid mraků, lid Vysokých karavan."

Safarova slova naprosto spolehlivě zaujala jejich pozornost.

„Hle!" zvolal. Pokynul a odnikud mu do ruky přilétla jeho kouzelná dýka.

„Dovolte mi, přátelé," pokračoval již tišeji, „abych vám teď odhalil svět budoucnosti. I kdyby se nám nějakým zázrakem podařilo vymazat Iraje a jeho síly z povrchu Esmíru, takhle bude svět vypadat za několik let."

Safar udělal krouživý pohyb dýkou, jako kdyby vyřezával díru do vzduchu. Zástup poskočil, když jej pročísl prudký vítr, který se dírou přihnal.

Vtom ze špičky nože vyskočila miniaturní vichřice. Chvíli zběsile kroužila kolem pódia, ale pak se uklidnila a jako káča se točila na místě.

„Hleďte!" zvolal znovu a ozvalo se hlasité mlasknutí, když malá vichřice opět zmizela. Vzduch se v tom místě roztříštil jako sklo a zanechal po sobě díru do prázdnoty. Ozývaly se zděšené výkřiky a vzdechy; všichni si postupně uvědomovali, že za zubatým otvorem není jen prázdnota.

„Pohlédněte, přátelé," vybídl je Safar. „Podívejte se dobře a hluboko. Uvidíte svět, jaký bude s Irajem Protarusem i bez něho."

Podívali se a byl to hrůzný pohled. Z druhé strany na ně vykouklo známé pohoří. Byla to Nevěsta a šest panen, ale chyběla jejich dávná vznešenost. Stály tam černé a ošlehané větrem. Na horách

nebyla jediná sněhová skvrna, strom ani stéblo trávy.

Scenérie se pohnula a v zástupu se ozvaly zděšené výkřiky. Lidé se dívali do pustého údolí, kde kdysi bývala Kyrania. Nebyla tam žádná pole, domy a dokonce ani Felakiino posvátné jezero.

Potom jako by se zem pohnula a lidé vykřikli zděšením, když si uvědomili, že dno jejich milovaného údolí tvoří milióny šupinatých brouků. Plazili se po sobě i pod sebou a živili se kamením a prachem.

Když už si všichni mysleli, že to déle nevydrží, Safar tleskl a výjev zmizel. Díra se zacelila a všechno zase vypadalo jako předtím.

„No a právě tomuto musíme zabránit," pokračoval Safar. „Můžeme to udělat pouze my. Pouze my, lidé z Kyraniy, máme dostatek vůle a prostředků. Ale abychom to dokázali, musíte odejít se mnou. Musíte vystoupit z mraků a kráčet po zemi, brodit se přes řeky a slézat hory. Musíme jít tak dlouho, až země skončí a my staneme před širým mořem. Potom musíme sehnat lodě a přeplout to moře do nové země. Do místa klidu a bezpečí."

Znovu pích dýkou do vzduchu a ten se opět roztříštil. Nyní se však z díry namísto tmy vylinulo žluté světlo. Všichni se podívali a tentokrát vzdychali krásou a údivem.

Z modrého třpytivého moře vystupoval skvostný ostrov, který vypadal jako obrovský smaragdový ještěr. Na hřbetě měl husté lesy, vysoké hory, bílé chundelaté mráčky na vrcholcích kopců. Po horských úbočích stékaly stříbrné potoky, padaly z útesů a skal a na něžném vánku posílaly fantastické duhy.

„Přátelé a příbuzní," pronesl Safar. „Představuji vám Syrapis, ostrov snů."

Znovu tleskl a vize se rozplynula. Safar se otočil zpět k davu. Zkoumal jejich výrazy. Oči některých lidí zářily z krásy, kterou před chvílí spatřili. Tito však patřili převážně k mladším. Ostatní vypadali nepřístupně a podezíravě. Ti byli zpravidla starší. Většinu však tvořila směsice obou a navíc dokonalý zmatek.

Palimak zapištěl. „To byl náš nový domov, tatínku? Tam teď budeme bydlet?"

Safar odpověděl, jako kdyby nebyl obklopen tisícem lidí a byl s chlapcem o samotě. „Pokud se k tomu naši přátelé odhodlají."

„Je Syrapis hodně daleko?" zeptal se chlapec.

„Ano, synku, velmi daleko. Dál, než kam se kdokoliv z nás zatím dostal."

„A jak najdeme cestu, když je to tak daleko?"

Safar vytáhl od opasku tubus ovázaný kůží. „Lord Koralean mi daroval toto." Krátký postranní pohled ukázal, že Koraleanovo jméno má na Kyraniany velký vliv.

„Jsou to tajné mapy, které vlastní pouze bohatí karavaníci," vysvětlil Safar. „Ukazují každou pěšinu a cestičku v celém Esmíru."

Mírně zvedl hlavu, aby jej všichni dobře slyšeli. „Sami víte, že lord Koralean je dobrý přítel nás všech. Tyto tajné mapy nám věnoval, aby nás zachránil před Protarusem."

„Tajné!" zvolal chlapec a oči mu rozkoší žlutě vzplály. „Znamená to, že když po těch tajných cestách a stezkách půjdeme, žádný ďábel nás nebude moci najít? Dokonce ani ten... ten..." Palimak v davu instinktivně hledal babiččinu tvář. Slovy, která měl na jazyku, by si zajisté vysloužil pohlavek. „Ten... vlkodlak, nebo co to je. Nemohl by nás najít, že ne?"

„Bylo by to pro něj velmi těžké," přikývl Safar. „A i kdyby nás našel, vždycky bychom se mu mohli znovu ztratit."

„Tak na co čekáme, tatínku?" zeptal se Palimak.

Otočil se ke shromážděným a dal si ruce v bok. V malé uniformě vypadal jako cirkusový trpaslík.

„Kdo chce jít s námi do Syrapisu?" zvolal. „Máme tajné mapy a šanci zachránit svět a... a-" Rozpřáhl ruce, jako kdyby objímal obrovský svět zázraků. „- všechno!"

Všichni se výstupem báječně bavili a smáli se. Safar věděl, že jejich smích znamená souhlas.

Přesto Palimak nebyl spokojený. Dupl malinkou nožičkou.

„Proč neodpovídáte!" křičel. „Kdo chce jít s námi?

Kdo chce jít do Syrapisu?"

ČÁST DRUHÁ

KYŠMET

10

Dvůr krále Protaruse

Mužova tvář byla jen krvavá maska. „Prosím, pane, prosím," naříkal. „Nevěděli jsme, co jiného dělat, přísahám při bozích, že ne!"

Luka sekl drápem a ještě víc mu zohavil tvář. „Ty j'si ale úlisný človíček. Každý přece ví, že Safar Timura je těžký zločinec, tak proč se snažíš lhát?" Sekl znovu a mužovo vyjeknutí se rozléhalo přítmím královského stanu. „I kdybych ti uvěřil, život by ti to nezachránilo. O tvoji další existenci se zde nejedná, ty jedna veš. Jde pouze o to, kolik bolesti sneseš, než tě nakonec odpravím."

Iraj se zavrtěl na trůnu. Ačkoliv byl Luka pyšný na to, že jeho technika výslechu přináší spoustu zábavné krve a naříkání, král se jednoznačně nudil. Jako vlkodlak se musel soustředit, aby si udržel jednu z podob - ať již vlčí nebo lidskou. Irajovo soustředění bylo postupem času viditelně narušeno; části jeho těla přeskakovaly ze zvířecí do lidské podoby tam a zpět. Ruka se proměňovala v tlapu a ruku, obličej střídavě přerůstal v čenich.

„Prosím, pane!" žadonila oběť.

Iraj se ušklíbl vlčím čumákem. „Prosím, pane, prosím!" vysmíval se, imituje hlas mučeného venkovana. Vrátila se mu lidská tvář. „Mám za poddané pěkně ukňouranou chátru. Pořád jen o něco žadoní; a nikdy nic nedávají."

Obrátil se k Farimu, který seděl po jeho levici na nižším a menším trůnu. „Řekni písařům, že v mé další vyhlášce bude z mých podpisových titulů odstraněno ‚Milosrdný pán'. Král králů, Nejvznešenější císař Esmíru, Lev planin i všechno to ostatní by mělo bohatě stačit."

„Beru na vědomí. Vaše Výsosti," odpověděl starý démonský čaroděj. „Vše bude provedeno, jak říkáte. A při té příležitosti navrhuji, aby byly podrobněji prozkoumány vaše další tituly. Mám na mysli tituly jako ‚Ochránce míru' a Jeho blahovůle', které jsou také podezřelé."

Iraj souhlasil. „S mírem, milostí a blahovůlí pryč. Moji poddaní musí mít jasnou představu o tom, kdo jsem. To je jediný klíč k dobrému vůdcovství. A tobě, Lukovi a Kalasarizovi dávám za vinu, že jste mě na to neupozornili."

Fari se uklonil a bil se do hrudi, aby vinu rychle přijal. „Je to přesně, jak říkáte, Veličenstvo. V poslední době se příliš hovořilo o míru a milosti a my bychom tomu měli učinit přítrž."

Iraje to uklidnilo a plně se proměnil do lidské podoby. „Přesně tak, Fari, přesně tak! Vždyť to, probohy, podkopává mé království a já už to nehodlám trpět!"

Zvedl ruku, která se proměnila v tlapu a ukázal na hrůznou scénu před nimi. Vedle muže, kterého Luka mučil, bylo ke kůlům řetězy přivázáno dalších pět lidí. Všichni byli děsivě zohavení a to, že jsou naživu, prozrazovalo jen slabé sténání a chvění mučených těl.

„Toto je přesná ukázka toho, co mám na mysli," dodal Iraj. „Všichni tihle prosili o milost, křičeli a prděli při každičkém píchnutí, které jim Luka uštědřil. A co jsme z té bolesti získali?" Udělal další velké gesto a tlapa se zase proměnila v ruku. „Nic víc než spoustu ztraceného času. A proč? Protože si nejsme jisti jejich úctou ke mně.

Rád bych vám, Fari, připomněl, že v procesu hledání pravdy přicházíme o mnoho daňových poplatníků! Jestli jsem se v něčem poučil od Safara, tak je to právě tohle! Chci říci, že genocida je naprosto v pořádku pro krále, který se snaží získat obyčejné království. Když ale chcete být doopravdy velcí, musíte myslet hlavně na královskou pokladnu."

Fari pokyvoval velkou šupinatou hlavou s lehkostí démona, který už čelil rozmarům nejednoho krále. „S tím naprosto souhlasím, Veličenstvo. Všechna vaše přání budou okamžitě uskutečněna."

„Výborně, Fari," poznamenal Iraj. „Nechceme nikomu dávat příliš velké naděje. Další, co jsem se od Safara dozvěděl, je, že naděje je mince, která je cennější než jakýkoliv drahý kov, včetně zlata. Rozdávejme proto naději velmi úsporně. Počítejme ji na prstech ruky."

Na druhém konci stanu Luka opět něco provedl zajatci a výkřik bolesti narušil bublinu Irajovy nudy.

„Už dost!" křikl. „Dost! Toto počínání nikam nevede. Ať uděláme cokoliv, ten člověk nám nepoví nic jiného než ti předchozí."

„Jako vždy, Veličenstvo," odpověděl lord Fari, „se váš instinkt nemýlí. Koneckonců je to starosta města. Nevím, proč jej Luka nechal jako posledního. Podle mé zkušenosti je k takovému postavení zapotřebí notné dávky zbabělosti. A říká se, že ze zbabělců se pravda tahá spolu s nehty na rukou."

Líně mávl ke starostovi, který něco nesrozumitelně namítal a kroutil se v sevření řetězů, zatímco mu Luka odřezával maso z těla. „Nakonec se dozná k tomu samému jako ostatní. Bude tvrdit, že jednoho dne přijel lord Timura se svojí armádou zpustlých vesničanů a donutil město, aby mu prodali zásoby. Řekne, že jim nezbývalo než uposlechnout. A také, že byl stejně jako my překvapen skutečností, že lord Timura trval na zaplacení."

Fari v ruce potěžkal sáček se zlatem. „Náš přítel zaplatil poměrně štědře."

„Tak jaký má smysl poslouchat vytí jeho kompliců?" ptal se Iraj. Zvýšil hlas, aby jej slyšel i Luka. „Zabij ho, ať to má za sebou!"

Princ pokrčil rameny, podřízl starostovi hrdlo a vrátil se na své křeslo vedle Iraje, kde si otřel drápy do hadru a hodil jej na zem. „Chápu vaši netrpělivost, Veličenstvo, ale myslím si, že jsme měli zkoumat hlouběji. Koneckonců stále ještě nevíme, kam lord Timura zmizel, když toto město opustil. Dokonce ani nevíme, kterým směrem se vydal."

Zarachtal drápy o opěrku křesla. „Jako by těch tisíc lidí někam zmizelo. Alespoň podle informací, které nám poskytli tito zoufalci." Ukázal na spoutané postavy. *„Někdo* přece musel vidět, co se stalo. Tisíc lidí jen tak nezmizí. Na světě neexistuje čaroděj, který by něco takového dokázal."

„Ať už je vysvětlení jakékoliv, můj princi," poznamenal Fari, „není to poprvé, co se lordu Timurovi takový trik podařil. Když jsme s armádou došli do Kyraniy, našli jsme tam jen doutnající trosky. Domy i pole byly vypáleny, takže naši vojáci ani neměli co rabovat. A všichni lidé zmizeli."

Při té vzpomínce se Iraj zamračil. „Kam mohli odejít?" zavrčel. „Dva dni předtím tam ještě byli."

Fari pokrčil rameny. „Toto, jak Vaše Veličenstvo samo dobře ví, zůstává záhadou. Našli jsme severní cestu, po níž se vydali z Kyraniy do hor, ale jakmile se naši stopaři ocitli na poušti, ztratili ji ve změti soutěsek a pustých úvalů tak složitých, že je mohl stvořit pouze ďábel."

Ukázal na tabuli s mapou poblíž jejich trůnů. Všechna velká města včetně Nádanu a Kaspanu byla jasně označena stejně jako všechny známé cesty a cestičky. Avšak narozdíl od map, které Safar dostal od Koraleana, tato neprozrazovala žádné tajné trasy pro karavany. Z pohledu Iraje a jeho kumpánů v těchto místech nebylo nic než neprůchodná divočina.

„Od té doby jsou naši stopaři i moji čarodějové zmatení," pokračoval Fari. „Celé *měsíce* Timuru bezúspěšně honíme. Občas se objeví v nějakém městě se skupinou jezdců, aby obnovil zásoby pro své lidi, ale než tam naši vojáci dorazí, opět beze stopy zmizí. A když se o něm po týdnech opět něco dozvíme, je o několik stovek mil dál."

K Lukově nesmírné nelibosti se Iraj na lorda Fariho usmál. Démonský čaroděj klidně odříkal všem známou litanii a trochu tím uklidnil krále, jehož obličej se vrátil do normální podoby.

„Velmi stručně jste shrnul naše problémy, můj lorde," poznamenal Iraj. Pak se zničehonic znovu rozzuřil a pohlédl na Luku. „Díky bohům, že alespoň Fari používá rozum. Narozdíl od jiných."

Fari si škodolibě změřil démonského prince. A Luka si pomyslel, *ty se nikdy nezměníš, ty starý křiváku: nejprve můj otec, teď Protarus.* Vždycky ze sebe děláš vševědoucího a snažíš se nade mě povyšovat.

Namísto toho však řekl: „Lord Timura časem udělá nějakou chybu. Výsosti. Vždy tomu tak bylo."

Fari změnil taktiku a moudře přikývl. „Máte naprostou pravdu, můj princi," pochválil Luku. Ale myslel si, *jsi stejný jako tvůj otec, ty mladý blázne: místo mozku máš studenou kaši.*

Irajova zachmuřená nálada se vrátila a na oba upřeně pohlédl. Taková zbytečná stvoření, pomyslel si. Neustále se hádají a podrážejí si nohy, aby získali jeho přízeň. Kdyby nebylo nezlomné Síly čtyř, která je spojovala, dal by vojákům rozkaz, aby je vyvedli ven a setnuli jim hlavy.

„Dost již výmluv!" zaburácel. „Skutečnost je taková, že jsme neuspěli, přestože venkovany stíhá celá moje armáda. Brzy se pro celý Esmír stanu terčem posměchu."

To dávno jsi, pomyslel si Luka a ne poprvé zatoužil, aby královská koruna spočívala na jeho hlavě, ale jediné, co vyslovil, bylo: „Přivedu další vězně, Veličenstvo. Možná, že s tou příští várkou budeme mít víc štěstí!"

Iraj udeřil pěstí do podpěrky trůnu. „Nesmysl!" zaburácel. „Je to všechno nesmysl! Můj stan jsi proměnil v kostnici a výsledek veškerý žádný!"

Předklonil se na trůnu. „Budu k vám naprosto otevřený, bratři. Člověka jménem Safar Timura a to směšné dítě musíme dostat za každou cenu. A to hned. Žádné další výmluvy nestrpím, slyšíte?"

„Slyšíme, Veličenstvo," zamumlali oba démoni, sklopili velké hlavy a nenáviděli ho za to stejně

jako sebe navzájem.

Vtom se ozvaly kroky. Stráže zpozorněly a Kalasariz byl uveden do velkého stanu, který při tažení sloužil jako Irajův palác. Zvědmistr vedl starou ženu na dlouhém řetězu zamčeném kolem jejího pasu.

„Přinesl jsem vám malý dárek. Veličenstvo," řekl Kalasariz a zatahal za řetěz, že se stařenka zapotácela. „Vaše odpolední potěšení, jestli nepohrdnete."

Iraj byl tak překvapen, že se mu ústa proměnila ve vlčí tlamu. „Co má být tohle za dar?" zavrčel. „Vychrtlá stařena s kostmi tak ostrými, že se jimi zadávím."

„Já nejsem k jídlu!" prohlásila stařenka. „A esli si myslej, že se nějak pobavěj mučenim mý starý ubohý duše, musim vám něco říct, Veličenstvo! Sem tak vetchá, že jak mi zkřivíte jedinej vlas, padnu a zhebnu."

„To je báječné," zamumlal Luka. „Dar, který mluví. Ne sice příliš dobře, ale přesto je to to úžasné."

„A teď, když nás všechny spatřila, ji musíme zabít," dodal Fari. „Jak únavné. Navíc, jak sama říká, je tak stará, že se při tom ani nepobavíme."

Kalasariz své protivníky ignoroval a s obhajobou oslovil Protaruse. „Nepřivedl jsem ji pro zábavu, Veličenstvo, ale pro užitek. A co se týče toho, že nás viděla, velmi mě překvapuje, že si někdo tak vnímavý jako princ Luka a vševědoucí jako lord Fari nevšiml, že ta žena je slepá. Tudíž zde není proto, aby byla zabita, ale proto, aby našemu Veličenstvu posloužila k případnému osvícení."

Kalasariz vítězně blýskl po Lukovi a Farim a pomyslel si, *tady to máte, vy ještěří palice. Prohrábněte ten svinčík a najdete něco velmi chutného!*

Iraj pohlédl na ženu a poprvé si všiml jejích ošklivých očí, které byly docela bílé, jako kdyby je měla věčně obrácené v sloup. Královy vlčí rysy se rozplynuly do čehosi poměrně lidského se stejným milým úsměvem, který mu kdysi získal mnoho přátel a horlivých příznivců.

„Opravdu *je* slepá," potvrdil a jeho úsměv se ještě rozšířil. „To se mi líbí. To, jestli ji zabijeme nebo ne, tedy zůstává naprosto otevřené. Už je to dávno, co něco takového bylo možné."

Opřel se rukou o trůn, podepřel si bradu a chvíli si stařenu prohlížel. Všiml si, že ač měla šaty Špinavé, byly ušity z kvalitního plátna. „Pověz mi, babičko, co mi na to všechno řekneš?"

„To samý, co sem řekla předtím, Veličenstvo. Starou Šísan nezabijete. A co na tom, že sem slepá. Nepotřebuju voči, abych poznala, že ste všichni vlkodlaci. Stará Šísan z vás cítí vlky!"

„Zabiju tu starou děvku," nechal se slyšet princ Luka. „Už není pochyb o tom, že ji ta slepota nezachrání."

Stařena si odfrkla a obrátila k němu slepé oči. „Promiňte, pane, ale byla by to ta největší hloupost, kterou byste moh udělat. Měli byste děkovat bohům za to, že tu vůbec sem."

Kalasariz se rozesmál. „Má pravdu. Asi byste měli vědět, že jsme ji nezajali. Přišla sama a chtěla mluvit s někým z velení." Poklepal si na hruď. „A vtom jsem přišel já."

Otočil se k Irajovi. „Pro případ, že jste si toho nevšiml, Veličenstvo, tak ta žena je čarodějnice. Tvrdí, že nám svými čáry může pomoci vystopovat Safara Timuru."

Luka a Fari se svorně uchichtli a dali najevo svůj nesouhlas. Iraj však nic nenamítl a jen na ženu nevěřícně zíral.

Nakonec promluvil. „Chceš snad tvrdit, že tahle babizna dokáže něco, co se ani nám všem dohromady nepodařilo?"

Kalasariz už už chtěl promluvit, ale stařena jej předběhla záměrně protahovaným kašláním a chrchláním.

„.Babizna', říkáte?" Uchichtla se. „Jen starý pytel kostí s chomáčem vlasů nahoře. To si při pohledu na mě myslíte, že ano?"

Uklidnila se a zkřížila si ruce na povislých prsou.

„Stačí, když mi dáte měšec zlata, Veličenstvo - ale prosila bych pěkně baculatý - a brzy přivedu Safara Timuru až k vám."

„Nemohu věřit svým uším," zuřil Luka. „Ta stařena se opovažuje žádat zlato za něco, co by nám měla dát zadarmo. Co se to s Esmírem děje? U tohoto dvora už nezbyla ani špetka důstojnosti."

„Jestli si přejete i důstojnost, milej lorde," odpověděla stařena, „bude to stát měšce *dva.* Kouzla důstojnosti nejsou levný, zvlášť když je zákazníkem zloduch, jako ste vy. A neberte to jako urážku. Jenom tu probírám fakta." Nasála vzduch do nozder a ohrnula nos. „Vlkodlaci hrozně páchnou," postěžovala si. „S tim bohužel nic neudělám, i kdybyste mi nabízeli tři měšce zlata."

Zatímco se Luka urážkami jen zajíkal - k nezměrné radosti druhých - čarodějnice obrátila nevidomou tvář k Irajovi.

„Má cena je měšec zlaťáků. Veličenstvo. Většina z toho ale stejně nebude pro mou zábavu, jestli vás to nějak uklidní. Vlastně budu ráda, když mi zbude aspoň jedna mince. Zbytek dostanou mý drahý sestřičky číše."

Iraj na ni chvíli civěl, než se obrátil ke Kalasarizovi. „O čem to sakra mluví? Měšce zlata a sestry číše, nebo co. Má to snad být vtip, můj lorde? Jestliže ano, tak je pěkně ubohý."

Stařena znovu spustila, ale Kalasariz prudce trhl řetězem a umlčel ji.

„Je to docela prosté. Veličenstvo," vysvětloval zvědmistr. „Tato neuvěřitelná žena není žádná nádhera, to přiznávám - tedy alespoň ne v běžném slova smyslu. Když ji však posoudíte z hlediska jejího postavení a schopností, zjistíte, že je krásná."

„Zdá se, že tato... toto... stvoření... má zde na zemi poměrně velký vliv. Skutečnost je taková, že stará Šísan je představenou cechu čarodějnic, který má své členky v každé vesnici v Esmíru.

Navrhuje, že se spojí s každou členkou cechu a slíbí jí bohatou odměnu za jakékoliv informace o pohybu Safara Timury. Čím dříve se k nám zpráva donese, tím tučnější bude odměna. A nakonec, když nějaká čarodějnice chytí lorda Timuru nebo někoho z jeho klíčových lidí do pasti, dostane ještě mnohem vyšší odměnu."

Stará Šísan zvedla prst. „A já z toho všeho budu chtít podíl," upozornila je. „Včetně tý zvláštní,odměny."

„Chamtivá babizna, jen co je pravda," poznamenal ob-divně lord Fari. „Ale působí tak věrohodně, že mám v úmyslu ji doporučit." Poklonil se Kalasarizovi. „Skvělý počin, drahý příteli. Přijměte moji gratulaci."

„Mně se to vůbec nelíbí," zabručel Luka.

Stařena se ušklíbla. „Co by se vám na tom nemělo líbit? To, že díky špetce zlata dostanete celé naše sesterstvo na svou stranu? Toho vašeho Safara Timuru budou hledat všechny čarodějky Esmíru. Dnem i nocí, to vám povídám, dnem i nocí. Budou zpovídat každýho cizince, co přijde do vesnice, budou vrhat kosti a civět do křišťálovejch koulí, aby našly nějakou stopu.

Na čarodějnice přišly zlý časy. Všechny ty sucha a mory jim nedávají vydělat. Dřív za svý zaklínadla dostaly aspoň trochu stříbra, když léčily nežidy a vyháněly zlý duchy. Teď sou šťastný, když dostanou neduživý kuře. Jen proto nás můžete získat tak lacino, vzácný pánové. Celou armádu čarodějnic za jedinej měšec zlata."

Stará Šísan Iraje nejprve velmi pobavila, ale jak mluvila dál a dál, pobavení se měnilo ve vážné zaujetí. Jak si ji tak prohlížel, na chvíli před sebou spatřil něco docela jiného než bezzubou babiznu. Bylo to, jako kdyby se na okamžik rozevřel závěs a odhalil stvoření neskonalé krásy. Nato se závěs zase zavřel a obraz byl ten tam.

Stařena s vážným výrazem přikývla - jako kdyby právě králi svěřila nějaké tajemství.

Iraj sevřel opěrky trůnu a pocítil tak silné pohnutí, že mu z obličeje znovu vyskočil vlčí čenich.

„Dobře mě poslouchej, ženo," oslovil ji. „Jestli mi přineseš hlavu Safara Timury, slibuji ti, že budeš bohatší než jakákoliv královna."

Stařena se uchichtla nápadně dívčím smíchem. „Umíte si to představit," načechrávala si mastné vlasy. „Stará Šísan královnou!"

Ano, ano. Umím si to představit velmi dobře, pomyslel si Iraj.

11

Mise do Nádanu

Démon Safara probodával očima a cenil tesáky, žluté oči zúžené podezřením. „Jaký je účel tvé cesty, člověče!"

Safar potlačil nevolnost, když jej ovanul zkažený dech, a nasadil co nejžoviálnější úsměv. „Zisk a zábava, seržante," odpověděl. „A pokud se vám to první nelíbí, můžeme se dohodnout pouze na tom druhém. Zvláště když k tomu bude pivo."

Vedle něj si Leiria olízla rty. „Slyšela jsem, že v Nádanu se vaří nejlepší pivo v celém Esmíru."

Démonský voják si povšiml jejího špinavého brnění a ještě špinavějšího meče. Očima pokračoval k vozu taženému voly a třem těžce naloženým velbloudům. Kromě Safara a Leiriy, kteří vedli koně, tam byli ještě čtyři lidé -vozka a tři muži každý u jednoho velblouda. Skupina byla rozhodně dost umouněná. Byli neupravení; zvířata měla zacuchané chlupy - dokonce i plachta na voze byla špinavá.

Démon si znechuceně odfrkl. „Tomuhle říkáte karavana?"

Safar povzdychl a opřel se o přenosný zátaras, který jim stál v cestě. Zátaras hlídalo pět vojáků v Protarusově uniformě, z nichž tři byli lidé. Asi míli za ním byly hradby Nádanu.

„To je dlouhé vyprávění, seržante. A ne zrovna dvakrát příjemné. Loni jsem si stál velmi dobře: tucet vozů, dva tucty velbloudů a k tomu koně a muži a-" Obrátil zrak k Leirie a ztišil hlas. „- a měl jsem pořádnou stráž, jestli mi rozumíte. Šest předjezdců a v jejich čele bývalý kapitán samotného krále."

Opět hlas zesílil. „Ale pochybuji, že byste můj žalostný příběh chtěl poslouchat, seržante. Chudých kupců jako já je dnes v Esmíru na stovky. Jsme tak prázdní, že rachtáme jako sklenářský vůz na špatně dlážděné ulici. Žádáme jen o to, abychom se zase mohli vzpamatovat. Bohové, dnes bych bral všemi deseti, jen kdybychom zůstali na nule!"

Démon pokrčil rameny, která se zvedla jako hory v brnění. „Co je mi do toho, člověče? Pro mě za mě se ty i celá ta tvá umouněná banda můžete proměnit v prach a nechat se větrem roznést po poušti."

Ukázal drápem na palci k branám Nádanu. Za ní se ozývalo vřeštění špatné hudby a brebentění velkého shromáždění. „A navíc, pravidla jsou pravidla. Když chceš na trhu v Nádanu prodávat zboží, musíš mít povolení. Žádná chátra tam nesmí. A to je má práce - nepouštět tam chátru."

Znovu si prohlédl Safarovo otrhané oblečení, ale tentokrát byl jeho pohled mnohem významnější. „Mně to páchne chátrou," dodal.

Safar vytáhl z rukávu tučný měšec. Pořádně jím zatřásl, aby stříbro zacinkalo.

Špičaté démonské uši se nastražily.

„Jste si jist, že je nemožné, abychom se nějak rozumně domluvili, seržante? Co?"

Když se blížili k městským bránám, Leiria přicválala k Safarovi. „Stává se z tebe velmi dobrý lhář," dobírala si ho. „Nestydíš se sám před sebou?"

Vlastně se styděl. Leiria i ostatní věděli, že jedou do Nádanu na rutinní loupežnou misi, což mělo hodně daleko od pravdy.

„Nestydím se ani co by se za nehet vešlo," smál se Safar. „Ale mám zatracenou žízeň. Vlastně mě napadlo, že než se pustíme do loupení, mohli bychom ochutnat slavné nádanské pivo. Co vy na to?"

Leiria ohrnula nos. „Právě jsem chtěla říct něco krásného." Rozesmála se. „Abych řekla pravdu, tak jsem slyšela, že jejich pivo chutná jako kobylí chcanky. I když on vypadal jako někdo, komu by kobylí chcanky mohly chutnat, jestli mi rozumíš." Udělala žalostný obličej. „Hádám, že i já se pomalu učím lhát."

Safar sebou trhl a odvrátil zrak, aby neviděla jeho provinilý pohled.

Za branami vládlo naprosté šílenství. Byl poslední den trhu a ulice se hemžily rozjásanými lidmi.

Průvody se bez nějakého smyslu či cíle opile přesouvaly sem a tam. Do města se stáhly kmeny a venkované z celého pouštního kraje. Obličeje měli namalované, podrápané, bezzubé, zahalené závoji či propíchané šperky. Bylo tam dokonce i několik tváří, které by vypadaly normálně, kdyby se nenacházely mezi takovým množstvím těch exotických.

Nádanské dožínky s trhy představovaly v kraji ještě před nedávném okrajovou událost, která lákala pouze nejbližší sedláky a pastevce. Určitě nebyly tak velké, aby přiměly Methydii a její cirkus přistát, když nad ním kdysi se Safarem přelétali. Cirkus raději zamířil do Stříbrných řek - podstatně většího a bohatšího města o mnoho mil dál. Potom však řada pohrom udělala ze Stříbrných řek město duchů, jehož jedinými obyvateli se stali bandité. Smůla Stříbrných řek znamenala štěstí pro Nádan. Pět let bohatých úrod - v poslední době něco tak nevídaného, že to vypadalo jako zázrak - proměnilo město v tepající obchodní centrum.

Do kdysi ospalého ostrůvku uprostřed severních planin se nyní stahovali lidé z širokého okolí - včetně Safara Timury a jeho skupiny, která se rychle zbavila břímě své nuzné karavany tím, že ji prostě opustila. Bystrozrací zloději sebrali vůz a zvířata dřív, než se Safar spolu s ostatními zamíchali do davu. Koneckonců, i mazaný démonský seržant poznal, že karavana je bezcenná. Zboží bylo bezcenné a zvířata zchromlá. Byl to pozůstatek ze střetu s nějakými podřadnými bandity, z něhož vyšli úspěšně Safarovi lidé.

„Pěkná premiéra v roli kupeckého prince," zažertoval Safar, když našli hostinec a objednali si džbánky chladného vína. „Přišel jsem o celou karavanu a nevydělal ani zlámanou grešli."

Renor, který dělal vozku, se uchichtl. „No, já nevím, pane. Určitě jsme ty věci nemohli vyhodit, ani spálit, protože by nás to prozradilo. A ta zvířata nejenže nebyla k ničemu, ale za chvíli by nám všechno sežrala. Vydělali jsme jenom tím, že jsme se jich zbavili."

Dlouze a spokojeně si přihnul ze džbánku. „Alespoň podle mě, lorde Tim-" Jeden ze společníků jej .šťouchl loktem do žeber, než stačil jméno dořící.

Renor se zarděl a sklopil hlavu, když si uvědomil, že je hostinec plný lidí, kteří by ho mohli slyšet. „Pardon," omluvil se. „Nejsem zvyklý na to, že jsou kolem samí neznámí lidé."

Nějaký muž vrazil do jejich stolu a všechny je polil. „Dyť sem mu to říkal," zahulákal Safarovi přímo do obličeje. „A esli mi to řekne ještě jednou, tak mu plivnu do ksichtu, idio-"

Když si uvědomil, že se dívá do očí cizinci, zmlkl. Říhl a ustoupil. „Á, vy nejste muj kámoš," řekl překvapeně a pokrčil rameny. „Hlavně to nikomu neříkejte, jo?"

„Dobře!" přitakal Safar a muž se odpotácel. Obrátil se zpět k Renorovi. „Nemusíš se omlouvat. Tady jsme v bezpečí jako uprostřed lesa."

Aniž by si toho kdokoliv z nich všiml, opilec se na druhé straně místnosti náhle napřímil. Střízlivýma očima si Safara ještě jednou změřil a pohvizduje si vykročil z krčmy.

U stolu Safar všem dolil plné džbánky se slovy: „Tuto malou expedici máš na starost ty, Leirio. Rozdej nám tedy rozkazy, ať můžeme dopít a vyrazit."

Leiria kývla. „Mělo by to být poměrně jednoduché. Možná ještě snazší, protože máme dobrou podrobnou mapu Nádanu, díky malé pokladnici map od Koraleana."

„Máte všichni svou kopii?" Všichni muži přikývli, ale zároveň si sáhli na kapsy, aby se ujistili. „A všichni víte, který rajón máte prohledat?" Znovu kývli.

„Dobrá. Takže, co budete hledat. Jestli někdo z vás objeví kasárna, podívejte se, kolik postelí v nich je. To nám řekne přesné množství vojáků, které má město běžně k dispozici. Hádám, že většina vojáků, které potkáváme, jsou tu jen po dobu trhů a za pár dní budou pryč.

Jestli ve vašem rajónu narazíte na nějaké skladiště, podívejte se, jaké obilí, jídlo, šaty, atakdále v nich jsou - čím snadněji přenosné, tím lepší. Buďte velmi pozorní, poněvadž chceme mít dobrý seznam toho, co budeme chtít koupit, až sem přijdeme i s armádou vyjednávat s králem... Quintalem, myslím.

Také se potřebujeme osobně přesvědčit o únikových cestách z města. Mapy jsou sice dobré, ale ne vždy odpovídají přítomnosti a i kdyby ano, může se stát, že nebudou úplně přesné. Nechceme se vydat na rychlý ústup a následně zjistit, že brány, k nimž máme zamířeno - jasně znázorněné na mapě - byly dávno zazděny, nebo to byl jen sen královského stavitele, na který nezbyly finance."

Pohlédla na každého muže jednotlivě. „Je vám vše jasné? Chápete, co a jak máte dělat? Vím, že už jsme to jednou probírali, ale chci si být jistá. Nemůžeme si dovolit žádné chyby. Protarusovi vojáci nejsou příliš bystří, ale ti mohou chybovat, jak chtějí. Pro nás by chyba mohla znamenat rozsudek smrti."

Všichni ji ujistili, že si to uvědomují. Potom se jeden po druhém vytratili z krčmy, až zbyla pouze

Leiria a Safar. Upřeně na něj pohlédla a podezřívavě přimhouřila oči.

„O co tu jde, Safare?" zeptala se.

„O co by mělo jít?" předstíral Safar nevinného. „Nechápu, co tím myslíš?"

Dál jej probodávala očima a v Safarově prázdném výrazu hledala nějaký náznak. Nakonec vydechla. „No nic. Promiň, že jsem se zeptala."

Nato zmizela. Safar chytil za loket děvečku, co roznášela, a objednal si další džbán vína.

Měl za úkol prozkoumat arénu v centru města, kde se konala sportovní utkání - a podrobně si prohlédnout nádanského krále. Alespoň to si Leiria myslela. Ve skutečnosti bylo Safarovo poslání mnohem složitější.

Asper mu nařídil, aby jel do Nádanu. Za jakým účelem však neřekl. Safar se ušklíbl a podivil se, proč mu čarodějný mistr alespoň nenaznačil, co má v Nádanu udělat. Jediné, co Safara napadalo, bylo vydat se za svým zlodějským úkolem a modlit se, aby narazil na nějaké znamení.

Děvečka přinesla džbán a on se okamžitě pustil do obnovy ztracené sebedůvěry. Uvelebil se na židli a nechal se obklopit teplým šumem krčmy. Už je to dlouho, co se ocitl v takové nevázané společnosti. Jako student ve Walárii trávil nejšťastnější chvíle v Knihomolně. Tento hostinec, který sloužil potřebám studentů, proslul levným vínem a ještě levnějšími knihami.

Safar se zhluboka napil vína a vychutnával, jak mu sklouzává do žaludku. Vzpomněl si na to, jak tehdy míval víno rád - po pravdě řečeno, někdy až příliš - ale nevzpomínal si, že by se bez něj neobešel. Tohle víno ale jednoznačně *potřeboval.*

A mám k tomu velmi pádný důvod, pomyslel si. Najednou si připadal, že přestože do Nádanu dorazil, stojí před nepřekonatelnou překážkou.

Popíjel víno a vzpomínal...

Byl to epický úprk, jakási odysea hrůzy. Děs číhal ve všech směrech, zatímco Safar využíval všechny své triky a vymýšlel tucty dalších, aby sebe i své svěřence uchránil před Irajovým sevřením.

První dny byly tak zoufalé, že si z nich sotva něco pamatoval. Všechno mu splývalo ve změť hysterických lidí, zvířat a těžce naložených kolon vozů, které se kodrcaly od jednoho horského průsmyku ke druhému. Safar měl v hlavě přibližnou trasu, kterou měli pronásledovatele zmást, ale Leiria a její průzkumníci měli co dělat, aby na ní Kyraniany udrželi.

Vše by bylo pravděpodobně snazší, kdyby vůdčí skupině mohl velet Safar, neboť samotná jeho přítomnost lidi uklidňovala. Bylo však nezbytné, aby šel s Renorem a jeho přáteli úplně na chvostu průvodu a kouzly a magickými pastmi pepřil cestu, aby nepřítele zmátl. Spustil také celou řadu lavin a zavaloval jimi nejen soutěsky, jimiž prošli, ale i ty okolo, aby Irajovi zvědové nepoznali, kterým směrem se karavana vydala.

Navíc jim přálo štěstí. Když vycházeli z hor do severní pustiny, od Velkého moře se přihnala nevysvětlitelná bouře, která bičovala horské masivy ledovými vánicemi a musela Irajovu armádu přinejmenším zpomalit. Mezitím byli Kyraniané bezpečně na úpatí skalistých hor a Safar s Leiriou vesničany hnali deštivými bouřemi dál.

Když deště ustali, ocitli se v ponuré krajině poseté kamením. Podivné vrcholky vyvstávaly ze zčernalé země, kterou protínaly tisíce dolin a úžlabin, mnohé tak hluboké a široké od silných dešťů, že trvalo celé dny, než je zdolali.

A právě v těchto nehostinných končinách Safar provedl největší trik svého života bez použití magie. Jídla byl nedostatek a voda přicházela pouze ve zrádných množstvích - pádící řeky, jež mohly znenadání smést povoz i s nákladem, nebo cesty, co zůstávaly den za vyprahlým dnem bez vody. Aby Iraje setřásl, spoléhal se na Koraleanovy mapy všech tajných karavanních cest, které se vinuly severním územím od Božího předělu až po Kaspan a Velké moře. Všechna hlavní obchodní centra byla také dobře zmapována včetně cest, které se vyhýbaly hordám banditů potloukajících se na okrajích civilizace.

Samotné množství Kyranianů a jejich nezkušenost Safara na počátku málem udolaly. Naštěstí ale různými oklikami dorazili do relativního bezpečí nehostinných krajin ve chvíli, kdy byl Safar na pokraji zhroucení z pouhého organizování expedice.

Když Kyraniané opouštěli a pálili svoji vesnici, nemysleli příliš na to, co by si měli či neměli vzít s sebou. Někteří se pokoušeli odvézt všechny zamilované věci - sporáky počínaje a svátečními jídelními servisy konče. Jiní vzali jen ikony ze zdí, kočky z křesel u krbů a někdy i klece s cikádami vyrobené ze suchého rákosu, které bzučely jako orchestr, když brouci spustili roztouženou píseň lásky. Kyraniané zaměstnali vše, co mohlo nést tíhu jejich útěku - od nákladních vozů tažených voly

po saně vlečené kozami. Také se snažili vzít s sebou všechna zvířata - kozy po stovkách, voly, lamy a velbloudy po tuctech. Dokonce i oblíbení koně, kteří byli dlouho ušetřeni od těžké práce, museli nést náklad. Důsledek tohoto chaosu byla nezměrná masa lidí a zvířat rozprostřená po krajině. Těžce naložené vozy se rozbíjely, zvířata se rozprchla a ztratila se, jedna těhotná žena a několik postarších lidí zemřelo vyčerpáním.

Když už to vypadalo, že je vše ztraceno, Safar sáhl hlouběji do vůdcovského pytle, aby zmobilizoval své lidi a vyztužil jim páteře ocelí. Vesničané se zbavili všech zbytečností a pohřbili tuny věcí na místech, kde je Iraj nemůže najít. Když opět vyrazili na cestu, byla to disciplinovaná armáda, která se každým dnem zlepšovala. Díky Leirie a seržantu Dariovi se většina mladíků proměnila ve zkušenou bojovou jednotku, takže se karavana nemusela obávat banditů ani zběhlých vojáků.

Když jim docházely zásoby, Safar použil Koraleanovy mapy, aby nalezl tajné cesty do nejbohatších měst a velkoměst, a když je vyloupili, Kyraniané snadno zmizeli ve skrytých soutěskách a hlubokých dolinách.

Aby Safar své lidi udržel na pochodu, mával jim před očima vizí Syrapisu - ráj, jenž nahradí ten, který ztratili. Mezitím je pomalu směroval k Nádanu. Město leželo na severu stejně jako Velké moře, takže jeho údajný záměr nikdo nezpochybňoval.

Co na tom, že si tím záměrem nebyl jistý ani Safar. Tak dlouho si s touto kostí lámal hlavu, až z ní zbyly jen třísky, a on to vzdal. Přestože byl zcela frustrován, musel se nechat nést větry osudu, kam se jim zlíbilo - pokud ovšem vály na sever. Aby nějak soustředil vlastní vůli, spokojil se s velmi prostou mantrou: Nádan, Kaluz, Syrapis. Nádan, Kaluz, Syrapis. Nádan, Kaluz...

... Syrapis!

Byl zvědavý, co jej tam asi čeká a modlil se, aby to konečně odpovědělo na dvě stěžejní otázky, které jej pronásledovaly a hnaly dál od chvíle, kdy dospěl:

Co se pokouší zabít svět?

A jak by to mohl zastavit?

Safar do sebe kopl pohár s vínem a nalil si další. Napadlo jej, že při rychlosti, jakou postupuje, zemře dlouhověkostí dříve, než vysněného ostrova dosáhne.

Jak zněl zase ten Asperův verš? Ach, ano: „...Všichni, kdo pod nebeskou klenbou dlí... žijí ve strachu... z příšery té, čas..."

Ano, příšery.

Vstal, že už půjde, a málem zakopl o vyzáblou babiznu, která se zcela nepozorovaně přišourala k jeho stolu.

„Pardon, babičko," omluvil se zdvořile. Když však promluvil, přeběhlo mu po kůži magické zabrnění.

Babizna zkřivila bezzubá ústa v úsměvu a řekla: „Almužničku, pane. Almužničku pro nebohou stařenku."

Safar zachoval klidný výraz, aby nedal najevo, že v ní poznal čarodějnici. Utvořil kouzlo k potlačení jejího čmuchání a vylovil z měšce pár měďáků, aby čin zamaskoval.

„Tady máte, babičko," dodal a vysypal jí mince do natažené dlaně. „A pěkně se za mě dnes večer pomodlete."

Pokračoval dál. Prodíral se davem, dokud nedošel ke dveřím. Když vycházel, otočil se, aby čarodějnici pohlédl do tváře. Vypadala velmi zklamaně. Těsně za ní stála povědomá postava. Byl to ten opilec, co nedlouho předtím vrazil do jejich stolu.

Člověk nepotřebuje Mistrovský diplom z Walárijské univerzity, aby si dal dohromady, co se děje, pomyslel si, když se ulicí vzdaloval. Ta čarodějnice jej očividně hledala a ten předstíraný opilec pracoval pro ni. Iraj na Safarovu hlavu vypsal vysokou odměnu a nebylo to poprvé, co se setkal s jedinci dychtícími po velkém jmění. Obyčejně je však snadno poznal a vyhnul se jim, takže si s nimi nelámal hlavu. Nikdy se však nesetkal s tím, že by po odměně pásla čarodějnice, a napadlo jej, jestli ve hře není nějaký další element.

Po cestě do arény to probíral ze všech stran a došel k závěru, že prostě jedna z těch, co touží po odměně, byla čistě náhodou čarodějnice. U brány si koupil lístek, vstoupil a babiznu pustil z hlavy. Šel však už mnohem opatrněji s magickými smysly ve střehu před jakýmikoliv známkami nebezpečí.

Zlatým hřebem nádanských trhů byl zápas - odvěký sport, který v této oblasti vyspěl do vrcholného Umění. Stovky zápasníků soutěžily v zahajovacích utkáních turnaje, ale jejich řady kvapem řídly, jak svátek postupoval ke svému závěrečnému dni, kdy proti sobě v poli stanou poslední dva borci.

Safar si u pouličního prodavače koupil misku nudlí s pálivou paprikou a připojil se k divákům. Někteří fandili a jásali, ale jiní souboji vůbec nevěnovali pozornost a klevetili, jedli či pohlavkovali zlobivé děti. V poli spolu zápasilo několik párů masitých šampiónů; tahali, zapírali se a hekali, jak se snažili dostat protivníka na zem.

Zatímco Safar pojídal nudle, nenápadně prohledával tribuny, až našel krále Quintala s celou rodinou. Královská lože byla přímo naproti němu, takže krále viděl docela jasně. Byl to velký, kdysi svalnatý muž, který hodně ztloustl. Tváře měl odulé a rudé v místech, kde je nezakrýval prošedivělý vous. Zatímco děti a ženy kolem něj povzbuzovaly zápasníky, král pravidelně a zhluboka upíjel z poháru.

„Vypadá to, že král je zase na mol," řekl muž, který seděl vedle Safara. Byl to milý človíček s naducanými tvářemi, oděný do vínem potřísněné róby. „Quintal je v poslední době pořád na mol."

Baculatec zvedl kožený měch a stříkl si do hrdla doušek vína. Tvář si utřel rukou a tu zase do šatů, které byly z drahého plátna. „Je to špatný příklad pro naše děti," dodal.

Nabídl Safarovi měch s vínem. Safar se napil a vrátil mu jej se slovy: „Ještě že nejsem král. To musí být hrozně nudný život - myslím tím, pořád jít příkladem."

Baculatec se uchichtl. „No, to u mě nehrozí. Já jsem ale stejně nikdy nechtěl být šampiónem, natož pak králem. Mám pěkný krámek, hodnou ženu a pět pilných dcerušek, které vše udržují v chodu, a já si můžu dělat, co mě baví." Poplácal měch s vínem. „A mě baví *tohle."*

Safar se rozhlédl po publiku, z něhož mnozí měli stejně rudé tváře jako Quintal. „Vsadím se, že v Nádanu je ticho jako v chrámové sakristii, když oslavy skončí," poznamenal.

Baculatec se zasmál. „Nejméně týden bude celé město v limbu. Po dožínkách se dobrý týden neudělá nic, ale vůbec nic. Na ulicích je prázdno, pokud zrovna někdo nejde ke kořenářce, aby mu dala něco proti bolesti hlavy nebo břicha. Dokonce i krčmy jsou zavřené, protože hospodští jsou na tom stejně bídně jako všichni ostatní."

Safar byl touto zprávou potěšen. Oficiálně oslavy končí dnes v noci. To mu dává přinejmenším den nebo dva -pokud bude třeba - aby našel odpověď na Asperův záhadný rozkaz. Navíc to velmi usnadní získání zásob. Mohou dojet rovnou ke králi, aniž by jim v tom někdo bránil. Útěk bude stejně snadný. Těch pár lidí, kteří je uvidí, nebude ve stavu, aby je mohlo pronásledovat.

Dav propukl v jásot a Safar se rozhlédl, aby našel příčinu nenadálého zájmu publika. V poli zbývali poslední dva zápasníci. Činovníci ve volných hábitech se žlutými šerpami ve špičatých botách pomáhali jejich obětem z arény.

Vítězi obou soubojů byli zavalití muži. Měli na sobě pouze kožené kalhoty se širokými opasky. Těla měli tak potřísněna krví, že bylo těžké najít mezi nimi a poraženými nějaký rozdíl. Potáceli se, když je činovníci vedli do středu pole, kde se měl odehrát konečný souboj. Dav šílel a všichni najednou začali horlivě sázet.

„Co se děje?" ptal se Safar nového přítele.

„Na tohle jsme tu čekali!" odpověděl baculatec vzrušeně. „Konečně uvidíme vítěze! Nebude trvat dlouho a dozvíme se, kdo je nový Titán."

Ukázal na zápasníky. Jeden byl úplně holohlavý a druhý chlupatý jako medvěd. „Ten chlupatý je Butar," vysvětloval. „Druhý se jmenuje Ulan. Je to nejslavnější zápasník v Nádanu a favorit utkání. Jó, možná, že právě Ulan bude jednou králem. Myslím, že po Quintalovi bychom si tím hodně polepšili."

„Co je hlavní cena?" zeptal se Safar, aby moudře obešel politickou otázku toho, kdo by byl lepším králem.

„Ten, který dnes vyhraje," pokračoval Baculatá tvářička, „bude smět před jménem uvádět titul .Udatný Titán' a bude do smrti bohatý. Letos je tu však ještě jedna zvláštní cena jako dík bohům za bohatou úrodu."

V tu chvíli Safar ucítil mravenčení na hrudi a podvědomě zvedl ruku, aby se dotkl amuletu koně, který se mu houpal pod košilí. Velmi jej překvapilo, že je vteřinu od vteřiny teplejší. Nechápal, co se děje, a tak jej pouze sevřel v dlani.

Vtom do pole vjelo šest jezdců ve volných hábitech, které jim sahaly do půli lýtek. Byla to jakási čestná stráž.

Muži poskakovali na koních sem a tam, aby pobavili publikum. Ve chvíli bylo zřejmé, co střežili, protože přicválali dva muži a přivedli do arény překrásného koně.

Safar ucítil, jak mezi amuletem a kůží na jeho těle přeskočila jiskra, a málem vykřikl údivem. Veškerá jeho pozornost se soustředila na koně.

Bylo to nejkrásnější zvíře, jaké kdy viděl. Safar byl odjakživa horal, takže koně nijak zvlášť nemiloval, zatímco muži z planin jako Iraj, kteří většinu života strávili na koňském hřbetu, uctívali koně jako bohy. Pro Safara to byla prostě užitečná zvířata a to pouze za určitých okolností málokdy platných v zasněžených horských průsmycích. Celkem vzato je měl ale rád a setkal se již s několika koni, kteří měli velmi zajímavou povahu. Přesto byl však přesvědčen, že dobrá koza nebo lama je pro Kyraniana mnohem cennější.

Toto stvoření však jakoby existovalo na docela jiném základě než všechna ostatní zvířata toho druhu. Vyzařovala z něj téměř božská krása a byl tak nádherně svalnatý, že vypadal spíš jako mistrovské umělecké dílo od nějakého slavného sochaře. Byl vysoký, vyšší než jakýkoliv kůň, kterého kdy Safar spatřil. Měl barvu čerstvé smetany; byl tak sytě a leskle bělavý, že to vypadalo, jako kdyby zářil. Nohy měl černé, jako kdyby na kopytech nosil nízké boty a na nádherném čele měl černý blesk.

Vůbec si nevšímal davů, když před ně předstoupil, a vyzařoval auru královské nadřazenosti. Když došel do středu, vysoko pohodil hlavou a hrábl kopytem do země, jako by se nemohl dočkat, až vyrazí za něčím mnohem důležitějším, než je být pouhým předmětem obdivu.

Nato byl Safar zasažen podruhé, když kůň zvedl hlavu a upřel krásné velké oči jeho směrem. Pohled přelétl celou arénu a našel si jej. Znenadání Safar pocítil vřelé porozumění. Bylo to, jako by se jejich duše setkaly a okamžitě mezi nimi vzniklo pevné pouto.

„Zdravím tě, starý brachu," špitl Safar, načež se kůň vzepjal na zadních, kopal do vzduchu a veselým zařehtáním ho pozdravil.

To je ono! volalo Safarovo srdce. Tohle Asper chtěl, abych našel.

Poté propukl obrovský zmatek. Kůň byl odveden stranou a rozezněly se fanfáry, které ohlásily začátek souboje. Sotva dozněl poslední tón, holohlavý Ulan se přiřítil k protivníkovi, jako kdyby při pohledu na koně chytil druhý dech. Popadl Butara za opasek a mrštil jím o zem. Dav řičel v extázi, napětí několika dní skončilo jediným okamžikem, ve kterém Ulan skolil svého protivníka. Trumpety troubily, bubny hřměly a k obloze vzlétli velcí mnohobarevní draci, kteří nesli na ocasech práskající ohňostroj.

Nic z toho však Safar neviděl. Soustředil se výhradně na koně, který v osamělé kráse trpělivě vyčkával na kraji pole.

„Teď uvidíme, jestli ho někdo vyzve," dodal baculatec.

Safar se k němu obrátil napůl ve snách. „Pardon?"

„Kdokoliv může vítěze vyzvat," vysvětlil. „Alespoň takové je pravidlo. Za chvíli se král zeptá přítomných, jestli je mezi nimi někdo, kdo si myslí, že Ulana přemůže." Baculatec se napil a vtom se rozesmál, takže si ještě víc potřísnil Šaty. „Jako kdyby někdo z nás mohl přemoci Udatného Titána!"

„A co by se stalo, kdyby k tomu došlo?"

Baculatec se rozesmál. „Nebuď směšný, příteli. Tihle muži nejsou jenom obři, ale celý život trénují a znají spoustu triků."

„Ale co kdyby to přece jen někdo dokázal?" naléhal Safar.

„No, vyhrál by titul, bohatství i toho koně. Jestli ale uvažuješ o nějaké sázce, nech své peníze pěkně v měšci, příteli. V celé historii ještě žádný vyzývající nezvítězil." Pohlédl na koně. „Což je škoda," dodal. „Cizinec by si koně mohl nechat."

„Co tím myslíš?" zeptal se Safar.

„Že tento krásný kůň je určený k obětování. Bude to Ulanův dar bohům."

Safar poskočil, jako by dostal žihadlo, ale malý muž si toho nevšiml, protože právě zjistil, že jeho měch na víno je prázdný. Baculatec vzdychl, pohlédl přes arénu na koně a vzdychl znovu, ale mnohem silněji. Svět někdy bývá strašlivě nespravedlivý.

„Ach, podívej se na to," řekl. „Jako každý věřící si říkám, jednou za týden chval bohy a mezi tím se snaž konat dobro, ale když vidím, jak to překrásné stvoření vznešeně poskakuje, a vím, co ho čeká, napadá mě otázka, jestli to mají bohové v hlavách v pořádku.

Opravdu si naše nebeská rodina přeje, aby byl tento krásný kůň obětován kněžím s úzkými rty a ostrými nožíky?" Oklepal se. „Ať je to vůle boží, nebo ne, pro něco tak skvostného je to hrozný osud."

Otočil se k Safarovi. „A když má člověk navíc trochu vypito, napadá ho, jestli bohové vůbec-"

Baculatec se zarazil uprostřed věty. Sedadlo vedle něj bylo prázdné!

Jak Safar spěchal po schodech dolů, nevšiml si babizny, která se po něm natáhla a dlouhými nehty ho uchopila za blůzu. Na chvíli ucítil odpor, a tak víc zabral. Blůza se roztrhla a Čarodějnici zůstal v ruce jen cár látky. Běžel dál, zatímco čarodějnice se radostně chechtala.

„Je to on!" kdákala. „Teď to vím jistě!"

Safar si to však klusem mířil k Ulanovi, který stál uprostřed arény. Činovníci nevěřícně ustoupili. Kdo je tenhle ubohý červ, že se opovažuje vyzývat Udatného Titána? Safar ze sebe shodil košili a jak běžel, amulet se mu pohupoval na prsou. Pokaždé, když se dotkl hrudi, Safar ucítil teplo. Byl to tak silný vjem, že jakékoli pochybnosti se rozplynuly dříve, než se stačily plně zformovat.

Jak se blížil k Ulanovi, slyšel hřebcovo řehtání a viděl, jak s ním oba podkoní zápasí.

To však již stál před Ulanem, který se na něj smál a ukazoval mu rozbité zuby mezi krvavými rty. Ulan na něj hleděl z výšky. Na Kyraniana byl Safar vysoký, ale Ulan ho ještě nejméně o stopu přerostl. Safar byl štíhlý, ale měl široká ramena a hruď. Proti Ulanovi však vypadal drobounce. Z pohledu publika měl slabé ruce a páteř jako tenký luk, který by se pod Ulanovýma obříma nohama mohl snadno rozlomit.

Zápasníkův krvavý úsměv se neustále rozšiřoval. Narovnal se a napnul svaly, aby protivníka zastrašil. Zvedl obočí a oči se mu zmenšily do malých teček. Plácl mozolovitými dlaněmi, že to zaznělo jako hrom.

„Kdo jsi, človíčku, že se opovažuješ vyzývat na souboj velkého Ulana?"

„Chci jen toho koně," odpověděl Safar ve snaze trochu protivníka zmást. „Až tě přemůžu, všechno ostatní si můžeš nechat."

Ulanova velká hlava se rozkývala a on se mohutně zachechtal. „Přát si můžeš, co chceš, ale za chvíli poznáš, že to nestačí."

Činovník zapnul Safarovi široký pás. „Pravidla znáš," dodal.

Safar zavrtěl hlavou. „Vlastně ne. Ještě nikdy jsem to nezkusil."

Činovník ani Ulan nevěřili svým uším. „Tak to jsi pěkný blázen, človíčku," řekl zápasník.

Činovník pokrčil rameny. „Je to tvůj život. Můžeš si s ním dělat, co chceš. Pravidla jsou prostá. Kopání, údery pěstí, dloubání, lámání vazu, cokoliv je povoleno. Boj končí, když jeden z mužů uchopí druhého za opasek, zvedne jej a mrští jím o zem. Když je někdo na zem sražen, nebo uklouzne, nepočítá se to. Jasné?"

Safar polkl naprázdno. „Myslím, že ano."

Zatroubila trumpeta a Ulan s rozpřaženými pažemi vyrazil na Safara, aby ho chytil.

Safar utvořil kouzlo zmatku a uskočil doleva. Ulan po něm neohrabaně máchl a minul jej takovou silou, že Safar zaslechl, jak zapraskal vzduch, když mu ruka proletěla kolem ucha.

Ulan se zapotácel a pokoušel se vzpamatovat, ale Safar jej uchopil za velký kožený opasek a zabral.

Ulan na něj pobaveně shlížel. Zapřel se nohama a najednou byl tak těžký, že se s ním nedalo pohnout. „Jen zaber, zaber, človíčku," posmíval se.

Safar vzdychal, ale bylo to jako zkoušet zvednout horu.

Vtom dostal ránu, která jej poslala do vzduchu, jako když metací stroj vrhne kámen. V letu zaslechl, jak hřebec neklidně zaržál. To mu dodalo síly, a když dopadl na zem, udělal kotoul a okamžitě se postavil na nohy.

Nádanský Udatný Titán zakřičel a vyřítil se na něj jako lavina.

12

Safar v řetězech

„Ouha!" vyhrkl Palimak. „Zdá se, že se tatínek ocitl v nesnázích."

„Ukaž! Ukaž!" naléhal Gandara a tlačil se dopředu.

„No dovol!" ohradil se Gandarí. „Tak neurvalého služebníka jsem v životě neviděl. Maminka by se zlobila."

„Dej už jednou pokoj s těmi řečmi o matce!" křikl Gandara. „Slyšíš? Drž hubu!"

Palimak, který seděl na bobku ve stanu a díval se do velké stříbřité mísy, na ně pohlédl s výrazem naprostého znechucení ve skřítkovské tváři. Oba služebníci se mohli zjevit pouze jemu, ale tak hrozně se hádali, že nevěděl, jestli mu ta síla, kterou z nich čerpá, stojí za to.

„Okamžitě se přestaňte hádat," napodobil káravý tón, kterým jej častovali dospělí.

Gandara ukázal na bratra a v démonské tvářičce se objevil rozzlobeně nevinný výraz. „On mě nechce pustit, abych se podíval," zakňoural.

Gandarí zasupěl a jeho lidská tvář byla náhle portrétem panovačné blahosklonnosti. „Já jsem ho jen laskavě požádal, aby nestrkal."

Palimak si povzdychl. „Proč vždycky všechno komplikujete? Vždyť je tu dost místa pro všechny." Ukázal na druhý konec mísy. „Ty se postav tam," přikázal Gandarovi, jak nejpřísněji dovedl. „A ty si můžeš stoupnout sem," poslal Gandarího na protější stranu. „A pospěšte si. Říkal jsem vám přece, že tatínek je v nesnázích, ve velkých nesnázích!"

Pokáraní služebníci uposlechli. Když se postavili na místa, Palimak mávl nad mísou a vylinul se oblak modrého kouře.

Gandarí se ušklíbl. „To ale páchne," poznamenal uštěpačně.

„Drž hubu a dívej se," sykl Palimak.

„To je ošklivé," napomenul ho Gandara. „Drž hubu se neříká."

Palimak zafuněl, ale neřekl nic a soutředěně hleděl do mísy, jejíž celý vnitřek se proměnil v miniaturu nádanské arény. Na tribunách podél stěny mísy jásalo publikum a na dně byl travnatý ring, kde jeho otec zápasil s Ulanem.

„Zajímalo by mě, proč se pere?" přemítal Palimak nahlas.

„U našeho pána nikdy nevíš, proč dělá to či ono," ušklíbl se Gandarí. „Jedině snad, když mu ukážeš něco nemožného, můžeš si být jistý, že se o to pokusí."

Gandara zamrkal, když Ulan znovu zaútočil a Safar byl sražen na záda. „Au!" vyjekl. „Vsadím se, že to pěkně bolelo!"

„Musíme mu pomoci," rozhodl Palimak.

„To je samozřejmě velmi pěkné a správné," chválil ho Gandarí. „Otázka však, mladý pane, zní, jak?"

Safar vstal a uskočil, právě když k němu Ulan doběhl. Obešel jej zezadu a spojil pěsti v kyj. Napřáhl se a zasáhl Ulana do ledviny. Zaslechl uspokojivé zasténání.

Obří zápasník byl však zvyklý na mnohem krutější rány, a když Safar dával dohromady další kouzlo zmatení, chňapla po něm obrovská ruka a uchopila jej za opasek.

Dav burácel. Přišel konečný okamžik. Teď, když Ulan držel Safara za opasek, stačilo pouze, aby jej zvedl a praštil s ním o zem. To bude jistě jednoduché - ve srovnání s Ulanem byl Safar pouhé peříčko.

Safar slyšel, jak kůň řičí, když jej Ulan zvedal vysoko nad zem.

Náhle se však do arény přihnal silný vítr a oba je porazil. Safar dopadl na Ulana a slyšel, jak zasténal. Právě se stal nějaký zázrak, ale Safar neměl na zázraky ani pomyšlení. Raději co nejrychleji ustupoval, protože Ulan už se znovu zvedal.

Přihnal se další poryv větru a tentokrát s sebou přinesl déšť. Zasáhl je jako tropický vodopád, a celý ring se ve chvíli proměnil v řeku plnou kluzkého bláta.

Ulan se stále blížil; vypadal jako nějaký mořský bůh, jak se prodíral hustým deštěm. Nevypadal už tak božsky, když chňapl po Safarovi, uklouzl v blátě a padl na záda. Bláto vystříklo a zasáhlo Safara do obličeje.

Safar jen prskal a ustupoval, ale pak jej nohy zradily a i on žuchnul zadnicí do bláta.

Pokoušel se vstát, ale bylo to jako chodit po hromadě ryb. Zuřivě mával rukama, ale ruce i nohy směřovaly na všechny strany, ale hlavně ne tam, kam chtěl. Nakonec si lehl na záda. Skrz hustý déšť viděl jen mlžný obrys jásajícího davu.

Cítil, že se k němu Ulan blíží, a převrátil se, takže se dostal na všechny čtyři. Ocitl se obřímu zápasníkovi tváří v tvář. Nádanský Titán také lezl po čtyřech a cloumal s ním záchvat smíchu.

„Podívejte se na toho človíčka!" burácel Ulan. „Takový zápas nikdo neuvidí ani za tisíc let. Ne, ani za deset tisíc let, jestli svět bude ještě existovat." Napřímil se a zablácenýma rukama uchopil Safara za pás. „Bohužel, nastal čas zápas ukončit, můj malý příteli."

Zvedl Safara nad hlavu a jemně jej pustil na zem. Safar prohrál.

Déšť ustal tak rychle, jak spustil, a Ulan pomohl poraženému vstát.

Ochozy jásaly a zápasník jej plácal po zádech, že mu málem vyrazil dech. „Jsi velmi statečný, človíčku," volal, „ale dovol mi, abych ti dal jednu dobrou radu. Jestli nás navštívíš i příští rok, už to nezkoušej."

„Věřte, že to nezkusím," slíbil Safar. „Cítím se, jako by mě převálcoval naložený povoz."

Usmál se na obřího muže, ale v hlavě měl naprostý zmatek. Pohlédl na hřebce, který se díval přímo na něj a kýval hlavou nahoru a dolů. Jeho kůže byla lesklá deštěm a na jejím povrchu tančilo slunce. Safar mu poslal tichý slib, že se vrátí, ať se stane cokoliv. Kůň jakoby rozuměl, protože se postavil na zadní, zamával kopyty a hlasitě zaržál.

„Co má tohle znamenat?" křikl Ulan.

Safar se otočil a spatřil, že se k němu přiblížila skupina vojáků. Hrubě ho popadli za ruce a zkroutili mu je za zády.

„Takhle nemůžete zacházet s člověkem, který měl tolik odvahy, aby mě vyzval!" obořil se na ně Ulan. Přistoupil blíž a pohrozil pěstí.

„Nedělej nic, co by tě mohlo mrzet, Ulane," řekl jeden z mužů - podle výložek asi nějaký důstojník. „Máme důvodné podezření, že tento muž je velký zločinec, kterého hledá samotný král Protarus."

Ulan se zastavil a smutně pohlédl na Safara. „Je to pravda, človíčku? Opravdu jsi zločinec? Jestli ne, řekni to! Získal sis úctu Titána Ulana." Ukázal na vojáky, všechny urostlé a drsné muže. „A jsem odhodlán zlámat jim vaz, jestli tě urážejí."

Safar vzdechl. „Jenom by ses kvůli mně dostal do problémů, příteli. Až se to všechno urovná, budu zase volný."

Jak jej táhli pryč, přihnala se k němu povědomá stařena. „Právě jsi z téhle babičky udělal bohatou ženu, Safare Timuro," kdákala a mávala mu kusem hadru, ve kterém udiveně rozeznával kus své blůzy. „Tisíceré díky!"

„Ouha!" vyjekl Gandara.

Gandarí se ušklíbl. „Velmi nepříznivý vývoj," dodal.

Palimak zaúpěl. „Co budeme dělat?"

Gandara pokrčil rameny. „Nemůžeme dělat nic. Nu což. Byl to dobrý pán." Viděl Palimakův smutný obličej a snažil se chlapce povzbudit. „Aspoň, že máme tebe, mladý pane."

„To je mi pěkná útěcha," ušklíbl se Gandarí výsměšně. „Jsem si jist, že Palimak je radostí celý bez sebe, že bude dědit."

„Ó, mlč už, prosím tě!" zabručel Gandara. „Jenom jsem se snažil být ohleduplný."

„Co kdybychom znovu spustili déšť?" navrhl Palimak. „Tentokrát bychom ho nezastavili." Rozpřáhl ruce. „Pršelo by dlouho, hodně dlouho."

„A k čemu by to bylo?" zeptal se Gandara.

Palimak se zamračil. „No, když bude pořád pršet... nebudou s ním moci nic udělat, ne? Ani nebudou moci vyslat posla k tomu zatracenému Irajovi. Chci říct, že když bude pršet hodně silně, cesty budou příliš bahnité a teta Leiria bude mít dost času tatínka zachránit."

„Nevím, jestli mi na to stačí síly," zapochyboval Gandarí. „Už teď jsem dost vyčerpaný. Déšť není snadný. Zvláště pak dlouhý déšť."

„Ty jsi ale bebíčko," vysmíval se Gandara. „Chvíli ždímáš mraky a hned jsi unavenej."

Gandarí se zoufale plácl do čela. „Proč mi musíš vždycky oponovat?"

„Já ti neoponuju," odsekl Gandara.

„Ale oponuješ."

„Ale ine."

„Vždyť mi oponuješ právě teď."

„To proto, že jsi takový hlupák, ano, hlupák!"

„Co má tohle znamenat?" vložil se do toho Palimak. „Gandarí, kdybych ti sehnal chléb a sýr, a tobě, Gandaro, nějaké fíky v medu, pravděpodobně už byste nebyli unavení, že? Ano, najíte se a společně budeme moci udělat velké deštivé kouzlo."

Oba služebníci se rozplývali nad moudrostí tohoto řešení.

„Musím podotknout, mladý pane," poznamenal Gandarí, „že ses zachoval jako ten nejmoudřejší diplomat."

Palimak se zamračil. „Co je to diplomat?"

„Nevím to jistě," odpověděl Gandara, „ale asi to znamená něco jako mít stále spoustu laskomin pro své služebníky."

Palimak se uchichtl. „To je směšné. Kdo by pro něco takového vymýšlel nové slovo?"

„Nějaká velmi moudrá osoba, mladý pane," odpověděl Gandarí a obrátil se ke Gandarovi. „Zajímavé, jak občas dokážeš být rozumný, drahý bratře."

„Ale, mlč už!"

Dozorce namířil kuší na Safarův obličej. Nervózně ohmatával spoušť, která mohla v mžiku vypustit střelu. „Žádný hlouposti," varoval vězně, „nebo ti to vpálím rovnou mezi voči!"

Safar zachřestil řetězy a zasmál se. „A o co bych se asi měl pokoušet? Vždyť jsem spoutaný v okovech a přivázaný k lavici. A navíc jsem obklíčen šesti střelci, kteří se ode mě nesmí hnout na krok," pokynul k ostatním mužům v cele.

Strážník svraštil čelo a pohlédl na Safara spoutaného dvaceti kilogramy řetězu a potom na své společníky. Všichni odpočívali na sudech, které si do cely přinesli jako provizorní sedátka, a pobaveně se na něj usmívali.

„Dobře si zapamatuj, co jsem řekl," zavrčel, ale spustil kuši k zemi.

„Radši se měj na pozoru, Tarzi," zažertoval jeden z mužů. „Mohl by se z těch řetězů vytrhnout a dát ti hubičku!"

„Di se vycpat, vtipálku," odsekl Tarz. „Je to přece čaroděj, ne? Čarodějové umí... no, vždyť víš, spoustu triků." Zamyslel se. „A některé pěkně hrozné." Rozhodně kývl.

„Kdybych byl opravdový čaroděj," ohradil se Safar, „nebyl bych tu spoután v řetězech. Myslíte si snad, že jsem se nechal chytit schválně?"

Tarz pokrčil rameny. „Jak to mam k čertu vědět? Možná si udělal nějakou chybu. Chlapa jako mě neukolíbáš."

Na to Safar neměl odpověď. Muž, jinak dutý jako sud, uhodil hřebíček na hlavičku. Safar opravdu „udělal chybu" a momentálně jej nenapadalo jak ji napravit.

Venku zahřmělo a déšť začal bušit do kovové střechy vězeňské budovy. Díky bohům za ten déšť, pomyslel si. Jinak bych byl dávno na cestě tam, kde Iraj momentálně táboří. Potom se v duchu usmál. Ano, díky bohům! Byl však mužem, který byl pevně přesvědčen, že bohové spí a o lidské záležitosti se vůbec nezajímají. Zajisté to stačilo na to, aby to otřáslo jeho přesvědčením.

Krátce pohlédl na Tarze a ostatní muže, kteří seděli na sudech a tiše spolu rozmlouvali. Výborně, pomyslel si, ať už k času, který mu poskytla bouře, přišel jakkoliv, musí se jej pokusit nějak rozumně využít.

Pozorně zkoumal své okolí. V přízemní budově s ocelovou střechou a s těžkými mřížemi na všech oknech i dveřích bylo celkem dvacet cel. Vězni, většinou opilci a rváči z oslav, byli přemístěni někam jinam. Šest strážců, kteří měli normálně na starosti všechny cely, se shromáždilo v Safarově cele, aby jim neproklouzla ani myš.

Zavrtěl se a kradmo pohlédl na velké visací zámky na řetězech. Ty by otevřít dokázal. A to ostatní by pravděpodobně také nebylo těžké, jakmile by se dostal z řetězů. Kdyby však začal gestikulovat a mumlat zaříkadla, v mžiku by měl v sobě šest šípů.

Vtom ucítil, jak se amulet na jeho hrudi zahřál, a pomyslel na fantastického hřebce, který byl odsouzen k obětování, jakmile déšť přestane. Nebylo nejmenších pochyb o tom, že kůň byl tím pravým důvodem, proč ho Asper poslal do Nádanu. Musel konat co nejrychleji, nebo bude vše ztraceno. Potřebuji jen nějakou malou výhodu. Něco, co by odpoutalo pozornost, abych mohl

zformovat své kouzlo. Jednoho muže by převezl snadno, ale šest?

Ucítil zalechtání na hřbetě ruky a sklopil zrak. Spatřil komára, který se právě chystal bodnout. Safar už ho chtěl odehnat, ale právě včas si uvědomil, že by mohl být v momentě probodnut něčím mnohem horším, než je komáří sosák.

Okamžik mu vnuknul myšlenku a on bleskurychle sevřel pěst a uvěznil komára v napnuté kůži. Zavřel oči a předstíral, že spí, ale namísto toho se soustředil do sebe a snažil se zmenšit svoji mysl, aby pronikla komárovým sosákem. Propíchl žílu a putoval vlastním krevním oběhem, vnímal všechny záhyby a smyčky žíly, takže byl připraven, když vplul do srdce, ucítil obrovský tlak a byl vystřelen vpřed. Letěl do míst, kde mu kůži probodl komárův sosák a pak otevřel pěst a nechal komára, aby s krví nasál i jeho ducha.

Svět se mu proměnil v krajinu silných pachů a podivného světla, ale když si uvědomil, že se nějakým způsobem stal komárem, připadalo mu to docela pochopitelné. A nebyl to on, ale ona! Velmi *hladová* komářice. Všude kolem vnímala horkou krev a šílela z toho hlady. Safar ji konečně plně ovládl a ze všeho nejdřív jí zadal úkol - úkol, který musela splnit, než se bude moci najíst.

Komářice si to s bzukotem namířila skrz mříže cely, které se leskly olejnatou vlhkostí. Pištivou písničkou svolávala své sestry. Zpívala o místě hojnosti, kde jsou obrovské a nemotorné oběti plné horké krve. Potoky, řeky, ne-li moře této životodárné tekutiny.

Zvedly se z hnilobných loužiček v koutech a puklinách věznice. Nejprve po tuctech, potom po stovkách. Jejich píseň byla čím dál tím hlasitější, jasnější, a malým komářím larvám v těchto loužích zničehonic narostla křídla i nohy a stali se z nich plně dospělí jedinci, kteří se po tisících vydali za svými sestrami. Roj komárů, který teď vedla do cely, byl tak hustý, že to vypadalo, jako by se chodbou sunula černá stěna. Teď již zpívali všichni. Z ječivé písně o krvi naskakovala husí kůže. V té chvíli Safar přivolal svého ducha zpět. Vědomí se mu plně vrátilo, právě když se strážci začali nechápavě otáčet, aby zjistili, co se děje. Rychle vytvořil ochranné kouzlo a hladový černý oblak vlétl do cely a zaútočil. Muži se začali plácat po těle a nadávat. Za chvíli už byli jako smyslů zbavení a zuřivě kleli. Do cely se hrnuli další komáři, vyhýbali se Safarovi a mířili rovnou k dozorcům, kteří se svíjeli na zemi a hlasitě naříkali.

Safar vstal a řetězy podivně zachřestily na pozadí písně krvelačných komárů. Spustil jednoduché kouzlo, tleskl a vykřikl: „Spěte!"

Dozorci jako jeden muž upadli do bezvědomí. Černý mrak se na nich usadil a přikryl je jako peřina. Tato živá peřina však byla hladová a rychle je připravovala o krev.

Safar se nad nimi slitoval. Rychle špitl odemykací zaklínadlo. Řetězy odpadly a dveře cely klaply a pootevřely se. Potom z držáku na stěně vytáhl louč a začal s ní mávat ve vzduchu, až se kolem jiskřilo. „Zmizte!" vykřikl.

Vrhl louč na podlahu a z ní se všemi směry vylinul bílý kouř, který celu zamořil štiplavým olejnatým pachem. Když se kouř rozplynul, všechen hmyz byl pryč. Dozorci leželi rozvalení na podlaze tak, jak je zaklínadlo zastihlo.

Safar se na ně usmál. „Sladké sny," vklouzl do chodby.

Sel ke hlavním dveřím, které byly pro větší bezpečnost zamřížované zevnitř i zvenčí. Špehýrkou nahlédl ven. Byla noc a z oblohy se lil tak hustý déšť, že nedohlédl na stráž u hlavní brány. Když do věznice vstupoval, viděl dvanáct vojáků a jednoho velitele. Předpokládal, že jsou tam za účelem střežení věznice pro případ, že by se jej někdo pokusil osvobodit zvenčí. Safar hádal, že vojáci se jistě choulí někde v budce, aby zbytečně nemokli, a zahřívají se horkým čajem. Na to spoléhal, už když prováděl kouzlo s komárem, protože jinak by mohli zaslechnout sténání obětí. Zatím vše nasvědčovalo tomu, že hádal správně.

Mávl rukou a zámky na obou stranách odpadly. Nepatrně pootevřel jedno křídlo. Nikoho neviděl. Vyšel ven, zabouchl za sebou dveře a zamkl je. S trochou štěstí by jeho útěk mohl zůstat nepovšimnut, dokud kouzlo za několik hodin nepomine a stráže se neprobudí.

Pršelo tak silně, že byl v momentě prosáklý na kost. Opatrně si to namířil po blátivém prostranství a snažil se vymyslet, co udělá, až se ocitne u strážní budky. Potřeboval ještě trochu štěstí, aby mohl útěk dovést ke zdárnému konci. Vlastně víc než jen trochu. Obával se, že na překonání dvanácti vojáků jeden komár nestačí.

Když se přiblížil, ozvala se rána a zasténání. Potom uslyšel, jak něco těžkého žuchlo do bláta. Safar ztuhl a okamžitě zapadl do temného výklenku. Na dvoře zaslechl nějaké kroky a přikrčil se.

Vtom spatřil známou siluetu; vedla k celám skupinku mužů.

Oddechl si úlevou.

Byla to Leiria!

13

Krvavá oběť

Kněz odříkával modlitbu a mával kadidelnicí ze strany na stranu, přičemž víčko kadidelnice klapalo a oltářní místností se rozléval vonný dým.

Král Quintal se dávil kouřem a bolestivé bušení spánků ještě zesílilo. Proklínal samotné bohy, které kněz vzýval. Quintalovi bylo zle - ze strachu, z přílišného pití a do třetice z vynucené střízlivosti tohoto strašlivého rána.

Dva další kněží se připojili ke zpívané modlitbě a svými malými kadidelnicemi ještě posilovali nechutně nasládlý parfém, kterým byl vzduch prosycen.

Nato Quintal zvolal: „Pospěšte si s tím, vy bando uječených eunuchů!"

„Ale Vaše Veličenstvo, toto je slavnostní událost. Vše musí být náležitě očištěno," protestoval vrchní kněz.

„Já jsem očištěn až po zadnici," zahřměl Quintal. „Z té vaší zatracené očisty mi pukají střeva. Jestli si chcete udržet hlavu na ramenou, okamžitě sem přiveďte toho koně. Zabijme ho, ať už je po všem!"

Polekaný kněz vydal rozkazy a chvíli nato byl hřebec přiveden nevinnými hochy v bílých róbách. Následoval je kat se širokou sekerou přes rameno.

Přestože Quintalovi bylo zle, musel zvíře obdivovat. S výjimkou obvyklého chování byl hřebec poměrně klidný. Ne však odevzdaný - měl zvednutou hlavu a oči ve střehu. Ve chvíli, kdy by jiné zvíře propadalo panice, se choval, jako kdyby byl pánem situace.

Po Quintalově pravici se neklidně ošila hora masa. Byl to Ulan, sedící na tradičním čestném místě. Byl také hlavním veřejným svědkem události. Kromě hodnostářů byla obětní kaple prázdná. Kněz se začal modlit za koně a Ulan se znovu zavrtěl; zdobené křeslo zasténalo pod jeho tíhou.

„Tohle se mi nelíbí. Veličenstvo," zahudroval. „Podle mého není správné zabíjet takového skvělého koně. Navíc takhle ve spěchu a bez publika. Vypadá to, jako bychom před ním neměli žádnou úctu."

Quintal vztekem zrudl, ale královské zaklení si odpustil. Ulan je nejpopulárnější člověk v celém Nádanu. Nejen že to je nejnovější Udatný Titán, ale je proslulý laskavostí a dobročinností k chudině, spořádaným životem a tím, že se dokáže zastat ukřivděných. Brzy bude Quintalovým rivalem na trůn, a když nebude král opatrný, mohl by být sesazen.

Quintal předstíral soucit. „Já vím, já vím. Sám jsem kdysi seděl na tvém místě, když jsem byl prohlášen Udatným Titánem Nádanu se všemi poctami a slávou. Chceš, aby to viděli tví přátelé a příbuzní, co? Všichni budou moc pyšní a zároveň zatraceně zklamaní, že tu nemohli být."

„Na tom mi nezáleží!" odpověděl Ulan. „Mě trápí ten kůň. Už jsem nabídl, že poskytnu za oběť dvojnásobek jeho ceny. To by mělo bohy uspokojit. Vyhrál jsem čestně. Měl bych si s ním smět dělat, co chci!"

Quintal měl co dělat, aby nezavolal stráže a nenechal Ulana za tuto drzost potrestat. Potřeboval však zápasníkovu podporu.

„Nemohu riskovat, že bohy naštvu," vysvětloval král přátelsky. „Zvláště ne teď!"

Ulana to neuklidnilo. „Ale proč to musíme dělat takhle narychlo a tajně, Veličenstvo? Jako bychom se za něco styděli. Tohle mi ani trochu nevoní!"

Quintal se rozhlédl, jestli není nikdo na doslech. Pak se v zoufalé snaze získat Ulanovu podporu naklonil k zápasníkovi a řekl: „Stalo se něco hrozného. Safar Timura utekl."

Ulan otevřel ústa údivem. „A jak?"

Quintal si povzdychl. „Na tom nezáleží. Stačí, že utekl. Ještě jsem to neřekl nikomu kromě svých poradců, jinak by bylo celé město vzhůru nohama."

Ulan se soucitně zašklebil. „Až se to dozví král Protarus, draze za to zaplatíme."

„Přesně tak. Ještě jsem nevyslal posly. Rozhoduji se, co mám udělat, jak mu to podat. Nemůžu však dlouho otálet, protože by si Protarus myslel, že jsem se s Timurou spiknul."

Ukázal prstem na koně. „Proto musíme jednat rychle a tajně. Moji kněží tvrdí, že čím dřív oběť

provedeme, tím rychleji nám bohové požehnají. Budeme to potřebovat, až se Protarus doslechne, co se přihodilo. Moji generálové však tvrdí, že kdyby se shromáždilo větší množství lidí -zvláště pak důležitějších Nádaňanů - zpráva o Timurově útěku by se jistě rychle roznesla. A Protarus by sem přijel ve chvíli veřejného pozdvižení."

Ulan se zamračil. Jako většina Nádaňanů považoval Quintala za hloupého opilce. Teď však viděl, že se stal i nebezpečným. Jestliže je má Iraj Protarus navštívit s krvelačným okem, měli by dělat mnohem víc, aby se na to připravili než při tajném obřadu zabíjet nevinného koně. Ulan se nikdy netajil tím, o čem byl pevně přesvědčen.

Obrovský zápasník zvažoval svoji odpověď, když se odněkud ozvalo: „Snad bych ten problém mohl vyřešit za vás, pánové!"

Muži se v úleku ohlédli a spatřili Safara, jak tam stojí s rukama v bok. Čarodějnický plášť měl rozhrnutý, takže byl vidět lesklý krunýř. Kovově modré oči ve tváři ztmavlé pouštním sluncem je provrtávaly jako kopí.

Za ním stála vysoká bojovnice s nabitou kuší a za ní nejméně deset dalších lučištníků připravených ke střelbě.

Kat spustil zběsilý povyk a máchaje sekerou nad hlavou, zaútočil.

Leiria vystřelila a šíp jej zasáhl při prvním kroku. Mrtvý dopadl na zem.

Ulan už vstával z křesla, ale Safar jej zastavil výkřikem: „Zadrž, příteli! Nehodlám vám ublížit!" Obří zápasník klesl zpět do křesla.

Safar se otočil ke Quintalovi. „Toho muže je mi líto. Pouze se vás snažil chránit. Nyní, abychom si mohli být jisti, že jeho osudnou chybu nikdo nezopakuje, nařiďte svým lidem, aby se nehýbali. Až si tu vyřídíme, co je potřeba, v klidu a míru odejdeme."

Quintal vydal požadovaný rozkaz, ačkoliv viděl, že to není zapotřebí. Kněží i chlapci byli zcepenělí strachy. Vtom kůň zařehtal, vytrhl se jim a doklusal k Safarovi. Král jen žasl, když viděl, že se znají. Chovali se jako staří přátelé, kteří se dlouho neviděli. Safar se koně ostýchavě dotkl; ten zafuněl radostí a šťouchl do něj nosem. Safar jej poplácal, pohladil a něco mu pošeptal do ucha.

Když vzhlédl, oči se mu leskly dojetím. „Má nějaké jméno?" zeptal se rozechvělým hlasem.

„Kyšmet," odpověděl Quintal. „Jmenuje se Kyšmet."

Safar se udiveně zajíkl. V mysli mu vytanula vize v Asperově hrobce a znovu uslyšel, jak Asperův duch šeptá: *„Kyšmet!"* Zamrkal, když mu vše došlo.

Usmál se a poplácal velkého hřebce po šíji. „Kyšmet. Kyšmet. Ano, teď už rozumím!" Obrátil se ke Quintalovi. „Přišel jsem si pro Kyšmeta."

Omráčený Quintal mávl rukou. „Tak si ho vezmi!"

„My nejsme zloději," odpověděl Safar. „Nemám v úmyslu jej krást." Podíval se na Ulana. „Mimoto, patří tobě."

„Já souhlasím s Jeho Veličenstvem," odpověděl Ulan. „Jestli to stačí k tomu, abys odtud odešel, je tvůj. Už takhle kvůli tobě máme dost problémů. Ber to jako dar; přijmi ho, jako cokoliv se ti zlíbí. Jen už prosím tě odejdi!"

„No, vlastně jsem měl na mysli jistý obchod," nedal se odbýt Safar. Sundal si z krku amulet koně. Předstoupil před Ulana a Kyšmet ho následoval jako nějaký velký pes.

Safar podal amulet nechápajícímu Ulanovi. Vtom se nechápavost proměnila v údiv. „Je teplý, jako kdyby se ohříval u krbu," poznamenal.

„Je to starý čarodějný amulet," řekl Safar. „Vypráví se, že kdokoliv tento amulet vlastní, jednoho dne nalezne skvělého koně, magického koně-" Kývl ke Kyšmetovi. „- jako je tento." Kůň se o něj otřel hlavou jako kočka. „Jak sami vidíte, je to pravda, takže musí být pravda i pokračování." Ukázal na přívěsek. „Jednou i ty takového koně najdeš a jeho vlastník nebude moci jednat jinak než jej vyměnit za tento amulet. A tak to prý půjde dál a dál."

„A co z toho?" vyštěkl Ulan. „Co na tom, jestli je magický nebo ne! Iraj Protarus se do Nádanu přiřítí jako šelma, a to všechno kvůli tobě! Tisíce nevinných možná zaplatí životem za něco, co nezavinili!"

Quintal zasténal a Ulan se k němu obrátil.

„Nemám pravdu, Veličenstvo?" dožadoval se Ulan podpory. „Nádanu hrozí velké nebezpečí jen kvůli-" Zbytek nedořekl, protože Quintal se sesunul na trůnu.

„A sakra!" zaklel Ulan a nevnímaje Leiriu i ostatní přistoupil ke králi. Sklonil se nad ním, aby si poslechl jeho srdce. Po chvíli zvedl hlavu a zachmuřeně oznámil: „Je mrtev! Asi to na něj bylo příliš." Napřímil se a zavrtěl hlavou. „Nevím, jestli někdo bude truchlit. Ani vlastní děti ho dvakrát

nemilovaly."

Než Safar stačil promluvit, hlavní kněz zaúpěl: „Ale kdo se za nás teď postaví, Ulane? Kdo za nás bude orodovat u krále Protaruse?"

Ulan se na chvíli zamyslel a udeřil se do hrudi. „Já!" prohlásil. „Řeknu Irajovi Protarusovi, co se tu stalo! A když za to bude chtít něčí hlavu, může si vzít moji! A k čertu s jeho očima!"

„Mohu ti s Irajem pomoci," nabídl se Safar.

Ulan na něj upřeně pohlédl. „Ach, opravdu? A jak?"

Safar ukázal na amulet na Ulanově krku. „Kdysi mu to patřilo," dodal.

Ulan poskočil a chňapl po amuletu. Safar se rozesmál. „Neměj strach, získal jsem jej čestně. Ačkoliv ne právě tak, jak tomu správně mělo být."

„A co s tím amuletem?“ zavrčel netrpělivě Ulan. „Jak může pomoci?"

„Daruj ho Irajovi," poradil Safar, „a on na vše zapomene. Za to ti ručím."

Ulan na něj nevrle pohlédl. „Nemáš jediný důvod lhát, takže dám na tvá slova. Nečekej však, že ti budu děkovat."

„To ani nečekám," ujistil ho Safar, uchopil Kyšmeta za uzdu a jal se ho odvést.

„A ještě něco," řekl Ulan.

„Co?"

„Jestli se někdy znovu objevíš v tomto kraji..."

„Vyhnu se Nádanu," dokončil za něj Safar.

„Ano," dodal Ulan. „Přesně tak."

Útěk z Nádanu byl pomalý. V hlavním táboře Kyranianů docházely zásoby, a tak Safar nehodlal odejít, dokud nepřesvědčil Ulana, aby mu prodal všechno, co mohli uvézt. Měli tolik vozů a velbloudů s jídlem i jiným potřebným zbožím, že tvořili poměrně dlouhou karavanu. Navíc získali stádo ovcí a čerstvé koně, které museli hnát před sebou, takže měli co dělat, aby do hor dorazili do tmy. Safar neměl tušení, kolik mají času. Předpokládal to nejhorší. Ulan nebyl hlupák a ještě za Irajem vyslal posly, jakmile průvod opustil brány.

Když došli do hor, Safar a jeho společníci odpočívali jen několik hodin. Před úsvitem znovu vyrazili vedeni hvězdami a Démonský měsíc jim svítil na cestu. Jejich cílem byl hlavní tábor, kde byli všichni vesničané dobře ukryti v zalesněné rokli.

Když přišlo první světlo, Safar se přesunul na konec průvodu, kde jela Leiria spolu se svými nejlepšími muži.

Když ho spatřila, pokynula k vozům a ploužícím se velbloudům. „Tímhle tempem tam pojedeme týden. Nepočítali jsme, že bude expedice trvat tak dlouho."

„Zvládneme to," ujišťoval ji Safar.

„To má být proroctví, nebo se mě jen snažíš uklidnit?" zeptala se, ale řekla to s úsměvem.

„Ani jedno, ani druhé. Pouze jsem se ti snažil vyjádřit důvěru, Leirio."

Rozesmála se. „Tak to jsme dozajista ztraceni."

„Jak mám být čarodějem, když máš všechno kouzlo ty?" dodal Safar a pokývl k Renorovi a ostatním mužům. Měli zbraně v pohotovosti, připraveni čelit jakémukoliv případnému nebezpečí. „Před několika měsíci to byli jen chlapci a sedláci. „Ty jsi je proměnila v plnohodnotnou armádu. Takové profesionály jsem neviděl, ani když byl Iraj na vrcholu."

„Nebylo to tak těžké," odpověděla bez nějaké falešné skromnosti. „Svým způsobem jsou lepší než profesionálové. Mají mnohem silnější motivaci než peníze či kariéru." Znovu ukázala na karavanu. „Bojují za své bližní. Lepší hnací sílu si ani nemůžeš přát."

Safar musel souhlasit a chtěl jí složit další poklonu, když řekla: „Dobrá, Safare, máš tedy svého Kyšmeta a poněkud opožděně jsi mi sdělil, že to byl hlavní důvod, proč jsme do Nádanu jeli. Že to nebyla jen běžná razie. Fajn. Skvěle. Asper řekne, a my ho poslechneme, ať již jsme si toho vědomi nebo ne! Co dalšího zamlčuješ?"

„To nemohu prozradit," odvětil Safar. „Už jednou jsem ti vysvětloval proč."

Leiria zaúpěla. „Já vím! To jsou ty věci mezi čaroději!"

„Tak jednoduché to zas není," hájil se Safar, ale než mohl pokračovat, Renor varovně hvízdl.

Ohlédli se a spatřili na obzoru ohromný oblak prachu.

Leiria jej zkoumala znaleckýma očima. „Není jich mnoho," zhodnotila to po chvíli. „Ale jedou rychle."

Safar se mračil a soustředil se, až našel příčinu blížícího se mračna. „Myslím, že to je výzvědná

skupina. Nepochybně Irajovi muži."

„Nezdá se, že by jich bylo dost na to, aby nás nějak vážně ohrozili," poznamenala Leiria. „Vezmu si nějaké muže a pojedeme jim naproti. Ještě je zamrzí, že se pustili do takové hloupé akce."

Safar už už chtěl vydat souhlas, ale na poslední chvíli zaváhal. „To asi nebude nejlepší řešení. Museli byste je pochytat nebo zabít do posledního muže. Kdyby se vám to nepovedlo, Iraj by se poprvé od chvíle, kdy jsme opustili Kyraniu, dozvěděl, kde přesně jsme."

„A co nám zbývá?" zeptala se popuzeně Leiria. „Necháme je, aby za námi šli až do tábora?"

„Jakou máš šanci, že je dostaneš všechny?" zeptal se Safar.

Nyní naopak zaváhala Leiria. Po chvíli vzdychla a zavrtěla hlavou. „Ne moc velkou," připustila. „Je velice pravděpodobné, že to jsou Irajovi nejlepší průzkumníci. Budou chytří, budou rychlí a nikdy nezapomenou na to, že jejich úkol je ze všeho nejpřednější."

Safar přikývl. „Dej mi svoji vodu."

Leiriu to zaskočilo. „Vodu? O čem to mluvíš?"

„Mám nápad. Jejich hlavním posláním je polapit *mě,* nemám pravdu?"

„Ano." Leiria nevěděla, kam Safar směřuje.

„Výborně. Takže za nimi vyrazím já. Objevím se před nimi a oni mě začnou honit. Vylákám je nějakým jiným směrem, zmizím jim a s vámi se setkám buďto po cestě, nebo kdyby to trvalo déle až v táboře."

Leiria soptila, že o něčem takovém nemůže být ani řeč, ale když trval neoblomně na svém, usoudila, že je pevně odhodlán.

Safar poplácal hřebce. „Stejně jsem chtěl vidět, co to s Kyšmetem udělá, když mu dám trochu volnosti. Oba jsme tím pomalým tempem otrávení."

„Stačí jediný pád," varovala Leiria, „a jsi vyřízený."

„Ale my nepadneme, že ne, Kyšmete?" řekl Safar ke koni. Hřebec zařehtal a zahrabal nohou. „Myslím, že on nemůže ani zakopnout," ujišťoval Leiriu. „Nedokážu to nijak vysvětlit, ale prostě to vím."

„Výborně," posteskla si Leiria. „Ty se budeš bavit a já pojedu po obyčejné cestě." Safar cítil, že se ironickými poznámkami snaží zakrýt opravdovou starost.

„Já mám hrozné štěstí, že jsem našel takovou skvělou přítelkyni, jako jsi ty," zamumlal.

„Tak si to pamatuj, Safare Timuro," supěla Leiria, když mu podávala své vaky s vodou. „Jestli dopustíš, aby se ti něco stalo, vystopuju tvého ducha a budu ho před sebou kopat až do Hadin."

To už ale Safar cválal pryč; na velkém hřebci vypadal jako nějaký válečný princ.

Velký kus Leiriina srdce jel s ním.

14

Kouzlo hřebce

Irajovi se zdálo o koních: o velkém divokém stádu, jak se žene po planinách. Letěl s nimi rychlostí, která mu brala dech. Vzduch byl plný jarních vůní a na obzoru se radostná modrá obloha střetávala se sytě zelenou plání. Opět se cítil jako malý chlapec, lidský chlapec s nevinnými sny a mladistvými touhami.

Nesl se nad stádem, které se pohybovalo vznešeně a jednotně jako hejno ptáků na cestě do nějakého překrásného domova, který je oproštěn od všech pozemských starostí.

Iraj zrychlil a letěl za dvěma koni v čele. První byl smetanově bílý, druhý černý jako uhel. Oba byli tak nádherní, že se do nich na první pohled zamiloval. Ten černý byla ohnivá klisna, ten bílý urostlý, vznešený hřebec.

Vybral si hřebce a začal klesat níž a níž. Když dopadl, svět se pod ním roztočil a on se ocitl skrčený v roklině s hřebcem po svém boku. Kůň měl sedlo i postroj a Iraj v ruce držel jeho uzdu.

Slyšel rychle se blížící jezdce a věděl, že za ohybem jsou nepřátelé a blíží se k němu. Nevěděl, kdo tito nepřátelé jsou, a ani ho to nezajímalo, ale vidina střetu jej vzrušovala. Kůň zaržál stejným vzrušením. Iraj se usmál, vstal a vyšvihl se do sedla.

Jakmile dosedl, cítil se silný a rychlý, byl si jist, že se nemusí ničeho obávat. Kůň se pohyboval plynule, jako by byl veden nějakým kouzlem. Připadal si, jako by se stal součástí zvířete a zvíře naopak součástí jeho.

Hučelo mu v uších a nadšeně zavýskal, načež hřebec vystřelil vpřed. V podstatě letěli po strmé stěně rokle, prach a kamení se sypaly za nimi, jak stoupali výš a výš, až se přehoupli přes ohyb a uháněli po kopcovité planině.

Když spatřil skupinu průzkumníků, rozhodl se raději zastavit. Iraj byl překvapen hřebcovou okamžitou poslušností. Sotva se dotkl kožené uzdy, zvíře na místě zastavilo. Jako kdyby mu dal příkaz pouhou myšlenkou. Hřebec se pod ním třásl, připraven vyrazit do útoku, nebo se obrátit a uhánět s větrem o závod.

Iraj vyčkával a snažil se ovládnout vlastní bouřlivé emoce. Cítil se báječně - kypěl životem, odhodláním a čistými úmysly. Zmizely krvelačné vlkodlačí choutky. Neovládala jej zničující touha po krvi a utrpení. Neměl horečnaté sny o velké říši a klanících se poddaných. Dokonce ani nepociťoval nenávist k nepřátelům, kteří se na něj řítili. Chtěl je pouze oslnit, zmást je. To mu k radosti z vítězství docela postačí.

Poplácal koně po šíji, aby jej uklidnil, zatímco se skupina přibližovala. Bylo jich dvacet: šest hlavních průzkumníků v čele a čtrnáct po zuby ozbrojených démonů za nimi. Démoni jeli na obrovských kočkovitých ořích, kteří dokázali zaútočit s nevídanou zuřivostí.

Když se průzkumníci dostatečně přiblížili, aby ho poznali, Iraj zvedl pěst jako výzvu. Stál pevně, dokud neuslyšel vzrušené výkřiky: „To je on! Nesmí nám utéct!"

Na poslední chvíli Iraj otočil hřebce a s vojáky v patách se rozjel po planině.

Byla to jízda jako žádná jiná a Iraj výskal radostí, když se hnali po kamenité stepi jako po nějaké louce. Přeskakovali široké úžlabiny, jako by to byly jen malé pukliny. Občas vojákům utekl příliš daleko a zmizel jim z dohledu, takže musel koně obrátit, aby se jim opět přiblížil a pak znovu vyrazil opačným směrem.

Vedl je daleko od hlavní cesty; drsnými horami, pustými údolími a prašnými soutěskami plnými složitých zkratek a falešných stezek. Nezastavoval, cválal dál nocí a jeho kůň byl neúnavný. Pronásledovatelé se však unavili a zvířata se ocitla na pokraji zhroucení. Iraj se jim smál a neměl s nimi slitování. Popichoval je a dráždil pokaždé, když se pokusili zastavit, aby si odpočinuli.

Takto jel mnoho dní, až konečně opustil vyčerpané vojáky, kteří byli uprostřed pouště docela ztraceni.

Po několika hodinách dorazil do zalesněného úvozu, kterým protékal potok. V místě, kde se potok rozšiřoval, stála vysoká vrba a zastiňovala tůňku. Slezl ze sedla, dovedl koně k tůňce, aby se napojil

a odpočinuli si ve stínu stromu. Oba se zhluboka napili a pocítili teplo sdíleného uspokojení.

Iraj zčeřil zrcadlovitou hladinu, když si z hladkých tváří smýval prach a špínu.

Najednou se podivil. Vzpomínám si, že jsem míval vousy.

Zvědavě pohlédl do vody a spatřil na hladině rozechvělý odraz. Nejdřív jej nerozeznával, ale potom se hladina ustálila a obraz se rozjasnil.

S hrůzou si uvědomil, že hledí do tváře Safara Timury!

Safar sebou trhl, že málem spadl do vody. Kyšmet do něj šťouchl hlavou překvapený, co se děje.

„To nic," uklidnil ho Safar a pohladil mu chřípí. „Asi jsem prostě unavený."

Ačkoliv se musel trochu přemáhat, znovu se sklonil nad hladinu a pohlédl do vody. Vznášel se tam jeho vlastní obraz.

Mohl by však přísahat, že před chvílí tam viděl upřený pohled Iraje Protaruse. Iluze, bezpochyby způsobená vyčerpáním, byla tak silná, že nahmatal i vousy, když si oplachoval tvář.

Ačkoliv to bylo směšné, Safarovi se při druhém pohledu silně ulevilo. Aby se uklidnil, umyl a vyhřebelcoval Kyšmeta a potom mu za odměnu natrhal sladkou trávu. Našel také šťavnaté bobule a střídavě jimi krmil Kyšmeta i sebe. Potom se uložil ke spánku. Byl to tvrdý a bezesný spánek. Když se ráno probudil, cítil se čerstvý a plný energie. Kyšmet očividně prožíval stejné pocity, protože vesele poskakoval a vyhazoval nohama jako hříbě. Safar se nemohl dočkat, až usedne do sedla a vydá se na cestu. Měl před sebou spoustu mil, než dorazí domů. Ačkoliv to bylo pouze tábořiště plné stanů, které se brzy přesune jinam, myslel na ně jako na svůj domov, takže to domov byl.

Když vyklusali z lesa, Safar si vzpomněl na divokou jízdu - připadalo mu, že nikdy neskončí. Kyšmet si odfrkl a pohodil hlavou, jako by zavzpomínal s ním a sdílel jeho dojmy. Safar pomyslel na vojáky v poušti. Byli vyčerpaní a dočista ztracení; pochyboval, že přežijí. Byl překvapen, že k nim necítil sebemenší lítost. Dobře jim tak, přidali se na špatnou stranu.

Znepokojovalo jej, jak snadno se mu tento chladný pocit usadil v duši.

Byl to záblesk uvědomění, jaké to asi je být Irajem.

Iraj ve své nejsoukromější komnatě přecházel sem a tam a zápasil se vztekem, aby se ovládl a zachoval si lidskou podobu. Kopal do polštářů a zavrčel na vyděšenou služku, aby mu donesla nějaké víno a aby si pospíšila, nebo ji roztrhá na kusy.

Ten sen ho sžíral. Ačkoliv nazývat to snem je přinejmenším přehnané, protože on přece nikdy nespí. To je jedna z věcí, která mu z minulého života velmi chybí: spánek, požehnaný spánek. Jako vlkodlak mohl pouze dřímat, nebo jak mu Fari vysvětloval, vstupovat do jakéhosi neutrálního stavu mysli, kdy si pouze okrajově uvědomuje své okolí, zatímco odpočívá.

To všechno Iraj věděl, ale stále tento zážitek považoval za sen. A ten v něm zanechal pocit velké ztráty. Normálně, jestli to mohlo být nazýváno normálním, byl Irajův neutrální stav plný rychlých krvavých výjevů a hlasů: trochu křiku, trochu sténání, trochu naříkání, trochu zuřivého vrčení. Když procitl, byl vzteklý a jedinou úlevou mu bylo působit bolest. Čím větší bolest, tím silnější měl pocit - radosti? To vše bylo nějakým způsobem úzce spojeno s jeho samolibou ctižádostí a neodolatelnou touhou být neustále v pohybu -něco dělat, něco drtit, něco zabíjet.

Je to jako hladová pec někde v pekle, pomyslel si Iraj, kterou nelze ničím uspokojit.

Ale ten sen, ano sen. Kdyby jej tak mohl polapit a udělat z něj lektvar, vypít jej a uhasit ten zuřivý oheň.

Služka mu podala víno, on se napil a přecházel dál po místnosti. Pil znovu a znovu, aby jej vzpomínka na sen neopustila. Ten kůň! To nádherné stvoření. Pro muže z planin poklad nevídané ceny. A ta jízda! Ach bohové, to byla honička všech honiček! Iraj se nahlas uchichtl, když si vzpomněl, jak spolu s koněm obelstili vojáky. Nejvíce ze všeho si však vzpomínal na to, že byl zase člověkem. Měl tak silný pocit svobody, že mu to připadalo, jako by byl vyzvednut do oblak.

Vzpomněl si však i na tu nepříjemnou část - na chvíli, která jej uvrhla ze sna do bezútěšné reality.

Pomyslel na chvíli, kdy pohlédl do tůně a spatřil odraz Safarovy tváře namísto vlastní. Každý přece ví, že sny mají občas hluboký význam, ale co mělo znamenat tohle? Nejpodivnější bylo, že ačkoliv viděl Safarovu tvář, nepociťoval k němu žádnou nenávist. Přitom je jisté, že Iraj Safara nenávidí s takovou horlivostí, jaké je schopen pouze vlkodlak. Jistě ho nenáviděl i teď, když se procházel a přemítal. Nepochyboval o tom, že kdyby se mu teď Safar dostal do drápů, utrhal by mu údy a pozřel je před jeho stále živoucíma očima.

Avšak na krátký okamžik, ve chvíli, kdy se probíral z toho překvapení, že Safara vidí, žádnou

nenávist nepociťoval. Vlastně jej v první chvíli napadlo, že je rád, že ve snu potkává starého přítele.

Ještě pořád to přemílal, když hodinu nato Kalasariz požádal o audienci. Zvědmistr vstoupil jako vždy chladný a uhlazený. Jen pár drobností v něm prozrazovalo vlka.

„Přináším dobré zprávy, Veličenstvo. Naše síť čarodějnic se již začíná osvědčovat. Zajisté zbývá pár detailů, které je třeba dopilovat, jako například komunikace, ale myslím, že jsme vykročili správným směrem."

„Lord Timura byl spatřen?" zeptal se Iraj a nervy se mu napnuly zájmem, když si vzpomněl na dohodu, kterou uzavřel se stařenou jménem Šísan.

„Ještě něco lepšího, Veličenstvo. Jedna čarodějnice v Nádanu lorda Timuru nejen vyčmuchala mezi tisíci lidmi při dožínkách, ale podařilo se jí uvědomit příslušná místa, aby mohl být zajat."

Iraj byl tak zaskočený, že nedokázal zabránit tomu, aby mu z obličeje vystoupil vlčí čenich. „Chceš říct, že ho máme?" zavrčel.

Kalasariz vzdychl. „Bohužel se mu podařilo uprchnout, Veličenstvo. Jeho magie byla na místního krále příliš silná a jeho společníci příliš mazaní. Samozřejmě, že je to neúspěch, ale pouze, když se na to díváte z jednoho určitého úhlu."

„A jak jinak bych se na to měl dívat?" zavrčel král. „Jak bych mohl útěk lorda Timury vnímat jinak, než trestuhodné selhání?"

Na toto byl Kalasariz připravený. „Ale Veličenstvo, vždyť je to jen chvíle, co stará Šísan síť ustavila, a už tu máme důkaz, že žádné město ve vašem království není pro lorda Timuru bezpečné." Pokrčil rameny: „Příště ho dostaneme! Musíme pouze zlepšit spolupráci místních vlád. Nemají s čaroději žádné zkušenosti."

„Takže se o to postaráš?" zeptal se Iraj.

Kalasariz se pousmál. „S radostí. Veličenstvo, ale obávám se, že se budu plést princi Lukovi pod nohy. Místní správu má na starosti on, jestli si vzpomínáte."

Iraj na něj chladně pohlédl. „Musím uznat, že ses z toho vyvlékl vskutku mistrně."

Kalasariz se zatvářil ublíženě. „Ale Veličenstvo, špatně si vykládáte můj úmysl. Jen jsem se vám pokoušel sdělit podle mého tu nejlepší zprávu od chvíle, kdy to celé začalo."

Iraj se rozhodl nepouštět se do hluboké mísy omáčky. „Pověz mi detaily. Co přesně se v Nádanu přihodilo?"

Kalasariz mu podal vyčerpávající hlášení od střetu v krčmě přes Safarovu podivnou výzvu zápasníka Ulana až po zatčení a následný útěk.

„Až teď to však začíná být doopravdy zajímavé, Veličenstvo. Málem jsme ho dvakrát dopadli. Nádanský posel byl na cestě do tohoto tábora, když několik mil od Nádanu narazil na jednu z vašich průzkumných skupin. Začali Timuru pronásledovat."

„Ano?" řekl Iraj.

Kalasariz se z hluboka nadechl. Toto byla další nebezpečná oblast, kterou musel přemostit. „No, nemohu říci, co přesně následovalo. Vojáci už se nevrátili. Mám podezření, že byli nějakou lstí přemoženi Timurovými vojáky, jestli se to tak dá říci."

Iraj nebyl ani tak zaskočen porážkou jako zprávou samotnou a naskočily mu vlčí rysy. Myslel na ten sen, na ten divoký úprk do pouště. S vojáky – *s jeho* vojáky! -v patách. Je to pravda? Byla to vize a ne sen?

„Existuje ještě jeden způsob, jak by nám princ Luka mohl pomoci," pokračoval zvědmistr. „Do každého města bychom měli umístit podobné výzvědné skupiny s dostatečnou vojenskou zálohou, abychom předešli dalším léčkám. Pak nebude nic ponecháno náhodě."

Iraj byl jako ve snách a zvědmistrova slova vnímal jen podvědomě. Viděl teď svůj sen v docela jiném světle, což na něj působilo podivně uklidňujícím způsobem.

Na Kalasarize mávl již lidskou rukou. „Ano, ano, vyřiď Lukovi, ať to udělá."

„A ta čarodějnice, Veličenstvo?" zeptal se zvědmistr. „Stará Šísan. Mám jí zvýšit odměnu? Mám velkou důvěru ve finanční motivaci."

„Jistě," odpověděl Iraj nepřítomně. „Klidně ji zdvojnásob, jestli chceš. Chci s ní mluvit."

„Ano, Veličenstvo, zařídím to, Veličenstvo." Kalasariz zaváhal. Až doposud vyhrál každičký bod a rozhodl se zkoušet své štěstí dál. „Ještě jedna věc Veličenstvo."

„Sem s tím."

„Princ Luka se dal slyšet, že hodlá Nádan potrestat za to, že nechali lorda Timuru uprchnout."

„Jak uzná za vhodné," kývl Iraj.

„Ano, Veličenstvo," panáčkoval Kalasariz, „ale problém je v tom, že Nádan je velmi bohatá oblast -

jedno z mála světlých míst ve vašem království, které platí skutečné daně namísto kuřat a vyzáblých koz. Navíc král Quintal, který je za útěk lorda Timury zodpovědný, po incidentu náhle zemřel. Pravděpodobně strachy. Nyní je králem zápasník Ulan."

Iraj pokrčil rameny. „Luka zná můj pohled na věc. Předpokládám, že jej vzal v potaz, když se rozhodoval."

„Tím jsem si naprosto jist, Veličenstvo, a v žádném případě jsem jeho rozhodnutí nechtěl kritizovat." Z rukávu vytáhl nějaký předmět a podržel jej Irajovi před očima. „Avšak pochybuji, že vzal v potaz toto Veličenstvo," dodal zvědmistr.

Iraj vypoulil oči. Byl to amulet koně, který dal před lety Safarovi! Vlastně mu ho vnutil, když se na něj hněval kvůli jeho tvrdohlavosti ohledně té ženy Nerisy.

„Král Ulan vám to posílá jako dar, Veličenstvo," vysvětloval dál Kalasariz, „a snažně vás prosí, abyste ušetřil jeho lid."

Iraj sevřel amulet rozechvělou dlaní. Nepochyboval o tom, že zvědmistr zná příběh, který se za ním ukrývá. Ovšem Kalasariz nemohl ani tušit, že má mnohem hlubší význam.

„Je to pravda," špitl král. „Ten kůň opravdu existuje."

„Pardon, Veličenstvo?" zeptal se Kalasariz.

Iraj potřásl hlavou. „Odejdi."

„Ale co bude s Nádanem, Veličenstvo?" naléhal dál zvědmistr. „Ušetříme je?"

Iraj zasupěl. „Ano, ksakru! A teď mi zmiz z očí!"

Kalasariz odcházel nadmíru spokojen sám se sebou. Pro mě za mě mohl Nádan klidně lehnout popelem, pomyslel si, důležité je, že jsem zvítězil nad Lukou a jeho rozkaz bude vetován.

Když odešel, Iraj si pověsil amulet na krk. Ucítil na hrudi příjemný magický žár. Znovu seděl na tom skvělém koni a svobodně letěl s větrem o závod. Zasnění skončilo kolizí a král si dal zavolat své velitele.

Přiběhli a dostali rozkaz, aby okamžitě složili tábor. Do hodiny se dají na pochod. Nevadí, že není čas zmobilizovat celou armádu. „Doženou nás později," zamítl námitky a zavelel rozchod.

Pec v jeho žaludku byla rozpálená naplno. Věděl přesně, kde najít Safarovu stopu. Někde nedaleko od Nádanu byl úvoz, kde se Safar při honičce zastavil, aby počkal na nepřátelské vojáky. Iraj nepochyboval, že to místo na první pohled rozezná.

Palimak si připadal, jako by plaval ve velbloudím podmáslí, které nesnášel ze všeho nejvíc, zvlášť když se velbloudice předtím pásla na cibulovém poli. Pak to bylo opravdu příšerné, protože všechna ta cibulová šťáva jakoby se koncentrovala v kouscích tvarohu. Babička Timurová říkala, že mu to udělá dobře, a nutila ho, aby tvaroh jedl, ale proč ho nutila, aby plaval v podmáslí? Bylo to husté a slizké a těžko se v tom plavalo. Neustále narážel do velkých kusů tvarohu. Když se potopil, dostalo se mu to do nosu a do pusy.

Potom se mu zdálo, že slyší nějaké hlasy. Nebyl si jist, komu ty hlasy patří, ale zaslechl své jméno, a tak se otočil na záda a vznášel se na hladině sraženého mléka.

„Palimak je už od té bouře nemocný," slyšel babičku. Věděl, že to není jeho opravdová babička, ale ona se chovala jako babička, mluvila jako babička, mazlila se s ním jako babička a kárala ho jako babička, takže jí tak říkal.

S dědečkem Timurou to bylo stejné. Právě jeho teď slyšel hovořit: „Moc jsme se o něj báli. Nejdřív měl horečku, která ho přepadla, jakmile přestalo pršet."

„Horečky jsme se zbavili snadno," pokračovala babička. Hlas se jí chvěl. „Potom ale usnul a od té doby ho nemůžeme probudit." Popotáhla ve snaze zadržet slzy. „Už spí déle než týden."

Někdo jí odpověděl, ale Palimak nepoznal kdo, protože se zase potopil do toho hloupého podmáslí. Plaval a plaval a kroužil v břečce chutnající po cibuli. Potom už nevnímal nic. Dlouho, dlouho nebylo nic. Po té dlouhé době ucítil kadidlo, ne však pouze jedno - bylo tam mnoho vrstev vůní: růže, šalvěj, citron a skořice. Bylo to, jako by si přivoněl k duze, jako by někdo rozdrtil kus duhy a dal ji do kadidelnice. Poté ucítil světlo a zaslechl někoho šeptat zaříkadlo, ale bylo to tak potichu, že nerozuměl, co znamenalo.

Mluv hlasitěji! pomyslel si a v tu chvíli někdo řekl: „Probuď se, Palimaku!"

Chlapec otevřel oči a spatřil, že se nad ním sklání otec. Okamžitě popadl Safara kolem krku. „Ach, tatínku, jsem tak rád, že tě vidím!" vykřikl ochraptěle.

Safar ho také objal a chválil ho, že je moc hodný chlapec a tak podobně, až byl svět zase najednou celý.

Palimak si vzpomněl, co se dělo, a najednou zpozorněl. „A co Gandara a Gandarí?" zeptal se a šmátral kolem sebe po sošce želvy. „Ti byli také nemocní!"

„Neměj strach," ujistil jej otec a vytáhl z rukávu kamennou želvu. „Nejdřív jsem se musel postarat o *tebe."* Položil ji Palimakovi na hruď. „Chvíli si ji tam nech. Než se naděješ, vyskočí a budou nás zase dohánět k šílenství."

Palimak se uchichtl. „To je pravda, co? Hlavně s tím, jak pořád říkají ‚drž hubu'." Potom si vzpomněl na něco jiného a hihňání přešlo v hlasitý smích. „V tom bahně jsi vypadal moc legračně, tati. Jak jsi tam upadl, *pláč!* A ten velký zápasník udělal *bum, plác!"*

„Takže ten déšť jsi udělal ty," řekl otec, který už se smál s ním.

„Jistě," odpověděl Palimak. „No, vlastně nejen já. Gandara s Gandarím mi pomohli. Bylo to moc těžké. Vlastně musíš chytat mraky a ždímat je a ždímat, dokud z nich nedostaneš všechnu vodu." Dělal rukama, jako kdyby něco ždímal. „A potom musíš hrozně silně foukat, abys udělal vítr." Našpulil rty, aby jim to předvedl. „Nejdřív to byla docela legrace, ale potom, když jsme v tom museli pokračovat, dokud ses nedostal z vězení, už to žádná legrace nebyla."

Pokrčil rameny. „Asi proto jsme byli všichni tři nemocní. Ale stálo to za to. Utekl jsi, že ano?" Znovu se uchichtl. „A těch komárů! To bylo vážně *odporné,* tati. Ukážeš mi někdy, jak se to dělá?"

„Hned jak najdeme nějaké komáry," slíbil otec. „Až budeš zase zdravý, měli bychom si popovídat o velkých kouzlech jako třeba, aby dlouho pršelo. Sám vidíš, že to může být velmi nebezpečné."

„Byl to jediný způsob, jak jsem ti mohl pomoci," ohradil se Palimak.

„Já vím, synku, a mockrát ti za to děkuji. Byl jsi velmi chytrý a statečný a možná jsi mi tím dokonce zachránil život."

Palimak vrněl radostí. „Opravdu jsem ti zachránil život, tatínku?"

„Určitě," odpověděl Safar. „Já tě nekritizuji za to, že jsi to udělal. Chtěl jsem jen říci, že se musíš naučit být při takových kouzlech opatrný. Musíme na to jít pomalu, synku, a věř mi, že se jednou budu učit já od tebe. Přestože jsi ještě malý chlapec, umíš věci, které já nedokážu." Usmál se. „Jako třeba spustit velkou bouřku."

„Ty bys to určitě svedl, tati," chlácholil jej Palimak a v tu chvíli si připadal velmi dospěle. „Jsi *mnohem* silnější než já!"

„To je jen tím, že jsem starší a celý život jsem pilně studoval, synku. Jednoho dne mě dostihneš a staneš se ještě silnějším - mnohem silnějším."

„Protože jsem napůl démon," odpověděl spokojeně Palimak. „Je to mnohem lepší než být jedním, nebo druhým, že ano?"

„Přesně tak, synku," souhlasil otec. Znenadání Palimaka něco napadlo. „A co ten kůň?" zeptal se ustaraně. „Kyšmet, že ano?" Safar vypadal udiveně. „Ano, je můj." „Je tady? Přivedl jsi ho k nám?"

„Je venku u stanu a pochutnává si na velkém koši ovsa a žita."

„To je dobře," odpověděl docela vážně Palimak. „Po té divoké jízdě si to zaslouží."

Otec se zamračil. „To jsi také viděl, synku? Mě na Kyšmetovi a vojáky, kteří nás pronásledovali?"

Palimak zaváhal. „Asi ano, ale ne stejně, jako jsem tě viděl v Nádanu. Bylo to, až když jsem onemocněl a měl jsem hrozně divné sny. V jednom z nich jsi byl ty a Kyšmet."

„To byla vize, synku," ujistil jej otec, „žádný sen. Byl jsem zvědavý, kdy je začneš mít."

Palimak neposlouchal. Myslel na něco jiného. „Ale nejpodivnější ze *všeho* bylo, že jsi neseděl pořád na Kyšmetovi," řekl zahloubaně. „Chvílemi na něm jel někdo docela jiný."

Otcovy modré oči se přimhouřily. „Kdo, synku? Koho jsi viděl?"

Palimak si vzpomněl a srdce mu poskočilo. „Byl to Iraj Protarus, tatínku!"

„Nejsem žádná čarodějka," řekla Leiria, „ale tohle mi dělá starost."

Safar kývl. „Právě o tom jsem s tebou chtěl mluvit, ještě než začne zasedání. Nemá smysl všechny děsit, když sám nevím, co to znamená. Jsem si jist, že Palimak měl vizi. A v té vizi mě jednoznačně viděl, jak si pohrávám s Irajovými zvědy. Nevím ale, co si mám myslet o tom, že viděl Iraje. Vždyť to s tou vizí ani nemuselo souviset. Třeba to byl sen, který na vizi navazoval. To se občas stává. Je to magický ekvivalent ocasu draka."

„Bezpečnější bude myslet na nejhorší," upozornila ho Leiria. „I když jen ty můžeš tušit, co by to mohlo znamenat."

Safar se na chvíli zamyslel; přeskakoval od nejhoršího logického bodu k druhému a s každým skokem se tvářil zachmuřeněji. Ve chvíli, kdy Ulanovi navrhl, aby dal amulet Irajovi, mu bylo jasné, že tím Irajovi usnadňuje práci. S tolika lidskými životy v sázce však neměl jinou šanci. Vzpomněl si i na

tu skřehotavou čarodějnici v aréně. Ta by Irajovi také mohla pomoci. Na druhé straně, magie lidských čarodějnic je poměrně slabá. Bylo by zapotřebí mimořádně schopné čarodějky, aby ji nějak zužitkovala. A takových je velmi málo. No ale... ale...

„Nejbezpečnější ze všeho bude," řekl nakonec, „když co nejrychleji utečeme, jak nejdál dokážeme."

„Myslíš, že nás tu najde?"

„Viděno tím nejčernějším pohledem: ano."

„Pak tedy musíme udělat, co radíš," souhlasila Leiria. „Utíkat." Povzdychla si, „Díky bohům, že jsme na to připraveni. Vyrazíme s prvním světlem."

„Pravda," souhlasil Safar, „ale asi bychom měli změnit směr a způsob cesty." Odepnul pouzdro s mapami od opasku. „Měli bychom si promyslet trasu ještě *před* zasedáním rady. Jinak o ni naši drazí stařešinové budou debatovat týden."

„Upřímně řečeno, Safare, nechápu, proč se s nimi tak pářeš. Já *vím,* že rada starších je čestná kyranská tradice a tak dále, ale na tento způsob života nejsou připraveni. Jen zřídka museli rozhodovat o něčem důležitějším než kdy vypouštět prasata a husy, aby byly ulice čisté.

Tohle je válka a oni se do ní prostě nehodí. Musíš ustavit nějaké vojenské vedení. Lidi, kteří rychle myslí, debatují, jen když je na to čas, ale umí zmlknout a vydat se na pochod s ostatními, jakmile padne konečné slovo."

„Ty tomu nerozumíš, Leirio." Safar rozbalil mapy a začal se jimi probírat. „Tenhle systém jsme měli odnepaměti. Nehodlám do něj zasahovat, natož jej měnit. Teď jsme sice nomádi, ale doufám, že to nebude trvat déle než několik let. S trochou štěstí budeme v Syrapisu moci začít nový život a založit novou Kyraniu. Kdybychom ustavili vojenské velení, mohlo by být později těžké uvést věci do původního stavu."

Ušklíbl se. „Podle toho, co jsem viděl v zemích se všemi těmi králi a generály, vím, že jakmile je jednou uvedeš do úřadu, je téměř nemožné se jich zbavit."

Leiria ukázala na mapy. „Ale ani tak nebude mít rada starších na výběr, nebo ano? Protože my teď trasu vypracujeme předem, a ty je pak přesvědčíš, že na ni přišli sami, nemám pravdu? Vždyť je stejně vodíš za nos, tak jaký je v tom rozdíl?"

„Velký," odpověděl Safar. „Já to nedělám rád." Leiria se na chvíli zamyslela a usmála se. „To musíš mít zatraceně čisté svědomí, Safare Timuro, když to dokážeš tak jasně rozlišit."

Na zasedání rady starších Safar rozprostřel mapu a na každý její roh položil kámen. Choval se nenuceně, i když to v něm vřelo netrpělivostí. Když si mapu prohlédl, hned věděl, jakým směrem se mají vydat. Nelíbilo se mu to, ale bylo to jediné, co mohli udělat. Nadešla chvíle, které se celé měsíce obával.

„Mám dojem," spustil Safar, „že Nádan byl pro nás velkým přínosem. Poprvé od chvíle, kdy jsme opustili Kyraniu, máme zásoby na několik měsíců dopředu."

„Ale jen když se budeme pást," odpověděl věčně nespokojený Masura.

Khadži zabručel. „Předpokládám, že přesně to měl Safar na mysli, a ty to víš, Masuro. Zásoby, které máme, spolu s tím, co nám dá země. Žijeme tak skoro rok a nikdo nestrádá, nebo ano?"

„Jenom jsem chtěl, aby to všem bylo jasné," hudroval Masura.

„Každopádně, když už jsme u toho," řekl Safar přívětivě, „přesně tak jsem to myslel. A jsem rád, že jste na to poukázal. Nechceme přece nic opomenout. Zásoby jsou pro nás životně důležitá věc a v tomto ohledu si nemůžeme dovolit udělat sebemenší chybu."

Spokojený Masura káravě pohlédl na Safarova otce, jako kdyby chtěl říci, vidíš, ještě že jsem se zeptal. I tvůj vlastní syn to říká.

Rychtář Foron se zahleděl do mapy. Položil prst na inkoustovou kaňku vyznačující jejich současnou pozici a na další, která znázorňovala Kyraniu. Nebyly od sebe příliš vzdáleny.

„To se mi nelíbí," prohlásil ustaraně.

Poměřil to se vzdáleností do Syrapisu. Funěl, jak musel roztahovat prsty, aby tam dosáhl. Byly to dva tisíce mil. „A tohle už vůbec ne," dodal.

Foron se poškrábal v kudrnaté kštici. „Co když toho tedy využijeme, abychom urazili nějakou větší vzdálenost?" navrhl. „Namísto toho, abychom se pořád jen schovávali a někam uhýbali, mohli bychom si to pro jednou namířit rovnou za nosem."

Masura si odkašlal. „Do Syrapisu bychom stejně nedošli."

Safar dal otci znamení a Khadži zasténal. „Probohy, Masuro. Nic takového přece Foron netvrdí.

Myslel tím, že bychom měli jít tak daleko, jak nám to zásoby dovolí."

Khadži přistoupil k mapě, přesně jak to se Safarem naplánovali, a prohlížel si jí. Chvíli předstíral, že něco hledá, potom položil prst na předem smluvený bod.

„Myslím, že by nám zásoby mohly vystačit přinejmenším někam sem."

Všichni se naklonili k mapě, aby se podívali, včetně Safara, který předstíral, že je stejně zvědavý jako ostatní. „To je Kaluzské království," poznamenal Foron. „Obrátil se k Safarovi. „Už jste o něm někdy slyšel, lorde Timuro?"

„Pouze to, že tam mají proslulý chrám," zalhal Safar. „Kdysi jsem schvaloval fondy na opravu chrámu v Kaluzu, ale na víc si teď nevzpomínám. Musel to být ale bohatý kraj, když měl takový chrám."

Kdyby jen věděli! pomyslel si Safar. Dokonce ani otci neřekl, proč musí jet právě do Kaluzu. Poté, co v Nádanu našel Kyšmeta, měl Safar ještě pádnější důvod uposlechnout ducha lorda Aspera: *„Nejprve do Nádanu, potom do Kaluzu!"*

„Jestliže je Kaluz tak bohatý," slyšel otce, „snadněji než jinde tam získáme další zásoby."

Všichni souhlasně zabručeli a bylo rozhodnuto. V následujících měsících se nebudou skrývat ani nebudou kličkovat někde v lesích, ale půjdou rovnou do Kaluzu a tam obnoví zásoby.

„To je možná dobrý nápad," poznamenal Safar. „Kaluz by mohlo být poslední město, které musíme vyrabovat." Ukázal na mapu. „Krátká cesta z Kaluzu by nás měla dovést do přístavního města Kaspanu u břehů Velkého moře."

Rychtář si plácl pěstí do dlaně. „A potom do Syrapisu!" zvolal.

„No, nejdřív musíme přeplout moře," namítl Masura. „Na to nezapomínejme!"

Muži se rozesmáli a začali si dobírat Masuru, což byl od samého počátku Safarův záměr.

Bylo nalito víno a všichni si společně připili na cestu, kterou měli před sebou.

Dva týdny nato Irajova armáda vstoupila do zalesněné rokle, kde Kyraniané tábořili. Noc zářila tisíci pochodní, kterými si svítili na cestu.

Kyraniané si dali velmi záležet, aby po sobě zahladili stopy, ale předsunutá skupina Irajových průzkumníků nalezla kovový hřeb z koňské podkovy, který je dovedl až ke ztracené podkově. Od té chvíle již stačilo pouze hledat pozorněji a byly objeveny další nepatrné známky, které Kyraniany prozradily.

Nyní se blížila armáda vedená princem Lukou i s jeho démonskou kavalerií s obrněnými bojovníky na hřbetech hrozivých kočkovitých ořů. Za nimi kráčel veliký opancéřovaný slon, který nesl skvostná nosítka s králem Protarusem. Byla celá ze zlata, vykládaná drahými kameny a krále zakrývaly krvavě rudé závěsy. Za nimi již pochodovala armáda; jako první šla královská garda prvního útoku složená z démonů i lidí. Byli tam lučištníci i práčata; démoni, kteří vládli obrovskými bojovými sekerami a krátkými kopími; lidští bojovníci z divokých kmenů, kteří bojovali ze hřbetů koní s kušemi, z nichž dokázali střílet v trysku, a s dlouhými zahnutými šavlemi tak ostrými, že jimi protínali drátěné košile, jako kdyby byly z papíru.

Armáda se táhla na míle daleko s pochodněmi a lucernami zářícími ve tmě až na nejvzdálenější konec, kde velké vozy s proviantem skřípěly jako zajatí obři přivázaní na skřipec.

Iraj v nosítkách vzrušeně nasával vzduch do nozder, vlčí čenich se mu ježil. V rohu něco kdákala stará Šísan a mávala kolem sebe kusem látky jako roztrhaným praporem. „Za tohle jsem se jí bohatě odměnila," pochvalovala si. „Je to kus blůzy lorda Timury, takže má cenu každého zrnka zlata, které jsem dala dohromady."

Iraj si hladově olízl tváře a hodil jí měšec zlaťáků. „Dám ti další, když jeho stopu vyčmucháš."

Kdyby tak stará čarodějnice věděla, že by z něj mohla vymámit třeba plný vůz zlata. Po mnoha měsících se ocitl nejblíže Safarovu polapení. Nejprve jel po cestě, kterou viděl ve vizi, až nakonec dorazil k pouštnímu prameni, kde spatřil Safarův odraz. Měl v plánu, že se jeho průzkumníci vydají po Safarových stopách a naleznou tábor Kyranianů, ale jeho protivník byl příliš mazaný a za pomoci pozemských i magických triků zakrýval stopy. Několikrát mu svitla naděje, když ucítil silnou vůni zázračného koně, na němž ve vizi jel. To mu umožňoval amulet. Posiloval jeho schopnost zachytit hřebcův zápach. Vždy ale záhy zasáhlo nějaké Safarovo kouzlo, vůně zmizela a naděje byla zmařena.

Právě tehdy se přihnal Kalasariz se starou Šísan v závěsu. Čarodějnice mu předložila cár látky, který jak tvrdila, je přivede na stopu. Iraj o tom silně pochyboval - stará špinavá čarodějnice nevzbuzovala přílišnou důvěru - ale dal jí šanci a nyní si děkoval, že to udělal. Za pomoci kousku

látky a čarodějných schopností - které dokonce i Fari s nelibostí uznal za „na člověka nevídané" - našla Safarovu stopu a udržela ji mnoho mil, než je Safar obelstil dalším ze svých triků.

Tento trik měl však skulinu. Iraj pečlivě pročesal území v okruhu dvaceti mil a tentokrát bylo štěstí na jeho straně. Jeho průzkumníci narazili na rokli.

Ano, stará Šísan prokázala, že má velkou cenu. Když byl ve vlčím stavu, bylo pro Iraje těžké uvažovat jasně.

Přesto k ní však pociťoval náznaky náklonnosti a dokonce snad... důvěry? To bylo podivné! Iraj v životě uvěřil pouze jedinému člověku - Safarovi. A kam jej to dovedlo! Přesto však, když čarodějka na moment spočinula v klidu, spatřoval v ní tu výjimečnou bytost, jejíž záblesk spatřil, když se setkali poprvé. Kdo byla tato žena, jež si říkala stará Šísan? Byla to kráska, která se schovávala za ošklivým zevnějškem, nebo to byla skrznaskrz špinavá babizna a záblesky krásy byly pouze výplodem jeho fantazie?

Vtom zaslechl nějaký sladký, melodický hlas plný svůdných slibů. „Spolu... spolu... dokážeme cokoli... spolu..."

Prudce se otočil, ale spatřil pouze čarodějnici, jak scvrklým a zahnutým nosem přičichává k cáru ze Safarovy blůzy.

Zvedla hlavu a vítězně zaskřehotala. „Tohle je jeho místo, Veličenstvo," uchichtla se hlasem naprosto odlišným od šepotu, který slyšel. „Tady lord Timura spal a jedl. A není to tak dávno, co odsud odešel. Pachová stopa je pěkně silná. Stará Šísan hádá, že není starší něž dva týdny. Veličenstvo."

Iraj napjal smysly a plně se proměnil ve vlka. Nasál, aby zachytil Safarovu stopu, ale ani on neměl tak silný čich jako mocný nos čarodějky, který měl dlouhou zkušenost v rozeznávání pachů.

Amulet se náhle rozežhnul a byl tak horký, že mu málem připálil chlupy na hrudi. Zavrčel bolestivou rozkoší.

Vtom Iraj zachytil stopu krásného koně snů, zvedl hlavu a radostně zavyl.

15

Přízračná jezdkyně

Jakmile se Kyraniané dostali z divočiny ven, poprvé, co opustili Údolí mraků, se odvážili vyrazit po hlavní karavanní cestě. Tempo, jakým se dokázali přesouvat, je udivilo, protože denně byli schopni ujít zhruba třicet mil -vzdálenost, jakou by jim mohla závidět i dobře vycvičená armáda. A co víc, byli schopni celých těchto třicet mil kontrolovat. S hlídkami daleko vpředu i vzadu se jejich přehled ještě rozšířil - na sto mil i více.

Safar neustále pendloval mezi těmito dvěma hlídkujícími skupinami, takže Palimaka a zbytek rodiny téměř neviděl. Občas se mu dokonce stalo, že se ocitl příliš daleko od karavany a nestačil se k ní do večera připojit, takže musel přenocovat a neviděl je pak někdy celé dny.

Moc ho to mrzelo, zvláště kvůli Palimakovi, protože mu jeho dětské pokusy s magií dělaly starosti. Poučil se však, že dokonce ani čaroděj nemůže být všude, takže svoji lítost schoval k těm ostatním, které dohromady tvořily jeho život.

Díky Kyšmetovi jej však tyto osamělé, ale nezbytné mise oproti minulosti alespoň bavily. Jízda na něm mu neskýtala pouze radost - a občas i obrovské vzrušení - ale hřebec mu byl i nevídaným společníkem. Tak jako starý přítel Kyšmet znal všechny jeho nálady a věděl, jak s nimi nakládat. Když se Safar zahloubal, většinou o tom, co jej asi v Kaluzu čeká, kůň řídil cestu sám. Neomylně dokázal vytušit trasu, kterou měl jeho pán na mysli, a byl zvláště pozorný, protože vnímal, že Safarova mysl je daleko od přítomného nebezpečí.

Jednou, když se Safar vrtal v Asperově knize a hledal kouzlo, které by mohl použít v močálech, ponořil do teorií démonského čaroděje natolik, že zapomněl, kde je. Když se opět probral, velmi jej překvapilo, že se ocitl na druhé straně močálu. Kyšmet nějakým způsobem sám našel cestu, ačkoliv byla posázená dírami plovoucího písku tak hlubokými, že by pohltily pár volů i s povozem.

Kyšmet se také osvědčil jako dobrý vtipálek a Safar se musel mít na pozoru, když se skláněl nad potokem, aby se napil, jinak by ho Kyšmet strčil do vody. Když k tomu došlo a Safar vylézal z vody, Kyšmet se postavil na zadní, kopal do vzduchu a řičel radostí.

Vycházelo z něj také zvláštní kouzlo. Ano, najednou mu narostla křídla a on mohl létat, nebo dokázal načrtnout kopyty kouzlo, jako nějaký čarodějný služebník. Při dlouhých jízdách, když už měl Safar pocit, že nemůže dál, ucítil náhlý příval energie vyzařované z Kyšmeta, a potom mohl pokračovat v jízdě tak dlouho, jak jen bylo potřeba k dosažení cíle. Pokud šlo o hřebce, jeho limity měl Safar teprve poznat.

V Kyšmetově magii byla cítit celá zem: vysoké stepní trávy zlatavé od slunce; roje včel a kobylek poletujících sem a tam jako jedna bytost, přestože jich jsou tisíce; malí ptáci, kteří se jako šípy vrhají do mraků hmyzu, aby se nakrmili; a ostrozrací jestřábi i orli, kteří nad tím vším poletují a čekají na šanci.

Safar se kolikrát zatoulal tak daleko od ostatních, že mu za to Leiria hubovala s tím, že jako jejich vůdce je povinen dbát o svoji bezpečnost. Věděl, že má pravdu, a dokonce jí několikrát slíbil, že zůstane nablízku. Přesto se občas zapomněl a uvolnil Kyšmetovi otěže. Dříve než si stačil uvědomit, co slíbil, nedokázal odhadnout, jak moc se od karavany vzdálil.

Jednou se Leiria zapřísáhla, že se ho bude držet celý den, a přivedla si za tím účelem náhradního koně. Myslela si, že když bude koně střídat, pojede stále na čerstvém. Za soumraku však byli oba koně strháni a ona sama tak unavená, že měla co dělat, aby nepadla únavou ještě před večeří. Safar se kvůli ní snažil; ulovil párek bažantů a opekl je nad ohněm s divokými bylinkami, aby maso zesládlo.

„V takových chvílích mi chybí život v paláci," povzdychla si. „Všichni ti sluhové, kteří uspokojí každou tvoji potřebu. Kdybychom teď byli v Zanzairu, luskla bych prsty a objednala si silné víno a pořádnou masáž. Potom bych své nebohé polámané tělo nechala odnést do postele, kde by mě pěkně uložili k sladkému spánku."

„S vínem bych ještě pomoci mohl," nabídl se Safar. Vytáhl z čutory zátku a nalil do poháru. Podal

jí ho a usmál se. „Ale jako masér bych se nenabízel. Tedy ne, pokud chceme zůstat pouze přáteli."

Leiria se rozesmála. „I tak by mi to prospělo. Jsem tak unavená, že bys vlastně spal s mrtvolou."

„Jsou noci, kdy by mě to nezastavilo," zažertoval Safar. „A toto je pravděpodobně jedna z nich."

Leiria na něj pohlédla. „Přece nechceš začínat něco, co nemůžeš dokončit, Safare Timuro. Tak prosím tě neškádli ženu, která k tobě stále chová hluboký cit."

„Já vím, má drahá, předrahá Leirio, ale dneska se tak prostě cítím a nemůžu s tím nic dělat."

Leiria zívla, najednou bylo těžké překonat spánek. „Musíme ti najít ženu, Safare," zamumlala. „Musíme ti-" a v polovině věty usnula.

Chvíli ji pozoroval a obdivoval její jasné pevné rysy i vábivou postavu. Vzpomněl si na dny - a noci - když byli milenci; jeho vzpomínky však začaly být příliš rušivé, a tak se zachumlal pod deku a snažil se také usnout. Na chvíli si usnul a na nic nemyslel, když vtom uslyšel Kyšmeta zaržát. Nebylo to však varování, ale naléhavé volání...

A Safar seděl na Kyšmetově hřbetě a projížděli lesíkem plným kapradí a sladkých mechů. Mžilo, téměř pršelo. Dojeli do malého údolí plného divokých květin živených zpěvavým potůčkem.

Kyšmet zařehtal a Safar spatřil, jak se mlhou něco blíží. Potom mlha ustoupila a před očima se mu objevila nejkrásnější žena, jakou kdy spatřil. Mlha se rozestoupila jako odhrnutý závoj a on s úlekem zjistil, že žena sedí na neobyčejně krásné černé klisně, kterou viděl ve vizi.

Potom upřel oči zpět na ženu. Byla nezměrně exoticky krásná. Měla dlouhé údy, ebenovou pleť a vodopád dlouhých vlasů jí padal až k pasu. Byla téměř nahá, oděna pouze do bederní roušky a lehké krajkové vesty, která se jí za jízdy rozevírala a odhalovala dlouhý trup a malá pevná ňadra. Na rameni nesla luk a toulec s těžkými šípy. U pasu měla krátký široký meč.

Kyšmet při pohledu na černou klisnu nasával vzduch do nozder, frkal a pohyboval se dopředu a dozadu, jak mu krev pěnila v žilách. Potom je jezdkyně i klisna zpozorovaly a zkoprněly. Obě se otočily, aby si je skrz mlhu pořádně prohlédly.

Safar pocítil vzrušení, když se jeho oči střetly s očima ženy: byly obrovské a tmavé, plné opatrného zájmu, když si jej prohlížely. Měla podlouhlý obličej a vystouplé lícní kosti, obočí jako křídla černé vlaštovky, hubený nosík lehce zvednutý nahoru a smyslná ústa.

Zpozoroval, že v těch ústech pobaveně cuklo a vtom k němu žena pozvedla ruku, jako by jej zdravila.

Safar na ni také zamával a vyrazil k ní; Kyšmet se pod ním chvěl, bezpochyby vzrušením z toho, že se přibližuje klisně.

Žena se zasmála - byl to sytý mohutný smích, smích z hlubin lesa plný záhad, radosti a zřejmého nebezpečí.

Obrátila klisnu a vřítila se zpět do lesa. Mlha ji pohltila. Safar slyšel jen smích, který se za ní táhl a pobídl Kyšmeta vpřed.

Hřebec ani nepotřeboval pobízet. Vystřelil za klisnou tak prudce, že jediným skokem překonal louku a vrhl se do mlhy.

Byla to krásná honička plná vzrušení a blízkých setkání, která jen umocňovala žár planoucí v muži i v hřebci. Klisna byla Kyšmetovi rovnocenná, ale ta žena v jezdeckém umění Safara převyšovala. Vedla ho na veselý lov lesem. Někdy mu dovolila, aby se přiblížil, a potom zaplula pod větve, které byly tak nízko, že Safara málem smetly z koně, zatímco ona se ladně skláněla a snadno jim uhýbala. Nebo také zmizela na tak dlouho, že byl uvržen do deprese, přesvědčen, že ji ztratil; vtom se však vyřítila z nějakého háje, podržela klisnu, aby se Safar stačil přiblížit, pak se otočila a znovu pádila pryč.

Nakonec dojeli na okraj lesa a záhadná jezdkyně z něj vycválala ven. Jela po dlouhém a úzkém pruhu země ohraničeném strmým srázem. Safarovo srdce poskočilo, když si uvědomil, že dívka nemůže jet dál.

Vtom se i s klisnou otočila a pustila otěže, jako by tím chtěla dát najevo, že honička skončila. Klisna zaržála na hřebce a Kyšmet se dal do klusu, aby už byl u ní.

Čím víc se Safar přibližoval, tím krásnější a exotičtější mu tmavá cizinka připadala. Její dlouhé paže a nohy byly neuvěřitelně půvabné. Ebenová kůže se blýskala, jako by byla naleštěná, a její úsměv zářil jako jedno velké přívětivé světlo. Byly to však oči, které mu na ní nejvíce učarovaly. Tak velké a tmavé a veselé.

Když se přiblížil zhruba na dvacet stop, opět zvedla ruku. „Zastav, prosím," vybídla jej hlubokým vřelým hlasem.

Safar uposlechl, ale jeho srdce bylo s Kyšmetem, který zasténal na protest, že byl zastaven.

Jakýkoliv jiný hřebec by Safara vyhodil ze sedla a vrhl by se na tančící klisnu. Safar byl opět udiven hřebcovou vůlí.

„Takže ty jsi ten slavný Safar Timura," řekla žena. Od hlavy až k patě si ho prohlížela a zdálo se, že se jí líbí. „Musím říci, že v žádném případě nejsem zklamaná."

„Kdo jsi, spanilá paní?" zeptal se Safar. „Prosím, dopřej mi znát tvé jméno."

Zasmála se a zavrtěla hlavou. „To nemohu," odpověděla škádlivě, „protože kdybys ho znal, nemohla bych ti nic odepřít."

Safarovi vyschlo v krku a ústa se mu proměnila ve vyprahlou poušť.

Žena pohodila hlavou a kadeře jí zavlály ve větru. „Ach, ale s tím bych si asi neměla lámat hlavu. Kdybych byla alespoň trochu pohledná, pak by to možná mělo smysl. Takhle se obávám-" Štíhlou rukou si přejela od hlavy k patě, aby ukázala na celou svoji půvabnou postavu. „- že jsem pro někoho jako ty příliš obyčejná."

„Kdo řekl, že jsi obyčejná?" zeptal se Safar. „Pověz mi to a přísahám, že ten velký lhář brzy přijde o jazyk, za to, že tě urazil."

Znovu se melodicky zasmála. „To jen mé sestřičky, Safare Timuro. Musím přiznat, že by se mi moc ulevilo, kdyby neměly jazyk. Jsou to neuvěřitelně hloupé klevetnice, ale myslím, že mamince by se to nelíbilo, takže musím odmítnout tvou laskavou nabídku, že je zbavíš nástroje, kterým mě neustále mučí."

„To já jsem ten, kdo je mučen, spanilá paní," namítl Safar. „Skutečnost, že jsem žil v nevědomosti o někom jako jsi ty, mě přivádí k hlubokému zoufalství. Jestli však nedokážeš najít v srdci dostatek síly, abys mi prozradila jméno, alespoň mi řekni, co tady děláš. Ztratila ses snad? Mohu ti nějak pomoci?"

Plné rty se pobaveně pohnuly. „Jestli jsem se ztratila? Myslím, že ne. Přízračná jezdkyně se nikdy neztratí." Slabě se zasmála. „Jedna má sestra se někde na měsíc nebo dva zamotala, ale to bylo proto, že se zdržela s nějakým krásným mládencem a zapomněla na svoji povinnost. Otec ji za to potrestal - podle mého příliš mírně."

Safar vyvalil oči. Přízračná jezdkyně? O něčem takovém nikdy neslyšel.

„A co se týče toho pomáhání," pokračovala, „mou povinností je pomáhat *tobě,* Safare. Otec mě vyslal, abych tě varovala před smrtelným nebezpečím."

To naopak pobavilo Safara. „Před nebezpečím? To je mi novina," prohodil suše. „Co by, probohy, mohlo představovat větší nebezpečí než Iraj Protarus?"

Žena se zamračila. „Protarus? To jméno neznám." Vtom jí však svitlo. „A, ty myslíš toho podivína, co tě pronásleduje."

„Přesně tak!"

„Nemohu říci, jestli proti tomu Protarusovi obstojíš. Je to vlkodlak spřáhnutý s dalšími vlkodlaky, takže není možné předpovědět, co z toho vzejde."

„Potom mi nezbývá než zopakovat svoji otázku, spanilá paní. Co může být horšího než Iraj Protarus?"

„Setkáš se s tím v Kaluzu," odvětila. „Tam se ocitneš tváří v tvář stejnému nebezpečí, jaké představuje ten vlkodlak i se všemi svými vojsky."

Safarovi se rozbušilo srdce. „Ale já tam musím!" namítl příkře. „Lord Asper mi to nařídil!" Intuitivně věděl, že dívka ví, kdo je Asper.

„Samozřejmě, že musíš!" prohlásila žena. „Jinak bys nikdy nedorazil do Syrapisu."

„Jaký má tedy tvé varování smysl? Já přece vím, že Kaluz je nebezpečný."

„Je mnohem nebezpečnější, než si myslíš, Safare Timuro. Radím ti, abys zdvojnásobil veškerá opatření!"

„Slibuji, že to udělám," přitakal.

„A ještě jedna věc. Otec mi nařídil, abych ti vzkázala, že to, co hledáš k přemožení svého nepřítele - předpokládám, že toho Protaruse - se nachází ve velkém chrámu v Kaluzu."

„Myslíš tím zjevení?" zeptal se Safar. „Hadinské zjevení? Něco o něm vím, ale-"

Zvednutím ruky jej zastavila. „Víc nemohu říci. Jeď do Kaluzu, jak jsi ostatně plánoval. Vykonej tam, co vykonat chceš. Ale pamatuj, Safare Timuro, v Kaluzu není vše takové, jak se jeví. Pravdu hledej pod závojem lží."

Dívka i klisna se náhle začaly vytrácet. „Musím už jít," dodala.

„Počkej!" vykřikl Safar.

Potřásla hlavou. Byla čím dál bledější, až vypadala jako přízrak. Zamávala mu.

„Sbohem, Safare Timuro." Klisna se rozběhla po útesu.

Dívka i její kůň už byli průhlední. Na okraji se klisna odrazila a vyskočila vysoko do vzduchu.

„Vlastně na shledanou!" zvolala dívka.

„Ale kde na shledanou?" volal za ní Safar. „Kde?"

Zmizela, ale odpověď za ní zůstala viset ve vzduchu. „V Syrapisu!"

Safar se úlekem probudil. Leiria naproti němu spala. Pohlédl do ohně a byl překvapen, když zjistil, že je úplně stejný, jako když usínal. Vize mu připadala tak dlouhá, ačkoliv uběhlo jen několik vteřin.

Tiše vstal a šel k místu, kde byl uvázaný Kyšmet. Jak se přibližoval, hřebec nastražil uši, ale stál klidně.

Safar opřel hlavu o koně a pohladil ho po citlivém nose. „Byl jsi tam?" zašeptal. „Viděl jsi to?"

Kyšmet zafuněl, zadupal kopyty a švihal ocasem sem a tam.

„Děje se něco, Safare?" ozvala se Leiria.

„Ne, Leirio," uklidnil ji. „Nic se neděje. Spi dál."

Něžně pohladil Kyšmeta. „V Syrapisu," zašeptal. „V Syrapisu."

Palimak se nudil. Den za dnem se trmácel se skupinkou vozů, které tvořily karavanu Timurovy rodiny a kromě drobných lumpáren neměl nic na práci. Scenérie kolem cesty ubíhaly velmi pomalu a tak málo se obměňovaly, že i maličkosti se stávaly velkou zábavou. Hlodavec, co přeběhl přes cestu, vůl, který zdvihl ocas, aby se vykálel a ptáci, kteří se váleli v prachu, byly nejvzrušivějšími zážitky toho dne.

Pro starší děti to nebylo tak hrozné. Pobíhaly kolem vozů, hrály si nebo se prohánělly po polích a podnikaly průzkumy. Někdy zmizely na celý den a k hlavní karavaně se vrátily až za soumraku. Ach, jak rád by si s nimi hrál. Tak například jedna jeho sestřenice nedávno dokonce viděla medvědici s mláďaty. No, nebylo by to skvělé, ochočit si medvídě nebo si s ním alespoň pohrát. Nejvíc jej na tom urážělo, že to byla právě ona - holka. Život je velmi nespravedlivý.

Na cestě bylo málo soukromí, takže si nemohl hrát s Gandarou a Gandarím tak často, jak by si přál. Služebníci neměli rádi, když bylo kolem moc lidí, a když je přivolal, byli mrzutí.

Pořád se dostával do malérů, zvláště když si hrál s magií. Nikomu nechtěl ubližovat, ale občas se mu něco trochu vymklo. Vždycky dostal vyhubováno, jako kdyby to udělal schválně.

Teď právě trucoval po incidentu, ke kterému došlo dnes ráno. Když babička uhasila oheň ve voze, jasně jí vysvětlil, že se jí pouze snažil pomoci, ale ona vůbec neposlouchala - nikdo ho neposlouchal! - a dostal vyhubováno jako ještě nikdy předtím a za trest byl vykázán do zasmrádlého vozu se zásobami.

„Je mi to líto, babičko," říkal co nejkajícněji. Bohužel se nedala tak snadno uklidnit.

„Je mi to líto, je mi to líto," opakovala posměšně. „Až mě svými lumpárnami dostaneš do hrobu, pak poznáš, co je to opravdová *lítost!"*

Palimak píchl prstem do vlhkého pytle s moukou. Nechápal, proč se babička tak zlobí. Vždyť to ani nebyl velký oheň. Mohl ho snadno uhasit sám - tedy, kdyby si dokázal vzpomenout na zaklínadlo k hašení ohňů.

Nemohl pochopit, co se to s jeho experimentem stalo. Celý nápad vzešel z toho, že si babička a tetičky stěžovaly na tmu ve vozech. Bylo stále co zašívat a ony hudrovaly, že z toho šití ve tmě brzy oslepnou. Z důvodů nebezpečí požáru na kodrcavé cestě nebylo povoleno používat olejové lampy, když byl vůz v pohybu.

Palimak se tím problémem začal vážně zaobírat. Bez rozmýšlení to vzal od konce. Co je kýžený výsledek? To bylo snadné: potřebuje světlo bez ohně. Usoudil, že existují dvě cesty jak toho dosáhnout. Prvním je oddělit světlo od ohně a oheň zahodit. Potom by mohl nalít světlo do sklenic se zátkami, aby světlo nemohlo uniknout. Ano, sklenice budou nejlepší, ujišťoval se. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu jej napadlo, že by světlo mohlo být velmi vzpurné a pokusit se o útěk.

Druhá metoda znamenala světlo nějakým způsobem polapit. Mohl by ho chytit do nějaké sítě nebo do něčeho jiného, když uniká ze zdroje - ze slunce nebo z táborového ohně. To by mohl ukládat do velkých kádí s kohoutky, jako mají sudy na víno. Potom, kdyby kdokoliv potřeboval světlo, by stačilo otočit kohoutkem a naplnit džbánek.

Představoval si babičku a tetičky se sklenicemi světla všude kolem, jak bez nejmenších obtíží šijí a pějí na něj chválu: je to moc chytrý a hodný chlapec. Tato představa jej nesmírně uspokojovala.

Rychle zavrhl myšlenku chytání a skladování světla. Hlavní problém se světlem byl, že je tekutější než voda a mnohem řidší, takže by na velmi malé množství potřeboval opravdu *veliké* sudy, možná

dokonce větší než dům - což byla největší věc, kterou si dokázal představit. Toto malé množství by navíc nevydrželo příliš dlouho, takže to byl vlastně hloupý nápad. Dobře, tedy, řekl si a rozhodl se, že zkusí oddělit světlo od ohně a uvidí, co se bude dít.

Tento úkon byl nakonec překvapivě snadný. Ano, jistě, pomohli mu Gandara s Gandarím, ale byl to jeho nápad a většinu práce vykonal sám. Jednou v noci, když všichni usnuli, naplnil misku olejem, zapálil ji svíčkou a přivolal své malé služebníky. Po několika nepovedených pokusech způsobených obvyklými hádkami těch dvou, se kouzlo podařilo.

„Pojď ven, světýlko," broukal. „Pojď si hrát s Palimakem. Bude se ti to líbit, mám pro tebe spoustu laskomin a nebudeš muset pořád čuchat ten smradlavý olej. Pojď ven, světýlko. Pojď si hrát s Palimakem."

Natáhl před sebe ručičky, přejel jimi nad ohněm a k vlastnímu údivu měl zničehonic plné dlaně světla, které se vylévalo na podlahu stanu, dělalo malé zářivé loužičky a kapičky. Potom světlo začalo mizet. Chceš utéci, co? pomyslel si Palimak a přikryl největší loužičku sklenicí. Světlo uvnitř sklenice nejprve jen mírně žhnulo, ale najednou se rozzářilo.

Palimak nadšeně zatleskal. Dokázal to! On to dokázal! Pohlédl na misku s olejem. Nevycházelo z ní žádné světlo, ale cítil hořící olej a vnímal teplo ohně, když k ní přiblížil ruku.

Té noci spal Palimak spánkem spravedlivých - spánkem malého chytrého chlapce, hodného chlapce, který babičku i tetičky zachránil od slepoty. Usmíval se pro sebe, když se sklenicí světla v náručí snil o tom, jak ho objímají a pějí na něj všemožnou chválu.

Když se probudil, světlo bylo pryč. Palimak se zděsil a usilovně přemýšlel, co se asi stalo. Sklenice byla neprodyšně uzavřena. Kouzlo, které použil, aby byla sklenice světlotěsná, bylo stále silné. Pohlédl na misku a zjistil, že je prázdná a neviditelný oheň vyhaslý.

Palimak se zamračil. Bylo zřejmé, že ačkoliv oddělil světlo od ohně, nějaká spojitost mezi nimi přece jen zůstala. Když oheň spálil všechen olej, světlo ve sklenici zhaslo. To nebylo k ničemu, protože starý problém přetrvával. Do vozu v pohybu nesmí přijít žádný oheň. Ale počkat! Nikdo neřekl, že nesmí být *vně* vozu.

Palimak toho večera pracoval dlouho do noci, aby nalezl řešení. Následujícího rána - vlastně dnešního rána, tohoto nejnudnějšího rána s tou myší, hloupými voly a špinavými ptáky - provedl první a také poslední zkoušku. Mosazná lampa byla zavěšena pod nevyužitým vozem. Oheň byl zapálen, malý, aby ho nikdo neviděl, a světlo přeneseno do sklenice. Schoval si ji pod kabátek, dokud karavana nevyrazila, a on se ve voze ocitl sám. Potom ji vyndal a krásně zářila, i když by stačila nanejvýš pro jednu šičku. No co? To není žádný problém! Každé z nich by mohl udělat jednu, kdyby pod vůz zavěsil stejné množství hořáků. Když by světlo začalo uhasínat, musel by jen vyskočit z vozu, nalít další palivo do hořáků a světlo by opět zesílilo. Palimak se rozhodl, že by ze začátku vyskakoval a doplňoval palivo sám. Později by to mohl dělat někdo jiný. Třeba ta sestřenka, která si myslí, jak je chytrá, když viděla medvědici s medvíďaty. To přece zvládne každý!

Bylo by to perfektně fungovalo, pomyslel si Palimak, kdyby vozka nenajel na ten hrbol a podvozek nezačal hořet. Palimak se pokoušel rozpomenout na zaklínadlo, kterým by oheň uhasil, když se z vozu přihnala babička a udusala požár koštětem. Následoval okamžitý trest.

Ve vyhnanství v temnotě vozu se zásobami si Palimak zhluboka a od srdce povzdychl. To je nespravedlivé. Čím déle o tom přemýšlel, tím smutnější byl a zdálo se mu, že se rozpláče, ale uvědomil si, že je na to asi příliš starý, a kdyby ho někdo viděl, nikdy by nesměl běhat po poli a hrát si s ostatními dětmi.

Po tváři mu stékala slza a další se chtěly vyřinout na svět, když se rozhrnula zadní plachta a do vozu skočil jeho dědeček.

„Jestli nemáš moc práce, chlapče, potřeboval bych s něčím pomoct."

Palimak slzu rychle otřel a uklidnil se. „Žádnou práci nemám. Co mám udělat, dědečku?"

„Musím jít převzít vedoucí vůz," vysvětloval Khadži. „Zapřáhli jsme do něj nového vola a on je tak bujný, že ho musím hlídat. Nemůžu sledovat cestu a zároveň dávat pozor na něj. Alespoň ne příliš dobře. Napadlo mě, že by mi pomohl nějaký pár bystrých očí."

„Já mám moc dobré oči, dědečku," vyhrkl Palimak, vypoulil oči a koulel jimi ze strany na stranu. „Vidíš?"

„Přesně takového pomocníka potřebuji," souhlasil dědeček. Několik minut nato seděl Palimak uvelebený na bryčce vozu v čele a nespouštěl oči z nezbedného vola.

„Teď se mi pojede mnohem líp," pochvaloval si dědeček a práskal bičem, aby se spřežení dalo do pohybu. „Člověk nikdy neví, co si takový zelenáč vezme do hlavy."

„Ale vždyť je bílý, dědečku," řekl Palimak a ukázal prstem na mladého vola. „Proč pořád říkáš, že je zelený?"

Khadži potlačil úsměv a dělal, jako že si prohlíží vola, který byl bílý jako sníh. „Hmmm. Teď, když jsi mě na to upozornil, vidím, že je opravdu bílý. Asi jsem se na něj díval, když bylo málo světla. Děkuju, že jsi mě opravil, chlapče. Třeba bych si toho vůbec nevšiml."

Palimak byl zklamaný. „Takže už mě tady nepotřebuješ, když je bílý? Ty jsi říkal, že zlobí jen ti zelenáči."

„O, bělouši jsou ještě horší," ujistil ho Khadži. „Mnohem horší než zelenáči. Zelenáče mi dávejte třeba denně, ale bohové mě chraňte před bělouši." Šťouchl do Palimaka. „Teď když víme, že je to bělouš, musíš ho sledovat o to pozorněji."

Palimak na vola upíral zraky ještě intenzivněji, až mu z toho začaly žhnout oči. „Klidně si na chvíli odpočiň, chlapče," uklidňoval ho Khadži, když zpozoroval, že chlapec divoce mrká. „Myslím, že si dá na nějaký čas pozor, když ví, že jsi tady."

Chlapec se uvolnil a opřel se o dědečka, spokojen, že může být s ním. Dlouho bylo ticho. Nejprve to bylo příjemné, ale pak se ticho prodlužovalo a dávalo průchod znepokojivým myšlenkám jako například ta nepříjemnost s vozem, který zapálil. Khadži se zavrtěl a Palimak si s hrůzou uvědomil, že o tom chce dědeček začít mluvit. Svět byl tak krásný a klidný, ale teď se to pokazí a on dostane znovu vyhubováno a možná bude i potrestán. U dospělých jeden nikdy neví. Jsou jako, jako... ti bílí voli, o kterých dědeček říkal, že jsou horší, než zelení - nikdy nevíte, co udělají.

Podle toho, jak se dědeček zatvářil a otočil se, aby si odplivl, Palimak věděl, že se na to chystá.

„Nevím jak ty," spustil dědeček, „ale od chvíle, kdy jsme vjeli na hlavní cestu, se koušu nudou."

Palimak překvapeně otevřel pusu. „Já taky!"

„Nijak tím nechci rozzlobit bohy, protože už takhle máme dost starostí," pokračoval dědeček, „ale když jsme utíkali a schovávali se v lesích, aspoň to bylo zajímavé. Samozřejmě, že nás Iraj mohl dopadnout, ale o to víc to bylo vzrušující. Pořád jsme byli zaměstnáni vymýšlením nových lstí a hádali jsme, co asi Iraj udělá." S úsměvem pohlédl na Palimaka. „Je to tak?"

„Ano!" přikývl důrazně Palimak.

„Takže teď jsme na hlavní cestě a prý postupujeme neuvěřitelně rychle. Třicet mil za den!" Zafuněl. „Mně to ale vždycky večer připadá, jako by jich bylo tisíc."

Zavrtěl hlavou. „Není co dělat a je na to celý den," posteskl si. „Někdy se to dá jen těžko vydržet, to ti povím. Moc těžko."

Další vzdech, tentokrát však delší. „Vlastně, právě takový pocit dnes mám. Že už se to nedá vydržet."

Odmlčel se, jako kdyby se nad něčím zamyslel a řekl: „Na, vezmi to prosím tě na chvíli za mě." A předal Palimakovi otěže.

Chlapec se celý ohromený narovnal a zkusil jimi prásknout. Povedla se mu však jen pomalá vlnka, která odumřela, dříve než dorazila k prvnímu páru volů. Dědeček však souhlasně přikývl.

„Správně. Tak se to dělá. Pěkně jemně. Moudrý vozka ví, že nesmí zvířata poplašit."

Chlapce pochvala povzbudila a napřímil se ještě víc. Khadži sáhl do kapsy a vytáhl malý kousek vlhké hlíny, zabalené do olejového plátna.

„A tohle dělám, když se chci uchránit před smrtí nudou," vysvětlil dědeček a hnětl hlínu v prstech.

Palimak na něj vyjeveně zíral, jak modeluje jednu figurku za druhou - kozu, medvěda, vola a dokonce i velblouda s tak dlouhým krkem a přihlouplým výrazem, že chlapec vyprskl smíchy.

„Můžu to zkusit?" zeptal se.

Vídal Khadžiho a někdy dokonce i tatínka, jak dělají hrnce, džbány a talíře. Všechno to jsou užitečné věci, ale pro Palimaka jsou především nudné. Nikdy ho nenapadlo, že je z hlíny možné vyrábět i takové zajímavé figurky.

„Proč ne?" vytáhl Khadži z kapsy další balíček z olejového plátna. „Tohle jsem si schovával na něco zvláštního," vysvětloval. „Nemůžu na nic přijít, ale tebe třeba něco napadne."

Vyměnil otěže za balíček a koutkem oka pozoroval Palimaka, jak ho otevírá. Chlapcovy oči zazářily, když uviděl, že má hlína neobvyklou barvu. Namísto nudné šedé byla zářivě zelená a tak tmavá, že z určitého úhlu vypadala jako černá.

„Ta je krásná," vydechl chlapec. Vzhlédl ke Khadžimu. „Mohu z ní udělat, co chci?" zeptal se. „Cokoliv?"

„Samozřejmě že můžeš," ujistil ho dědeček. „Je tvoje."

Palimak se dlouho zamyšleně díval na hlínu. Po chvíli se usmál. „Už to mám!" S chutí ji začal

mačkat a tvarovat.

„Co to bude, až to bude?" zeptal se Khadži.

„To ti nemůžu prozradit," odpověděl chlapec s lišáckým úsměvem. „Ale napovím ti. Bude to překvapení pro někoho, koho znáš."

„Velikánské překvapení!"

16

Palimakova pomsta

Kalasariz se opatrně pohyboval nočním lesem a mezi sebou a pronásledovanými udržoval uvážlivou vzdálenost. Napnul vlkodlačí smysly do maxima a ucítil sirný čarodějný zápach na keřích podél úzké pěšiny. Byl tak silný, že málem přebil královu stopu - směsici čerstvé krve a starých hrobů, která prozrazovala každého vlkodlaka.

Na obrovském poli za ním spala celá armáda. Až na několik klíčových stráží - všechny samozřejmě v Kalasarizových službách - nikdo nevěděl, že král dnes v noci opustil tábor.

Zvědmistr supěl, když lesem pronásledoval krále a starou Šísan. Kalasariz nenáviděl jakékoliv záhady, jejichž původcem nebyl on sám. A králův noční výlet jednoznačně spadal do této kategorie.

Ani tak ho nezajímalo, co měli y úmyslu, jako spíš proč ho vynechali. Od samého počátku Šísan jasně přikázal, aby mu ohlásila každé slovo a krok, který v její přítomnosti král podnikne. To byl hlavní důvod, proč čarodějnici Protarusovi představil. Mnohem více než dopadení Safara Timury jej zajímaly královy nejniternější myšlenky.

Ukázalo se však, že čarodějnice je mazanější, než si myslel, a pomalu nad ní ztrácel nadvládu. Hlášení staré Šísan byla stále povrchnější a hlavně bezcenná. Nemohl sice říci, že by mu výslovně lhala - kromě toho, že zamlčovala některé skutečnosti - ale měl podezření, že brzy začne. A potom se jí bude muset velmi složitě a neméně nebezpečně zbavit.

Kalasariz se nečekaně ocitl na okraji lesa a málem se prozradil, když vkročil na otevřené prostranství osvětlené Démonským měsícem. Rychle zase zalezl a našel si úkryt. Nějakou chvíli se ani nepohnul, dokud si nebyl jist, že si ho žádný z nich nevšimly Jemně rozhrnul větve a podíval se ven.

Král se starou Šísan kráčeli po úzkém pruhu holé země, který podle všeho končil na útesu. Les byl tichý, takže zvědmistr slyšel šustění čarodějčiných šatů a vrzání Protarusovy bojové výstroje. Zastavili se na okraji útesu. Čarodějnice ukázala někam na zem.

„A tady je další magická stopa," zaslechl. „Myslím že ženská."

„Čarodějka?" zeptal se Protarus.

„Ne, tohle nebyla čarodějka. Něco jiného. Ale nějak nemůžu vypátrat co."

Otočila se a ukázala směrem k lesu, kde se skrýval Kalasariz. Vylekalo ho to natolik, že se málem dal na útěk, ale potom řekla: „Oba přijeli odtamtud. Lord Timura na tom koni, co Vašemu Veličenstvu působí záchvaty závisti. Žena na klisně - ani ta nebyla obyčejná. Všude je tu cítit zvířecí magie."

„Ano, ano," přitakal Protarus a dychtivě nasál vzduch. „Cítím to i já!"

Čarodějnice se uchichtla. „Brzy starou Šísan ani nebudete potřebovat, abyste vyčmuchal nekalost. Co si pak tahle nebohá bába počne?"

„Každopádně nebude chudá, když jí házím do klína měšce zlata," poznamenal Protarus.

„Zlato není všechno, Veličenstvo," odpověděla čarodějnice. „Alespoň se to povídá. Zapomíná se však zdůraznit, co přesně mu chybí: zlato nikoho nevyléčí."

Kalasariz si v duchu slíbil, že musí zjistit, kam ta babizna schovává zlato, o kterém je řeč. Kdyby jí pokladničku sebral, byla by na něm mnohem závislejší.

„Takže přijeli z toho lesa a pokračovali až sem ke srázu, kde se zastavili a chvíli si povídali. Lord Timura odkvačil tam tím směrem." Ukázala k nejvzdálenějšímu okraji lesa.

„A co ta žena?" připomněl zvědavě Protarus.

„To nevim," odpověděla čarodějnice. „Od tý chvíle už tu neni ani stopa. Vypadá to, jako kdyby s tou klisnou skočila dolů ze skály, nebo co. V žádným případě ale neodjela s lordem Timurou."

„To je *všechno?"* zeptal se Protarus netrpělivě. „Když jsi dnes naléhala, abych šel s tebou v noci ven, tvrdila jsi, že jsi učinila velký objev. Kde má být? Vidím jen Safarovu stopu, po které celou dobu jdeme, takže to určitě není žádný .velký objev'. Potkal nějakou ženu! No a co? Předpokládám, že to byla jen romantická epizodka. Leiria ho už pravděpodobně omrzela a chtěl něco nového. Znovu se ptám, no a co? A k otázce zmizení té ženy, jestliže mě nezajímá jako taková, proč by mě mělo

zajímat, jak zmizela?"

„Teď jste na to uhodil, Veličenstvo," odpověděla čarodějnice. „Romantická epizodka! Ano, přesně tak. Přesně to měl lord Timura v úmyslu." Hrozivě se zachechtala. „A to hned v několika směrech, jak vaše stará bába hádá."

Rozpřáhla ruce. „Vzduch je prosycenej neřestí, to je jednou jistý. Vzpínající se hřebec a povolná klisna. Smyslný mladý muž a rozvášněná děva. Na světě není nic přirozenějšího. Stačí jen přidat magii: muž je čaroděj, žena dost možná čarodějka. Pořádně to zamíchejte a přidejte do toho hřebce a klisnu, oba také kouzelné, a máme z toho lahodný vývar, Vaše Veličenstvo."

„Přibližujeme se k Timurovi, Veličenstvo. Šísan hádá, že ho za tejden doženeme. Musíte bejt s prominutim připravenej, až ta chvíle přídě."

„A na co se mám připravovat?" otázal se Protarus zdvořile. *Já* mám armádu. On má jen pár stovek sedláků."

„Ale i tak už vám vyklouznul, nemám pravdu, Veličenstvo?" připomněla čarodějnice. „Takže se mu to může podařit znovu. Mnohem důležitější je, jak se bude bránit?

Na jeho vojáky zapomeňte, ať jsou dobrý nebo špatný. To je fuk. Zapomeňte i na svou armádu. My tady mluvíme o čarodějovi. O nejmocnějším čarodějovi v celým Esmíru. A říkají to i některý démoni.

Nu, dyť se povídá, že to byl právě čaroděj Timura, kterej zbořil Zanzair, Veličenstvo. A to ste měl větší a silnější armádu. Navíc jste ani nebyl vlkodlak, nebo byl Veličenstvo? Tak moc vám ublížil, nemam pravdu? Jo, ublížil vám víc než dost, tenhleten čaroděj Timura, a když nebudete vopatrnej, dostane vás znovu!"

„Jestli tomu dobře rozumím, tak máš nějaké řešení," přerušil ji Protarus.

„Jistěže, Veličenstvo," zvedla k němu nevidomé oči. „Můžu vám dát sílu, abyste ho přemoh, až se s nim potkáte. Můžeme tu udělat takový kouzlo, že to bude provždy stačit."

„Tak to kouzlo proveď, ženská," přikázal Protarus. „A pospěš si!"

„Přesně to sem potřebovala slyšet, Veličenstvo," zaskřehotala stařena. „Musel jste mi to nejdřív přikázat!"

S těmito slovy zvedla ruce a točila se dokola jako pomalu rotující káča. Kalasariz v úkrytu zafuněl odporem, když zahlédl, jak se jí nadzvedla otrhaná sukně a odhalila kostnatá kolena. Točila se stále rychleji a rychleji a Kalasariz i Protarus nechápavě pozorovali, jak se proměnila v rozmazanou šmouhu. Záhy se šmouha rozzářila a do tmy z ní odlétaly jiskry.

Kalasariz zůstal stát s ústy dokořán. Namísto ošklivé babizny před Protarusem stála nádherná žena. Měla krásnou postavu i obličej, dlouhé zlaté vlasy a černé pavučinkové šaty, které odhalovaly celou její krásu.

Zvědmistr zaslechl chlípné zavytí a myslel si, že uniklo jemu, ale potom si uvědomil, že to byl Protarus.

Čarodějnice se zasmála, ale namísto hrubého skřehotání to znělo jako cinkání zvonků. „Pojď ke mně, drahoušku," vyzývala ho sametovým hláskem. „A uděláme spolu takové kouzlo!"

Rozevřela náruč a Protarus znovu zavyl a rozběhl se k ní, aby si ji vzal.

Kalasariz se odplazil. Předtím byl pouze rozzlobený a ustaraný. Nyní byl doslova vyděšený. Rychle musí něco vymyslet, než se čarodějnice zmocní krále docela. Nejvíce jej děsila představa, že už je možná pozdě.

Kdyby byl zvědmistr posečkal, měl by mnohem pádnější důvod, proč se čarodějnice bát.

Když Iraje divoce připravila o všechnu sílu, byla ještě krásnější. Přivinula se k němu a šeptala mu do ucha jedovatá slova.

„Jsi pro mě velkou záhadou. Jsi tak silný, tak moudrý a přesto se necháš vodit za nos takovými blázny."

Iraj se ošil. „Jestli myslíš mé čarodějné bratry, nemám jinou možnost."

Čarodějnice se k Irajovi přitulila ještě blíž, a pevně se k němu přitiskla svůdným tělem. „To ti řekli?" zeptala se. „Řekli ti, že jakmile je jednou Zakletí čtyř provedeno, jsi s nimi navždy spojen?"

Iraj vzdychl. „Ano, navždy!"

„Mohu ti ukázat jak se jich zbavit. Mohu tě naučit jak ty řetězy roztrhnout."

Přestože po ní bolestivě toužil, začal k ní být podezřívavý. „Proč bys to dělala? Co chceš na oplátku?"

„Chci se pouze stát tvou královnou, Iraji Protarusi," odpověděla čarodějnice. „Na muže, jako jsi ty, jsem čekala celý život. Jsem mocná - mocnější než jakákoliv čarodějka v celém Esmíru - ale chci víc.

Dobře rozumíš tomu, co tím *víc* myslím, nemám pravdu?"

„Ano," špitl Iraj. „Ano!"

„Spolu," řekla, „spolu můžeme mít všechno! Spolu budeme konečně spokojeni. Nejdříve tě ale musím vysvobodit ze Zakletí čtyř."

Iraj se k ní obrátil s očima rudýma nadějí. „Jak?" zeptal se. „Ukaž mi to!"

„Nejprve musíme chytit Safara Timuru," odvětila čarodějka. „Bylo by dobré dostat i to dítě, ale není to naprosto nezbytné."

„Nauč mě to hned!" přikázal Iraj. „Nechci čekat!"

Čarodějka se usmála. „Jsi tak netrpělivý. Jako ten hřebec, co chtěl tu klisnu."

Pokusil se ji znovu obejmout, ale ona unikla jeho objetí se slovy: „Nejdřív přísahej, že mě uděláš královnou."

„Přísahám," zachroptěl Iraj. Když to vyslovil, ucítil, jak mu tělem projelo zvláštní zabrnění, a věděl, že byl právě uzavřen čarodějný pakt. Toto byl slib, který bude muset dodržet.

Šísan se usmála s vítězně planoucíma očima. „Až nastane chvíle, kdy se střetneš s lordem Timurou, musíš zařídit, aby tvoji čarodějní bratři byli na blízku. Zaklínadlo nejen že tě osvobodí, ale všechny je zabije i s Timurou. Rozumíš?"

Vzrušením bez sebe z naděje, že všichni jeho nepřátelé budou zabiti jednou ranou, Iraj dychtivě kývl na souhlas.

„Pokračuj," pobídl ji. „Co dál?"

Rozesmátá čarodějka Iraje přitáhla zpět do své náruče a pomilovali se ještě divočeji než předtím. Když skončili, omyla jej chladnou vodou z lesního potoka. Když se Iraj opět proměnil v člověka - byl příliš vysílený láskou, aby potlačil svoji vlkodlačí podobu - předala mu své kouzlo.

Byl překvapen jeho jednoduchostí.

Leiria pozorovala světelnou šmouhu na obzoru, která se přibližovala. Šmouha se rozšiřovala a prodlužovala; jako bouře, která se pomalu plazí po zemi.

„O tom není pochyb," sdělila Safarovi. „Je to Iraj. Tímhle tempem nás do týdne má."

Seděli spolu na kopci nad pádící řekou, přes kterou se klenul pevný most. Byl dost široký, aby jím prošly dva velké nákladní vozy, a ještě jim zbývalo místo.

„Postupuje rychleji, než jsem čekal," poznamenal Safar. „Myslel jsem si, že s takovou armádou bude rád, když s námi udrží tempo."

„To je tím, že pochodují celou noc," vysvětlila Leiria. „Už jednou jsem se účastnila tažení, kdy Iraj tento trik použil. Vyrazili jsme za soumraku a pochodovali až do poledne, kdy jsme se zastavili k odpočinku. Nepřítel byl zděšený, když jsme mu zaklepali na dveře o čtrnáct dní dříve, než nás očekával."

„Proč jsi mi o tom neřekla dřív?" zeptal se Safar trochu zoufale.

„Měl jsi dost jiných starostí. Stejně bychom s tím nic nemohli dělat. Jdeme tak rychle, jak jen dokážeme. Ani ty nejděsivější historky by nás nepostrčily vpřed."

Safar si vzdychl. „Asi máš pravdu." Spočinul zrakem na obzoru. „Jak dlouho můžou vydržet, než se vyčerpají?"

Leiria pokrčila rameny, potom ukázala na světlo v dáli. Bylo tak jasné, že zastiňovalo spodní část oblohy. „V tomto případě mu nic takového nehrozí."

„Pojďme mu alespoň zajistit pořádný odpočinek," Safar ukázal na most. „Zbořme ho a Irajovi stavitelé budou potřebovat nejméně týden, aby řeku přemostili. Podle téhle mapy tu na míle daleko není jiná možnost jak řeku překonat."

„Jen doufám, velký čaroději," utahovala si z něj Leiria, „že máš v zásobě nějaké kouzlo, které to dokáže."

Safar se zasmál. „Samozřejmě. Říkám mu oheň. Možná jsi o něm už slyšela. Nejefektivnější je na dřevěných mostech."

„Bože, v takovém rozmaru jsem tě už dlouho neviděla," divila se Leiria. „Kdybych nevěděla, že to není pravda, myslela bych si, že je v tom nějaká ženská."

Když neodpovídal, Leiria na něj přísně pohlédla a přistihla ho, jak se začervenal. Něco nesrozumitelného zamumlal, vyskočil na Kyšmeta a rozjel se z kopce k mostu.

Leiria cválala za ním a přemítala. Narazila snad na nějaké tajemství? Vždyť to ale nedává smysl. Kde by v pustině potkal ženu?

Gandara s Gandarím seděli na soudku s medem. Olizovali si prsty a pozorovali Palimaka, jak se naparuje se svým mistrovským dílem.

„Vypadá to jako pes," řekl Gandara. „Tedy, když si k tomu domyslíš uši."

„To není žádný pes," ohradil se dotčeně Palimak. „A nemá uši, protože jsem ještě žádné neudělal."

Přesto však na kusu hlíny vyrobil malé špičaté výstupky.

„Á, *už* to vidím," vložil se do hovoru Gandarí. „Ty děláš nějaké zvířátko, nebo co. Ano, teď když se na to dívám, vidím čtyři nohy, ocas, krk a tohle asi bude hlava, že ano?"

„S ušima," připomněl Palimak a ukázal mu svůj výtvor.

„Ty uši byly můj nápad," pištěl Gandara. „Co by to bylo za psa bez uší."

„Psy nemám rád," přisadil si Gandarí. „Jsou to špinavá stvoření. Pořád jen očichávají náš malý domeček."

„Vzpomínáš, jak se na nás jednou ten pes vyčůral?" zeptal se Gandara.

Gandarí se oklepal. „Jako kdyby to bylo včera a ne před šesti sty lety."

„To už je sedm set let."

„Šest," trval na svém Gandarí. „Pamatuji si to, protože náš pán byl-"

„Už jsem vám jednou řekl, že to není pes," okřikl je Palimak a zvedl předmět nad hlavu. „Je to kůň! Vidíte?" Oba služebníci se na předmět dívali a drbali se na hlavě. Nakonec promluvil Gandarí. „Už chápu, proč jsi nás požádal o pomoc. Nerad to říkám, mladý pane, ale tvé sochařské umění potřebuje trochu dopilovat."

„Mně to pořád připadá jako pes," popichoval dále Gandara. „Velkej, černej pes."

„Možná spíš zelený než černý," doplnil ho Gandarí.

„Dobrá, tak je to zelenočernej pes," odsekl Gandara. „Ale i tak je to pes."

„Mně je jedno, co v tom vidíte," nedal se Palimak. „Když jsem to dělal, myslel jsem na ‚koně', takže je to kůň. Dokonce jsem tam zasadil žíně z Kyšmetova ocasu."

Vzal ostrou větvičku a píchl do hlíny, aby udělal oči. Prohlédl si, co vytvořil, a spokojeně kývl. „Stačí jen, abych se mu podepsal na břicho," dodal, obrátil hlínu a vyškrábal větvičkou písmena.

Palimak „koně" položil na postel ve voze. „A teď ho můžeme udělat hezkého. Udělejte ho tak krásného, aby ho při prvním pohledu musel vzít do ruky! Potom ho otočí-" Palimak předvedl otočení hliněné sošky, aby bylo vidět břicho s nápisem. „- A až uvidí moje jméno, přečte ho nahlas."

„A to bude to překvapení?" zeptal se Gandara.

„Uhádls!" pochválil ho Palimak. „To bude to překvapení."

Kalasariz sledoval stavitele, jak zvedají poslední trám a začínají ho přibíjet. Za necelou hodinu má být most dokončen a armáda bude moci pochodovat dál.

Jak si tak prohlížel hrubou, ale pevnou stavbu, která se klenula přes řeku, ač nerad, musel krále obdivovat.

Ještě před nedávnem, když se královi zvědové vrátili se zprávou, že most byl zničen, si myslel, že je ten prohnaný Safar zase jednou převezl. Velmi ho zaskočilo, když se na to Iraj jen pobaveně zatvářil.

„Rád vidím, že máte dobrou náladu. Veličenstvo," řekl tehdy. „Mohl byste mi přiblížit její příčinu, abych se také zasmál?"

Safar právě udělal chybu," přišla odpověď. „Zahrává si s mojí sílou."

„S vaší sílou. Veličenstvo?"

„Ano, s mými vojevůdcovskými schopnostmi. A těm se přece žádný člověk ani démon nevyrovná." Poté bez vysvětlení křikl na pobočníka. „Zavolejte vrchního stavitele! Vzkažte mu, že jeho život závisí na tom, jak rychle uposlechne mého předvolání!"

Krátce nato se do jeho stanu přikolíbal silně vyděšený démon, aby přijal rozkazy.

To bylo před čtyřmi dny. Stejného démona nyní Kalasariz sledoval, jak prochází mezi pracovní četou a pozorně dohlíží na dokončovací práce. Iraj mu nařídil, aby postavil most, zatímco bude armáda pochodovat. Velké nákladní vozy byly vyklizeny, aby v nich tesaři mohli pracovat, a most byl po částech stavěn i v noci při světlu loučí, zatímco armáda pochodovala dál. Když dorazili k řece, dílo bylo téměř hotové a stavitelé potřebovali jen trochu času, aby most vztyčili na zbylých nosnících, na nichž stál původní most.

Kalasariz slyšel, jak se na druhé straně blíží koně, a když vzhlédl, uviděl skupinku průzkumníků, kteří přišli podat hlášení svým velitelům. Ironií osudu je, pomyslel si, že první skupina, která nový

most vyzkoušela, jej přešla z opačného směru.

Zvědmistr tu však nebyl kvůli zábavě a už vůbec ne, aby obdivoval Irajovu chytrost. Usmál se, když mu jeden ze zvědů dal znamení, které nikdo neznal. Výborně, pokývl hlavou, aby špióna vyrozuměl a dal mu znamení. Hodinu nato se setkali na obvyklém místě.

Za jedno a půl obrácení přesýpacích hodin byl zpět ve stanu a prohlížel předmět pod svojí nejsilnější lampou. V rukou se mu leskla malá figurka černého koně, tak krásně vymodelovaného, že mohla být vyrobena pouze hrnčířským mistrem. Obrátil ji a přečetl jméno vyškrábané do vypálené hlíny.

„Palimak," vyhláskoval. Zvědmistrovy oči zazářily. To bylo od toho chlapce - od toho míšeneckého bastarda, kterého Iraj honí spolu se Safarem.

Figurka nebyla pouze krásně vymodelována a vypálena, ale slabě vibrovala magií, jako by to měl být nějaký kouzelný mazlíček. Zjevně to je nějaké zázračné dítě, pomyslel si. A to nejen co se týče magie, ale i v oblasti umění.

Jaké štěstí. Chlapec nějakým způsobem ztratil osobní poklad, který sám vyrobil. Pro Fariho a jeho čaroděje to má jistě nesmírnou hodnotu. Bylo to přímé magické vodítko k Palimakovi - a tam, kde je chlapec, bude i Safar.

Předložím to králi sám, pomyslel si Kalasariz. Počkám pár dní a budu předstírat, že jsem to našel ležet na cestě, kde to podle svých slov našel můj zvěd - leželo to vedle rozbitého soudku s medem a na zemi kolem se rojili mravenci, že si toho málem nevšiml. Kalasariz poví králi stejnou báchorku, ale jejím hrdinou bude on. Nevyřeší to sice jeho problém se Šísan, ale vydobude mu to u krále dostatečnou přízeň, aby se její výhoda nepatrně zmenšila.

Tato *nepatrná* výhoda by pro Kalasarize znamenala velké vítězství. Z této nepatrnosti může být skulina a ta se může časem rozšířit v průrvu. Nepatrné výhody mu vyhrály spousty bitev a v rozhodujících chvílích, když jeho život visel na vlásku, mu dokonce zachránily hlavu.

Už chtěl k Jeho Veličenstvu vyslat posla, aby jeho prostřednictvím požádal o audienci, když v tom se z podvědomí připlížila druhá varianta. Kalasariz takovým impulsům pozorně naslouchal. Druhé varianty řadil dokonce ještě výše než nepatrné výhody. V jeho řemeslu to bylo něco jako šlehačka na dortu. Druhé varianty ho udržují ve střehu; druhé varianty skýtají nové obzory; druhé varianty člověku zachrání život, když už všechno ostatní selhalo.

Co když je v tom nějaká lest? Co když za tímto krásným výtvorem stojí Safar Timura? To dávalo mnohem větší smysl. Koneckonců, Timura je hrnčířský mistr a zároveň čaroděj. Čím déle o tom přemýšlel, tím pravděpodobnější se mu tato varianta zdála. Chlapec by přece neztratil takovou krásnou hračku. Měl by ji neustále na očích, díval by se na ni před spaním, hledal by ji hned, jak se vzbudí, a plácal by se po kapsách, jestli ji má, kamkoliv by šel.

Jestli je to lest, byl by zatracen. Kdyby to však trik nebyl a on předmět králi neodevzdal, mohl by tím ztratit skvělou příležitost. Nehledě na to, že kdyby král zjistil, že mu Kalasariz zamlčel jakýsi klíč, být pouze zatracen by pro Kalasarize znamenalo ten nejmírnější trest. Ano, prosil by o možnost zatracení, prosil by královské mučitele, aby jej odvázali z řetězů a pozvedli jej do výšin zatracení.

Mučitelé by ho nezabili. Byl s Protarusem svázán Zakletím čtyř, takže by se ho nemohl zbavit docela, protože by tím utrpěl i král stejně jako Fari a Luka. Mohli by ho však udržovat naživu věznéného v nekonečných bolestech nějakého Fariho kouzla.

Vtom se dostavilo řešení. Stará Šísan! Od oné noci, kdy byl svědkem toho, jak Protarusovi odhalila své pravé já, spekuloval, jak získat trochu navrch. Nejprve sice utrpěl šok, ale po čase se mu vrátila sebedůvěra.

Kalasariz, prohnaný mistr v osnování intrik v rámci intrik těch druhých, nikdy nepotkal člověka, který by byl tak mazaný jako on. No, možná Safar Timura, připustil nelibě. Ale tahle žena - ta čarodějnice - není přece Safar Timura. Co naplat, že vládne čarodějnou mocí. Kalasariz má něco lepšího - hlavu plnou lstí a uskoků, že by dokázal oklamat magii a ovládnout ji, jako ovládá všechny své zvědy.

Vyslal za čarodějnicí posla se zdvořilou prosbou o pomoc.

Za pár minut přišla do jeho stanu, aby prozkoumala figurku. Převracela ji v rukou a se zamračenou nevidomou tváří prohmatávala každý její coul.

Konečně se její čelo vyjasnilo. „Je to přesně tak, jak ste hádal, milej lorde. Je to výtvor toho kluka, Palimaka." Ohmatala písmena vyškrábaná na břiše. „Ani nepotřebuju vidět jeho jméno, abych věděla, že je to jeho práce." Poklepala si na nos. „Já ho totiž cejtim."

„A bude vám to k něčemu?" zeptal se Kalasariz.

Skřehotavě se zasmála. „Jistěže. Je spousta kouzel, jak se dostat k tělu, když má člověk cokoliv, co mu někdy patřilo. Vysuším mu hlavu nebo přirození, jestli už nějaký má, ha ha."

„Výborně, výborně," jásal Kalasariz.

Vzal jí figurku z ruky, přičemž musel lehce zatáhnout, aby ji ta chamtivá babizna pustila. Měla prázdný výraz, ale zvědmistr jej snadno přečetl: soptila závistí.

Výborně. To bychom měli.

Zabalil hliněnou figurku do kousku hedvábí a vrazil ji udivené čarodějnici zpět do ruky.

„Třeba byste ji ráda doručila králi sama. Byl bych vám za to velmi vděčný."

Staré Šísan to bylo okamžitě podezřelé, přesně jak očekával. „Proč zrovna já?" ptala se. „Proč mu to neodnesete sám, milej lorde? Zasloužíte ocenění za to, že ste to našel."

„Upřímně řečeno," vysvětloval Kalasariz, „přesto, že bych velmi rád, nemohu. Přišel jsem k tomu způsobem, o kterém bych se nerad rozšiřoval."

„A zvlášť před králem, co?" uchichtla se čarodějnice.

Kalasariz se zasmál a pohrozil čarodějnici prstem. „Není slušné strkat nos do cizích věcí, ale myslím, že jste *vystihla* podstatu mého problému."

To čarodějnici uspokojilo a figurka zmizela pod jejím otrhaným pláštěm.

„Postarám se, aby to dostal," ujistila ho čarodějnice. „A díky, že ste si vzpomněl na starou Šísan. Udělal ste si lepší přítelkyni, než byste tušil."

„Věžte, že to byl můj nejpřednější záměr, madam," odvětil zvědmistr. „Opravdu nejpřednější."

Stará Šísan provedla neuvěřitelnou přeměnu, jakmile se za ní o hodinu později zavřely dveře Irajova stanu. Namísto skřehotavé babizny z ní opět byla půvabná a smyslná žena, kterou Kalasariz viděl v lese. A stejně jako tehdy, byla její slepota zázračně „vyléčena".

Přivinula se ke králi a zavrněla jako kočka. Když ji chtěl obejmout, něžně se zasmála a odtáhla se.

„Počkej," řekla velmi líbezným tónem. „Mám pro tebe překvapení."

„Překvapení?" podivil se nadmíru šťastný Iraj. „Co je to?"

Podala mu plátěný balíček s figurkou koně. „Jen taková maličkost, kterou jsem našla na cestě," dodala nenuceně, ale její jasně fialové oči tančily vzrušením.

Iraj balíček rozbalil.

„Co je to?" rozechvěl se vzrušením. „To je od toho chlapce?"

„Obraťto a sám uvidíš," vybídla jej překrásná čarodějka.

Iraj otočil koně vzhůru nohama. Okamžitě spatřil nemotorně naškrábaná písmena.

Nejprve je hláskoval. „P-A-L-I-M-A-K." Iraj se usmál a v ústech se mu zaleskly vlčí zuby.

„Palimak!" vyslovil nahlas.

Safar s Leiriou se opět schovávali na kopci s výhledem na most. Prožívali hořké zklamání z toho, jak snadno Iraj zhatil jejich plány a teď zoufale zaměstnávali mozky, aby vymysleli nějaké nové zdržení.

„Tohle je po mnoho mil jediné místo, kde můžeme něco udělat," připomněla Leiria a ani se neobtěžovala šeptat. Ačkoliv Irajova armáda odpočívala, tábor vřel aktivitou. Do noci se rozléhalo klepání zbrojířů, bučení zvířat a křik proviantních seržantů pohánějících líné podřízené.

Safar pohlédl na obrovský stan uprostřed tábora. Irajův prapor na špici se třepotal ve světle Démonského měsíce.

Zachmuřeně potřásl hlavou. „Tady už nic nepořídíme," řekl a vstal. „Pojďme. Raději bychom měli dohnat ostatní a varovat je."

V tu chvíli vzduch protrhla mohutná exploze. Oba spatřili, jak do noční oblohy vylétla ohnivá sprcha.

Irajův stan byl v plamenech a vyděšení muži i démoni se sbíhali ze všech stran, aby jej uhasili.

Leirie se chtělo výskat radostí. „To je neuvěřitelné štěstí!" jásala.

Safar zamyšleně studoval tanec plamenů. „To nebylo štěstí," usmál se nakonec. „Někdo tu zase prováděl lumpárny."

„Palimak?" zeptala se nevěřícně Leiria.

„Kdo jiný?"

Palimak spolu se služebníky pozoroval kousek hlíny, který uštípl z figurky, než koně dokončil.

Hlína náhle vzplála a chlapec zavýskal radostí. „Dostali jsme ho! Dostali jsme ho!" Tloukl se pěstičkou do kolene. „To dá tomu zlému Protarusovi za vyučenou!"

Kousek hlíny se rozpadl na prach a Palimakova radost se proměnila ve smutek.

„Myslíte, že ještě žije?" zeptal se.

Gandarí si hladil hladkou bradu a zkoumal obrazec hliněného prachu na podlaze. „Obávám se, že ano, mladý pane," odpověděl konečně.

Gandara se mu díval přes rameno. „Ale *někoho* jsme zabili," dodal, aby chlapce trochu uklidnil. „Aspoň něco."

„A co z toho," hořekoval Palimak. „Pravděpodobně to byl nějaký hloupý voják."

„Nedá se říci, že by to byla zcela nepovedená akce, mladý pane," uklidňoval ho Gandarí. „Podařilo se nám krále dost těžce zranit, což jej na chvíli vyřadí z funkce."

Palimak ožil. „Takže je to dobré. Třebaže jsme ho nezabili, aspoň jsme ho zpomalili."

Kalasariz s velkým zadostiučiněním pozoroval, jak vojáci donesli doutnající ostatky staré Šísan k řece a bez jakéhokoliv obřadu je hodili do vody.

V ošetřovatelském stanu slyšel Protaruse výt bolestí, když mu lord Fari magickými mastmi ošetřoval popáleniny.

„Chci, abyste to dítě našli a zabili!" zaúpěl král a opět zavyl bolestí. „Ne, nezabíjejte ho! Zaživa stáhnu muže či démona, který mu zkřiví jediný vlas! Chci ho pro sebe, slyšíte? Chci ho pro sebe!"

Zvědmistr opět jednou děkoval temnému bohu, který bděl nad jeho zrozením. Bez vrozené pozornosti k druhým variantám by to mohl být on, s jehož tělem by bylo takto hrubě naloženo.

Ach ano, jistě, zvědmistra mrzelo, že se hon na Safara zastaví, dokud se král neuzdraví, ale podle jeho názoru -jediného, který kdy pro Kalasarize něco znamenal - to byla velmi nízká cena za přežití.

Mělo to i světlou stránku, která možná převažuje tuto menší katastrofu. Konečně se zbavil té čarodějnice.

Pohlédl na plynoucí řeku a spatřil zčernalý kus masa, který se zachytil u břehu. Z díry pod břehem vyběhl velký sladkovodní krab, popadl maso do klepet a zmizel.

Dobře ti tak, ty stará děvko, pomyslel si Kalasariz. Vykročil do noci a zatímco si pobrukoval, jeho neposedná mysl kula další pikle.

ČÁST TŘETÍ

SMLOUVA O SMRTI

17

Vzhůru do Černých zemí

Tři týdny cesty před Kaluzem Safar své lidi zavedl do tak opuštěné a pusté země, že se její popelavé obloze vyhýbali i supi. Černé vrcholky chrlily jiskry a sirný dým stoupal nad temnou planinou plnou kráterů a obrovských kamenných jehlanů. Démonský měsíc tu zářil jasně a silně a vrhal stíny, které vypadaly jako krvavé kaluže.

Větrné smršťě se zvedaly jako draci z hnízd; přeháněly se z jednoho konce pustiny na druhý a ničily vše, co jim přišlo do cesty. Ukázalo se, že krátery jsou vchody do obrovských jeskyní, z nichž se vždy v noci vyrojily miliony netopýrů. Netopýři chvíli poletovali kolem v hustých černých mračnech, potom se vznesli výš a odlétli do nějaké země zaslíbené, kde byla hojnost tučného hmyzu. Za úsvitu se vždy vraceli a ve velkých krouživých sloupcích se spouštěli do kráterů, jako by je něco vsávalo do pekel.

Celá karavana byla jako na trní. Lidé se plašili při sebemenším zašustění a nervózně se ohlíželi přes rameno s roztřesenýma rukama na rukojetích zbraní. Každý se cítil podivně osamělý a snadno zranitelný ďábelskými vrtochy, ačkoliv byl obklopen stovkami vesničanů.

Potom jim začaly docházet zásoby, zvláště krmivo pro dobytek. Během dlouhého a ostrého pochodu do Kaluzu neměla zvířata mnoho příležitostí k pastvě. Nyní se zásoby krmiva nebezpečně ztenčovaly a nebylo, kde zastavit a nechat dobytek, aby si naplnil žaludky hojností polí. V této nehostinné krajině nerostlo nic a nezakořenilo zde dokonce ani trní.

Panikáři z rady starších chtěli na cestě nechat většinu vozů, zabít voly a maso usušit, aby měli jistotu, že jim jídlo vystačí až do Kaluzu. Argumentovali tím, že vozy i dobytek může být nahrazen, jakmile bude dosaženo cíle.

Safar úspěšně namítal, že je to příliš riskantní. „Co když se v Kaluzu přihodí něco nepředvídaného? Vlastní vinou bychom byli v pasti."

Vlastně si byl naprosto jist, že nebudou mít příležitost vozy ani dobytek nahradit. Kdyby jim však řekl, co o Kaluzu ve skutečnosti ví, pravděpodobně by se otočili a jako o život pelášili opačným směrem.

Po pravdě řečeno, stačilo by málo, aby se Safar rozběhl s nimi. Od chvíle, kdy vkročil do Černých zemí, byly jeho čarodějné smysly neustále napadány náhlými magickými bouřemi - vlnění povrchu jinosvětů - které nahlodávaly jeho odhodlání a dělalo se mu z nich zle od žaludku. Několikrát byl zaskočen silnou předtuchou, že se stane něco hrozného, pokud bude pokračovat v cestě, a jen tak-tak že nezavelel k ústupu.

Kdyby neměl v živé paměti tu krásnou přízračnou jezdkyni, která ho v té vizi přišla varovat, býval by podlehl. Pravda, přiznala, že mu v Kaluzu hrozí velké nebezpečí, nicméně sama potvrdila, že je nezbytné, aby tam jel. Tato myšlenka jej posílila a podařilo se mu rozprostřít nad Kyraniany magické štíty, aby je uchránil před ničivými kletbami, které je dohánělí k zoufalství.

Palimaka to podle všeho nezasáhlo. Chlapcovy sílící schopností jej pravděpodobně ochraňovaly před nejhorším. Od chvíle, kdy vkročili do Černých zemí, mu soustavně žhnuly oči a Safar cítil, jak z něj vyzařují magické proudy.

Nejpřekvapivější bylo, že chlapec měl poměrně dobrou představu o tom, co se děje.

Jednou večer se Safar vrátil z průzkumné expedice a našel Palimaka sedícího na posteli. Cekal na něj. Když vstoupil do stanu, chlapec zvedl prst a ukázal mu, aby byl potichu.

Ukázal na kamennou želvu a zašeptal: „Právě jsem je uspal." Položil polštář přes sošku, udělal magické gesto, aby utlumil zvuk a promluvil již normálním hlasem. „Tak. To bude stačit."

„Co se děje?" zeptal se Safar.

Palimak pokrčil rameny. „Gandarímu a Gandarovi se tady nelíbí. A mně taky ne, ale co můžeš dělat? Jak říká dědeček: ‚Takhle cesta běží, takže se s tím musíme smířit.'"

Safar divže se nerozesmál. Chlapec mluvil jako miniaturní dospělý, ale byl moudřejší než dobrá polovina lidí v karavaně.

„Vidím, že ses od dědečka hodně naučil."

„To ano," odpověděl Palimak. „Sám jsem se tomu divil. Netušil jsem, že toho může tolik vědět, když je starý a tak." Zamračil se. „Ne, že bych si myslel, že být starý znamená být hloupý, ale staří lidé někdy bývají *mrzouti.* A když jsou lidé mrzutí, tak jim to moc nemyslí. Umí se jen bezdůvodně zlobit a říkají ‚mazej odsuď, než aby se snažili zjistit, co se děje."

Safar se usmál. Chlapec jednoznačně mluvil o své babičce, která s ním měla méně trpělivost. Přišlo mu to legrační, protože když byl malý on, měla pro něj pochopení právě matka a otec byl naopak tím „mrzoutem".

Rozevřel náruč a Palimak mu vklouzl do klína a přitulil se k němu. Chvíli tak zůstal a zhluboka dýchal. Safar si vzpomněl, jaký to byl pocit, když ho před mnoha lety otec brával do náručí.

Chlapec zvedl hlavu a zeptal se: „To dělá ten stroj, tati, že je všechno tak hrozné?"

Safara to trochu zaskočilo. „Jak jsi to uhádl?"

„To nebylo těžké," odpověděl Palimak. „Přemýšlel jsem o tom, co může působit všechny ty čáry, a nedokázal jsem si za tím nikoho představit - žádného čaroděje nebo čarodějnici, víš. Tak mě napadlo, že to asi bude nějaký čarodějný stroj. Nějaký hodně velký stroj."

Zavrtěl hlavou. „Akorát nevím, *proč* to dělá. Vystřeluje spoustu energie a spoustu kouzel, které nedělají nic jiného, než že je z nich lidem hrozně zle. Proč by něco takového stroj dělal, tati?"

Safar zaváhal, ale nakonec spustil. „Myslím, že bych ti to raději měl říci, abys věděl, co nás čeká. Musíš mi ale slíbit, že to bude naše tajemství."

Palimak byl vzrušením bez sebe. „Já umím držet jazyk za zuby," vycenil démonské špičáky. „Zeptej se, koho chceš. Třeba dědečka. Uvidíš, že ti řekne, že nic nevyzradím." Potom se zamračil. „Ale když se někoho zeptáš, budou vědět, že je mezi námi nějaké tajemství a všechno se pokazí."

„Neměj strach," uklidňoval ho Safar. „Dám na tvé slovo."

„A Leiria to ví?" zeptal se Palimak.

„Něco ano. Ale je jediná. Nechtěl jsem nikoho děsit."

„Je Kaluz nebezpečné město?"

„Obávám se, že ano, synku. Sám jsi viděl, jak to tu všude vypadá. Opravdu jsem netušil, že to bude tak zlé, a myslím si, že Kaluz je ještě horší."

„To proto, že je tam ten stroj?"

„Ano."

„A ten za to všechno může?"

„Způsobují to i jiné věci, ale ano, dělá to hlavně ten stroj."

„Proč tedy do Kaluzu jedeme, když je tak hrozný?"

„Zjevuje se tam jedna vědma, se kterou potřebujeme mluvit. Důvod je tak vážný, že podle mého stojí za to riskovat."

„Pomůže nám to proti Irajovi?"

„To si nejsem jist. Možná. Ale to není hlavní cíl."

Viděl chlapcův nechápavý pohled. Safarovi bylo jasné, že přemítá, co by mohlo být důležitější než uniknout Protarusovi.

„Povím ti celý příběh a možná to pochopíš."

Usadil se a rozpovídal se o chvíli, kdy se prvně doslechl o Kaluzu a jeho zjevení. „Můj příběh začíná ještě dávno předtím, než jste za mnou s maminkou přišli do Zanzairu. V té době jsem byl právě jmenován Irajovým velkým vezírem..."

Den už se chýlil ke konci a Safar ze svého domu na kopci sledoval, jak se po celém Zanzairu pomalu rozsvěcely lampy. Zmírající sluneční paprsky tančily na zlatých věžích Velkého démonského paláce, kde byl Iraj nedávno korunován králem celého Esmíru. Hlavní dvůr ustavil ve starém démonském sídle moci, aby to symbolizovalo, že je králem démonů i lidí. Přesto, že se do města stahovali lidé toužící po střípcích bohatství mladého odvážného krále, Zanzair zůstával zarytě démonským městem. Bylo to hlavní město a trůn opřádaly záhady a intriky, stejně jako tomu bylo v dobách démonského krále. Safar se brzy poučil, že nikomu nesmí věřit a že si musí dávat velký pozor. Takže když jeden ze strážců u brány onemocněl a musel být vystřídán neznámým člověkem z královských kasáren, Safar si usmyslel, že ho bude pozorovat, jestli to záhadné onemocnění a výměna nemá nějaký skrytý účel.

Hned si všiml, že chlapík chtěl okamžitě vědět, koho má podle Safara pouštět a koho ne. Safar měl rozsáhlé povinnosti a v klimatu neustálé falše potřeboval mít dveře otevřené každému, kdo

přicházel oprávněně. Noc předtím tohoto muže napomenul, takže byl toho dne obzvlášť opatrný a vykukoval oknem pracovny, když slyšel, že se někdo blíží.

Zpočátku se mu zdálo, že je s každým nakládáno náležitým způsobem, ale potom Safar spatřil, jak se k bráně přiblížil nějaký člověk na oslíkovi. Byl to vysoký muž s neupravenými vousy a v zaprášených šatech samá záplata. Vypadal velmi komicky, jak seděl na malém oslu a sandály vláčel po dlážděné ulici. Strážník před ním zavřel mříž, a ačkoliv muž silně naléhal a vysvětloval, Safarovi bylo jasné, že jeho podřízený je už dávno rozhodnut. Návštěvník neměl sebemenší šanci jej obměkčit.

Následovala hádka. Safar neslyšel podrobnosti, ale poté muž ztratil trpělivost a křičel na celé kolo: „Jak se opovažujete zacházet se mnou tímto způsobem! Já jsem kněz! Přicházím za lordem Timurou ve vážné záležitosti!"

Strážce na to reagoval tím, že muže postrčil zpět k oslu a přikázal mu odjet. V tu chvíli Safar usoudil, že jestliže je strážce zvěd, není pouze neschopný, ale i sprostý. Poslal k bráně majordoma, aby zakročil. O několik minut později byl strážník propuštěn a návštěvník uveden do Safarových komnat.

„Přijměte prosím moji omluvu, laskavý pane," přivítal jej Safar. „A pohostinnost mého domu. Cokoliv si budete přát, je vaše: jídlo, pití, koupel a teplá postel, oč jen požádáte."

„Nežádám nic, můj lorde," odvětil muž. „Pouze chvilku vaší pozornosti ve velmi naléhavé záležitosti."

Safar však muži nejprve nechal přinést občerstvení a poslal pro sluhu s teplými osuškami a parfémovanou vodou. Počkal, až byl muž očištěn od prachu cest a pohodlně se usadil do křesla se sklenkou brandy v ruce.

„Nyní hovoř," vybídl jej Safar, když se muž poprvé napil. „Pověz mi o té neodkladné záležitosti."

.Jmenuji se Talan, můj lorde, a jsem kněz z kaluzského chrámu. Vrchní kněz mě posílá, abych vás zpravil o pohromě, která nás postihla, a požádal vás o pomoc."

Ukázal na své roztrhané šaty, které při pečlivějším pohledu stále prozrazovaly vybledlé kněžské roucho. „Podle vizáže byste tak zajisté nesoudil, pane. Do Zanzairu jsem však vyrazil již před rokem za doprovodu učenců a vozů naložených bohatými dary, které jsme vám chtěli složit k nohám. Avšak po mnoha neštěstích na cestách zamořených bandity, mi zůstalo jenom to roucho. Povozy jsou pryč a vojáci byli zabiti, nebo zbaběle zmizeli. A co se týče mých kolegů kněží, přežil jsem pouze já."

Velmi zaujatý Safar jej pobízel, aby pokračoval. Nedávno v Asperově knize narazil na zmínku o Kaluzu. Démonský čaroděj spekuloval o tom, že v této oblasti se nachází neobyčejně silný zdroj přírodní magické aktivity. Z lidských zemí se mu doneslo, že v Černých zemích byl na soutoku dvou řek vybudován překrásný chrám. Prý poblíž malé vísky jménem Kaluz. Chrám má podle Aspera tvar obrovské želvy a tyčí se přímo na místě, kde se dvě řeky spojují v jednu. Voda protéká středem chrámu, točí obřím kolem, které pohání magické soustrojí uvnitř chrámu. To vysílá plynulý tok kouzel, které vyživují ducha i zemi.

A ještě o jedné věci se Asper ve spojitosti s chrámem zmiňoval.

„Omluvte moji neznalost, svatý otče," řekl Safar, „ale nebyl Kaluz kdysi proslulý tím, že se tam zjevovala pověstná vědma?"

Talan přikývl. „A stále se zjevuje, můj lorde. Říká se jí Hadinské zjevení."

Safar ucítil, jak se mu něco pohnulo v kapse a ozval se slabý šepot. „Zeptej se ho na želvu." Byl to Gandara, kterého z příbytku vylákala zmínka o Hadin.

„Co jste prosím říkal, můj lorde?" zeptal se Talan. „Něco o želvě?" Povzdychl si a napil se brandy. „Obávám se, že jsem při té svízelné cestě přišel o sluch. Váš hlas byl zničehonic velmi slabý."

Safar záměrně zakašlal. „Promiňte. To asi, že se blíží chladna. Nicméně, ano, slovo *želva* jsem použil. Hovořili jsme o chrámu, kde se vědma zjevuje. Nemá náhodou tvar želvy?"

„Ano, můj lorde. Byl postaven na počest želvího boha, který nosí na hřbetě Hadin. To je na druhé straně světa, víte."

„To máme stejné informace," prohodil Safar suše.

„Pardon. Jak byste něco takového nevěděl. Slyšel jsem, že jste velký učenec, vzdělaný muž a navíc čarodějný mistr."

Gandara zafuněl. „Kdyby tak věděl!" zašeptal malý služebník.

Talan soucitně pohlédl na Safara. „Zase to nachlazení, můj lorde?"

Safar opět zakašlal. „Ano. Omluvte mě." Varovně poklepal na kapsu. Ještě jednou a Gandara byl až po uši v maléru.

„Jsem si jist, že také znáte starou pověst o posvátné síle - vy byste ji pravděpodobně nazval magickou - která proudí mezi Hadin a Kaluzem jako řeka. Prý protéká přímo středem světa."

„Ano, už jsem o tom slyšel, ale vždy jen zběžně." Vlastně to pouze odhadoval. K tomuto závěru jej dovedly knězovy poznámky a roky strávené studiem Asperovy knihy. Talan mu vyprávěl o chrámu a o velkém kole uvnitř, které již po mnoho století chrlí kouzla.

„Naše země byla kdysi velmi chudá," spustil. „Ponurá oblast divokých bouří a hor, které plivají oheň. Jednoho dne však jistý svatý muž, jehož jméno nám zůstalo neznámo, našel pod soutokem dvou řek magické prameny. Nikdo neví, co tam udělal, ale nějak se to rozkřiklo a přišli další svatí muži. Ten první zmizel; ostatní zůstali a postavili první chrám - ten, který tam stojí dnes, je mnohem větší. Společně vytvořili kouzlo, aby jím požehnali zemi, a když se kolo roztočilo, došlo k zázraku. Půda byla najednou úrodná, oteplilo se a hory se uklidnily."

„A Hadinské zjevení?" zeptal se Safar.

„Ano, někdy v té době se vědma prvně zjevila. Pro radu za ní přicházeli lidé z celého Esmíru. Dokonce i Alissarian se tam na cestě za dobýváním Esmíru zastavil."

„Dostal od ní skvělou předpověď, nemám pravdu?" dodal Safar ironicky. Methydie mu vysvětlila. Že ve věštecké profesi dochází k mnoha podvodům.

„Kupodivu ne, můj lorde. Existuje záznam, podle něhož vědma Alissariana varovala, že ho zradí jeho nejbližší."

Přesně to se Alissarianovi přihodilo - zrada, smrt a následný rozpad jeho království. V tu chvíli Safar začal brát zjevení vážně.

„Co ode mě žádáte?" zeptal se. „Jako velký vezír mohu dát svolení k mnoha věcem a pomoci tak našim kněžím: finance na opravy, zvýšení dotací do chrámu, vědecká stipendia a podobné věci."

Talan sklopil zrak, jako kdyby se zastyděl. „My ale potřebujeme nějaký prostředek jak zastavit to kolo!"

Safar byl překvapen. „Proč byste chtěli zastavovat něco tak zázračného?" zeptal se. „Vždyť je to hlavní zdroj vašeho blahobytu?"

„V současné době je to pouze zdroj nezměrného utrpení, lorde," vysvětlil Talan trpce. „Stalo se něco hrozného. Kolo už chrlí jenom zlá a škodlivá kouzla. Naše pole jsou pustá, novorozenci znetvořeni a jedna hora dokonce začala znovu plivat oheň."

„Jsem velmi zarmoucen, když slyším o utrpení tvých lidí, svatý otče, ale v čem vězí problém? Proč kolo nemůžete zastavit sami?"

„Možná, že dříve to ještě bylo možné," přikývl Talan. „Ale když se teď k němu někdo s tímto úmyslem přiblíží, je zabit v momentě, kdy se kola dotkne."

„A co na to říká zjevení?" zeptal se Safar.

Talan vzdychl. „Pouze to, že nás před tím už dávno varovala a my jsme ji neuposlechli."

„Asi bys mi měl přesně vyložit, co se stalo," vyzval jej Safar.

Příběh to byl velmi prostý a vyprávěl o vítězství lidské chamtivosti nad prostým rozumem. Stalo se to před mnoha lety - někdy v době, kdy měl Safar vidění v horách nad Kyraniou. Talan vyprávěl, že jednoho dne vědma svolala všechny kněze. Když se zjevila, plakala a všechny to vyděsilo. Oznámila jim, že v Hadin došlo k obrovské katastrofě a že tato tragédie bude mít na celý svět takový dopad, že vidí do budoucnosti pouhých několik desetiletí dopředu. Předvídala, že Kaluz se stane jedním z prvních míst, která budou trpět. Jedinou nadějí Kaluzanů podle jejích slov, bylo připravit se na nejhorší. Udělat zásoby jídla a pití a šetrně obhospodařovat všechny své zdroje v naději, že tyto těžké dny dokáží přestát. Ze všeho nejvíc je však nabádala, aby zastavili kolo. Toto konečné varování všechny šokovalo. Samozřejmě, že byli zděšeni hrozivou předpovědí i tajuplnými poznámkami o Hadin, ale ve skutečnosti jim to připadalo velmi vzdálené a tak neskutečné, že si to ani nedokázali představit.

Kolo bylo něco jiného. Viděli pouze to, že jakmile bude kolo zastaveno, skončí i všechny dobré věci, které Kaluz činí bohatým. V sázce byla celá jmění a vlivní občané nebyli potěšeni, když jim kněží zprávy přinesli. Rozpoutala se velká rozepře, která se uklidnila, až když král nařídil královské komisi, aby podrobně prozkoumala výroky vědmy. Možná ji prý kněží špatně pochopili. Třeba prý myslela nějaké jiné kolo. Byly navrženy všemožné alternativy, jedna hloupější než druhá. Roky ubíhaly. Komise se dál scházela, ale nic se nedělalo. Jistý mladý kněz byl tak pobouřen rouháním proti zjevení, že zaútočil na kolo se sekerou. Stačil uštípnout veliký kus dřeva z jedné lopatky, než ho zatkli a uvrhli do žaláře.

„Podle toho víme, že jsme kdysi měli možnost kolo zničit," dodal Talan. „Když se před dvěma lety

o stejnou věc pokusila skupina techniků, do jednoho byli na místě zasaženi záhadnou silou. Všech sedm bylo zabito, nechť je jim země lehká."

Safar se na chvíli zamyslel. „Nevidím, jak bych vám na takovou dálku mohl pomoci, svatý muži. Bude zapotřebí, abych Kaluz osobně navštívil a pohovořil s vaším vrchním knězem a nejlepšími učenci. Připomínám, že se nebráním podstoupit tuto dlouhou cestu. I kdybych byl tak bezcitný, že by mě neobměkčila vaše svízelná situace, mám silnou osobní motivaci přijet. Bohužel bude trvat několik měsíců, než budu moci krále opustit."

Talan náhle ožil. „Ach, vy tam nesmíte jezdit, lorde Timuro!" vyhrkl. „Vědma nás varovala, že určitě budete chtít přijet, ale řekla, že se Kaluzu za žádnou cenu nesmíte přiblížit."

Safar prudce zvedl obočí. „A proč?"

Kněz unaveně pokrčil rameny. „To neřekla. Víte, ony vědmy nejsou vždy nejsdílnější. Říkala to však velmi rozhodně. Prohlásila, že nesmíte přijít, dokud nebude stroj zastaven."

Safar byl dočista zmatený. „Tomu nerozumím. Chcete moji pomoc a zároveň mi zakazujete, abych vám ji poskytl. Jak jinak můžeme kolo zastavit?"

Talan se zhluboka nadechl. „Tím, že změníme tok řek, které ho pohánějí."

Navrhovaný projekt na záchranu Kaluzu nebyl pouze nákladný, ale i nezměrně technicky složitý. Dvě řeky musely být odvedeny z přirozených koryt, aby si našly novou cestu k moři. Mnoho hodin strávil Safar s knězem, který znal zpaměti všechna fakta i cifry a za hovoru je postupně črtal a zapisoval na kousky papíru. Nakonec byl Safar přesvědčen, že je plán proveditelný.

Několik týdnů nato odjel Talan s královskými notami a dekrety, jež vyzývaly okolní města, aby poskytla Kaluzu potřebnou pomoc. Safar se s knězem rozloučil u hlavní brány. Za branami zaslechli, jak karavaník naposledy oznámil, že je připraven vyrazit.

„Ještě jedno bych vám měl říci, lorde Timuro," osmělil se Talan. „Odpusťte mi, že jsem vám to doposud tajil, ale nebyl jsem si jist smyslem této věštby. Byl jsem ponořen do mnoha zmatečných skutečností, které jsem vám chtěl sdělit, a obával jsem se, že by vysvětlení bylo mnohem složitější."

„Tak mi to povězte nyní, svatý otče," vybídl jej Safar.

„Vědma vám vzkazuje toto: ‚Ten, kdo hledá cestu do Hadin, musí nejprve do Kaluzu.'"

Talan se podrbal na hlavě. „Mně to pořád nedává smysl, můj lorde. Vy tomu snad rozumíte?"

Safar zavrtěl hlavou. „Ne, ale doufám, že to jednoho dne pochopím."

Palimak se mu zavrtěl na klíně a Safar na něj pohlédl, jestli ho příběh nenudí. Palimak měl však napětím vykulené oči.

„Představ si to! Dvě řeky musely úplně změnit svůj směr." Venku zaburácela sopka a jeho skřítkovská tvář zvážněla. „Hádám, že se to nepovedlo, když ten stroj pořád běží."

„Ono se to povedlo," řekl Safar. „Pracovali na tom několik let. Stavěli hráze a kopali nová koryta, do kterých byly řeky odvedeny. Kolo se zastavilo a zlá kouzla s ním. Dostával jsem od Kaluzanů spoustu děkovných dopisů a pochvalných zpráv. Dokonce jsem dostal vzkaz od Talana, že mě město hodlá uctít tím, že po mně pojmenují tento slavný den. Nevím, jestli to udělali, protože zanedlouho nato jsem s tebou a s Leiriou prchal ze Zanzairu. Od té doby jsem o tom nic neslyšel."

„Něco se muselo přihodit, tati," napadlo Palimaka, „protože ten stroj znovu běží."

„Velmi pravděpodobně," souhlasil Safar. „Zdá se, že z té dřiny nakonec vzešla jen dočasná náprava. To zjistíme, až do Kaluzu dorazíme."

Palimaka to polekalo. „A co varování vědmy? Jestliže se kolo točí, mohlo by ti ublížit. Nebo tě... dokonce... zabít!"

Od chvíle, kdy jej Asperův duch poslal do Kaluzu, o tom Safar sám několikrát přemýšlel. S úsměvem však chlapci odpověděl: „Neměj strach. Teď už o takových věcech vím mnohem víc, než když jsem byl v Zanzairu. Čaroděj s léty sílí. No, zamysli se třeba nad tím, o kolik jsi silnější, než když jsme opustili Kyraniu. Udělal jsi bouři z mráčků, zachránil jsi mi život. A ten trik, který jsi sehrál na Iraje, byl mistrovský kousek. Poskytlo nám to drahocenný čas k útěku."

Palimak se zamračil. „To říkají všichni. Asi jsem teď hrdina, jako jsem vždycky chtěl být. Každý na mě pěje chválu. ‚Ó, Palimaku, ty jsi velmi statečný hoch!' říkají, nebo: Jak se ti za to odvděčíme!' a podobné hlouposti. No nevím. Já z toho moc dobrý pocit nemám."

Zklamaně pohlédl na Safara. „Já jsem se ho snažil zabít, tati! Tak to mělo dopadnout, ale nepovedlo se to. Bylo to tak trochu jako s těmi řekami - jen dočasné opatření."

Safar mu prohrábl vlasy. „Nám to bohatě stačí, takže to není důležité."

Pro Safara to ve skutečnosti důležité bylo, ale ne tak, jak by si Palimak mohl myslet. Potajmu byl

rád, že se to chlapci nepovedlo. Ačkoliv byl Iraj zlý, vražda by pro dětské svědomí mohla být příliš silné sousto. V budoucnu bude zajisté spousta příležitostí pro sbírání podobných šrámů na duši.

„Budu ti smět v Kaluzu pomáhat, tatínku?" zeptal se Palimak. „Jsem opravdu silný. Vidíš?"

Napnul ručičku, aby to předvedl. Safar se usmál a nahmatal malou svalovou bulku. K jeho velkému údivu byla tvrdá jako šlacha a docela nedětská.

„To tedy jsi," řekl uznale Safar. „Ve tvém věku jsem byl mnohem slabší."

Palimak pokrčil rameny, jako by ho to nezajímalo, ale v hloubi duše byl velmi potěšen. „To je asi tím, že jsem zčásti démon," dodal vážně. „Ti rostou rychleji, nemám pravdu?"

„Správně," odpověděl Safar.

„A jsou to silnější čarodějové, nemám pravdu?"

„Správně."

Palimak se lišácky usmál. „Takže mi dovolíš, abych ti pomohl, nemám pravdu?"

„Opět správně."

Chlapec vypadal překvapeně. Zabral snad jeho trik? Potom se ale zamračil.

„Myslíš to vážně, tati, nebo to říkáš jen tak a později si najdeš nějakou výmluvu?"

„Myslím to smrtelně vážně, synku," ujistil ho Safar. „Upřímně řečeno, tak trochu na tebe spoléhám. Proto jsem ti vyprávěl ten příběh. Chci, abys byl připravený, až tam dorazíme."

Palimakův obličej se rozzářil nezměrným blahem. „Bude to nebezpečné?"

Safar zvážněl. „Velmi nebezpečné, synku. Budeš muset dávat velký pozor na cokoliv, co řeknu. A žádné tajné triky ani pokusy, slibuješ?"

„Slibuji!" vyhrkl Palimak. „Slibuji, slibuji, slibuji! Třikrát to snad stačí, ne?"

Seržant Dario upíral zraky před sebe. Starý bojový mistr nebyl nijak potěšen tím, co vidí, nebo spíš nevidí. Celé týdny jedou pustinami Černých zemí. Přestože jsou nehostinné, člověk by na nich alespoň viděl případné nebezpečí.

Tady se ale velká karavanní cesta zužovala do průsmyku vytesaného středem hory. Dario se domníval, že je to bývalá přírodní rozsedlina rozšířená otroky, kteří pracovali pro nějakého chamtivého krále, jenž byl odhodlaný přilákat do své říše karavany.

Ať už byl původ cesty jakýkoliv, Dariovi se určitě nelíbilo, jak se vinula temným průsmykem a mizela za prvním ohybem.

„Kdybych chtěl někoho přepadnout," svěřil se Leirie, „určitě bych to udělal někde tady. Moh bych tu uvěznit celou karavanu."

„Napadlo mě to samé," odvětila. Vzhlédla k vysoké ploché stěně hory. „Kéž by se dala nějak obejít nebo přejít."

Dario se vyklonil ze sedla a odplivl si; po mnoha mílích na cestě Leiria věděla, že přemýšlí. Na svět hleděl smutnýma očima posazenýma ve starém svraštělém obličeji bez sebemenšího výrazu. V těch očích však Leiria spatřovala náznak strachu, jak přeskakovaly ze strany na stranu a sondovaly temný průsmyk.

Konečně se narovnal v sedle. „Jednou jsem měl kapitána, kterej o léčkách věděl úplně všechno. Unikla mu jen jediná věc a ta ho zabila, takže sem se nikdy nedozvěděl, co to bylo. Ale abych to zkrátil, než ho trefil ten šíp, řek mi všecko, co věděl, takže jsem taky docela specialista."

Leiria se uchichtla. „Až na to jediné, co kapitána zabilo."

Dario se ušklíbl, což byl jeho úsměv. „Sakra," zaklel, „pro vojáka *vždycky* ještě něco zbejvá: ještě jedna hora, kterou musí zdolat, ještě jedno jídlo, který nikdy nesní, ještě jeden meč, co se chystá na jeho střeva. A stejně je to s léčkama. Vždycky někde čeká ještě jedna, která tě dostane."

Leiria se znovu usmála. „A to je svatá pravda. Co říká jedno staré vojenské přísloví? Sebevětší malér, do kterého se dostaneš, může být nanejvýš druhou nejhorší věcí, která se ti v životě přihodí."

Dario pobaveně zabručel. Pokynul k průsmyku. „Co když tam vklouznu, kapitánko, a podívám se, jak to vypadá? Třeba byste mohla jít kus za mnou a krýt mi záda."

Leiria souhlasně kývla. „Ještě chvilku s tím počkejte," požádala ho, „chci prohodit pár slov s chlapci."

Odcválala k ostatním průzkumníkům s Renorem a jeho přítelem Sinčem v čele. Vyložila jim následující plán. „Velmi pravděpodobně si děláme zbytečnou starost, ale kdyby na nás náhodou někdo zaútočil, v žádném případě nechci, abyste nám běželi na pomoc. Nechte tady jednoho muže a ostatní jeďte k hlavní skupině pro pomoc. Renore, máš to na povel, takže sám vybereš, kdo zůstane a kdo pojede. Jasné?"

„Ano, kapitánko." Renor zvedl ramena, jako by na ně náhle dosedla tíha zodpovědnosti. „A co když tam někoho pošlu rovnou, aby lord Timura s ostatními věděli, co se děje?"

„Dobrý nápad," souhlasila Leiria s náznakem pýchy na to, jak se Renor vypracoval. Jednoho dne z něj bude dobrý voják - když se toho dožije. „Vlastně bude lepší, když nebudete čekat a vzkážete lordu Timurovi, aby sem pro jistotu poslal jednu četu."

Jela zpět k průsmyku, kde Dario odstrojoval z koně všechnu přebytečnou váhu. Udělala to samé. Potom koním ovázali kopyta hadry, aby utlumili klapání. Když s tím byli hotovi, kývla na Daria, aby vyrazil.

Seržant se usmál. „Kdyby se něco stalo, řekněte mé staré, ať pro mého ducha na noc připraví džbánek. Slyšel sem, že při umírání jeden dostane pěknou žízeň."

Nato vjel do průsmyku.

Cekala, až dorazí k prvnímu ohybu. Pomalu se rozjela za ním. Dario se u ohybu na moment zastavil a rozhlížel se všemi směry, než k němu dorazila. Zatímco hlídala, přesunul se k dalšímu bodu a sledoval, jestli na vysokých stěnách soutěsky nezahlédne nějaký pohyb.

Takto se postupně přesouvali stále hlouběji, dokud nebylo takové šero, že se museli spoléhat spíš na sluch a instinkt než na oči. Stěny průrvy byly staré a zvětralé; odhalovaly tmavé šrámy, odkud se kusy kamení sesypaly na cestu.

Nebyl tam žádný průvan a vzduch byl horký a zatuchlý. Vše znělo nepřirozeně hlasitě; utlumená koňská kopyta vydávala zvuk jako vzdálené bubny, dech a funění jakoby patřilo umírajícím zvířatům a co chvíli se někde v dáli ozývala pomalá valivá bouře sesouvající se půdy.

Leirie po zádech stékaly potůčky potu a zamrazilo ji stejně, jako když přecházela za první ohyb. Měla pocit, že ji někdo pozoruje - pocit, při kterém by jindy zpozorněla. Atmosféra byla však natolik ponurá, že to přičítala vlastní bujné fantazii. Další věc, která jí naháněla hrůzu, byla skutečnost, že po celé délce průsmyku nebylo kam se schovat - žádné výstupky na skalní stěně, žádné větší hromady kamení, které by skýtaly úkryt. Všechny úseky, kterými projeli, by tedy měly být bezpečné. Alespoň podle prostého rozumu.

Potom spatřila Dariův varovný signál. Zastavila koně a obratně natáhla do luku šíp.

Zvednutou rukou ji Dario vyzval ke klidu. Viděla, že se předklání, jako kdyby něco zaslechl.

Vtom to uslyšela - těžké, pravidelné kroky mnoha bot. Dario přitáhl koni otěže a od opasku rychle vytáhl sekeru. S očima na stopkách a s nastraženýma ušima pomalu couval zpět k ní. *Chrup, chrup, chrup,* blížily se kroky.

Zničehonic za sebou zaslechla stejný pochod. Leiria se otočila a srdce se jí rozbušilo. To přece není možné, pomyslela si. Pozvedla luk a zamířila k ohybu v očekávání, kdy se vynoří první tvář.

Boty se blížily, jako kdyby Daria s Leiriou svíraly do nějakých obrovských kleští.

Vnímala seržanta po svém boku. Koně stáli každý s hlavou na opačnou stranu.

Zvuk pochodujících bot neustále sílil a burácel jako tympány. Potom se rozezněl velký roh a boty udělaly *chrup, chrup, CHRUP* a s posledním hlasitějším krokem se zastavily.

Ticho.

Vzduch se zachvěl a odnikud se objevil dlouhý zástup velkých bojovníků v brnění. Kůži měli bílou jako sníh, rty krvavě rudé a místo očí prázdné jamky, černé a hluboké jako jeskyně.

Leiria se rychle ohlédla. A její zrak potvrdil to, co srdce a rozum dávno věděly.

Kleště se zavřely.

Byli obklíčeni.

18

Cesta do Kaluzu

Lord Fari pobaveně pozoroval, jak vojáci mučí vězně. Žena a muž, oba svlečeni donaha, se potáceli mezi dvěma řadami jásajících bojovníků. Na jedné straně démoni, na druhé lidé. Házeli po dvojici kamení a klacky a pokoušeli se je nahnat k jedné či druhé straně.

S několika málo obměnami bude tímto způsobem hra pokračovat, dokud nebudou oba roztrháni na kusy. Tyto kusy pak budou použity ke strhující hře démonského póla. Démoni na svých podivných ořích se postaví proti lidem na koních a zkrvavělé části těl budou rozhazovat po hřišti pálkami vyrobenými z kostí.

Skvělá a nevinná zábava, pochvaloval si Fari. Rád viděl, když se mladí vojáci zapojovali do podobně živých a výchovných her.

Žena upadla několik kroků od démonské strany a hrábly po ní dlouhé drápy. Vykřikla a odtáhla se. Po stehně, do kterého byla zasažena, se jí táhly dlouhé krvavé škrábance. Vojáci se halasně smáli, ale dali jí čas, aby se stačila odpotácet doprostřed široké mezery mezi řadami mučitelů. Vyli stále hlasitěji, když padla vedle muže a on ji krvavýma rukama objal, aby ji utěšil.

„Ó, jaká báječná podívaná! Opravdu báječná!" pochvaloval si Fari a klepal o zem hůlkou s lebkou na konci. Pod ním se poklidně zavrtěl mohutný démonský otrok, který se musel mít při každém pánově pohybu na pozoru.

Hra byla na chvíli přerušena a vojáci si předávali měchy s vínem, aby uhasili příjemnou žízeň. Fari za nimi poslal muže s měšcem zlata, aby podpořil sázky a tím celkové vzrušení.

Herní pole bylo vymezeno na okraji Černých zemí, kde Iraj Protarus tábořil se svojí armádou, zatímco zvažoval další postup.

Fari se zamračil, nepřítomně natáhl pařát a okamžitě mu v něm přistál pohár vína od démonské služky, která musela být stejně pozorná, jako byla pohledná.

Ve skutečnosti však král žádný čas na rozmyšlenou nepotřeboval. Protarus měl opět slabou chvíli. Měl tak černou náladu, že se k němu neodvažoval přiblížit nikdo kromě jeho otroků, kteří neměli na výběr. Už jich zabil více než tucet a všechny za tak malicherné prohřešky, že to polekalo i Fariho. Lord Fari byl proslulý nesmlouvavým postojem k rozmazlování otroků, dokonce i schvaloval neodůvodněné násilí, aby služebníci zůstávali ve střehu. Mimoto, otrok na pranýři před vaším domem slouží jako dobrá dekorace, když vás má navštívit nepřítel.

Protarusovo chování však mělo jiný původ. On dokonce nezabíjel ve vzteku, jak si Fari všiml. Bylo to spíš, jako kdyby kolem poletovala moucha a vyrušila ho z melancholie. Jeho melancholie byla tak nesmírně hluboká a černá, že v ní král nacházel podivnou útěchu a záměrně se k ní uchyloval, jako kdyby byl smutek tlustou teplou přikrývkou, do které se halil před světem. Vtom se ozval bzukot mouchy - úsměv, kdy nechtěl vidět úsměvy, vážná tvář, když chtěl vidět úsměvy - ruce se mu proměnily v paťáty a chňaply po krku. Než se z nich opět staly ruce a králi se vrátil rozum, tělo dopadlo na podlahu.

Takhle mrzutý byl Protarus od chvíle, co se jej ten malý Palimak pokusil sprovodit ze světa. Fari si dlouhým rozvážným drápem podrbal roh. Bylo to velmi dobré kouzlo, pomyslel si. I on, čarodějný mistr, to musel obdivovat. Jediná chyba byla, že když chlapec kouzlo osnoval, ponechal spojení mezi darujícím amuletu a přijímajícím. Takže když Protarus vyslovil nahlas „Palimak", čímž kouzlo spustil, hlavní zásah dostala namísto krále ta čarodějnice.

Král sice utrpěl těžká zranění, která na několik týdnů zpomalila pochod, než se rány zahojily. Zůstala mu pouze jediná jizva, kterou nebylo možné odstranit ani magickou léčbou, dokonce i když ji Fari aplikoval na snadno se hojící tělo vlkodlaka. Byla to jizvička, která králi nadzvedávala koutek úst, takže to vypadalo, že se neustále potutelně usmívá, jako kdyby věděl něco pro ostatní velmi nepříznivého.

S postupem času se ukázalo, že mnohem vážnější zranění král utrpěl na duši. Znenadání jej například popadla černá nálada a zastavil armádu, aby se uchýlil do harému. Když černá nálada

přešla, najednou vstal a rozkázal, aby pokračovali v pochodu, a proklínal zdržení, jako kdyby za ně mohli jiní.

Výsledkem toho bylo, že se ocitli daleko za Safarem Timurou a jeho karavanou uprchlíků. Magická stopa, po které celou dobu kráčeli, tedy slábla a hrozilo, že se vytratí docela. V takovém případě by jim lord Timura pravděpodobně nadobro upláchl. Slepé pronásledování by netrvalo dlouho. Buďto by jim postupně došly zásoby, nebo by bylo království tak zanedbáno, že by král musel zastavit, aby dal vše do pořádku.

Poprvé od chvíle, kdy lov začal, to Farimu bylo jedno. Netrápilo ho, jestli v závodu vyhrají, nebo prohrají. On už měl jiné cíle a ty se Safara Timury týkaly jen okrajově. Stručně řečeno, lord Fari měl nový pohled na věc, nový způsob uvažování. A ještě stručněji, myslel pouze na sebe.

Se srdceryvným výkřikem se hra opět rozběhla, když kámen zasáhl zajatého muže do hlavy. Fari vzhlédl a rudý démonský jazyk mu vystřelil z tlamy v očekávání další zábavy. Tentokrát se však nudil. Muž i žena byli skoro v bezvědomí, takže to nebyla žádná podívaná. Fari zafuněl a pomyslel si, ta dnešní mládež má málo trpělivosti a žádnou vynalézavost. Jaké krásné mučení jim mohli připravit a oni je zatím takhle hloupě odrovnají. Vtip celé hry spočíval v tom, že mučení musí zůstat co nejdéle na živu a při vědomí, jinak vlastně není zajímavá.

Fari se za pomoci hůlky zvedl. Ve skutečnosti ji už vůbec nepotřeboval, protože proměna ve vlkodlaka jej zbavila všech démonských neduhů. Přesto ji ze zvyku používal jako známku vlastní důstojnosti. Vykročil a otroci se za ním hnali po čtyřech, aby mu stačili. Nejvíce pospíchal démon, který mu dělal stoličku. Neustále ho totiž pronásledovala obava, že nebude na svém místě - pevný jako skála v pokleku na čtyřech - až si pán usmyslí, že se chce posadit.

Fari vylezl na malý kopec, zastavil se na vrcholu a opřel se o hůlku, aby se rozhlédl po kraji. Otroci se dohrabali k němu, jeden připraven posloužit jako stolička, druhý rozvinout slunečník nad Fariho obrovskou hlavou, třetí mávat péřovým vějířem. Služka byla připravena s pohárem a džbánem. Za démonským čarodějem stáli stráže, poslové a nosiči s různými potřebami, po kterých by při procházce mohl zatoužit.

Fari se otočil a krátce si prohlédl svůj doprovod. Král má větší, mnohem větší. Má tolik lidí připravených posloužit jeho vrtochům, že mu na to nestačí fantazie. Fari pokrčil rameny. Co na tom? Je lepší být velkým vezírem než králem. Díval se do Černých zemí, kde se větrné smršťě prohánělý pochmurnou krajinou a sopky plivaly oheň a zamořovaly vzduch svým typickým zápachem. Pro Fariho to byla země zaslíbená, která lahodila jeho staré démonské duši.

Když lord Fari poprvé spatřil Černé země, měl pocit, jako by mu někdo z očí sejmul závoj. Až příliš dlouho byl spoután divokými vlkodlačími emocemi a smysly. Bylo pro něj těžké klidně uvažovat a spřádat plány sahající dál než do bezprostřední budoucnosti. Starý démon, který prožil více než dvě stě svátků, viděl již mnoho králů přijít a odejít.

Všechny je přežil díky tomu, že byl vždy pozorný k jejich náladám, dokázal odhadnout, jakým směrem se vydají a hnal se napřed, aby byl připraven, jakmile jim svitne. Intriky dvora byly pro něj druhou přirozeností. Na jeho hřbet už byla namířena nejedna nepřátelská dýka a bylo osnováno mnoho spiknutí se stěžejním úmyslem ho odstranit.

Byl zloduchem, kterého veškeré emoce, kromě strachu, nechávaly chladným. Pouze strachu lze důvěřovat. Jen díky strachu se má zloduch na pozoru. Právě strach se může nepozorovaně připlížit zpoza rohu. To strach dokáže ze rtů odezřít šepot zrady. Jedině strach dokáže odhalit ty nejtajnější královy myšlenky. Strach s ním byl tak dlouho, jak jen myslí dosáhl. Byl mu otcem, matkou, bratrem, sestrou i nejvěrnějším přítelem. Strach byl jeho milenkou, kterou den co den, hodinu co hodinu, přijímal v horoucím objetí.

Jak se tak rozhlížel po Černých zemích a cítil neustálý tlukot splašené magie, uvědomil si, že již příliš dlouho žije beze strachu. Nechal se ovládnout srdcem vlkodlaka, které žilo pouze krvelačnou touhou. Fari se trochu zastyděl, když si to uvědomil. On, Fari, který si udržel hlavu na ramenou, zatímco tisíce jiných o ni přicházeli, by měl lépe využívat schopnosti, kterých nabyl proměnou ve vlkodlaka.

Koneckonců byl strůjcem Síly čtyř. Byl to on, Fari, který prince Luku a Kalasarize vtáhl do spiknutí, jehož účelem bylo zlákat krále k vlkodlačímu svazku, který je zachránil před smrtící silou Timurova velkého kouzla pomsty, jež proměnilo Zanzair v doutnající trosky a zabilo vše kromě nového bratrství uzavřeného Farim. Problém byl v tom, že zapomněl na svůj původní záměr. Chvílemi měl pocit, že ztrácí nadvládu, že velký vezír je Safar Timura a ne lord Fari. A co bylo ze všeho nejhorší, Timura byl tak mocný čaroděj, že s ním Fari nemohl soupeřit. To ovšem nebylo žádné tajemství. Věděl to každý.

Ve hře velkých vezírů byl ten druhý vždy jen stínem za vrahovou dýkou.

Starý démon si povzdychl a zapotácel se; průvod se pohnul s ním, neboť ti, kteří mu zastínili výhled, padli na zem, aby viděl, co vidět chtěl. Králův prapor - stříbrná kometa padající na rudý Démonský měsíc - zplihle visel nad velkým stanem, kde se nacházel královský dvůr a soukromé komnaty. Z vrcholku kopce Fari viděl tři menší stany, které lemovaly králův cestovní palác. Jeden z nich byl jeho. Ostatní patřily princi Lukovi a lordu Kalasarizovi.

Každý z nich měl svůj vlastní strach, vlastní hnací sílu. Všichni soupeřili nejen o královu přízeň, ale i o to, kdo ho bude řídit, ovládat. Lordu Farimu přišlo jen správné a spravedlivé, aby to byl on. Ale jak toho docílit? Jak proklouznout kolem mazaného Kalasarize? A co Luka? Nenávist, kterou vůči Farimu chová, je dávná a neotřesitelná. Luka byl také mnohem ctižádostivější, neboť se nehodlal vzdát naděje na to, že se sám stane králem. Něco takového Fari nemohl dopustit. Starému démonovi najednou došlo, že by se z Luky a Kalasarize ze zcela přirozených důvodů mohli stát spojenci. Podivil se, jestli to ty dva vůbec napadlo. Zajímalo ho, jestli se jim mysl vyčistila dřív než jemu.

Zafuněl. Velmi nepravděpodobné. Nejen že byl moudřejší a lstivější, ale měl mnohem více magických schopností než kdokoliv z nich. *Ale pro jistotu, jen pro jistotu,* se *milý Fari připrav na nejhorší.*

Vzpamatoval se a probíral, jak by měl postupovat. Začít musí u krále. Všechno ostatní až potom. Nejprve musí krále probudit z té melancholie. Musel v Protarusovi obnovit hlad, probudit lovce z letargie.

Z rozjímání jej vyrušil pronikavý výkřik. Fari zvedl hlavu k poli a nadšeně vycenil tesáky. Vojáci právě dokončili trápení obětí a rozdováděně je trhali na kusy, aby mohli přejít k další části hry. Vlastně si počínají docela dobře, pomyslel si. Vzhledem k tomu, že oběti byly skoro ještě děti, byl to výkon - nakonec je udrželi naživu docela dlouho.

Vtom spatřil vysokého démona, jak zvedá obě hlavy jako největší kořist. Krvavý pohled všichni bouřlivě přivítali.

Lord Fari se uculil, když mu náhle svitlo. Poklepal hůlkou a okamžitě přiběhl jeden z jeho pobočníků. Hodil mu měšec zlata. „Kup mi ty hlavy."

Renor a Sinč si spokojeně hověli v sedlech, ukusovali sušené ovoce a poklidně pozorovali vchod do průsmyku. Od chvíle, kdy Leiria a Dario vyrazili na průzkum Kaluzského průsmyku, nezahlédli ani nezaslechli nic podezřelého.

Renor se uchichtl. „Málem jsem si stříknul do gatí, když starej Dario začal plácat o těch léčkách. Asi to byly opravdu jen zbytečný řeči." Protáhl se a zívl. „Aspoň pro změnu neplýtvá naším časem. Odpočíváme si a oni za nás prozkoumávají cestu."

„Nevím, jestli je to opravdu taková ztráta času," řekl na to Sinč. Mávl k temnému ústí průsmyku. „Mně to připadá jako léčková nádivka. A jedinej způsob, jak něco zjistíš, je do ní píchnout." Navzdory této námitce Sinč pocítil velké uvolnění a radost.

„Abys mi rozuměl, já mám seržanta moc rád," odpověděl Renor. „Jde jen o to, že pořád něco mele a opakuje se. Musíš si vyslechnout celou historii tarnasijských válek nebo něco podobnýho, než se dostane k věci."

Znovu se protáhl a velmi požitkářsky zívl. Poprvé od chvíle, co vstoupili do Černých zemí, se Renor cítil docela spokojeně. Líbilo se mu jen tak sedět a nazdařbůh rozmlouvat s kamarádem.

„No, to nevím." Sinč se usmál. Vlastně to bylo spíš uchichtnutí. „Záleží na tom, o čem zrovna mluví. Když je to něco, co by neměla slyšet tvá mladší sestra, je docela zábavnej. Jako třeba ten příběh o starým lampáři z Walárie, co mi nedávno vyprávěl. Už jsi ho slyšel?"

Renor se nedočkavě usmál. „Ne, neslyšel." Pokývl k úžině. „Nic se neděje, tak povídej."

Sinč se uchichtl. „No prostě, ve Walárii byl kdysi starý lampář jménem Zenzi. Téměř třicet let Zenzi věrně zapaloval lampy v jedné čtvrti. Přišel čas, aby odešel na odpočinek a vybral si u krále zaslouženou penzi.

Když se o poslední noci přiblížil k prvnímu domu, vyšla ven celá rodina s jídlem a pitím a několika stříbrňáky za roky jeho věrné služby. To samé se stalo u dalšího domu i v domě za ním. Zenziho měl každý rád, takže mu skládali dary a připravili mu opravdu slavnostní noc na rozloučenou.

Potom dojde k poslednímu domu v ulici a z něj vyjde otrok se vzkazem, že s ním chce jeho paní hovořit a že ho má přivést dovnitř. Vezme Zenziho za ruku a dovede ho do domu, nahoru po schodech, kde ho strčí do ložnice a zavře za ním dveře.

Nedokážeš si představit, jak je překvapený, když před sebou vidí krásnou usměvavou ženu, která

na něj čeká zahalená pouze do průsvitného županu. ‚Manžel dnes v noci nepřijde domů,' řekla hrozně svůdně a odvedla ho k posteli, kde se vášnivě pomilují. Pro starého chudáka Zenziho je to největší milostný zážitek v životě. Potom žena pouze tleskne a otrok přinese bohatou večeři z nejlahodnějších kabobů a šerbetů a všemožných jiných lahůdek, které jedí boháči, ale Zenzi je v životě neochutnal. Když dojí, žena mu naleje lahodný čaj.

Zenzi natahuje ruku po šálku, když vtom si všimne, že vedle něj leží měďák.

.Odpusťte, drahá paní,' zarazí se podivený Zenzi. ‚Všechno bylo tak báječné. Hodiny lásky. Jídlo. Pití. Proč mi ještě dáváte peníze?'

Žena se jen usměje a odpoví: ‚To máte tak. Včera jsem manželovi připomněla, že máte dnes poslední noc po třiceti letech služby. Zeptala jsem se tedy, co vám mám dát. A můj manžel poměrně neurvale odpověděl: „Stačí, když ho vojebeš a dáš mu jen měďák!"' Žena pokrčí rameny. ‚Ta večeře byl můj nápad!' dodá.

Renor se rozchechtal, plácal se do stehen a celkově vypadal velmi nevojensky, když se v doprovodu třiceti mužů přihnal lord Timura na svém krásném hřebci.

„Já myslel, že máme bojovou pohotovost," okřikl je a modré oči pod tmavým obočím hocha divoce probodly, „a já zatím přistihnu své nejlepší muže, jak se tu povalují jako nějací opilci a řehtají se na celé kolo."

Renor pobaveně zavrtěl hlavou. „To je dost legrační situace, když se nad tím zamyslíte, můj lorde," hihňal se dál. „Prostě tu čekáme, vyprávíme si vtípky - sprosté, abych byl upřímný. V tom přijedete vy a-"

„Kde je kapitánka Leiria?" vyštěkl Safar, aby přerušil Renorovo blekotání. Rozhlédl se. ‚.A Dario! Kde je seržant Dario?"

Renor se zazubil a pokynul k ústí průsmyku. „Zkoumají průsmyk, lorde Timuro," odpověděl Renor, který už se dusil smíchy. „Jestli tam prý náhodou - ha ha ha - někdo nečíhá! Ha ha ha."

Sinč vyprskl smíchy. „A už si slyšel ten o těch dvou chlapech, co jedli žáby?" zeptal se.

Safar vytáhl svoji stříbrnou dýku. Zamumlal nějaké zaklínadlo.

Renor vrtěl hlavou a smál se tak silně, že mu slzely oči. „Ne, ten neznám."

„No, to se jednou v jedné vsi objevilo hejno žab a-"

Safar protnul vzduch a dokončil zaklínadlo. Oba mladíci zalapali po dechu a mávali rukama, jako kdyby je někdo nečekaně polil ledovou vodou.

Renor se vzpamatoval první. Hanbou a strachy koulel očima. „Omlouvám se, lorde Timuro," chvěl se mu hlas. „Nechápu, co..."

„To nic, chlapče," řekl Safar vlídně. „Ty za to nemůžeš. Tak a teď se zařaďte k ostatním. Ty také, Sinči."

Mladíci uposlechli. Na Safarův pokyn se všichni seřadili a zkontrolovali si zbraně.

Obrátil se ke vstupu do Kaluzského průsmyku a zkoumal jej magickými smysly. Kyšmet si odfrkl a ošil se pod ním, jako by mu pomáhal. Safar se pustil hlouběji. Nebylo jednoduché „prohlédnout" krupobití divoké magie, které bez ustání bičovalo Černé země. Ten, kdo však Renora a Sinče uvrhl do zakletí radosti, po sobě nechal slabou stopu. Magickým zrakem ji Safar vnímal jako nějakou stříbřitou cestičku po hlemýždovi. Rozplynula se však dříve, než dorazila k prvnímu ohybu cesty.

Safarovi bylo jasné, že ten, kdo mladé průzkumníky obelstil, se pokoušel odvézt jejich pozornost od dění někde na temné cestě horou. Jako již mnohokrát litoval, že s sebou nemá Gandaru. Malý služebník byl expertem na slídění po takových záhadách.

Zaskřípal zuby a odpoutal se od myšlenek na to, co by se právě mohlo dít s Leiriou. A s Dariem, ach ano, nesmí zapomínat na starého Daria. O Leiriu jde ovšem ze všech nejvíc. Sakra! Nemá jediný důvod podstupovat tyto útrapy - kromě mě. Potom Kyšmet zahrabal kopytem a Safar se napřímil. Věděl, že je sváděn dalším silným kouzlem a setřásl je jako přilnavý mech. Chvatně sebe a své muže opevnil magickým štítem, aby byli před podobnými útoky chráněni.

Safar se předklonil, poplácal Kyšmeta a pošeptal mu: „Ani služebníka už nepotřebuju." Kůň jakoby na souhlas pohodil hlavou nahoru dolů.

Aniž by mezi nimi došlo k nějaké myšlenkové komunikaci, Kyšmet vyrazil k průsmyku a Safar svým mužům naznačil, aby je následovali.

Pohybovali se stejně jako předtím Leiria s Dariem -přeskakovali z jednoho prozkoumaného úseku na druhý. Cesta byla úzká, vešel by se na ni maximálně největší vůz jejich karavany, takže se Safar neobával, že by se mohli střetnout s nějakou nepřemožitelnou silou. Měl spoustu prostoru pro rozmístění svých mužů. Buďto by se mohli probojovat dál, nebo ustoupit do bezpečí s tím, že

způsobí v řadách případných odpůrců mnoho smrti a bolesti.

Kyšmet se ladně nesl přes kamení v místech, kde jiná zvířata klopýtala. Safar se mohl s klidem věnovat pouze svému úkolu. Očima propichoval každý kout, měl nastražené uši a magickými smysly přejížděl sem a tam pátraje po sebemenším náznaku nebezpečí.

Přišlo znenadání - hlasité kroky mnoha bot pochodujících k nim. Kyšmet varovně zaržál a Safar zaslechl výkřiky ve vlastních řadách. Překvapilo jej zjištění, že zvuk bot přichází zepředu *i* zezadu!

Jak se vzduch tetelil, zalovil v paměti pro blokovací zaklínadlo, ačkoliv mu rozum říkal, že necítí žádný náznak magického útoku, který se blížil.

Potom spatřil to samé, co před ním Leiria: dlouhé zástupy obrovských bojovníků v plné zbroji; pochodovali k nim a zavírali čelisti pasti.

Už se připravoval, že je odrazí, a jen doufal, že má správné kouzlo, když vtom zaslechl výkřik.

„Safare!"

Udiveně zamrkal. Byl to Leiriin hlas.

Zavolala znovu. „Tady jsem, Safare!"

Pohlédl směrem, odkud přicházel hlas, a uvědomil si, že vidí skrz bojovníky, jako kdyby to byli duchové.

Nedaleko za nimi spatřil malý zlatý stan. Ve stanu u stolu plného jídla a pití v poklidu seděli Leiria s Dariem.

Leiria na něj zamávala. „Protlač se skrz ně, Safare. Jsou naprosto neškodní."

Lord Fari si na hlavách dával záležet. Tu odhrnul zbloudilou kudrlinku z mrtvých ženských očí, otřel krvavou skvrnu z mužových bledých rtů.

Jsou perfektní. Vaše Veličenstvo," pochvaloval si. „Naprosto perfektní. Lepší hlavy jsme si ani nemohli přát."

Protarus na něj prázdnýma očima zádumčivě shlížel z trůnu. Tvář mu pozvolna přecházela z lidské do vlčí podoby a v obou se mu chvěl zjizvený ret.

„Co je na těch hlavách tak zvláštního?" zeptal se nevraživě.

„Přesně na to jsem se chtěl zeptat, Veličenstvo," poznamenal princ Luka.

Upřeně pohlédl na starého démona, který stál mezi dvěma kůly, na nichž byly hlavy nabodnuty. „Král je nemocen," obrátil se na Fariho. „Proč jej vyrušujete takovými nesmysly?" A myslel si, *ty starý blázne. Dlouho jsem čekal, až klopýtneš. Teď tě budu po cestě ze schodů kopat do řiti.*

Fari měl pro Luku jízlivou odpověď. „Jeho Veličenstvo bude mít zakrátko příležitost samo posoudit, jestli je to nesmysl, nebo ne," odvětil, ale myslel si, *ty v té kebuli nemáš ani kousek mozku, můj princi. Byl jsi stvořen k boji, ne k přemýšlení. Tvůj otec dobře věděl, proč ti nemá věřit.*

Kalasariz přeskakoval pohledem z jednoho démona na druhého, pobaven probleskující vzájemnou nenávistí. Mlčel, připraven přiklonit se na stranu, která pro něj bude prospěšnější.

Protarus pokynul. „Pokračujte," vybídl Fariho, avšak již méně výhružným tónem. Hra mezi Farim a Lukou jej zaujala mnohem více než Fariho naléhavé svolání schůzky.

„Mé poslání, je životně důležité, Vaše Veličenstvo," spustil Fari. „Pokud bude můj experiment úspěšný, do hodiny budeme vědět, kde se lord Timura nachází."

Iraj se na trůnu netrpělivě zavrtěl. Tato zpráva na chvíli přemohla jeho černou náladu a tvář se mu plně přeměnila do lidské podoby.

Luka se ušklíbl a odhalil mnoho řad dlouhých tesáků. „A to nám jako mají říci ty hlavy?" uchichtl se. „Podobné věci jsme už přece zkoušeli. Na to jsou Timurovy štíty příliš silné."

„To je pravda, lorde Fari," souhlasil pobaveně Protarus. Přemítal o nepřeberných způsobech mučení, které může starému démonovi naordinovat, když neuspěje. „Ještě nikdy to nezabralo. Proč myslíte, že nyní ano?"

Fari pozvedl dráp. Vypadal spíš jako nějaký démonský profesor. „Za chvíli bude vše jasné. Veličenstvo."

Pospíšil si s hlavami, ze stojánku si bral džbánky a baňky s magickými mastmi i prášky a sypal, mazal a stříkal je na hlavy.

„Po většinu trvání našeho lovu, Veličenstvo, lord Timura pobíhal po kraji sem a tam. Jednou se vydal tam, jindy onam a zase se vrátil. Bylo těžké jej nalézt, protože nenaznačoval, jaký je jeho konečný cíl."

„Žádný cíl nemá," zafuněl Luka. „Snaží se jen přežít do dalšího dne. Utíká, nic víc."

„Vy tomu věříte, Veličenstvo?" zeptal se Fari, když nanášel trochu masti na ženskou hlavu. „Hodí

se vám to k lordu Timurovi? Znáte ho ostatně nejlépe."

Protarus se zamračil. „Ani v nejmenším," řekl, sám překvapen svojí odpovědí. „Safar má vždycky nějaký cíl, nějaký směr."

Luka se zděsil. „Samozřejmě, že nějaký konečný cíl mít bude, Vaše Veličenstvo, ale pouze za účelem nalézt trvalé bezpečí pro své lidi."

Kalasariz usoudil, že je čas přijít s nějakou neutrální poznámkou. „Přesouval se převážně na severozápad. Přestože ušel mnohem více mil, než by k tomu bylo zapotřebí."

„To je velmi pravděpodobně jen čirá náhoda," namítl Luka. „My jsme ti, kteří jej ženou. Utíká vždy jediným směrem, který mu zbývá otevřený, což je shodou okolností severozápad."

K princově velké nelibosti však Protarus uvažoval jinak. „Zajímalo by mě, co hledá?" přemítal nahlas. „Nachází se v té oblasti něco významného?"

Fari předstíral, že je zaneprázdněn, a skryl úsměv, když hlavy jednu po druhé poléval zlatým olejem.

Kalasariz usoudil, že je bezpečné přisadit si další neutrální odpovědí. „Přístavní město Kaspan a pak už jen Velké moře. Veličenstvo."

Luka sebral odvahu a spojil před sebou odrápené pěsti, až to zachrastilo. „Přesně tak! Na konci je pouze moře, a když budeme pokračovat tak jako doposud, zaženeme Timuru do míst, ze kterých pro něj nebude úniku."

Protarus zavrtěl hlavou a z jeho zjizveného úsměvu Luku bodlo u srdce. „To je dost nepravděpodobné."

„Je tu cosi, co jsme všichni přehlédli, Veličenstvo," vložil se nenucené do hovoru Fari. „Sám si vyčítám, že jsem to neviděl dříve."

„Co je to?" naléhal král.

, Ještě před několika málo měsíci bylo vše, co právě princ Luka předložil, pravda. Lord Timura se choval přesně tak, jak to princ popsal. Přebíhal sem a tam a jeden by z toho usuzoval, že jeho jediným úmyslem bylo zmizet nám.

Potom se ale všechno změnilo. Těsně před, ehm-" Soucitně pohlédl na Protaruse. „- ehm... před tím nešťastným útokem na vaši osobu. Veličenstvo, se vrátil na normální cestu a doposud z ní nesjel. Nepokusil se změnit směr, ani nepoužil svých obvyklých triků."

Kalasariz si odkašlal. „Myslím, že k tomu došlo krátce po incidentu v Nádanu. Vystopovali jsme ho až do té doliny. Pokoušel se uprchnout, ale my jsme měli tu, ehm..." Nervózně pohlédl na Protaruse. „Měli jsme madam Šísan. Vrátil se tedy na cestu a dal se na zběsilý úprk. A nutno dodat, že je velmi rychlý."

„V Nádanu musel učinit nějaké zásadní rozhodnutí," ušklíbl se Protarus a vzpomněl si na magického hřebce. „Nebo možná ještě před ním. Možná po celou tu dobu mířil do Nádanu. A potom... a potom..." Pokrčil rameny. „Logickým uvažováním se dál nedostávám. Nyní prochází Černými zeměmi. Co nám tato skutečnost prozrazuje? Nic."

Vzdychl a dodal: „Pouze to, že Safar je jako vždy velmi odvážný. Máme s sebou dvě stě čarodějů. On jen sám sebe. A přesto se vydá přes Černé země, zatímco my tu stojíme a bojíme se tam vkročit."

„To je tím strojem, Veličenstvo," připomněl Luka. „Víme, že je tam někde splašený čarodějný stroj. Musíme se ujistit, zdali máme v zásobě potřebnou čarodějnou ochranu, než budeme moci pokračovat. Taková opatrnost je přece na místě, nemám pravdu lorde Fari?"

Starý démon odrazil Lukovo zoufalé sevření, aby se vyškrábal na bezpečný břeh. „Pochybuji, že naše velevážené Veličenstvo chce právě nyní slyšet o opatrnosti, můj lorde."

Kalasariz, nejopatrnější ze všech, souhlasil. „Odvážná akce je jediným východiskem," pronesl a nastínil tak spojenectví s Farim. Myslel si však, *ty prohnaný páchnoucí ďáble. Vím, že máš nějaký trumf v rukávu. Tak už ho vytáhni, ať se na něj podíváme.*

Polekalo ho, když král, jako by mu četl myšlenky, řekl: „Tak se na to podívejme, Fari! Na co tím poukazujete?"

„No, přece na ty hlavy. Veličenstvo," odpověděl Fari, „na ty hlavy." Ukázal na dokončenou práci. „Krásné, nemám pravdu?" Pronesl to, jako kdyby to bylo nejskvostnější umělecké dílo, namísto zsinalých obličejů s mrtvolnýma očima a svěšenými bradami.

Luka s Kalasarizem souhlasně zamumlali. Král se pouze netrpělivě zamračil.

„Věci se mají takhle, Veličenstvo," pokračoval Fari. „Černé země nás na několik dní zaskočily, o tom není pochyb. Na druhé straně nám ale skýtají jistou příležitost. Vzhledem k magickému šílenství,

které tam zuří, je velmi nepravděpodobné, že se lordu Timurovi podaří zachovat své obvyklé štíty nedotčené. Nedokázali by to ani všichni moji čarodějové dohromady a přesto, že má lord Timura obrovskou čarodějnou moc, není to ani v jeho silách. Myslím, že ve stroji našel rovnocenného soupeře.

Svým způsobem tedy půjde nahý. Pouze kolem svých lidí rozvine tenký ochranný val. Jestli si vzpomínáte, Veličenstvo, má jich téměř tisíc. To je i na čaroděje jeho formátu velmi mnoho. Zvláště v Černých zemích."

Pokynul k hlavám. „Tito lidé byli zajatci z nedaleké vesnice. Narodili se a žili v sousedství s tímto krajem, takže byli neustále vystaveni působení unikající černé magie. Žádnou vlastní magickou silou sice nedisponovali, ale když jsem viděl, jak s nimi naši vojáci sportují, došlo mi, že na ni budou velmi citliví." Pokrčil rameny. „Každopádně jsem si to myslel. Následné pokusy mě v těchto domněnkách pouze utvrdily."

„Už vám rozumím," usmál se Kalasariz potěšen, že se opět přidal na správnou stranu. Aby svoji pozici zpečetil, pospíšil s dalším vysvětlováním, aniž by věděl, jestli je někdo skutečně potřebuje. „Lord Timura teď nebude odolný vůči věštbám. A co víc, tyto hlavy jsou ideálním prostředkem k provedení takové věštby."

„Jako vždy, můj lorde," pochleboval mu Fari, „jste nejbystřejší dokonce i v záležitostech, které nespadají do vašeho oboru."

„Příliš mi lichotíte, můj lorde," zamumlal Kalasariz.

Luka neřekl nic.

„Tak dost!" vyštěkl Protarus. „Cukrujete tady jako párek harémových dívek. Proveďte tu věštbu, zatraceně! Ať už víme, co má Safar za lubem!"

Safar vyjeveně zíral na výjev, který se mu skýtal, a nebyl si jist, co je skutečnost a co vidění: děsivá horda bojovníků, nebo Leiria s Dariem, kteří se smáli a zdravili jej.

Náhle se však podivil ještě víc. Od stolu se totiž zvedla obrovská postava a pronesla: „Vítej v Kaluzu, Safare Timuro. Již mnoho let čekáme na tvůj příchod."

Byla to nějaké démonka. Když domluvila, mávla rukou a přízrační vojáci zmizeli.

Neuvěřitelně pohledná démonská žena byla vyšší než běžný démonský muž. Na sobě měla červené šaty z nejjemnějšího sampitayského hedvábí a na nohou červené střevíčky s leskem drahokamů. Drápy měla nabarvené na červeno stejně jako rty, které ohrnovala v démonském úsměvu nad tesáky jako oštěpy. Rubínovou korunu měla posazenou na. vystouplém čele těsně nad slonovinově bílým démonským rohem, který byl zdobený rudými magickými symboly.

Safarovi však ze všeho nejvíce učarovaly její šaty, na nichž byl vyšit překvapivě povědomý motiv: okřídlený dvojhlavý drak - Asperův znak.

Vykročila k němu a Safar musel uklidnit Kyšmeta, který byl celý nesvůj. Poté sklouzl ze sedla, aby ji přivítal.

Safar ještě nikdy nestál na palubě zámořské lodi, ale podle jeho představ démonská královna - neb z jejího vystupování nebylo pochyb o tom, že je královnou - vypadala jako loď, když se k němu blížila, a rudé šaty jí vlály jako vzdouvající se plachty. Navzdory své velikosti se pohybovala s neuvěřitelně ženskou ladností a vznešeností. Podivné části jeho já, té primitivní, o níž by většina mužů raději pomlčela, učarovala její krásná postava. Byla vysoká, to ano. Byla to démonka, jistě. Ale její tělo mělo perfektní tvar přesýpacích hodin, který tak ohromuje lidské i démonské muže.

Když se přiblížili a zastavili se, aby se formálně pozdravili, Safar se rděl jako chlapec.

Elegantně jako panna pozvedla spár a řekla: „Já jsem Hantílie, kaluzská královna a vrchní kněžka chrámu Hadinského zjevení."

Lord Fari dokončoval poslední přípravy.

„Budu potřebovat vaši pomoc, Veličenstvo. Pokynul k princi Lukovi a k lordu Kalasarizovi. „Vlastně potřebuji pomoc vás všech. K vyčmuchání Safara Timury budeme potřebovat veškerý potenciál Zakletí čtyř."

Všichni se soustředěně předklonili, zatímco lord Fari prováděl nad uťatými hlavami magická gesta a recitoval:

„Promluv, bratře.
Promluv, sestro.

Promluvte stvoření temnot!
Po jaké cestě Timura kráčí?
Kde že cíl jeho cesty jest?
A kam ho jeho srdce vláčí?"

Děsivé skřeky prořízly vzduch, jak obě hlavy ožily. Oči jim hořely bolestí a volaly k nebesům, když znovu prožily poslední momenty na sportovišti. Jejich utrpení bylo tak hluboké, že proniklo i Irajovým vlkodlačím srdcem a zasáhlo jeho stále člověčí jádro. Nářek se rozléhal komnatou, bušil krále do uší a otřásal jeho vyděšenou maličkostí zvanou duše. Chtěl na Fariho křiknout, aby ukončil jejich utrpení, ale z pocitu provinění se k tomu neodhodlal. Kdyby to udělal, odhalil by tím nebezpečnou slabost.

Vtom Fari naštěstí mávl pařátem a nářek ustal. Dva páry vystrašených očí se obrátily k démonskému čaroději.

„Promluv, sestro," pronesl Fari. „Promluv, bratře. Prokaž nám laskavost a my tě ušetříme utrpení."

První promluvila žena a vzdychala přitom bolestí. „Je blízko! Je velmi blízko!"

Potom stejně útrpně promluvil muž. „Ano, je blízko! Uteč, příteli, uteč před těmi ďábly!"

„Ne, ne, nikam neutíkej!" volala žena. „Prosím, neutíkej! Zachraň nás, Safare Timuro! Zachraň nás!"

„To jsou mi paličaté hlavy." Fari se uchichtl svému žertu, když se obracel k Irajovi a ostatním. „To nic. Jsou velmi mladí, takže se to dalo očekávat."

Obrátil se ke svým obětem. „Lord Timura vás neslyší. A i kdyby slyšel, nepomohlo by vám to. Jste v naší péči, drahoušková. Pouze já vám mohu pomoci. A teď mluvte. Jakou cestou Timura kráčí?"

„Cestou krále," odpověděla žena.

„Jakého krále?" naléhal Fari. „Chceme slyšet jméno."

„Protarus," zachroptěl muž.

„Timura a král," navázala žena, „jdou po stejné cestě."

Tato odpověď Fariho naprosto zmátla. Lukovi svitla jiskřička naděje, a tak řekl: „To jsem věděl od samého začátku."

„Ticho, ty hlupáku!" okřikl ho Protarus.

Iraj byl svým výbuchem překvapen stejně jako démonský princ. Tajuplné odpovědi dávaly tak děsivý smysl, až z toho mrazilo.

Fari se osmělil a pokračoval. „Co je cílem jeho cesty?"

„Hadin," odvětila ženská hlava. „Země ohňů."

A muž dodal: „Šli společně, ale už kráčí sám."

Iraj se otřásl, jak tato slova uvolnila záplavu vzpomínek. Najednou byl zase chlapcem a Safar s ním byl v Alissarinově jeskyni a vrhal démonskými tesáky, aby se podíval, co přinese budoucnost.

Vzpomněl si, jak se z nich jako had zvedl červený dým. Potom dým utvořil ženská ústa, která se prohnula do svůdného úsměvu. Promluvila a on slyšel, jak k němu ta slova jasně doléhají dlouhou chodbou uplynulých let.

„Dva půjdou cestou, kterou šli již předtím. Bratři duše, ne však lůna. Odděleni v tělech a myslích, ale dvojčata v osudu. Buďte však opatrní na to, co hledáte, Ó bratři. Buďte opatrní, jakou cestu si vyberete. Protože tento příběh nemůže skončit, dokud nedosáhnete Země ohňů."

Potom byl uvržen zpět do přítomnosti, když Fari položil poslední otázku. „Po čem prahne jeho srdce?"

„Po lásce," odvětila žena.

„Po nenávisti," odpověděl muž.

„Odpovězte jasně, nebo vaše duše pošlu do pekel!" okřikl je Fari.

Iraj však v těchto slovech opět nacházel mlhavý smysl a slova „láska" a „nenávist" obracela žaludek na ruby.

Promluvil Kalasariz. „Někteří moji zvědové se chovají podobně. Zeptáte se na čas a oni vám odpočítají zrníčka v přesýpacích hodinách. Naše otázky jsou možná příliš obecné."

Fari se vzepjal k dalšímu pokusu. „Pověz mi, bratře, pověz mi sestro, kde se lord Timura nachází?"

„V Kaluzu," odpověděl muž.

Fari byl spokojen. „Koho tam hledá?"

„Hadinské zjevení."

„Teď to dává smysl!" poznamenal Kalasariz. Obrátil se k Irajovi. „Kaluz je proslulý zjevováním jisté

vědmy. Myslím, že právě jí se říká Hadinské zjevení."

Fari si uvědomoval, že už jsou oběti unavené. Usilovně vymýšlel poslední otázku. „Povězte mi, bratře a sestro, co je účelem jeho cesty do Kaluzu?"

„Zabít krále," ozvalo se sborově.

Potom jejich oči zmrtvěly, brady spadly a na zem se vyřinula krev.

Fari se obrátil, aby promluvil ke králi, a radostí zachřestil drápy. Když však spatřil v jakém stavu se Protarus ocitl, raději mlčel. Kalasariz a Luka také jen němě zírali. Král se oslepující rychlostí mihotal z jedné podoby do druhé. Paťáty, tlama a pohledný člověčí profil střídavě mizely a opět se nakrátko objevovaly.

Iraj si uvědomoval, že neovládá tok vlastních citů, ale nemohl s tím nic dělat. Oznámení, že Safar prahne po jeho smrti mu z nevysvětlitelných důvodů vzalo pevnou půdu pod nohama. Najednou měl pocit, jako by byl kořist namísto lovce. Věděl, že to nedává smysl. Safar je přece jelen a Iraj lučištník. Přesto mu přeběhl mráz po zádech, když uslyšel slova: *„Zabít krále."*

Strach se náhle proměnil v divoký vztek. To je zrada! Safar je jeho přítel! Jak ho vůbec může napadnout, že zabije přítele? Co na tom, že se ho již dávno Iraj pokusil zabít a od té doby mu neustále usiluje o život. Co na tom, že se Safar tak zuřivě bránil, že málem zabil Iraje a zničil jeho království. V minulých letech si již vyměnili mnoho smrtelných ran. Safar Timura je jednoznačně jeho nepřítelem. Proč měl ale Iraj neustále pocit, že je také přítelem -přítelem, který se uchýlil ke zradě a vraždě.

Všechny tyto myšlenky a pocity se mu prohánělý duší i hlavou, až vztek konečně zakořenil a vyrostl z něj mohutný strom s pevnými větvemi hněvu prostupujícími jeho tělem od hlavy až k patě.

S hněvem se dostavil rozum a vůle. Už ve zcela lidské podobě vstal a zlaté vlasy, vousy i koruna zazářily ve světle loučí. On je Iraj Protarus, probohy! Král králů, pán vlkodlaků, větší než velký Alissarian Dobyvatel, který byl pouhým smrtelníkem, i když to byl čaroděj.

„Všichni jsme vám velice zavázáni, můj lorde," poděkoval Farimu, který se viditelně naparoval a nic nedbal, Že si toho Luka nebo Kalasariz všimnou. „Nyní víme nejen, kde se Safar Timura skrývá, ale víme i to, že Kaluz byl od samého počátku jeho cílem.

Timura není člověk, který by pouze utíkal a schovával se. Je to rodilý horal a pro lidi, kteří žijí tak vysoko nad námi všemi, jsou odvaha a vůle přirozené vlastnosti. Vzduch, který dýchají, je tak řídký, že z toho omdléváte. Žil jsem mezi nimi, takže to dobře vím. Mnoho dní jsem byl malátný, než jsem si na to zvykl. Vlastně si myslím, že je to hlavní důvod, proč nám Safar a jeho lidé tak dlouho úspěšně vzdorují.

Je to ten vzduch, zatraceně! A proklínám sám sebe, že mi to až do dneška unikalo. Já jsem muž z planin. Vzduch na planinách je hustý a zdravý. Voda, té je méně, a začínají kvůli ní všechny naše války. Proti vzduchu však neznamená nic. Dokážete si představit svět, kde byste museli bojovat o vzduch, který dýcháte?"

Nikdo neodpověděl. Hněv proměnil králův proslov v pošetilé blábolení.

„Mají také dobrý zrak! Ach, probohy, jaký ti lidé mají zrak! Z toho orlího hnízda zvaného Kyrania odjakživa shlíželi k těm nejúžasnějším obzorům - obzorům tak vzdáleným, že ohromovaly i mě, prostého muže z planin, kde je nedozírná rovina. Topíte se ve vzduchu a nedokážete si ani představit, jaké to doopravdy je vždy vidět kolem sebe. A právě to Kyraniany dělí od obyčejných smrtelníků: schopnost vidět.

To je další skutečnost, kterou musíme mít na paměti. Safar je největší Kyranian ze všech, protože on dokáže nahlédnout do budoucnosti. A myslím, že někdy si umí představit i více. Jestli se za budoucností ještě něco nachází, Safar je schopen to vidět.

Musí mě však nejdříve zabít." Král převrhl trůn a dřevo prásklo o zem.

Obrátil se k Farimu, který byl vyděšen a již neprahl po králově pozornosti.

„Povězte mi, lorde Fari," promluvil Iraj tónem velmi podobným, jakým Fari oslovoval hlavy, „ale chci slyšet pravdu. Musí mě Safar zabít, aby se dostal do Hadin? Naznačovaly snad vaše hlavy něco takového?"

Fari povolal všechny své smysly, aby se dostal do správného proudu. Pokrčil rameny. „Kdo ví, Veličenstvo?" spustil tím nejúlisnějším tónem. „Nic takového naše věštba jasně neříkala."

Král pouze přikývl a Fari se odvážil na tenčí led. „V této záležitosti bychom měli být spíše věcní. Hadin je tak vzdálená země, že ji naši předkové označovali za konec světa. Toto místo je zajisté mimo dosah kohokoliv z nás.

Přestože je lord Timura pravděpodobně velmi dalekozřivý, myslím, že by bylo rozumné

předpokládat, že jeho cíl je mnohem prostší. Zapomeňme na konec světa a uvažujme pouze v rámci Esmíru. Bude dostatečně jasnozřivé, když dojdeme k závěru, že lord Timura hledá svoji odpověď v Kaluzu, v centru Černých zemí, kde se splašil čarodějný stroj.

Musí překonat sílu stroje, pustinu, zoufalství svých lidí - vše toto - aby mohl promluvit s Hadinským zjevením. Teprve potom se může modlit, aby nalezl způsob jak zabít nejmocnějšího krále v historii Esmíru."

Zafuněl. „A něco takového, Vaše Výsosti, znamená hledět mnohem dál než pouze za hranice budoucnosti, ale i za hranice reálných nadějí. A co se týče té záležitosti se vzduchem, Veličenstvo, myslím, že dýchá cosi příliš řídkého na to, aby dosáhl nemožného."

„To je dobrá zpráva," ozval se Luka, což krále potěšilo a vrátila se mu někdejší důstojnost.

„Lord Fari promlouvá velmi moudře, Veličenstvo," kvitoval to Kalasariz a mrkl na starého démona s výrazem, *„musíme* si promluvit".

Ačkoliv nebyl ustaven *žádný* plán, Nesvatá trojice, jak své čarodějné bratry Iraj v duchu nazýval, se chovala, jako kdyby již zvítězili. Poslali pro jídlo a pití, pro hudbu a tanečnice s tím, že budou oslavovat. Iraj našpulil zjizvený ret, aby si mysleli, že jim skočil na lep.

Ach, konečně byl klidný, velmi klidný. Byl schopen vidět jasně, stejně jako Safar viděl vzdálené horizonty.

Iraj nebyl bláhový; dobře věděl, co se děje. Jeho čarodějní bratři proti sobě vzájemně osnovali spiknutí a všichni, ať již samostatně nebo v různých spojenectvích, osnovali spiknutí proti němu. Šísan měla pravdu, když ho před nimi varovala.

Pocítil bolest, když si vzpomněl na záhadnou, krásnou čarodějku. Jak mohla snést, že se světu představovala jako ohyzdná babizna, když ve skutečnosti byla zázračná krasavice? Samozřejmě, že i ona měla své plány - některé mu dokonce odhalila - ale to Iraje netrápilo. Dávno věděl, že bez postranního úmyslu nikdo krále neoslovuje. Dokonce i Safar s tím svým „jsem jen hrnčířský synek" něco chtěl, když se k Irajovi přidal. Chtěl jeho moc. Žárlil, protože Protarusovi žehnali bohové, neboť byl od narození předurčen k tomu, aby se stal králem králů!

Co to tenkrát Safar prohlašoval, že chce? Ach, ano - zachránit svět. Jaká nehorázná *lež!*

Iraj zaškrábal prstenem do dřeva, usmíval se na falešné bratry, kteří popíjeli a vesele vtipkovali o lidských i démonských děvách, které je bavily tancem. Předstírali, že se vesele baví o svém moudrém, silném králi, a o tom, že by se pro něj rozkrájeli. Poté probírali možné varianty útoku.

Fari blekotal něco v tom smyslu, že shromáždí všechny své čaroděje, aby utvořil kouzlo, které je ochrání před zdivočelou magií Černých zemí. Luka plánoval, že postaví největší jednotku prvního útoku v historii - jako kdyby Kyraniané byli nějaká půlmiliónová démonská armáda, kterou Iraj kdysi porazil, aby získal korunu, namísto hrstky narychlo vycvičených vesničanů. A Kalasariz - proklatě! Safar mě před ním varoval - ten se pomalu přikláněl k Farimu, mluvil polohlasem a díval se na Luku. Iraj si bude muset dát pozor, až se takhle bude Kalasariz dívat na *něj.*

Svým způsobem bylo snazší pochopit Luku a Fariho, neboť démonům byla proradnost jako taková velmi blízká. Kalasariz byl z jiného těsta. Přinejmenším to byl člověk a lidé, pomyslel si Iraj, ve zrádnosti démony daleko předčí. Měl jsem to vědět, pomyslel si. Já sám jsem výsledkem spiknutí - když se můj otec vyspal s matkou, která konspirovala proti jeho harému. Byla to mírná žena, které se příčilo použít jed. Když však šlo o jejího syna a tím i o velký sen stát se matkou vůdce klanu, měla pevnou ruku, když jej nalévala.

Matka byla první, která Iraje poučila, jak nakládat s tajemstvím. Nech si svůj úsudek, říkávala, a nedbej na to, co tvrdí ostatní. Lžou. Pamatuj si to, synu, a vymysli si ještě větší lež, abys byl před nimi v bezpečí.

Jedno takové tajemství Iraj měl. Toto tajemství skrýval dokonce ještě úzkostlivěji než lásku k matce. Kdyby tady byla, lhal by jí do tváře a věděl by, že je na něj hrdá. Jeho tajemstvím bylo, že díky čarodějnici, která se chtěla stát jeho královnou, měl prostředek, jak zlomit odporné pouto, které s těmito netvory uzavřel. Těšil se na chvíli, kdy bude moci provést kouzlo, které ho naučila, a zničit je.

Nejdříve však musí dopadnout Safara a - ach, ano, nesmím zapomenout - to dítě, Palimaka. Zjizvený ret se mu rozechvěl. Čarodějka říkala, že dítě není nezbytně nutné. Kouzlo by však bylo mnohem silnější, kdyby je měl oba - jako ty hlavy na Fariho kůlu.

Pak budu opět svobodný, pomyslel si Iraj. Svobodný!

Začala se před ním natřásat okouzlující démonská dívka. Byla o dvě hlavy vyšší než on, stvoření, jaká dřív pouze zabíjel, natož aby je objímal. Náhle po ní však zatoužil a pokynul jí. Přistoupila k němu a přitiskla se na něj podivnými, ale nějakým způsobem povědomými partiemi.

Vrhl se do jejího objetí a pomyslel si: Zajímalo by mě, co teď asi dělá Safar.
Zajímalo by mě, jak najde Kaluz?

19

Závoj lží

Leiria s Dariem mávali poháry a sborově jásali: „Ať žije královna Hantílie!"

Leiria poplácala Safara po rameni a dodala: „No, co říkáš na královnu Hantílii?" Rukama naznačila křivky boků a mrkla. „Je to kus, nemyslíš?"

Dario ho poplácal po druhém rameni, naklonil se k němu a vylil mu víno do bot. *„Líbíte* se jí, můj lorde," snažil se šeptat. Skytl a zakryl si ústa. „To sem si nemoh -*Skytl* - nevšimnout."

Safar se usmál a obrátil se ke královně Hantílii. „Jsou opilí, nebo jsi je zaklela?" zeptal se.

„Trochu obojího," přiznala královna. Klapla dvěma drápy - poněkud vznešeně, pomyslel si Safar vzhledem k tomu, že to jsou dvě zahnuté rubínové dýky. „Především, musíš uznat, že *víno je* opravdu dobré."

Pozvedla sklenku k přípitku a napila se. Pohlédl na svoji sklenku a vyslal magickou sondu k nalezení zlého úmyslu. Žádný nenašel, a tak pokrčil rameny a vyprázdnil ji. Bylo to tak vzácně lahodné víno, jako by bylo vyrobeno ze všech plodů Údolí mraků.

„Božský nektar!" pronesl a vzdychl. Vzal ze stolu džbánek. „Dáme si ještě?" Přikývla a on doplnil poháry.

Leiria i Dario se začali uchichtávat a něco si šeptali jako malé děti.

„Takže, když jste mi odhalila, proč jsou opilí," dodal Safar, „povězte mi o tom zakletí."

Démonská královna pokrčila rameny a krásně tvarovaná ňadra jí kouzelně nadzvedla šaty. „Je zcela neškodné. Jen jsem nechtěla, aby si dělali starosti, než promluvím s tebou.

S nimi je to stejné," pokynula k jeho mužům, drsným průzkumníkům, kteří leželi roztaženi u svých koní, smáli se a popíjeli víno servírované dívkami v rudých šatech, z nichž mnohé byly démonky.

„Věř mí, že kouzlo je neškodné. Jejich problémy a starosti byly pouze dočasně odloženy. To samo o sobě stačí, aby byli všichni opilí i bez vína, můj drahý Safare. Slibuji ti. že to nebude mít žádné neblahé následky, až se probudí."

Ať se Safar rozhlížel sebelépe, kromě dívek neviděl žádné stráže, žádný královský doprovod. „Mohl bych to kouzlo zlomit. Vaše Výsosti," Škádlil ji Safar, „a spustit pár svých. Potom by se karty obrátily a vy i vaše služebnice, byste se ocitly v *mé* moci." Usmál se. „Samozřejmě bych se pokusil, aby to bylo co nejpříjemnější."

Hantílie pozvedla spár k ústům, aby zakryla hřmotný smích. Docela milý smích, pomyslel si Safar. Nikdy bych nevěřil, že by nějaká démonka mohla mít tak melodický hlas. „Ale vždyť mám ve své moci já *tebe,* můj drahý, předrahý Safare," uchichtla se. „Ty jsi to nezpozoroval?"

Safar se znovu napil a snažil se přitom posoudit své vjemy. Královna má pravdu, pomyslel si. Cítil nebezpečí, ale měl z toho dobrou náladu. Její společnost jej velmi... povzbuzovala? A toužil dozvědět se víc.

„Máte pravdu," připustil. „Víno je skvělé. Kouzlo také. Nic zlého se neděje."

Hantílie se usmála. „A co společnost?" zeptala se opatrně. „Také z ní máš příjemný pocit?"

Safar se uculil a pozvedl pohár. „Jsem já to ale nudný společník. Povídám o nesmyslech, namísto abych složil poklonu své hostitelce. Ano, společnost na mě působí více než příjemně, ačkoliv trochu tajuplně."

Hantílie mu podala spár. „Pojď se mnou, Safare Timuro, a všechno ti vysvětlím." Něžně ho uchopila za ruku a vedla jej k výstupku na skalní stěně. „Začneme u Kaluzu."

Safar se podíval dál po karavanní cestě. „Já myslel, že je to tímto směrem," ukázal před sebe. „Skrz Kaluzský průsmyk."

Hantílie zavrtěla hlavou. „Tahle cesta byla již před dávnou dobou zatarasena našimi strážci." Safar nechápal. „Strážci?"

„Přízračnými bojovníky, kteří tě přivítali," vysvětlila královna. Ukázala na nesčetná ústí malých jeskyní ve stěnách průsmyku. „Po celé generace do těchto zdí kaluzský lid pohřbíval své nejudatnější hrdiny. Říká se jim strážci, neboť jejich duchové chrání město před kýmkoliv, kdo by přišli s úmyslem

mu ublížit."

Safar se zakabonil. „Takže nejsou úplně neškodní." „Ani náhodou. Sám by ses o tom rychle přesvědčil, kdybys nepřicházel v dobrém úmyslu."

Poté bez dalších průtahů mávla k výstupku a Safar ucítil záchvěv magie. „Otevři se," poručila a kámen se rozplynul v mlžnou oponu.

„Toto je nová cesta do Kaluzu. Vlastně jediná cesta. Přestože nám pomáhají strážci, museli jsme uzavřít i zbývající stezky, abychom se v této těžké době ubránili."

Z nějakého důvodu mu tato poznámka zněla falešně. Dřív než to však mohl zvážit, pustila jeho ruku, prošla mlhou a zmizela. Safar zaváhal a ohlédl se za Leiriou a Dariem, kteří se stále radovali pod vlivem opojného zaklet í. Nato vykročil za královnou.

Ucítil slabé zamrazení, potom mravenčení a najednou si zakrýval oči před jasnou sluneční září. Ovanul ho teplý vzduch s jemnou vůní květin a zrajícího ovoce. I jeho čarodějné smysly si přišly na své, pobaveny vonnými kouzly, která se vznášela na magických větrech.

„Takže ještě jednou, lorde Timuro," prohlásila Hantílie, „vítej v Kaluzu!"

Mlha se rozplynula a jemu se naskytl překrásný výhled. Stáli na vrcholku cesty, která se vinula dolů, kde ústila do půvabného údolí. Viděl statky, pole a zalesněné kopce zavlažované dvěma řekami, které jako stuhy splývaly z vysokých modrých hor. Na útesu, pod nímž se obě řeky stékaly, stálo nádherné město. Za jeho hradbami se tyčil velký palác se stříbrolesklými věžemi.

V podhradí se skvěl Hadinský palác - obrovská kamenná želva sedící na konci poloostrova na soutoku dvou řek. Želva byla identickou kopií miniaturní sošky, v níž bydlel Gandara a Gandarí, dokonce i s rudou kresbou vulkanického ostrova s démonem plivajícím oheň. Z chrámu vyzařovala blahobytná magie. Linula se z něj kouzla zdraví, štěstí a prosperity.

Celkově vzato, Kaluz působil dojmem zázračné země, kde vždy zpívají ptáci, motýli poletují v čerstvém vzduchu a obyvatelé šťastně pracují na polích, prodávají zboží na tržištích nebo loví ryby v řekách.

Když se tak rozhlížel, vytanulo mu na mysli varování přízračné jezdkyně a znovu slyšel, jak šeptá: „V Kaluzu není vše takové, jak vypadá. Pravdu hledej pod závojem lží."

„To je opravdu dokonalý svět," poznamenal obdivně Safar. Potom neodolal pokušení ironicky dodat: „Jediné, co mi tu chybí, je baculatý růžový mrak nad řekami."

Hantílie se ušklíbla. „Já jsem jim říkala, že ti to hned dojde."

„Hádám, že skutečný Kaluz je na cestě, o níž jsi mi řekla, že je zatarasená."

Zamračila se. „Ano, je. Mrzí mě, že jsem ti lhala." Pokrčila rameny. „Mé kněžky a poradkyně se obávaly, že kdybys znal pravdu, okamžitě by ses obrátil a odešel. Ujišťuji tě, že jsem ti to chtěla tajit jen několik málo dní."

„Chcete říci, dokud bych sem nedovedl všechny své lidi," dodal Safar. „Celý tisíc lidí."

Hantílie opět vzdychla. „Opravdu jsou mé myšlenky tak průhledné?"

„Ne," ujistil ji. „To je pouze tím, že mám s vládci mnoho zkušeností. Králové i královny mají stejný způsob uvažování, i když mají čisté úmysly, a toho jsem se držel."

Rozesmál se. „A navíc, nemyslíte, že bych byl poněkud zabedněný, kdybych si nepovšiml absence jistých nebeských těles-" ukázal na modré nebe „-jako je například Démonský měsíc?" Hantílie mlčela, pouze se ještě více styděla. „Nakonec ani ten stroj nevypadá tak hrozivě," ukázal na velkou kamennou želvu. „Tohle určitě nestojí za vším utrpením Černých zemí."

„Budeš se divit, ale *ano,"* odpověděla Hantílie. „Až na to, že momentálně vidíš pouhé zobrazení skutečného stroje. Přesněji řečeno zrcadlový obraz. Je výsledkem kouzla, který vědma spustila, když se Kaluz zhroutil." Mávla k městu. „Stejně jako všechno ostatní."

„A co původní obyvatelé?" 2eptal se Safar. „Třeba ten kněz, který za mnou kdysi přišel s žádostí o pomoc."

„Ti jsou bohužel všichni mrtví. Ale snad tě uklidní, že několik dřívějších obyvatel uprchlo sem, do falešného Kaluzu."

Safar usedl na kámen, svlékl si kabát a položil jej vedle sebe. Pokynul Hantílii. „Posaďte se ke mně, královno, a vyprávějte mi ten příběh. A pěkně od začátku, prosím." Když se usadila, spustila. „Tak jak jsem ti již řekla, jsem královna Hantílie a opravdu tady vládnu. Jsem také vrchní kněžkou chrámu. Ovšem ne odjakživa. Jsem poutník jako ty, Safare Timuro. Mé království bylo kdysi ve velmi daleké zemi, v říši tak malé a poklidné, že když byl Manacia králem démonů, málem ani nevěděl, že existujeme. Tam jsem byla vrchní kněžkou Asperovy sekty." „Pardon," skočil jí do řeči Safar. „O něčem takovém jsem nikdy neslyšel."

„Je nás už málo," odpověděla, „ale náš původ sahá velmi daleko do minulosti." Pokývla k chrámu. „Naše víra se opírá například o to, že lord Asper objevil magické vlastnosti této země a uvedl do pohybu síly, které vedly k postavení chrámu i stroje.

Ale abych se vrátila ke svému příběhu. Přestože nás bylo málo, když se prolomila bariéra mezi lidskými a démonskými zeměmi, otevřela se našemu náboženství nová cesta. Brzy se po celém Esmíru objevily skupinky podobné té naší. Lidé i démoni se vzájemně spojovali v duchu Asperova učení."

Hantílie se zarděla, takže její kůže smaragdově zezelenala. „Někteří se dokonce stali milenci. Několik jich uzavřelo sňatek. A ještě menšímu počtu se podařilo zplodit dítě."

Safarovi se rozbušilo srdce. Hantílie si všimla jeho reakce a řekla: „Pokud vím, sám jsi jednomu takovému chlapci poručníkem. Vědma o něm mluvila."

„Ano," řekl Safar bez váhání. „Jmenuje se Palimak." Hantílie se zamračila. Potom jí svitlo. „Ach, už chápu. To je walárijským jazykem. *Palimak* znamená ‚naděje', jestli se nepletu?"

„Ano," přikývl Safar.

„Nádherné jméno. Je velmi pravděpodobné, že chlapec pochází z podobného svazku, o jakých jsem mluvila. A povím ti proč.

Když se na obloze objevil Démonský měsíc a zlo zachvátilo zemi, mnozí z nás byli nuceni prchnout ze svých domovů před morem, hladem a děsivými nestvůrami, které se z podzemí draly na povrch. Naše království bylo zachváceno jako jedno z prvních a moji lidé i já jsme se stali běženci. Toulali jsme se po Esmíru a živili se, jak se dalo. Ostatní členové sekty činili víceméně to samé. Mnozí nepřežili. Domnívám se, že Palimak je potomkem takových lidí - démona a člověka - které potkalo neštěstí, a chlapec nakonec skončil v tvé péči. Někdy mi to musíš vyprávět."

V Safarovi to vyvolalo hořkou vzpomínku na Nerisu a zamračil se. „Někdy ano," odpověděl stroze.

Královna zpozorovala jeho muka a svedla řeč z této chmurné stopy. „Den spásy přišel, když se zdálo, že je vše ztraceno. Nevěděla jsem, kde sehnat jídlo pro své lidi. Potom se mi zjevila vědma."

„Hadinské zjevení?"

„Přesně tak. Zanedlouho se s ní setkáš. Vlastně se modlím, abys s takovým setkáním souhlasil. Ale abych pokračovala, vědma se mi zjevila a přikázala mi, abych pospíšila do Kaluzu. Sdělila mi, Že na tom záleží osud světa. Později jsem se dozvěděla, že se zjevila mnoha stoupencům našeho kultu po celém Esmíru.

„Brzy jsme všichni pádili do Kaluzu. Jak se naše řady rozrůstaly, zvětšovala se i naše síla a cesta byla snazší, protože už jsme nemuseli mít strach z banditů. Do Kaluzu jsme dorazili těsně předtím, než se zhroutil. Ve městě vládla panika, protože vědma chrlila troufalá varování a Kaluzané byli s každým dalším dnem hysteričtější. Všechny úkoly, které jim dávala, byly odkládány, až už bylo pozdě."

Safar se zakabonil, když si vzpomněl, co mu kdysi řekl ten kaluzský kněz. „Poslední plán, o němž jsem slyšel, bylo, že Kaluzané odvedou řeky a tím zastaví stroj. Zdálo se mi to jako dobrý nápad. Jak to dopadlo?"

„Démonský měsíc," odpověděla Hantílie. „Nikdo nepočítal s přílivem. V té době se to jevilo jako skvělé řešení. Když byla vykopána nová koryta a postaveny hráze, stroj se zastavil. Potom však Démonský měsíc nabyl na síle.

Hladiny řek začaly stoupat a vylévat se z břehů. Lidé ohradily řeky pytli s pískem v naději, že příliv zastaví. Nakonec se toky vrátily do původních koryt a stroj znovu ožil - tentokrát byla jeho kouzla ničivější než kdy předtím."

„Viděl jsem Černé země," přikývl Safar. „Viděl jsem, co stroj napáchal."

„Jak jsem již řekla, vědma varovala před katastrofou od samého začátku. Vybízela obyvatelstvo k celé řadě opatření, ale poslouchali ji jen kněží. A právě tehdy jsem se svými následovníky přijela do Kaluzu. Na naléhání kněží - a na příkaz Zjevení - jsme se pokusili zkonstruovat velmi složité kouzlo."

Hantílie se odmlčela a smutek jí zvrásnil tvář. Spárem si otřela oko. „Za svůj život jsem toho viděla spoustu, ale den, kdy jsme kouzlo spustili, zastínil všechny hrůzy, co jsem do té doby poznala. Je pro mě příliš bolestivé rozebírat to do podrobností.

Snad postačí, když řeknu, že Kaluz byl zničen a všichni kněží zemřeli ušlechtilou smrtí, neboť zůstali až do konce, aby ostatní mohli prchnout."

Ukázala na mírumilovnou scenérii falešného Kaluzu. „A od té doby žijeme tady a čekáme na tebe."

Safar si povzdychl. „A co ode mne žádáte?" zeptal se.

Královniny oči zazářily. „Pouze abys nám zachránil život, Safare Timuro. Neboť bez tvé pomoci

budeme všichni do měsíce mrtví."

Leiria se styděla. Ačkoliv od chvíle, kdy se setkala s královnou Hantílií, měla zamženou mysl, dokud nebylo zakletí před mnoha hodinami zrušeno, útržkovitě si vzpomínala, jak se ona a seržant Dario chovali jako dva opilci.

„Mně se to nelíbí," svěřila se Safarovi, který po jejím boku klusal na KyŠmetovi. „Vydali jsme se na milost někomu, koho vůbec neznáme."

Safar se uchichtl. „Ty se jen stydíš. Nevylévej si vztek na Hantílii."

„Já žádný vztek nepociťuji!" odsekla Leiria. „Jenom tu děv- eh, prostě jí neznám. Chápu, že ta kouzla byla nejjemnějším prostředkem, jak s námi naložit, a že to všechno bylo provedeno především na přání toho přihlouplého Hadinského zjevení. Takže proti ní nic nemám. Vlastně mám Hantílii docela ráda. Vzhledem k tomu, jak krátce ji znám."

Zničehonic na Safara pohlédla s ďábelským leskem v očích. „Ačkoliv jeden můj přítel - kterého nechci jmenovat - měl, jak se zdá, z tohoto prvního setkání mnohem větší požitek než já."

„Hahá!" rozesmál se Safar. „Ale prosím tě. Popichuješ mě, aby sis ulevila od vlastního zklamání. Radši se dál styď. Mně už je to fuk. Máš pravdu. Chovala ses jako blázen a měla by ses za sebe stydět. Tak a máš to, má sladká Leirio."

„Tak snadno se z toho nevymotáš," bránila se Leiria.

„Přiznej se, že tě přitahuje."

Safar se zarděl. „Tak trochu," připustil. „Přestože to je démonka, nemám pravdu?" „Ano," odpověděl tlumeně Safar. Leiria se ušklíbla. „Teď alespoň víš, jak přišel na svět Palimak. „A z první ruky - nebo spíš pařátu."

Znovu něco zamumlal. Potom však promluvil mnohem rozhodněji. „Cítíš se líp, Leirio, když jsi mě odsoudila?"

„Jistě," usmála se a oči jí pobaveně tančily. „Ale co ty a Hantílie? Co s tím chceš dělat?"

Safar se narovnal v sedle. „Nic. Pouze to vezmu na vědomí jako přírodní zajímavost."

Leiria vyprskla. „Ty bys mě dokázal rozesmát." „Vždyť už se směješ." „A kdo by se nesmál?"

„Dobrá! Dobrá!" řekl Safar. „Pojďme mluvit o něčem jiném - o něčem depresivním a morbidním. Například o tvé předtuše zkázy a zrady."

„To jsem neřekla," bránila se Leiria. Jen jsem naznačovala, že příliš důvěřujeme někomu, koho vlastně neznáme. Vedeme celou karavanu do Kaluzu, nebo kam. Ty říkáš, že jsou dva; dám na tvé slovo. Každopádně se ale těmhle lidem vydáváme na milost." Otřásla se při vzpomínce na průsmyk. „A ti jejich... strážci! Nikdy nezapomenu, jak bezmocně jsem si připadala, když jsem zjistila, že jsou to duchové. Mohli mi ubližovat a já bych nezmohla nic!"

„Kvůli Strážcům si nemusíš dělat starost," ujistil ji věcně Safar. „O ty se postarám."

„Samozřejmě, že ano, nebo tomu alespoň musím věřit. Jsi přece mocný čaroděj. Přesto budou v početní převaze. Mohou nás překonat, kdy budou chtít."

„To je pravda," souhlasil Safar, „ale na něco pořád zapomínáš. Potřebují, abych zastavil ten stroj."

Leiria zrudla. „Já jen nechci, aby tě to zabilo, Safare! To je všechno. Co je vlastně v tom zatraceném chrámu? Kdo je ta vědma? Z toho, co víme, by to měla být královna všech ďábelských královen. Co když je to past?"

Safar se rozesmál. „Díky. Teď se mi hrozně ulevilo."

„Jak to?"

„Právě jsi mě upozornila na to nejhorší, co by se nám mohlo stát."

„To máš zatraceně pravdu. Mohli bychom tam zemřít."

„Ne, nejhorší ze všeho by bylo, kdyby nás pobil Iraj." Znova se rozesmál. „Dokážeš si představit, jak by se vztekal, kdybychom zemřeli v Kaluzu, dřív než by nás dostihl? Věř, že kdybych mohl zemřít s pohledem na jeho vzteklý obličej, odešel bych do hrobu jako šťastný muž."

„Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlela," usmála se jemně Leiria. „Máš pravdu. Taky mi to spravilo náladu."

Došli na vrchol stoupání a zastavili, aby počkali na ostatní. Několik mil v dáli viděli karavanu, která se za nimi ploužila pustinou. V pozdním odpoledni bylo nesnesitelné horko. Vzduch páchl po sirném dýmu stoupajícím z nedalekých sopek.

„V Kaluzu je alespoň čerstvý vzduch," poznamenala Leiria. „Za to budou rádi."

Safar neodpověděl. Obrátila se k němu a viděla, že ztuhl v sedle a upřeně se dívá na karavanu.

„Co se děje?" zeptala se.

„Nejsem si jist," ukázal prstem, „ale podívej se na ten kráter nalevo od povozů."

Leiria našla kráter. Ačkoliv byl veliký, byl to jen jeden ze stovek, kterými byla krajina poseta. Cesta se mezi nimi proplétala, takže už si na ně zvykla.

„Nevidím ni-" Zmlkla, když se v jícnu cosi pohnulo.

Nato se pohyb proměnil v obrovské mračno netopýrů, které se z kráteru zvedlo.

Leiria se uklidnila. „To jsou jen netopýři. Každý večer v tuto dobu vylétají."

„To... nejsou... jen.... netopýři!" procedil Safar mezi zuby. „Jedeme!" křikl.

Když se řítil dolů z kopce, na moment si vzpomněl na podobnou situaci. Tenkrát to bylo s Irajem; hnali se po zasněženém srázu, aby zachránili karavanu.

Palimakovi se zdálo o čarodějném stroji. Spal téměř zemdlelý horkem a ve snu viděl stroj jako obrovskou Želvu, jako gigantickou hračku s obrovskými čelistmi. Klapala jimi a sunula se k němu na mechanických nohách.

Skočil do jezera, proměnil se v rybu a plaval pryč. Želva jej však pronásledovala. Nohy sejí proměnily v rotující vesla a ona se pohybovala neuvěřitelným tempem. Plaval rychleji, nejrychleji, jak dokázal, ale želva se přibližovala a natahovala se po něm, *chňap, chňap, chňap* -

„Probuď se, mladý pane!" uslyšel nějaký hlas. „Probuď se!"

Palimak otevřel oči a zamrkal. Nad svou hrudí spatřil dva vyděšené obličeje - Gandaru a Gandarího.

„Co se děje?" zamumlal, když si mnul oči.

„Ty to necítíš?" řekl Gandara. „Něco nás pozoruje!"

„A není to nic příjemného," dodal Gandarí a otřásl se. „Tak nějak slizké."

To mu stačilo! Palimak to cítil. Cítil, že je něco pozoruje, něco velkého, něco zlého a něco... olejovitého! Ten olej ale musel být hustý. Velmi hustý. A horký! Jak to mohlo být živé, pozorovat ho a být tak horké?

„Jdeme!" oznámil a vyskočil z postele.

Oba malí služebníci se schovali zpět do malé kamenné želvy. Strčil si ji do kapsy a zadem seskočil z pomalu jedoucího vozu.

Vozy Timurových byly přibližně v půli dlouhé řady; dobytek se ploužil za posledními vozy s chlapci, kteří ho poháněli. Za nimi byla garda zhruba o dvaceti mužích. Vpředu - ještě před první vozem - kráčel další padesátičlenný oddíl. Mezi nimi i po obou stranách cesty kráčeli muži, ženy i děti vysláblí horkem, povídali si, mlaskali na novorozeňata, nebo házeli klacíky po kozách a lamách, aby se nerozprchly.

Palimak stál na cestě a chvilku pozoroval, jak ho míjejí. Otočil se a hledal zdroj toho nepříjemného pocitu. Najednou to ucítil. Bylo to na druhé straně cesty!

Podlezl pod velbloudem a plácl jej přes tlamu, když se po něm chtěl ohnat.

Spatřil, jak se z kráteru vyvalil roj netopýrů. Vzhlédl k obrovskému černému mraku nad karavanou. Obvykle netopýři odlétli, ale tentokrát zůstali na jednom místě! Byly jich milióny!

„Jsou to ti netopýři?" zeptal se.

Z jeho kapsy se ozval Gandarův hlas. „To nejsou netopýři!"

„To *určitě* nejsou netopýři!" souhlasil Gandarí.

„Přestaň po mně všechno opakovat!" obořil se na něj Gandara.

„Já jsem nic neopakoval. Já jsem to zdůrazňoval."

„Ale, drž hubu!"

„Neříkej mi drž hu-"

Palimak poplácal kapsu. „Jestli mě to zabije, raději byste se měli naučit mít rádi slizké věci. Protože, takový bude váš nový pán. Velký a slizký!"

„A horký," poznamenal Gandarí. „Nezapomeň, že bude horký!"

Palimak vzdychl. „Dobrá, je horký! Ale kde se schovává?"

Potom to uviděl: špinavé stvoření na okraji kráteru asi padesát stop od něj. Cítil, jak se řine ven.

„Támhle!" zvolal Gandara. „Raději bychom tě odsud měli dostat!"

„Lord Timura nás zabije, jestli dopustíme, aby se ti něco stalo!" dodal Gandarí.

„Jaké kouzlo použijeme?" zeptal se Gandara bratra.

„Navrhuji běh," odvětil Gandarí. „Možná, že při běhu na nějaké přijdeme!"

„Dobrý nápad. Slyšíš, mladý pane? Utíkej! Utíkej jako s větrem o závod!"

Palimak už dávno běžel, jak nejrychleji mu jeho malé nožičky dovolovaly. Neutíkal však pryč. Hnal

se za dědečkem, který řídil hlavní povoz klanu Timurů.

„Dědečku!" volal už z dálky. „Musíme odsud pryč!"

Khadži se otočil a spatřil, jak se k němu Palimak řítí. „Co se děje?" zvolal polekaně.

Palimak napínal ruce, aby mohl v běhu ukázat. „Tam, tam! Jde to sem!"

Khadži seskočil a popadl dítě do náruče. Překvapilo jej, že Palimakovy oči žlutě žhnuly a ostré drápky se mu zasekávaly do ruky.

„Co sem jde?"

Palimak se uklidnil a oči měl opět normální. „Je to velká magická věc, dědečku," rozpřáhl ruce, jak nejvíce mohl. „Když neutečeme, všechny nás sežere."

Kroutil sebou, aby se vysvobodil ze sevření a Khadži jej pustil. Dopadl na zem měkce jako kočka.

„Rychle, dědečku!" křičel. „Zatrub na poplach!"

„Uklidni se, synku," konejšil ho Khadži. „Pojďme se podívat, co tě tak vyděsilo."

Rozhlédl se a když uviděl netopýry, usmál se a pohlédl na chlapce. „To jsou jen netopýři. Ti nám neublíží."

Palimak zoufale dupl. „To *nejsou* netopýři!" Ukázal na kráter. „Je to támhle a vylézá to ven, a ty bys měl co nejrychleji zatroubit na ten svůj hloupý roh!"

Viděl, jak dědeček zrudl vzteky a uvědomil si, že ho nechápe. Pro Khadžiho to byl jen hoch, který začal být hrubý.

Nebyl však čas zabývat se dospěláckými pocity. Neměl čas hádat se či vysvětlovat. Věděl, co má dělat, a náhle ucítil sílu i přesvědčení, že to udělat musí. Přesto však váhal a zdráhal se jednat. Vždyť je to přece jeho dědeček!

„Prosím, dědečku," žadonil. „Prosím, prosím, prosím, zatrub na roh!"

„Pomalu s tebou začínám ztrácet trpělivost, mladý muži!" odpověděl Khadži tónem, který dospělí používají, když už mají všeho dost.

„Omlouvám se, dědečku."

Potom v duchu odříkal zaklínadlo, pravá ruka vystřelila, drápy vyjely z prstů a oči žlutě vzplály.

Khadži sebou škubl a napřímil se, když jej kouzlo zasáhlo. Milujícíma očima shlédl k vnoučkovi: takový moudrý hošík.

„Prosím, zatrub na roh, dědečku," požádal Palimak, jak nejslušněji dokázal.

„Jistě, synku," souhlasil Khadži a přívětivě se usmál. „Hned!"

Khadži vyskočil na vůz a vytáhl dlouhý poplašný roh, který měla hlava každé rodiny stále při ruce. Třikrát zatroubil. Bylo to znamení pro všechny, aby utíkali jako o život a ptali se až později. Palimak věděl, že to není nejlepší způsob útěku, ale bylo to jediné, co jej napadlo. Ostatní trubači přijali zprávu a předali ji dál. Lidé vykřikli, biče zapráskaly, zvířata zabučela a celá karavana se pohnula mnohem svižnějším tempem.

Khadži se usmíval a šťastně mával na Palimaka, když se s vozem vzdaloval. Chlapec na něj také zamával a měl hrozný pocit z toho, co právě udělal.

„Výborně, mladý pane," ozval se Gandarův hlas, „takže vy nerad utíkáte. Doufám tedy, že vás pěkně rychle něco napadne."

„Na naše návrhy zjevně není brán zřetel," dodal Gandarí.

20

Nestvůra z Černých zemí

Palimak pomalu došel ke kráteru. Vozy a dobytek se hnaly kolem. Lidé utíkali vedle nich, rohy troubily a dobytek bučel v jedné velké kakofonii panického útěku.

Přestože běželi rychle, chlapec věděl, že to nestačí.

Stmívalo se, rozsvítily se olejové lampy a pochodně. Karavana se proměnila v proud hvězd letících nízko nad zemí. Jeden z vozů najel na hrbol a spadla z něj lampa; rozbila se o zem a zbyla po ní jen louže hořícího oleje.

„Ta obluda je horká," poznamenal Gandara, „ale nemá ráda oheň."

„Oheň je jednou z jejích nejneoblíbenějších věcí," dodal Gandarí. „Na svůj vzhled je zjevně velmi pyšná."

A vtom se ozval mohutný hlas: *„Nenávidím!"*

Rozléhal se po pusté pláni a na nejvyšších skalách se zablesklo. Nad hlavou jim pištělo ohromné hejno netopýrů. Palimakovi tak poskočilo srdce, že si myslel, že mu vyskočí z hrdla.

Znovu se ozval výkřik: *„Nenávidím!"*

Palimak se ze všech sil snažil srdce opět spolknout, když kráter začal bublat, pěnit a k mračnu netopýrů stoupala páchnoucí pára.

Špinavá břečka se vytvarovala, zapraskala a vynořila se mohutná hlava. Byla celá zadehtovaná a trčely z ní bílé kosti dávno mrtvých těl. Lebky tvořily oči, žebra a páteře nos. Ústa představovala jeden velký mrtvolný zmatek. Doširoka se otevírala, chrlila kostěný prach a dál řvala:

„Nenávidím."

Nestvůra začala vstávat z kráteru. Hlavu následovala ramena, potom paže, trup a nohy. Stoupala výš a výš. Byla to obrovská špinavá bestie, smolnatá a zjizvená. Z těchto jizev tryskal olej a stékal jí po bocích.

Hlava obludy se pomalu pohybovala a hledala příčinu svého nezměrného hněvu.

Potom její oči vzplály a lebky se upjaly k Palimakovi.

Safar se řítil jako o život. Hnal Kyšmeta největší možnou rychlostí. Přesto, když spatřil, jak nestvůra vstala z kráteru a obrátila se k Palimakovi, obával se, že přijede pozdě.

Daleko dole viděl změť lidí, vozů a zvířat, jak se naproti němu šinou do kopce a od strany ke straně zaplavují cestu jako mohutný proud řeky. Přes ně se k Palimakovi nikdy nedostane.

Stranou zahlédl malou pěšinu. Zdálo se, že vede správným směrem. Křikl na Leiriu, aby se přidala ke zděšenému běsnícímu zástupu a vedla jej; poté vyrazil po pěšině a modlil se, aby jeho rozhodnutí bylo správné.

Palimak byl zcepenělý strachy. Celá jeho bytost byla přikována děsivýma očima a velká kostěná tlama se otevřela v hrůzostrašném úsměvu. Za sebou slyšel zděšené výkřiky, jak karavana prchala před hrůzným zjevením.

Vtom se ozval Gandara: „Měl jsi utíkat, mladý pane."

A Gandarí dodal: „Není zdvořilé říkat já jsem tě varoval'".

„Držte huby!" křikl na oba Palimak, kterého řeči vytrhly z transu.

Doběhl k loužičce hořícího oleje. Udělal z dlaní misku a zajel do srdce ohně. Světlo se oddělilo a rozsypalo se jako korálky, ale Palimak rychle uhnětl zářící míč a pevně jej sevřel v rukou.

Nestvůra zaburácela: *„Tebe! Tebe nenávidím!"*

Palimak uskočil, protože se popálil o neviditelný plamen, ale soustředil se a dál skládal své kouzlo, připojoval jednotlivé části se světlem a ohněm. Bylo to těžké; spousta kousků do sebe nezapadala. Rychle! Rychle! pobízel horečnatě sám sebe. Nevšímej si toho, že křičí. Co na tom, že je blízko - ó, bohové, je tak blízko!

„Poslouchejte mě," oslovil malé služebníky. „Vzpomínáte si na kouzlo, které jsme zkoušeli? To, jak

při něm oheň běhá za světlem?"

„To je dobré kouzlo," přikývl Gandara.

„Mně se do toho nějak nechce," zdráhal se Gandarí. „Před chvílí nám řekl ‚držte huby', což je velmi neurvalé."

Dopadl na ně ohromný stín. Palimak se nahrbil a přitiskl si světelný míč k břichu.

„Omlouvám se, ano? Pardon a ještě jednou pardon. A teď udělejte, co po vás chci!"

Otočil se, podíval se nahoru, výš a ještě výš, až úplně zakláněl hlavu a připadal si před tou živoucí horou dehtu a kostí jako malé děťátko. Příšera už byla tak blízko, že když olejové puchýře praskaly, olej stékal po dýmající kůži a tvořil loužičky u jeho nohou.

Dech nestvůry byl horký a tak silně páchnul, že otupoval jeho magické smysly. Chlapec však zavřel oči a navzdory hnusnému dechu vystrčil bradu.

A zarecitoval:

„Já Palimak, Palimak,
Tady stojím!
Tebe se nebojím!
Já chlapec lidský
či démonský -
Hádej který!"

Vyhodil světelný míč co nejvýše do vzduchu a spustil kouzlo. Cítil, jak Gandara s Gandarím pomáhají, zvedají míč a zvětšují jej, takže když zasáhl nestvůru do obličeje, vypadal jako malé slunce.

Oslnivé světlo se potvoře vylilo do očí. Zapotácela se a začala vřeštět, jako by to byla kyselina.

A Palimak vykřikl: „Nechť oheň následuje světlo!"

Služebníci mu propůjčili síly, načež Palimak zvedl pravou ruku a ukazováček se mu proměnil v dlouhý, ostrý dráp. Oheň přeskočil z olejové louže na jeho tělo a chlapec jej vzápětí vystřelil z drápu, aby se spojil se světlem.

Následoval obrovský výbuch, když se obě síly spojily a bestie zařvala bolestí; zapotácela se a hlava jí vzplála. Bušila se do hlavy, aby oheň uhasila, ale vtom jí vzplály i ruce a obluda jen křičela a sténala bolestí.

„Dostal jsem tě!" zvolal Palimak.

„Tím bych si nebyl tak jist, mladý pane," varoval Gandara. „Možná jsi ji pouze rozběsnil."

„Bylo by záhodno opět uvažovat o útěku," podotkl Gandarí.

K velkému zděšení Palimak zaznamenal, že se nestvůře podařilo většinu plamenů uhasit.

Co teď udělá? Kouzlo jej vysálo a obával se, že i kdyby si vzpomněl na nějaké další, byl by příliš vysílený, aby je mohl provést.

„Počkat!" vyhrkl náhle vzrušeně Gandara. „Přichází pomoc!"

Dvacet bojovníků na koních se přiřítilo do bitvy. S kyranskými bojovými pokřiky se vrhli na nestvůru, stříleli po ní z luků a máchali meči i válečnými sekerami.

„Doporučuji, abychom přehodnotili postoj k možnosti útěku," naléhal Gandarí. „Máme poslední příležitost."

Palimak se však ani nepohnul. Ačkoliv byl vyděšený, nehodlal ustupovat.

„Opravdu paličaté dítě," postěžoval si Gandara.

„Určitě to na něj povím otci," přisadil si Gandarí.

Chvíli to vypadalo, že má útok jízdy nějaký účinek. Bestie prošpikovaná šípy a rozsekaná meči řvala bolestí a z mnoha ran se jí řinul olej.

„Nenávidím! Nenávidím!" burácela.

Potom se náhle postavila a byla třikrát vyšší než bojovníci. Nestvůra otevřela tlamu, jejíž černou díru lemovaly rty z kostí.

Nejprve vypustila kouř: hustý, ďábelsky páchnoucí kouř, který štípal v očích a spaloval plíce.

Potom začala zvracet vroucí olej. Na útočící muže tryskaly silné proudy.

Z jejich výkřiků tuhla krev v žilách, ale jen pár jich dostalo přímý zásah. Někteří zůstali ležet na zemi, zatímco ostatní se obrátili a prchli.

Daleko vpředu Leiria nařídila zastavit v ohybu cesty. Křičela do vyděšených tváří a plácala

zpanikařené muže ploskou meče.

„Seřaďte si je! Seřaďte si je!" hulákala, když vytahovala ty klidnější a ukazovala na hysterickou masu.

Postupně byl nastolen jakýs takýs řád a její zástupci už zmatek urovnali docela. Najednou se však jeden velbloud postavil na zadní, kopal na všechny strany a snažil se kousnout do čehokoliv, co viděl. Leiria přiskočila ke dvěma mužům, kteří se plazili pryč před smrtícími zuby. Velbloud se k ní otočil, upřel na ní skelné oči, divoce zavrčel a vycenil na ni zkrvavělé zuby a dásně.

Leiria uskočila a tlama ji těsně minula. Přiskočila k velbloudovi zezadu a mečem jej bodla do zadnice. Ten jen zabučel a jako střela se rozběhl do kopce. Vrazil do jednoho vozu, porazil několik lidí a zmizel z dohledu.

Leiria se otočila a vydechla si. Vtom ale spatřila nestvůru a prchající muže. Viděla raněné, kteří se zmítali na zemi.

A Palimaka, malinkého osamělého chlapce, jak stojí proti nestvůře.

Leiria se k němu nemohla dostat. Vzdychala a zoufale se rozhlížela kolem, *kde je Safar?*

Bestie upřela zraky na raněné muže a koně. Zvedla smolnou ruku a chrlila kruhy dýmu.

„Vás zabít potom! Nejdřív zabít nenávidím!" Překročila raněné a blížila se k cestě, pátrajíc po malém nepříteli.

Za krátko hrůzné oči opět spočinuly na Palimakovi. Kosti zachrastily a obluda se hrůzostrašně zašklebila.

„Budeš mi chybět, mladý pane," hořekoval Gandara.

„Bude trvat nejméně tisíc let, než najdeme někoho tak hodného, jako jsi ty," dodal Gandarí.

„Nenávidím! Tebe nenávidím!" vykřikla příšera.

Šinula se vpřed, země chroupala pod obrovskou váhou a Palimak přivolal všechny síly, které našel. Služebníci mu přispěchali na pomoc a vymáčkli ze sebe i poslední kapky magické energie, ale vznikl pouze tenký pramínek. Palimak si připadal, jako by proti obrovi zvedal pěst novorozeněte.

Slyšel, že někdo zavolal jeho jméno a ohlédl se. To, co spatřil, byl ten nejkrásnější pohled na světě. Po planině k němu na Kyšmetovi letěl jeho milovaný tatínek s Démonským měsícem v zádech.

„Pa-li-ma-ku!" neslo se z dálky a bylo to sladké jako babiččino cukrátko. „ *Pa-li-ma-ku!"*

Nato se ozvala příšera. *„Nenávidím! Zabiji nenávidím!"*

Napřáhla se k němu obrovitá ruka a smolné prsty o velikosti pařezů se rozevřely.

Palimak zavřel oči.

Vnímal jen neuvěřitelný zmatek a hluk, když jej ruka popadla za límec.

Zvedla jej nad zem, ale velmi pomalu, jako kdyby se zvedal ze stejné hloubky, kde ho ve snu pronásledovala obří želva.

Někdo - někdo, koho miloval, někdo a kdo možná ještě víc miloval jeho - kopal, zápasil a bojoval, aby přemohl obrovskou tíhu a vyzvedl jej na hladinu před klapajícími želvími čelistmi.

Sen se rozplynul a všechno se zrychlilo. Vrátilo se mu normální vnímání, ale jen v útržcích. Hučelo mu v uších, když byl zvednut ze země a nestvůra na něj chrlila: *„Nenávidím!"* Ucítil žhavé plácnutí přes nohy a někdo ho za ně popadl. Otevřel oči a všechno bylo normální - pouze hlavou vzhůru. Po ním tryskem ubíhala zem.

Málem se z toho pozvracel.

Pokoušel se zvednout, ale otec ho volnou rukou přitiskl dolů. Kyšmet uskočil. Palimak se cítil jako nějaké neforemné břímě, když se Kyšmet vyhýbal útoku obludy. Viděl, jak se k němu hrnou proudy kouřícího oleje, ale najednou se vzdálily, protože Kyšmet prudce změnil směr.

Potom otec přitáhl Kyšmetovi uzdu a zastavení bylo tak náhlé, že Palimakův žaludek narazil na nesmířlivou stěnu a kyselý obsah se mu vylil do krku.

Otec jej pustil na zem. Dopadl na kolena a vyzvracel se.

Palimak si otřel ústa a zvedl hlavu. Otcovy oči byly modřejší a hlubší než kdy předtím: modré studánky, temná moře tak smutná a vševědoucí, že se Palimak málem rozplakal.

Otec promluvil. „Zůstaň tady, synku. Vrátím se, jakmile budu moci." Pevně sevřel uzdu, aby uklidnil Kyšmeta, který nedočkavě hrabal nohou do země. Potom na hřebce písknul, na místě se otočili a vyrazili proti obludě.

„Připrav se," upozornil Gandara.

Palimaka zamrazilo a málem se znovu pozvracel. „Na co se mám připravit?"

„No, klidně mě upozorni, jestli se pletu," spustil Gandarí tak rozvláčně, že si Palimak myslel, že se

zblázní, když viděl, jak se otec na Kyšmetovi řítí na to odporné stvoření, „ale podle mého soudu máme dvě možnosti."

„Utíkejme," skočil mu do řeči Gandara.

„Ano, mohli bychom utéci," souhlasil Gandarí. „Útěk je stále velmi dobré řešení a bohové ví, že jsme ho navrhovali od samého začátku."

„Doufám, že to povíš otci," dodal Gandara, „protože se na nás bude velmi zlobit, až tohle všechno skončí. A přitom jsme nevinní."

„Teď nemysli na to, co je čí vina," napomenul jej Gandarí. Bylo to velmi neobvyklé a Palimak zpozorněl. „Teď jde o to, že se díváme do tváře smrti, a také o to, kdo bude naším novým pánem, pokud něco okamžitě nepodnikneme. Ta nestvůra je hloupá. To by mi nevadilo. Hloupých už jsme měli dost. Ale je hrozně moc špinavá. Pro každou civilizovanou bytost by to byla nesmírná potupa. A určitě nechci za pána tuhle... tuhle... *věc."*

Palimak pozoroval, jak se otec s Kyšmetem blíží k nestvůře a ta hnusná obří postava se k nim obrací čelem.

„Takže, pokud neutečeme-" spustil Gandara.

„Což i nadále doporučujeme-" doplnil Gandarí.

„Měli bychom našemu pánovi pomoci," dokončil Gandara.

„Nenávidím'." vykřikla obluda.

Palimak viděl, jak se Kyšmet staví na zadní a mává kopyty ve vzduchu, až z nich lítají blesky. Viděl otce, jak se k němu zezadu přiblížil a z pouzdra u sedla vytáhl krátký oštěp.

Jak se otec napřahoval, aby jej vrhl, Palimak si všiml, že hrot oštěpu vzplál. Oheň se spojil s blesky šlehajícími z Kyšmetových kopyt.

Palimak se pohroužil hluboko do sebe. Prodíral se úrovní, o jejíž existenci neměl ani tušení, a našel nedotčené zásobníky magické energie. Stálo ho to veškeré síly a chlapec klesl na kolena.

„Teď!" zvolali služebníci sborem.

Obluda se blížila k Safarovi, když Palimak vrhl pomocné kouzlo.

Byl tak prázdný, že neměl vlastní rozum ani duši. Všechno se upnulo na kouzlo. Vyskočil kouzlu na hřbet, pevně je sevřel a magický vítr ho pohnal do kroku. Palimak se srazil s otcovým kouzlem, projel stěnami a děsivou rychlostí pokračoval výš.

Ocitl se v naprosto neznámém stavu. Vznášel se jako motýl v jarním vánku. Viděl všechny části otcova kouzla jako zázračné hejno ptáků, které bylo barevnější než všechny duhy světa.

Palimak se otočil a cítil se uvolněně a líně. Stále pádil vpřed, ale nebylo to pro něj namáhavé. Cítil, že má čas přemýšlet, čas zvažovat možnosti a prohlížet si složitou krásu kouzla, na němž jej nejvíce udivovala elegantní jednoduchost podstaty.

Z otcova kouzla nabyl dojmu, jako kdyby právě ztratil dětství. Doposud bylo vše jen zábavnou hrou jednoho malého hloupého chlapce.

Nyní cítil, jaká je *opravdová* magie: viděl a obdivoval ji očima dospělého. Byl ohromen a zároveň vzrušen. V jednu chvíli se cítil hluchý, hned nato požehnán absolutním hudebním sluchem, jako by se všechny magické tóny linuly z harfy, na kterou hraje šílenec. Vše ale překvapivě dávalo smysl. Viděl to, slyšel to, cítil, jak i jeho kosti pulzují v rytmu.

Magie, jak má být.

Takže tohle znamená být čarodějem! pomyslel si.

Otec varovně vykřikl, aby se Palimakova duše včas vrátila do smrtelné podoby. Byl opět malým chlapcem a pozoroval, jak se rozžhavený oštěp zabodává příšeře do tváře.

Obluda zavyla bolestí a uchopila čarodějný oštěp do obou obřích tlap. Tahala a řičela ještě hlasitěji; vtom došlo ke světelnému výbuchu a obluda vzplála. Exploze byla tak silná, že to Palimaka odhodilo a na chvíli si myslel, že se proměnil v ducha a zmítá se v čarodějných větrech. Těžce dopadl na záda a vyrazil si dech.

To už však nad ním stál otec. Vrátil se mu dech a dostavila se nezměrná úleva. Třásl se a plnými doušky nabíral vzduch do plic. Safar k němu poklekl a pokoušel se o úsměv, aby zakryl starost. Prohmatával mu nohy a paže, jestli je nemá polámané.

„Dostali jsme toho neřáda?" zeptal se Palimak, když se mu vrátila řeč.

Safar se ohlédl k rozházeným ostatkům nestvůry: různě velké doutnající kusy dehtu a roztříštěné kosti.

„Ano, synku," ohlédl se Safar a pohladil ho po hlavě. „Proti dvěma čarodějům neměl šanci."

Palimak se vysíleně usmál, pyšný, že otec mluví i o něm. Zakrátko seděl na Kyšmetovi, tulil se k

otci a pomalu dojížděli karavanu, která již spořádaně stoupala do kopce.

Byl unavený, ale hlavou se mu stále honily myšlenky vyvolané silným zážitkem.

„Chci se stát *opravdovým* čarodějem, jako jsi ty, tatínku." „Vždyť už tě na něj učím, synku," odpověděl Safar. Palimak se zamračil. „Možná ano, ale asi neposlouchám moc pozorně." Zavzdychal. „Musím se toho tolik naučit," vzpomněl na eleganci otcovy magie. „Měl bych si asi pospíšit, nebo budu příliš starý."

Safar se usmál, ale neodpověděl. Znenadání však Palimaka něco napadlo a nadšení se proměnilo v zármutek. „Asi mám malér, vid?" posteskl si. „O tom silně pochybuji," odpověděl otec. „Jsi hrdina dne, synku. Vždyť jsi zachránil celou karavanu."

Palimak zavrtěl hlavou. „Ale já jsem musel udělat něco moc špatného. Byl jsem zlý na dědečka." „On ti jistě odpustí," chlácholil ho Safar. „Nevěřil mi, a tak jsem ho očaroval, aby udělal, oč jsem žádal."

Safar na něj neurčitě pohlédl. Palimakovi dokonce připadalo, že trochu smutně. V hlubinách modrých očí spatřil záblesk naděje.

„Když jsem chodil do školy pro čaroděje, měli jsme zvláštní kurz pro akolyty prvního ročníku. Jmenoval se ‚Etika magie'. Trval pouze týden a nikdo tam nechodil." Pobaveně vzdychl. „Ve walárijském Velkém chrámu to byl jediný předmět, při kterém se od studentů vlastně očekávalo, že budou podvádět. Za šest měďáků sis od učitele mohl koupit zkoušku. Za čtyři, když jsi byl stipendista."

„A podváděl jsi, otče?" zeptal se Palimak. „Koupil sis tu zkoušku?"

„Musím přiznat, že ano, synku," odpověděl Safar. „Neměl jsem na výběr. Nechodil tam ani mistr, který kurz vedl, a jediný způsob, jak zkoušku složit, bylo koupit odpovědi na otázky. Samozřejmě, že jsem se cítil velmi provinile. Myslím, že je velmi praktické mít neustále při ruce dobrou dávku pocitu viny."

„A přesto udělat to, co musíš?" zeptal se Palimak zmaten novým a velmi složitým světem, který mu byl právě odhalen.

Safar mu stiskl rameno. „To bude asi nejblíž k pravdě."

„Ale co bohové?" namítl Palimak, když si vzpomněl, co se naučil v chrámu v Kyranie. „Ti přeci určují, co je správné a co špatné?"

„*Mně* to ještě žádný neřekl," odpověděl na to Safar. „Pouze jejich kněží. A kněží nejsou o nic upřímnější než my ostatní. Možná dokonce méně, protože když si člověk vydělává na živobytí odpouštěním hříchů, je v neustálém pokušení."

Palimak byl udiven. Tento obrovský svět je s každým dalším stupněm komplikovanější a zmatenější. Možná že cesta k vědění nevede nahoru, ale dolů po temných schodech, které nikde nekončí.

Pohlédl na zamračenou oblohu Černých zemí a na rudý Démonský měsíc.

„A co je to s těmi bohy, prosím tě?" zeptal se trochu rozzlobeně. „Oni to nevidí? Proč nás nemohou varovat? To snad spí nebo co?"

Palimak ucítil, že otec najednou zpozorněl. Co provedl?

„Povím ti hádanku," řekl docela klidně Safar. „Když ji uhádneš, budeš vědět, co bohové dělají."

„Mně hádanky náramně jdou," radoval se Palimak. Potom se přehnaně zamyšleně zamračil. „Můžeš začít," pobídl Safara. „Můj hádankový stroj běží na plné obrátky." A tak mu Safar zarecitoval jednu Asperovu hádanku.

„Dva králové vládnou v *zemi Hadin,*
Jeden prokletý a druhý zatracený.
První vidí, co oči mohou zřít
Druhý sní, co by mohlo být.
Jeden je slepý. Druhý nevidomý.
A kdo pozná, který prozřetelný?
Vězte, že Asper bušil, kde brány Hradu Stály
Avšak v branách byla mříž. Bohové Spali."

Palimak napjatě poslouchal a malá bystrá hlavička pracovala na plné obrátky. Ale ať to v hlavě převracel, jak chtěl, hádanku ne a ne rozluštit. Nakonec to vzdal.

„Asi se na tom musí pracovat hodně dlouho," dodal.

„Asi ano," prohodil nepřítomně Safar.

„Ty znáš odpověď, otče?"

Safar potřásl hlavou. „Ne, neznám, synku. Neznám."

Shora se ozvalo hejno netopýrů a Safar vzhlédl, aby zjistil, že velký černý mrak je stále nad nimi. Až na to, že netopýři teď budili dojem většího vzrušení. Pištěli a plácali křídly, jako kdyby je něco vyplašilo.

„Co to s těmi netopýry je?" ptal se Safar.

Palimak zívl najednou zcela vyčerpán. „Nic, otče. Ti s tím nemají nic společného!"

Usnul, ale za jízdy Safar netopýry koutkem oka pozoroval a přemítal o příčině jejich podivného chování.

Daleko odtud na okraji Černých zemí čtyři obří vlci číhali na kopci. Uprostřed hory plápolal velký magický oheň a vystřeloval oštěpy jisker a plamenů. Vlci obcházeli oheň, někdy po čtyřech, jindy po dvou, vrčeli a skřípali zuby.

Skelné oči upírali do srdce magického ohně, kde se jim zjevoval obraz Černých zemí. Z velké výšky hleděli na obrovský kráter vedle hlavní cesty. Viděli roztříštěné ostatky nestvůry. V dáli mrkala světýlka karavany, která stoupala do táhlého kopce.

Ale přímo pod sebou za vozy viděli něco, co jim udělalo obrovskou radost a jejich vlkodlačí hlad se proměnil ve žhavou bolest.

Byl to Safar Timura na krásném koni; v náručí držel spícího Palimaka.

Vtom Timura zvedl hlavu - a pohlédl přímo na ně. Polekaně se stáhli, jako kdyby měl Safarův obraz zaútočit.

Obraz už byl zamžený a nejasný, protože jejich čarodějné soustředění slábló.

„Zabijme ho!" vrčeli. „Zabijme i toho spratka! A tu jeho děvku!"

Vlk, kterým byl Iraj Protarus, se vzpamatoval jako první a zavrčel na obraz. „Dost již! Viděl jsem, co jsem potřeboval!"

A obraz se rozsypal.

Safarovi naběhla husí kůže, když se velké hejno netopýrů rozprchlo, jako když do něj střelí. Divoce a hystericky pištěli, jako kdyby doposud spali a nyní je probudilo nějaké bezprostřední nebezpečí.

Hysterie ustala stejně rychle, jako propukla, a netopýři se opět shlukli a spořádaně odletěli. Dlouhý tuponosý šíp si to namířil pryč z Černých zemí.

Safar se otřásl a ve stejnou chvíli Kyšmet přidal do kroku.

Lovci našli cestu, takže je na čase z ní sejít.

Iraj přecházel po okraji kopce, upřeně hleděl do Černých zemí a jeho zjizvený čenich se pohyboval sem a tam, jak prohledával pustinu.

Za sebou slyšel, že jeho čarodějní bratři rozdávají rozkazy a velká armáda se připravuje. Démonští oři ržáli a sekali po sobě paňáty, když je jezdci řadili do šiků. Lidé si hodili štíty přes rameno a nasadili si bojové postroje se zbraněmi připraveni k pochodu. Kuchaři a zásobovači hasili ohně a nakládali do vozů. Démonské i lidské prostitutky zápasily o místo na vozech a podle povahy buďto tloukly, nebo utěšovaly vyděšené děti či mláďata.

Iraj si ničeho *z* toho nevšímal a prohledával žhavou oblohu pod Démonským měsícem. Čekání mu připadalo nekonečné. Vztek i krvelačnost v něm s každou minutou rostly.

Potom to spatřil - obrovské hejno pištících netopýrů; řítilo se z Černých zemí.

Jeho smysly prudce ožily, že radostí zavyl. Netopýry měl už nad hlavou. Zakroužili po obloze, jednou, dvakrát, třikrát a potom se zase vydali směrem, ze kterého přilétli.

Jako nezkrotný blesk vyrazil Iraj vpřed. Hnal se za nimi z kopce a vyl na svoji kořist. Jeho čarodějní bratři vyrazili za ním a rozestoupili se tak, aby do svých smrtících tlam a drápů popadli vše, co jim přijde do cesty.

Za nimi šla Protarusova armáda. První složky se právě přehouply přes kopec a řítily se po druhé straně dolů. Vedlo je pět set démonů na koních, kteří nesli hrůzostrašný les oštěpů; jejich bojový pokřik se rozléhal blesky zjizvenou krajinou.

Za chvíli se celá planina rojila lidmi a démony - vedenými čtyřmi obřími vlky - jejich pány.

Ničivá síla mířila přímo do Kaluzu.

21

Zlověstný ráj

Po roce zoufalého úprku a útrpného života v táborech padli Kyraniané do náruče Kaluzu jako do těch nejměkčích polštářů. Byli bouřlivě přivítáni. Přihnaly se stovky lidí i démonů, aby je přivítali vybraným jídlem, pitím a vším možným oblečením náhradou za jejich obnošené.

Královna Hantílie jim poskytla velký, řídce zalesněný kus země, aby si tam zbudovali dočasný domov, a zahrnula je vším možným pohodlím, že to tam za chvíli vypadalo jako v zábavném táboře pro královskou družinu, která si na týden vyjela z paláce. Ubytovali se v pestrobarevných stanech plných tlustých koberců a polštářů. Mezi stany se vařilo na ohních, u nichž byly stoly a lavice, aby si Kyraniané připadali opravdu jako doma, když jedli a povídali si.

U řeky byly postaveny přenosné lázně a Kyraniané se oddávali koupelovým orgiím v kádích s vroucí vodou, do nichž se vešla celá rodina, mýdlem smývali špínu cest. Potom se všichni oblékli do nových šatů, procházeli se mezi stromy nebo po březích řeky a vychutnávali svoji bezstarostnost a čistotu.

Zvláštní péče byla věnována vojákům a koním raněným při střetu s obří bestií. Královna poslala své nejlepší léčitele s bylinami a magickými mastmi. Brzy byli všichni na nohou, zranění mizela a oni se mohli spolu s ostatními těšit z nového domova.

Každý den v Kaluzu byl krásný. Slunce vždy příjemně hřálo, noci příjemně chladily a nepřítomnost Démonského měsíce všem dodávala pocit, jako by z nich byla sejmuta obrovská tíha. Děti si hrály; milenci se rozplývali; matky a otcové se těšili z mnoha chvilek o samotě, stejně jako prarodiče. Ti, kdo to uměli, po večerech hráli na různé hudební nástroje a všichni tancovali a zpívali, aby zapomněli na své starosti.

Pro všechny to byla jedna dlouhá slavnost - kromě Safara, který na několik dní zmizel, aby vedl intenzivní rozhovory s královnou a nejvyššími kaluzskými kněžími a učenci. Jeho nepřítomnost nikoho netrápila. Ba naopak. Alespoň mohli na chvíli zapomenout na Iraje Protaruse, na proroctví o zkáze světa i na svoji zoufalou pouť do dalekého Syrapisu. S těmito záležitostmi ať se potýká Safar. Až zjistí, co bude následovat, přijde jim to říci. A kdo ví, kdy to bude? Takže si jen užívali života a snažili se z něj urvat, co mohli, dřív než se chmurné dni navrátí.

Jejich radost však měla i jednu stinnou stránku. Vytrženi ze života, ve kterém strach představoval samozřejmost, Kyraniané hekticky přeskakovali od jedné činnosti ke druhé a neustále čekali, kdy na ně dopadne osudem předurčený stín.

Pouze Palimaka a Leiriu to nepostihlo. Jen oni viděli v dokonalosti Kaluzu trhliny. Leiria je viděla, protože byla vojákem, takže v sobě měla zdravou míru vojenské podezřívavosti ke všemu. Palimak je viděl, poněvadž byl čarodějným učněm svého otce. Obával se, že jej otec vynechá, až dojde k nejdůležitějšímu zákroku.

Jednou večer, když se procházeli u řeky a hledali vhodné místo pro rybaření, došli do malého parku, kde byl tucet či více démonských i lidských Kaluzanů. Někteří se procházeli jen tak o samotě, jiní společně. Bylo tam i několik rodin s dětmi a mláďaty.

Jakmile spatřili dva známé Kyraniany, přiběhli k nim, ukláněli se, usmívali a srdečně je zdravili. Když mluvili, bezděky jim podávali malé dárky: narychlo sundaný náramek či přívěsek pro Leiriu, malou káču či míček pro Palimaka. To mu usměvavé děti podávaly samy od sebe. Leiria s Palimakem zdvořile odpovídali a snažili se dary vrátit, ale nešlo to. Nacpali si je tedy do kapes a všem děkovali a usmívali se, až je z toho bolely sanice.

Za chvíli se všichni Kaluzané sborově rozloučili a s úsměvem se odporoučeli.

Leiria se rozhlédla po prázdném parku. „Ti měli pěkně naspěch. Připadám si, jako kdybychom sem přinesli nějaký ošklivý zápach."

Palimak zhluboka vydechl. „Jsou *tak* milí, že je mi z toho na nic! Přesto si se mnou nikdy nehrají ani nepovídají. Jen říkají: Jak se máte, mladý lorde Timuro?' nebo ‚Ať vám bohové žehnají!' a podobné hlouposti, ale jakmile něco odpovím, dělají, že mají moc práce, nebo že někam pospíchají,

a utečou."

„A já myslela, že jsem jediná, kdo si toho všiml," povzdychla si Leiria. „Nedávno jsem se vypravila do města a měl bys vidět, jak se kolem mě všichni seběhli. Najednou se ale začali vytrácet. Zakrátko byla ulice docela prázdná a lidé zavírali dveře i okenice.

To samé se stalo, když jsem vstoupila do krčmy, abych se napila a našla tam společnost. Nejdřív byli všichni přátelé, platili mi pití a vítali mě v Kaluzu, ale než jsem se vzpamatovala, krčma byla prázdná a hostinský se vymlouval, že musí brzy zavírat."

„Co je to s nimi, teto Leirio?" zeptal se Palimak.

„Nevím," řekla stroze. Potom ji ale napadlo, že by synovce neměla tak odbývat a pokusila se o přívětivější tón. „Možná jsou jen velmi vylekaní a snaží se být stateční. Bohové ví, že mají ke strachu vážný důvod. Podle toho, co mi říká tvůj tatínek, jsou pod nějakou kletbou a pokud jim nepomůže on, nezbývá jim mnoho dní života."

„Možná," připustil Palimak pochybovačně. Na chvíli se zamyslel. „Co když musí být pořád veselí a milí, protože to tak chce ten stroj? Co když jim nic jiného nezbývá?"

Mávl rukou k idylické scenérii se švitořícími ptáky a poletujícími motýly. „Podívej se, teto Leirio! *Všechno* je příliš krásné! To není přirozené. To musí dělat ten stroj!"

Leiria se instinktivně otočila, aby pohlédla proti proudu na velkou kamennou želvu, která seděla na soutoku dvou řek. Z tlamy jí vytékala voda a dopadala do velké tůně pod ní, takže byl vzduch protkán mnoha duhami.

Najednou jí připadlo, že něco zahlédla: jakýsi záblesk jiné scenérie nad touto idylickou vizí, ale ta byla černá jako stín. Želví bůh byl velký jako hora, na zádech měl blesk a namísto vody chrlil oheň. Vize zmizela a všechno bylo zase stejné.

Nejdřív si myslela, že to byla halucinace, když vtom se Palimak zeptal: „Také jsi to viděla, teto Leirio?" Vzrušený hlas měl nepatrný přídech strachu. „Viděla jsi to?"

„Ano," ujistila ho téměř šeptem. „Viděla!"

Vysoko ve stříbrném paláci královny Hantílie řešil Safar vlastní problémy.

Přecházel bohatě vybaveným předsálím královské síně a služtička v červených šatech za ním poskakovala se stříbrnou karafou s vínem, aby mu dolila do sklenky, kterou svíral v ruce. Za zavřenými dveřmi slyšel mumlání královniných pobočníků, kteří projednávali jeho žádost - žádost, kterou předložil již před třemi dny a dodnes nedostal odpověď.

Hlavou se mu honily všemožné otázky a všemožné závěry, velmi podobné těm Leiriiným a Palimakovým.

Ano, královna a její poddaní jsou záhadní. Čarokrásná kouzla vycházející z Hadinského chrámu jsou příliš příjemná, aby se jim dalo věřit. Ano, občané Kaluzu stojí tváří v tvář záhubě strojem a jejich strach je víc než oprávněný, ale přesto mají celé dny na obličejích přilepené úsměvné masky, jako by už život nemohl být sladší.

Safar se zastavil u okna a pohlédl na Hadinský chrám. Kdyby viděl dostatečně daleko, zahlédl by Palimaka s Leiriou, jak se procházejí u řeky. Usrkával víno, přemítal a nabíral si na talíř další otázky.

Například tu záležitost se dvěma Kaluzy - jeden dobrý, druhý zlý - která vše značně komplikovala. Když se na tento fenomén zeptal královniných čarodějů a nejlepších učenců, prázdně a nechápavě na něj zírali. Jejich situace byla příliš složitá, aby ji sami pochopili. Dokonce ani nepotřebovali znát takové maličkosti, jako co je toho všeho příčinou. Měli především starost z toho, že Safar odmítne nebo nebude schopen pomoci, a tak každý problém balili do tlusté vrstvy medu, takže Safar začal pochybovat skoro o všem, co řekli.

V síni se rozhostilo ticho, jak královna promluvila, a Safar se otočil, jestli něco neuslyší. Tichý hlas byl však pohlcen stříbrnými dveřmi síně.

Safar si nechal doplnit sklenku a nepřítomným úsměvem služce poděkoval.

Hantílie je stejně vyrovnaná jako její poddaní, ale zdá se, že je mnohem ochotnější k upřímnému rozhovoru. Má velké čarodějné schopnosti, takže ji sny spřádané strojem nezasáhly tak silně jako ostatní. Možná i proto, že sama spřádá mnoho vlastních snů - a všechny se týkaly Safara. Bylo to docela nevinné a povědomé, nebo si to alespoň myslel. Ačkoliv to byla démonka a on člověk, připadal jí přitažlivý a vysílala na něj mnoho svůdných signálů i kouzel. Jak by na ně měl reagovat a jak zareaguje, mu zůstávalo otázkou.

To vše odsunul na jindy - jestli toto *jindy* vůbec přijde. Musel se věnovat neodkladným záležitostem, než začne sondovat záhady podivných zrcadlových světů, které tvoří Kaluz.

Safar začal opět přecházet. Byl velmi zklamaný. Očekával, že bude okamžitě doveden ke konzultaci s vědmou, za kterou jel takovou dálku. Sama královna tvrdí, že Hadinské zjevení i všechen její lid čekali na jeho příjezd, takže by si mohl myslet, že stejně jako on se nebudou moci dočkat, až se tato předpovídaná schůzka uskuteční. Hovořit s vědmou však zjevně obnášelo víc než pouze vstoupit do chrámu a ohlásit se. Dozvěděl se o složitých očistných obřadech, které musí předcházet a trvají týden i víc. A tak byl vykoupán, naolejován a následně mnoho hodin pobýval v místnostech prosycených kadidlem, že si připadal jako uzené maso.

Mezitím na něj dotírala hlodavá obava, že to všechno bude k ničemu.

Hlavní otázkou zůstávalo, co má udělat s Irajem. Nešlo o *to Jestli* se nepřítel objeví, ale *kdy.* Záblesky přítomnosti Irajova ducha byly velmi silné - jako by Protarus získal novou energii. Jako by byl silnější a odhodlanější než kdy předtím.

Safar zde ale nehodlá trčet, dokud se neobjeví Iraj a jeho čarodějní bratři s obrovskou armádou v patách.

Jediný důvod, proč zde otálel, bylo sdělení Asperova ducha, že cesta do Syrapisu vede přes Kaluz. Jak to spolu souviselo, nechápal. Musel to však zkusit. Byl pevně přesvědčen, že jedině v Syrapisu nalezne klíč k odvrácení katastrofy, která sžírá svět - ke katastrofě, která vane na jedovatých větrech ze vzdálené Hadin.

Služebná mu nabídla další víno. Safar zaváhal, zavrtěl hlavou a vrátil prázdný pohár.

Usmál se. Napadlo jej, že kromě Iraje Protaruse mu cestu do Syrapisu může překazit mnoho jiných věcí. Mohl by se dokonce udusit špuntem od láhve. To by byl poněkud bláznivý konec ságy Safara Timury, syna hrnčíře, později vrchního královského čaroděje, který zemřel, když se pokoušel otevřít víno.

Právě když se usmíval nad představou směšného odchodu ze světa, rozlétly se dveře a zástup kněžek s vřelými úsměvy vyšel ven, aby jej odvedl ke královně.

Pokoušel se něco vyčíst z Hantíliina výrazu, když se blížil ke zlacenému trůnu, ale na její podivně krásné démonské tváři viděl pouze úsměv. Z atmosféry v trůním sále nebylo zřejmé, jestli bylo dosaženo nějakého rozhodnutí. Kaluzané pozorovali, jak postupuje uličkou, a šeptali všemožné zdvořilosti, když je míjel.

„Můj drahý lorde Timuro," spustila královna a pokynula mu na pozdrav. „Chci, abyste věděl, že vašemu návrhu byla věnována náležitá pozornost. Diskutovali jsme o něm mnoho hodin. Ale upřímně řečeno, máme velké dilema."

„Co na tom může být tak obtížného, Veličenstvo?" zeptal se Safar formálně a se stejným odstupem, jako mluvila ona. Od jeho příjezdu se setkali již mnohokrát, vždy však za mnohem intimnějších okolností. „Chci pouze provést věštbu - pod úzkým vedením a za plné spolupráce vašich nejlepších mágů - abych určil, kdy můžeme očekávat Iraje Protaruse. Nejen že jsem to slíbil, ale dokonce jsem i poskytl magický důkaz, že Protarus tuto věštbu nezpozoruje. V žádném případě to neupoutá pozornost jeho čarodějů."

Safar zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „Co může být snazšího?" zeptal se. „Nebo podstatnějšího? Koneckonců musíte mít stejné obavy jako já, že vám jeho armáda brzy zaklepe na dveře."

„S tím nesouhlasím," odpověděla královna. „Jsme dobře ukryti. Jak by nás Protarus mohl najít za tajnou bránou? Sám jste viděl, jak dobře je ukrytá. Tu by nalezl jen nejmoudřejší čaroděj a stejně by neodemkl magické zámky."

„Děláte chybu!" varoval Safar důrazně. „Věřte mi, když říkám, že Iraj cestu najde. Možná mu to bude chvíli trvat, ale má k dispozici více než dost magických sil."

„Zapomínáte na naše strážce," dodala královna. „Jako vždy nás ochrání. Ještě nic skrz ně neprošlo! Dál smí pouze ti, kteří se těší naší přízni - jako například poutníci a nevinní cestovatelé prchající z Černých zemí."

„A já vám říkám, že netušíte, jaké nebezpečí vám hrozí," opáčil Safar záměrně trochu zlostně. „Iraj Protarus je nepřítel, který kdysi dobyl celý Esmír a rychle jej získává zpět pod své velení. Vaše strážce roztluče na přízračný prach, rozrazí brány a rozmáčkne vás jako vejce.

Vaše Výsosti, dovolte mi na závěr dodat, že musím trvat na svém. Jestli tuto hrozbu nevezmete vážně, já i moji lidé budeme nuceni odejít dřív, než Protarus dorazí. A nikdy nedojde k setkání Safara Timury s vaším požehnaným Hadinským zjevením. Koneckonců o plánovaném setkání začínám uvažovat jako o své velké chybě."

Safarův trik přinesl kýžený výsledek. V sále se ozvaly vzdechy. Královna na něj velmi ustaraně pohlédla. „Ale vy to nechápete, můj drahý lorde Timuro. Nestraníme vám z nějakého duchovního

důvodu. Koneckonců jsou v sázce i naše životy. Pouze se obáváme, že věštby poškodí vše, co jsme doposud udělali. Jste téměř připraven na schůzku se zjevením. Co když se vaše kouzla střetnou s magickými přípravami, které jsme na vás provedli?"

„Proč mi to tedy nikdo nevysvětlil, Vaše Výsosti?" zeptal se popuzeně Safar. „K čemu ty zbytečné tajnosti? Dovolte mi, abych se setkal s vašimi nejlepšími učenci, a do hodiny budeme mít odpověď."

Královna zavrtěla hlavou. „Je mi líto, ale něco takového není možné. Narazil byste na věci, o nichž nesmíte vědět předem."

„Ještě nikdy jsem se neocitl v situaci, kdy by mi byla nevědomost užitečná, Veličenstvo," ohradil se popuzeně. „A jestli je vaše rozhodnutí konečné, nezbývá mi než odejít. Moji lidé a já se zítra ráno vydáme na pochod."

„Ale kam byste šli, můj drahý?" zeptala se královna, když konečně odhalila jeho trik. „Z Kaluzu vede pouze jedna cesta. Ta, kterou jste sem přišli. Zpět skrz Černé země, kde byste se stejně střetli s Protarusovou armádou. Jak jsem již řekla, cesta vpřed je zablokovaná. Zamlčela jsem vám, že jsme ji uzavřeli proto, že ve skutečném Kaluzu, v šíleném Kaluzu, do jehož srdce cesta vede, žádný smrtelník nepřežije déle než pár minut."

V poslední větě postřehl podivný tón, ale když se jí pokusil pohlédnout do očí, odvrátila je.

„Tak vidíte, lorde Timuro. Vaši lidé nemají kam utéci. Mrzí mě, že to musím říci, ale jsou zde v pasti spolu s mými poddanými. A co se stane nám, stane se i jim."

V té chvíli Safar plně porozuměl podstatě pasti, do které byl vlákán. Kdyby jakkoliv selhal, neexistuje cesta zpět.

„Je mi to líto, milý Safare," dodala tiše Hantílie. „Ale doufám, že to chápete?"

Safar to chápal velmi dobře. Stejně tak dobře chápal, že to není nějaký zlý úmysl ze strany Hantílie či někoho jiného. Tak to prostě bylo.

„Všichni jsme se sem dostali za vysokou cenu," pokračovala. „Bylo to a stále je svaté poslání. Musíme věřit a musíme doufat, jinak je všechno ztraceno. Nejen pro nás, ale pro celý svět. Určitě vás napadá, že je to šílené, když vidíte, že se smějeme, místo abychom plakali."

Safara napadlo, že jsou třeba všichni včetně Hantílie šílení. Následně si však uvědomil, že v tom musí být něco víc.

„Když jsme utvářeli kouzlo, díky kterému vzniklo toto město, vědma nás varovala, že se z nás stanou jiní lidé," vysvětlovala Hantílie. „Tvrdila, že část našich já zůstane ve skutečném Kaluzu, ve městě, které jsme opustili."

Kdesi v síni se někdo uchichtl a zaznělo to velmi hystericky. Hantílie tím směrem pokývla. „Je to pro nás snazší než pláč, takže si vlastně nemůžeme stěžovat."

Safar věděl, že je poražen. Neměl jinou možnost než pokračovat. „Kdy uvidím Hadinské zjevení?" zeptal se.

„Za tři dny," ujistila ho královna. „Až sama projdu očistnou kůrou. Do té doby vás nebudu moci vidět."

„A co chlapec?" naléhal neodbytný Safar. „Víte, budu Palimaka potřebovat."

„Až pro vás pošlu, vezměte ho s sebou. Chlapci bude na přípravu stačit jen několik hodin."

Safar na ni ohromeně zíral a uvědomoval si, že neví o mnoha dalších věcech.

Učinil ještě jeden pokus. „Jen na jedno bych se chtěl zeptat. Nedá mi to spát víc než cokoliv jiného." „Co je to, můj lorde?" zeptala se královna. „Všichni jste přívrženci lorda Aspera. Nosíte roucha s jeho symbolem - dvouhlavým hadem. Jeho jméno vyslovujete v horlivé úctě, a dokonce o sobě tvrdíte, že jste stoupenci Asperova kultu. Nemám pravdu?"

„Máte naprostou pravdu," ujistila jej Hantílie. „Ale jak zní vaše otázka?"

„Jak to, že nikdo z vás není zvědavý, co o Asperovi vím?" Všiml si, jak celý sál vylekaně zareagoval. „Studuji ho od chvíle, kdy jsem dospěl. Pochybuji, že je v celém Esmíru nějaký mág, který ví o jeho učení to, co já. Dokonce jsem některým z vás ukázal jeho knihu, kterou vlastním." Vytáhl z rukávu malou Asperovu knihu a zvedl ji nad hlavu. „Tato kniha je nesmírně vzácná," poznamenal Safar. „Nutno dodat, že jsem za ni velmi draze zaplatil. Nikdo mě však dosud nepožádal, abych mu ji ukázal. Představoval jsem si, že tu budete mít tým písařů a učenců dychtících po příležitosti opsat Asperova slova."

Hantílie unaveně vzdychla. „Momentálně máme zakázáno o tom s vámi hovořit. Víc nemohu prozradit."

„Ano, ale vlastníte snad něco podobného?" naléhal Safar mávaje knihou. „Jestliže ne, vlastníte vůbec nějaké Asperovy předměty?"

Další dlouhé ticho, další potřesení královniny hlavy. „Ani na toto vám nesmím odpovědět."

„Ano, ano, já vím," neskrýval Safar znechucení. „Musím mít trpělivost a všechno se dozvím."

Hantílie vzdychla a předklonila se na trůnu. Safar ucítil, jak vrhla mírné kouzlo, které mělo umocnit omamnou sílu parfému a uklidňující svůdnost její osoby. On je však odrazil. Narovnala se a Safar si na chvíli myslel, že ji to urazilo. Výborně, zaradoval se. Přesně to jsem chtěl.

Královna však vzdychla a opět se k němu naklonila. „Nic lepšího udělat nemohu," špitla. „Věř mi, prosím."

Safar byl posmutnělý, když vjížděl do kyranského tábora. Sváteční atmosféra, která tam panovala, jeho chmurám ještě dodala. Hudba, tanec a všeobecné veselí tváří v tvář nejisté budoucnosti byly zdrcující. I Kyšmeta popadla špatná nálada, sklopil uši a oháněl se po psech.

Když projížděli táborem, působili velmi bezútěšně, a jakmile je lidé spatřili, ustali ve své činnosti - hudba a smích naráz utichly. Zírali na ně a ve tvářích se jim zračily obavy. Náhlé posmutnění Kyranianů Safara vytrhlo z chmur a zamrzelo jej, že jim způsobil zármutek.

V jejich očích četl hrůzu z toho, že přišel oznámit konec pobytu v ráji.

Rozhodl se využít svůj herecký talent, aby to napravil. Zamával na ně, začal se smát, vtipkovat a hlasitě jásat. Kyšmet nasadil vysoký krok, jako kdyby byl zrozen k cirkusovému pochodu, a všem se vrátilo ztracené veselí. Proti své vůli se smál na celé kolo, až jej bolely rty, a pomalu se blížil k místu, kde tábořila jeho rodina.

Všechny Safarovy sestry seděly s manžely u velkého stolu, jedli a veselili se, zatímco děti si hrály ve stínu pod stromy. V malém hrnčířském přístřešku našel otce s matkou, jak vyrábějí malé hliněné figurky malovaných Šašků se špičatými čepičkami a dlouhými zobákovitými nosy. Hádal, že jsou to dárky pro nejmenší. Hračky v podobě boha šašků, Harfa, byly u kyranských dětí odjakživa oblíbené.

Když Safar seskakoval z koně, matka vesele rozmlouvala s otcem a dírkami v čepičkách provlékala kožené řemínky.

Když jej spatřila, zajásala a zanechala práce. „To je Safar, Khadži! Vrátil se právě včas!"

Přiběhla k němu a objala ho. Otec jen láskyplně přihlížel. „Budeme mít oslavu. Moc jsem doufala, že se do té doby vrátíš."

Oči jí zářily radostí, když se od něj odtahovala. „Díky tobě jsme konečně v bezpečí. A ještě na takovém krásném místě. Je to tu skoro stejně krásné jako doma!"

Safar nevěděl, co na to říci, a tak ji objal a mumlal obvyklé láskyplné výmluvy, které synové a dcery používají, když mají pocit, že jejich rodiče ztratili kontakt s realitou.

Matka odběhla, aby mu přinesla talíř s jídlem. Když zmizela, pohlédl na otce, který legračním šašíkům maloval obličeje.

„Moc jsi maminku potěšil, že jsi přišel, synku. Ona i tvé sestry měly s přípravami oslav spoustu práce."

„Co se tu vlastně oslavuje, otče?" Safar se stále usmíval a snažil se skrýt znepokojení.

„No přece naše osvobození, chlapče," odpověděl rozjařeně otec. „Ty jsi maminku neslyšel?"

Na Safara už to bylo moc a jeho úsměv se rozplynul. „Samozřejmě, že jsem ji slyšel, ale je to směšné."

K jeho velkému překvapení otcovy oči zesklovatěly a jako děcko, které nechce slyšet káravá slova, si začal broukat nějakou veselou písničku.

Safar nepolevil a pokusil se prolomit jeho apatii. „Probohy, otče! Nejsme spaseni ani nejsme v bezpečí. Víš to stejně dobře jako já. Proč maminku necháváš žít v omylu?" Otec si však broukal dál a dělal, že nic neslyší. Když si Safar konečně uvědomil, že to nikam nevede a vzdal to, Khadži náhle navázal na započatý rozhovor.

„Všichni jsme si moc oddechli, že jsi našel tohle místo, synu. Když si pomyslím, že už se nemusíme vláčet až někam do Syrapisu, abychom našli nový domov. Místní lidé jsou moc hodní a milí. A včera jsem se navíc doslechl. Že ti královna hodlá prodat kus půdy, abychom mohli novou Kyraniu postavit přímo tady." Oči se mu zalily radostnými slzami. „Ani si neumíš představit, jak moc jsme na tebe s maminkou hrdí."

Safar to vzdal. Bylo jasné, že jeho rodinu i přátele postihlo stejné zaklení radostného šílenství jako Kaluzany. Bude s tím muset něco udělat, ale momentálně neměl to srdce, a tak otce objal a políbil ho. Potom jeho pozornost upoutala hromada přívěsků se šaškem. Vzal jeden do ruky, aby si ho prohlédl, a ucítil slabé magické zabrnění.

„Kde jsi našel tuhle hlínu, otče?" zeptal se. „Musím říci, že je dost... ehm... neobvyklá."

Khadži ukázal k řece. „Za dalším ohybem je jedno krásné ložisko." Vytáhl trochu z vědra a zkušenýma rukama vymodeloval dalšího šaška. „Našel ho Palimak. Musím říct, že jsem tak skvělou hlínu ještě nikdy neviděl. Krásně neutrální šedá barva, nelepí se ani není mazlavá a v momentě je vypálená. A z celé kopy figurek, co jsem zatím udělal, mi ani jediná nepraskla."

Khadži se podrbal na hlavě a zamyslel se. Najednou se usmál. „Vlastně to byl Palimakův nápad, abychom udělali šašíky pro děti." Uchichtl se. „Je to chytrý chlapec."

Když to Safar uslyšel, podezíravě přimhouřil oči. Pohlédl na velkou hromadu hotových šašíků. Na tácech stála spousta syrových figurek, které měly jít do pece, a Khadži maloval několik tuctů dalších.

„Ale vždyť jich tu máš mnohem víc, než je dětí," upozornil otce.

Khadži se opět usmál. „No, víš, když jsme o tom tak mluvili, rozhodli jsme se udělat je pro všechny."

Safar vykulil oči. *„Pro všechny?"* Khadži rozhodně přikývl. „Až s tím budeme hotovi, každý Kyranian, včetně toho nejmladšího novorozence, jednoho dostane. Budeme na krku nosit požehnání od Harla, krále štěstí. Nemyslíš, že je to skvělý dar?"

Safar nepřítomně přikývl. Copak má zase Palimak za lubem? vrtalo mu hlavou. „Jistě, otče, jistě."

„Rád jsem si s tebou popovídal, synku, ale teď se musím dát znovu do práce. Sám víš, že jich musím udělat něco přes tisíc."

Pustil se do modelování dalších šašků a stavěl je na vypalovací tácy. Pohroužil se do práce, že zapomněl na syna. Safar ho jemně uchopil za paži a zastavil ho. Otec na něj zamrkal a vrátilo se mu vědomí.

„Kde je Palimak, otče?" zeptal se Safar.

Khadži opět ukázal k řece. „U ložiska jílu. Je tam s Leiriou, takže si nemusíš dělat starosti. Zásobí mě materiálem na šašíky."

Safar se jen usmál, znovu otce objal a vyhoupl se na Kyšmeta. „Vyřiď mamince, že jsem se jel podívat na Palimaka. A ať mi schová trochu toho výborného jídla."

Otec jej však neslyšel. Už si zase vesele broukal, zcela posedlý prací. Safar jen pokrčil rameny a vyrazil proti proudu řeky. Palimaka s Leiriou našel na kopečku; dohlíželi na tucet chlapců, kteří z řeky dolovali jíl.

„Pročistěte ji pořádně," napomínal Palimak dva hochy, kteří jíl propírali.

„Hej, vy tam," ukázal na několik věder s hotovou hlínou. „Vezměte ta vědra a doběhněte s nimi ke Khadžimu. Určitě už mu dochází."

Hoši vykonávali vše s takovou péčí, že Safar okamžitě pojal neblahé podezření.

Když Palimak s Leiriou spatřili Safara, oba se ho lekli. Palimak se přikrčil za Leiriu.

„Můžu za to já," pospíšila si Leiria. Řekla to odvážně, ale ucítil v tom záchvěv hanby.

Safar vzdychl a ukázal na pracující mladíky. „Propusť je," přikázal chlapci utrápeně.

„Ano, otče," pípl Palimak, ale potom se osmělil. „Musíš mi však dovolit, abych to provedl po svém. Kdyby se probudili moc rychle, udělalo by se jim zle."

„Tak dobrá, ale pospěš si."

Palimak se odvážil vystoupit z úkrytu za Leiriinými zády a mávl na hochy. „Cítíte se velmi unavení," řekl rozkazovačným tónem. Chlapci všichni začali zívat a protahovat se.

„Výborně," chválil je Palimak. „Jste velmi ospalí." Dál zívali a protahovali se. „Takže teď půjdete domů a trochu si zdřímnete. A až se vzbudíte, bude vám skvěle a nebudete si nic pamatovat."

Mladíci všichni kývli, odložili vědra a vydali se do tábora, přičemž zívali a ospale mumlali.

„Nic se neboj, tatínku, vzpamatují se," ujišťoval chlapec Safara. Ukázal na vědra s hlínou, odložená na břehu. „Stejně už jsme s nimi hotovi."

To vyvolalo Safarův ohnivý pohled. „Ou," vyjekl Palimak a plácl se přes pusu.

„Tohle jsi říkat nemusel," povzdychla si Leiria.

„Máme k tomu *hrozně* pádný důvod, tatínku," přesvědčoval Palimak. „Vážně."

„Má pravdu, Safare," podpořila ho Leiria.

„Tak pokračujte," řekl Safar a vyhoupl se Kyšmetovi do sedla. Poplácal hřebce a vypůjčil si od něj trochu trpělivosti. „Poslouchám. A modlete se, aby to bylo tak vážné, jak tvrdíte."

Palimak těžce polkl, ale Leiria reagovala docela odlišně. Hlasitě vydechla. „Tak poslouchej, Safare Timuro," napřímila se a zaklesla prsty do opasku s mečem. „Jestli sis toho nevšiml, tak všichni Kyraniané dočista zešíleli. Žijí v pohádkové zemi, kde včely nedávají žihadla a vlci žerou trávu jako beránci."

„Všiml jsem si," zaskřípal Safar zuby. „Ale to vás neopravňuje-"

Leiria dupla. „To neopravňuje *tebe,* aby ses sem přiřítil a káral nás poté, cos byl tak dlouho pryč a my tu zůstali bezradní a obklopeni šílenci. Ani jsi nám o sobě nedal vědět."

Safar byl tímto slovním útokem otřesen. „Přesto musíš připustit, že-"

„Nepřipouštím nic!" soptila Leiria. „Co kdyby se něco stalo? Co kdyby nás Iraj napadl právě teď? Všichni by se jen hihňali a vojáci by je pěkně jednoho po druhém pobili!"

Teď se pro změnu cítil provinile Safar. „Máš možná větší pravdu, než si myslíš. Ale ruku na srdce, nemohli jste s tím chvilku počkat?"

„Opakuji svoji poslední otázku, Safare Timuro," skočila mu do řeči Leiria. „Co kdyby se něco stalo?"

„Opravdu je to dobrý plán, tatínku," podpořil ji Palimak. „Napadlo mě to hned, jak jsem našel to jíloviště."

Ukázal na šedé jámy, které na okraji řeky vykopali. „Šli jsme sem s Leiriou na ryby a já jsem našel tuhle skvělou hlínu."

Palimak pohlédl na otce a usoudil, že situace volá po nějaké mazané poznámce. Zakoulel očima a nasadil co nejnevinnější výraz. „Víš, dědeček mi toho o hlíně hodně vyprávěl, tatínku, a já se ze všech sil snažil něčemu přiučit. Proto jsem si té hlíny hned všiml. Díky svému báječnému dědečkovi, kterého mám nejradši na světě. Jistě si dokážeš představit, jak mi bylo, když jsem ho musel očarovat. *Už zase!* To znamená *podruhé.* Věděl jsem, že se budeš zlobit, protože jsem se na sebe zlobil sám, ale jak už Leiria jednou řekla, co jsme měli dělat?

Nikdo by mě neposlechl. Neposlechli by dokonce ani Leiriu. Jsou všichni šílení, Leiria má pravdu. Museli jsme něco podniknout! Jakmile jsem spatřil tenhle jíl, věděl jsem, co to má být. Díval jsem se, jak voda vytéká z želvy. Myslím, že by ses měl na tu želvu pořádně podívat, tati, protože je moc a moc divná.

No, takže jsem hned poznal, že je to pro dědečka nejen nejlepší materiál, ale i to, že hlína je magická. A právě v tom okamžiku jsem dostal nápad!"

„Měl jsi s tím počkat," opakoval Safar poněkud zasmušile, ale již mírněji. „Mohl jsem s dědečkem i s těmi hochy promluvit. Jistě by nám s amulety rádi pomohli."

Zavrtěl hlavou. „Vím, kam směřuješ. Chtěli jste každého vybavit amuletem. Mimochodem bylo velmi moudré, že to měl být právě šašek, Palimaku - možná až příliš moudré." Pohlédl na Leiriu.

Začervenala se. „Přiznávám svoji vinu. Nejsem Kyranianka a lidé zvenčí si hodně všímají detailů. Vůbec první zvláštností, která mě v Kyranie uhranula, bylo, jak děti zbožňují cokoliv, co má něco společného s Harlem."

Leiria na něj pohlédla se zvednutou bradou. „A protože dospělí jsou v podstatě jen velké děti, připadalo mi naprosto logické, že se bude líbit všem, od batolat až po stařešiny."

Safar se ušklíbl. „Hádám, že měl Palimak pomocí kouzla všechny probudit do nepříjemné skutečnosti."

Leiria souhlasně přikývla. „Bylo to v zájmu vyššího blaha. Tady jde o život, Safare."

„Přesně tak, tatínku," souhlasil horlivě Palimak. „Dělali jsme to v zájmu - jak že to Leiria říkala - ach, ano ‚vyššího blaha'. Ano, přesně tak." Vypnul hruď a pronesl: „Konali jsme v zájmu vyššího blaha."

„To vyprávěj holubům na střeše!" ušklíbl se Safar. „Zešíleli jste stejně jako ostatní!"

Zatahal Kyšmeta za uzdu, aby ho obrátil, a vykročil. „Vychovávám malého despotu!" mumlal. „A s druhým se přátelím! Jsem za to zodpovědný! Ach, dobří bohové, jestli nespíte, pošlete na mě blesk, ať jsem na místě mrtev!"

Leiria s Palimakem se ploužili za ním a krčili se při každém zaklení. Přestože byli přesvědčeni, že mají pravdu, měl ji i on.

Jak Safar stoupal do kopce, uvědomil si komičnost celé situace, ve které se ocitl. Harla, který měl smysl pro černý humor, by se jistě velmi pobavil. Je to jeden velký vtip, pomyslel si. Hádáme se o morálce, zatímco svět kolem nás se hroutí. Poučuji Palimaka, říkám mu, co je správné a co špatné, jako kdybych měl patent na rozum. Jako kdyby to mělo nějaký význam. Jako kdyby se bohové na nebesích měli znenadání probudit a všimnout si, že se jeden malý človíček chová přesně podle morálních pravidel, která nám byla údajně předána shůry, a jsou tedy předmětem nebeského zájmu.

Vzpomněl si na úryvek z Asperovy básně *„Proč pláči?"*

Asperova odpověď na tuto otázku zněla:

„Pláči, neboť Harl se směje!

Proč tedy raději se neusmát, přátelé...
A šaškovy slzy v *odplatu naši proměnit?"*

A tak se Safar rozesmál. Chechtot se z něj sypal jako záplava následující po dlouhém bušení na brány humoru.

Napřímil se a smál se a smál, až se za břicho popadal. Z čeho si to vlastně dělal vrásky? Co na tom, že syn za pomoci jeho nejlepší přítelkyně a bývalé milenky upředli čarodějnou síť otroctví, do níž polapili jeho otce, matku i nevinné kyranské chlapce? Mysleli to dobře, a to je hlavní. Vždyť se pouze snažili zachránit svět a v zájmu „vyššího blaha" trochu zašvindlovali. Nikomu tím neublížili.

Není on sám ještě horší?

A navíc v tom hodlá pokračovat.

Palimak s Leiriou ho dohnali. V tichém údivu sledovali, jak se dáví smíchy.

Po chvíli se uklidnil, otřel si oči a bradu a řekl: „Stejně vás oba miluji."

Posledních pár kroků na vrchol už kráčel s oběma rukama na jejich ramenou. Ještě se pořád smál, i když ne tak nekontrolovaně. Střídavě vybuchoval a zase se zklidňoval, neschopen ubránit se tomuto stavu. Leiria s Palimakem se vyděšeně uculovali, protože nevěděli, čemu se chechtá, a sami se smáli spíš ze soucitu. Mrzelo je, že ho svými činy takhle zmátli.

Když došli na vrchol, Safar se zastavil, aby nabral dech. Na rozsáhlém prostranství pod nimi vlála spousta slavnostních praporů. Uprostřed stál obrovský stan osvětlený oslnivě zářícími barvami.

Ze stanu hřměl povědomý hlas opakující veselý, srdceryvný slogan.

„Račte vstoupit, jeden jako druhý! Hoši i panny staří i mladí! Představuji vám - Methydiin létající cirkus zázraků!“

„Největší podívaná v celém Esmíru!"

22

Dar ze záhrobí

Palimakovi cirkus učaroval. Všechny jeho povinnosti i starosti zmizely v bouři vjemů - barvy, hudba, vůně a vzrušující výkony, tady a hned zase tam. Všechno byl jeden velký zmatek.

Celá jeho bytost byla znova a znova uchvacována a každý nový pohled pro něj znamenal nový zážitek, který převyšoval vše, co viděl předtím.

Ale nemohlo to být nahodilé, neboť vše mělo řád, směr a jasný cíl. Příběh s hrdiny a zloduchy měl vždy začátek, děj a konec. Bylo to šílenství - nádherné, duši lahodící, ale především velmi dobře nacvičené šílenství.

Všechno řídil cirkusový principál - neuvěřitelně svalnatý trpaslík, který ve své bederní roušce vypadal jako nějaký dávnověký hrdina.

Jeho hřmotný hlas pronikl všude a ke každému.

Právě teď stál v mohutné záplavě světel a volal: „A nyní, dámy a pánové, bez dalších okolků představujeme naši hvězdnou atrakci. Zázrak zázraků. Dar z nebes!"

Ozvaly se fanfáry a trpaslík pokynul - dramaticky zvedal ruku, aby získal pozornost celého hlediště. Pomalu otevřel dlaň a natáhl ji k nebi, čímž sliboval odhalení velké záhady. Hudba jakoby zaplula pod napětí diváků a vynášela ho výš a výš na rytmické vlně bubnů, píšťal a strun, jako by pospíchala k Luně, matce představivosti.

Trpaslík po celou tu dobu recitoval: „Jedině bohové mohli stvořit zázrak, který právě uvidíte, drazí přátelé.

Zjeví se vám zázrak a záhada zároveň. Vzhlédněte, přátelé. Vzhlédněte vysoko nahoru! Vzhlédněte k samotným nebesům!"

Zatímco mluvil a ruka stoupala do nejvyššího bodu, všechny oči jako uhranuté pozorovaly, jak se principálova dlaň úplně rozevřela.

Palimak poskočil, když činely zařinčely a z mohutné trpaslíkovy ruky vytryskl gejzír ohnivých jisker, který stoupal stále výš a unášel zraky všech diváků až do špice šapita. Neuvěřitelně dlouho tam jiskry zůstaly viset jako mnohobarevný mrak, který se pomalu proměnil ve třpytivý závoj, jenž zjevně držel pohromadě pouze díky hudbě.

Trpaslík pronesl: „Dámy a pánové, dívky a chlapci, staří i mladí, představuji vám jedinečnou-"

Mistrně se odmlčel vyčkávaje, až hudba dosáhne vrcholu...

Potom hlasem tak mohutným, že málem nadzdvihl celý stan zvolal: „Arlén!"

Činely třeskly a závoj se rozprskl na všechny strany.

Všichni v publiku včetně Palimaka zalapali po dechu, když se rozjasnilo a spatřili vznešenou postavu, která tančila na provazu tak tenkém, že byl téměř neviditelný.

„Arlén!" opakoval hřmotně trpaslík.

„Napůl drak a napůl žena, drazí přátelé! A velmi krásná žena! Tento zázrak nás proslavil v každém koutě Esmíru. Tisíce a tisíce stanů byly naplněny a uspokojeny jejími zázračnými kousky."

Zatímco hovořil, na účinkující se snášely ohnivé částečky a Palimak jen vzdychal nadšením, když Arlén své nádherné tělo zahalila do ohnivého třpytu jako do pláště. Byl to omamný a vzrušivý pohled pro každého, ale pro malého chlapce o to silnější, protože kromě cárů průsvitného hedvábí měla Arlén na sobě jen malinkou podprsenku a velice skromnou zástěrku cudnosti v rozkroku. Zakryté části byly velmi lidské. Zbytek byl stejně krásný a podivně svůdný - elegantní bílá dračice, která šlehala plameny mezi zuby bílými jako perly.

Palimak se okamžitě zamiloval. Viděl a vnímal pouze přítomnost krásné Arlén. Ze zmatených myšlenkových pochodů se po chvíli vyklubala jedna jasnější myšlenka: Je jako já, až na to, že je napůl drak a já napůl démon! Kromě svých služebníků Gandary a Gandarího nikdy nespatřil stvoření, jakým je on sám.

Docela zhypnotizovaný seděl chlapec mezi otcem a Leiriou a divoký aplaus se přes něj valil jako dým.

Nikdy předtím v cirkuse nebyl, ačkoliv si to často představoval. Ve chvíli, kdy vstoupil do stanu - dokonce ještě než spatřil Arlén - se jeho nejdivočejší představy o cirkuse proměnily v šeď a nudu, které nestály ani za pomyšlení.

Bylo to místo plné veselých světýlek a krásné hudby, místo, kde se děly nemožné věci - akrobati skákali z obrovské výšky, kouzelníci mizeli a znovu se objevovali v obrovských závojích fantastického kouře. V jednu chvíli se například z krabice vyrojilo šest směšně oděných klaunů, přitom by se do ní podle něj nevešel ani jeden.

Byl tam také krotitel hadů v turbanu, z jehož píšťaly jakoby se linul zvuk všech nástrojů, bubny počínaje a trumpetami konče. Jeho had byl dokonce ještě zázračnější. Zvedal se nejméně šest stop z koše ven, přičemž tancoval do rytmu hudby, a když se k nim otočil, Palimak se zajíkl, protože spatřil lidskou tvář. Měli tam také akrobatického klauna. Byl to poměrně statný muž s velmi malou hlavou, kterou neustále ztrácel, a to doslova! Hlava mu z ramen klidně spadla do náručí nebo do klína. Po chvíli si Palimak všiml, že hlava je stále spojena s tělem prostřednictvím tenkého elastického krku. Akrobat předstíral, že se mu ji nedaří nasadit zpět a kroutil očima i ústy, jeden škleb komičtější než druhý. Nejlepší ze všeho byl principál, trpaslík se svaly obra, který vyprávěl příběhy, vedl publikum od jednoho úžasného čísla k druhému a navíc sám sehrál nejméně půl tuctu rolí.

Palimak byl všemi těmito divy ohromen. Připadaly mu magické, ale nebylo v nich použito magie, ani co by se za nehet vešlo. To by poznal. Celá myšlenka iluzí bez čar jej naprosto okouzlila.

Úleva od každodenních starostí mu dodávala takovou lehkost, že si připadal jako balón, jenž stoupá po čisté kyranské obloze. Ačkoliv byl malý, tíha světa těžce dosedala na jeho vyzáblá ramínka. Snažil se ze všech sil, ale s každým dnem přibývalo tolik nových *nesmíš* a *musíš,* že si občas myslel, že je to spiknutí vymyšlené dospělými, aby je náhodou nepřerostl.

Tady v cirkusu si však byli *všichni* rovní. Leiria i jeho otec reagovali jako malé děti, smáli se a radostně tleskali.

Na chvíli si uvědomil ostatní publikum. Rozhlédl se a všiml si, že všichni démonští i lidští Kaluzané jsou od kojenců až po babičky představením naprosto zhypnotizováni. To ho dovedlo ke zjištění, že ve vzduchu visí nějaké další podivné kouzlo. Lidé v publiku vzájemně posilují vlastní vzrušení a radost, až se z nich stává vřelý rozechvělý dav, který jako jediná bytost reaguje na dění v manéži. Bylo to také poprvé, kdy viděl Kaluzany bez náznaku přetvářky. Jejich smích ho ale zarážel. Usilovně pátral, co na něm bylo zvláštního. Po podrobnějším průzkumu nabyl dojmu, že vychází z nějakého skutečného zdroje - z jakéhosi domova smíchu. Ano, bylo to docela jiné než jejich obvyklé nepřítomné hihňání způsobené zakletím.

Z této myšlenky se najednou cítil velmi osamělý - jako pozorovatel, který okolní svět hodnotí ze své vzdálené démonské osobnosti. Bylo to znepokojující a zvedl se mu žaludek. Moc se k nim chtěl přidat, opět se stát součástí vřelé, rozechvělé masy, které se říká publikum.

Potom spatřil Arlén a jeho přání bylo splněno.

Safar pozoroval střídavé emoce v Palimakově obličeji a usmál se při vzpomínce na své první seznámení s uměním zábavy. Bylo to již dávno, ale byl to tento stejný cirkus, Methydiin létající cirkus - až na to, že již nelétal a Methydie byla bohužel mrtvá.

Dokonce i bez úžasné Methydie, která nebyla pouze velkou divou, ale i mocnou čarodějkou, bylo představení stejně úchvatné, jak si ho Safar pamatoval. Arlén byla oslňující, což dokazovalo i Palimakovo okouzlení. A byl tam i jeho starý učitel, Biner, robustní trpaslík, který jej naučil vše, co věděl o iluzích a o herectví. Rád viděl, že i Rabix s Elgym -hudební číslo krotitele hadů - jsou stejně dobří jako kdysi. Nikoho by ani ve snu nenapadlo, že mozkem jejich vystoupení je právě had. Ubohý Rabix měl rozum polní myši a přestože svůj nástroj mistrně ovládal, Elgy dirigoval jeho hru. A nakonec tu byl Kairo s malou odnímatelnou hlavou a téměř nadlidskými akrobatickými schopnostmi.

Safar nevěděl, jak se tady jeho přátelé vyloupli, ale nějak zvlášť ho to neudivovalo. Lidé od cirkusu se vždycky uměli objevit na nejneuvěřitelnějším místě v té nejzajímavější chvíli.

Leiria byla ve stejném transu jako ostatní, ale to jí nebránilo neustále pozorovat Safara a představovat si ho jako jednoho z účinkujících.

Bylo to překvapivě snadné. Celý zářil a z jeho tváře se vytratily roky trápení a starostí. Najednou ho viděla jako temperamentního mladíka oděného do kamaší a volné košile, jak si magickými triky a bravurními kousky získává srdce všech žen. Uprostřed manéže se právě odehrávalo romantické baletní vystoupení s pochmurnými světly a melancholickou hudbou. Tato hudba vracela nemilé

vzpomínky, aby následně mohly být prozkoumány v méně bolestivém světle. Malé prchavé bubliny lítosti, které bylo možno pozřít a vychutnat jako vzácné šumivé víno, kdysi sdílené s milencem. Tu chuť si pamatovala stejně jako doteky jeho těla.

Představovala si Safara jako svobodného, nevinného herce, který s očima upnutýma jen a jen na ni předvádí jedno svůdné číslo za druhým.

Kéž bych ho tak znala tenkrát, pomyslela si zasněně. Kdo ví? Třeba by teď všechno bylo jinak.

Vtom se hudba rázně změnila a do manéže vběhli dva klauni.

Leiriu to vytrhlo z rozjímání. Uvažuj rozumně, pokárala sama sebe. Když jsi Safara prvně stiskla v náručí, truchlil po Methydii.

Methydie!

Tvá první mrtvá sokyně.

A prokletá majitelka cirkusu!

Methydie nebyla pouze Safarovou milenkou, ale i učitelkou - ve všem v čem zralá a zkušená žena může mladíka vyučit.

Na krátkou chvíli si Leiria představovala sama sebe, jak se jako moudrá šedovlasá kráska točí kolem Safara.

Musela se sama sobě nahlas zasmát. Nikdo to nezpozoroval. Všichni byli zaujatí klauny a povykovali na ně. Arlén honila Binera po manéži a šlehala mu plameny na zadnici.

Leiria se myšlenkami vrátila do cirkusu a musela se smát při pohledu na výskajícího a poskakujícího Binera.

Palimak stál před svojí novou bohyní. Červenal se a zajíkal se. Litoval, že nezná kouzlo, které by mu rozvázalo jazyk, aby mohl promluvit.

Arlén k němu shlédla s potěšeným úsměvem v dračí tváři. „Můj božíčku, ta ši ale krásný!" zašišlala. „Celý Šafar!"

Palimakův jazyk se konečně odlepil od patra. „Já nejsem jeho opravdový syn," řekl a okamžitě toho litoval.

Stáli ve stanu, který sloužil jako šatna pro účinkující. Všude byla spousta truhlic, kostýmů a cirkusových rekvizit. Dlouhá řada stolků se zrcadly byla posázená lahvičkami s líčidly a pestrobarevnými maskami. Safar s Leiriou stáli na druhém konci stanu obklopeni Binerem a ostatními členy souboru. Bylo to vřelé přivítání a všichni se smáli a halasně vzpomínali na zážitky z dávných společných cest.

Ještě před chvílí se Palimak ocital uprostřed velkého zmatku všemi opěvován, ale bylo to tak hlasité a všichni byli vzrušeni tatínkovou přítomností, že stačilo pouze se usmívat a přikyvovat. Kdyby ale náhodou řekl něco hloupého, určitě by to nevadilo, protože by ho stejně nikdo neslyšel. Potom jej však Arlén, která se nad ním rozplývala o poznání více než ostatní, odtáhla stranou se slovy: „Abychom ši mohli povídat."

Najednou jakoby zahořel a vzápětí zmrzl. Když chtěl potom promluvit, udělal ze sebe naprostého osla.

Palimakovi chyběla slova, aby chybu napravil. „Tedy, já jsem jeho syn. Ale, eh, ne jeho syn. Jsem něco jako... no vždyť víš... adoptovaný. Neznám svého opravdového otce ani matku."

Jakmile domluvil, sklopil hlavu a začal kopat, protože ho nenapadalo jak pokračovat. Chtěl prostě utéci, ještě než se mu dívka začne smát.

Arlén poznala, že je rozrušený. Taktně se usadila na truhlu s kostýmy a krásný bílý ocas se jí ovinul kolem nohou. Oči teď měla téměř na úrovni Palimakových.

„Žekla bych, že máme něco společného."

Palimak prudce zvedl hlavu. „A co?"

Arlén zavzdychala. „Ani já neznám své rodiče. Šem sirotek stejně jako ty," pokrčila rameny. „Myslím, že mě oteč upustil, když še stěhoval do jiného hnízda."

Palimak zapomněl na svůj stud. „Ty jsi byla také adoptovaná?" zeptal se a bylo mu jí velmi líto.

„Ano. Ale ne pšíliš hodnými lidmi." Pohlédla na Safara, který byl ponořen do příběhu vyprávěného Elgym -hadem s lidskou tváří. „Máš velké štěstí, žeš našel tatínka, jako je Safar."

Palimak vypjal hruď a pyšně se usmál. „Je to ten nejlepší tatínek na světě!"

„Od první chvíle, kdy šem ho poznala, šem ši to myslela," přitakala Arlén a spiklenecky se k němu naklonila. „Tajně šem ši na něj dělala žálušk, víš. Ale nikomu to prosím tě nežíkej. Oni by še mi smáli. A to já nemám ráda."

Palimak slíbil, že to nikomu neřekne. „Ani já nemám rád, když si mě někdo dobírá," odpověděl tak vážně, že se Arlén opět usmála.

Tentokrát jí však mezi rty unikl obláček kouře a pár plamínků.

„Uf!" povzdychla a dlaní si přikryla ústa. „Omlouvám še! Občas še vzruším tak, že zapomenu, že šem dračice, a omylem něco zapálím! Nevězil byš, jak šem někdy roztržitá! Lidi še na mě kvůli tomu zlobí!"

Palimak byl tímto doznáním naprosto okouzlen. Arlén mu náhle nepřipadala tak strašidelná. Cítil se vedle ní spíš jako vedle starší sestry s normálními vlastnostmi a slabostmi než jako vedle krásného, nedosažitelného idolu.

„Já jsem jednou omylem zapálil babiččin vůz, když jsem jí chtěl pomoci," řekl šťastně. „Nevěřila bys, jak se na mě zlobila!" Vzdychl. „Lidé asi těžko chápou, že se s tím občas nedá nic dělat."

„Také šem ši š tím džív dělala hlavu, ale už je mi to fuk. Prostě už šem še taková narodila! Mám ž každého štvožení polovinu. A š tim nič neudělám. Mně še pšeče nikdo neptal, jestli še chci narodit."

Pohlédla na něj s úsměvem, při kterém mu tálo srdce, a řekla: „S tebou je to aši stejné, čo?"

Palimak udiveně vykulil oči. „Jak to víš?"

Arlén předstírala zmatení. „A čo jako, zlato?"

Palimak opět studem sklopil hlavu, ačkoliv nevěděl proč. Chtěl mluvit, ale knedlík v krku mu to nedovoloval. Odkašlal si, aby zablokované hrdlo uvolnil.

„Promiň, já šem ti nerozuměla," řekla Arlén, jako by zakašlání bylo slovo.

Měla tak laskavý hlas, že se Palimak pokusil o odpověď. Hlavu měl stále sklopenou a chtěl to rychle přejít, ale promluvil srozumitelně. „Jak jsi věděla, že jsem... no... eh... jak to říkáš...jiný. Ano, jiný. Jako ty."

Chtěl mluvit dál, ale hrdlo se opět stáhlo. Znovu zakašlal, aby se překážky zbavil, ale vylezlo z něj jen zachraptění. „Až na to, že já nejsem napůl drak, ale démon. Jak jsi to poznala? Snažím se být opatrný, protože lidé bývají velmi rozpačití, když to zjistí. A ne jen normální lidé, ale i démoni."

„Nic špatného ši neudělal," uklidnila ho Arlén. „Já to jen tak odhadla. Možná, že bytosti jako my še poznají, jakmile še potkají."

Usmála se a záměrně vypustila trochu dýmu a ohně. Tentokrát už se nijak neomlouvala.

Namísto toho řekla: „To na mně je hned vidět, čo šem žač," přejela vznešeným pohybem ruky od dračí hlavy ke kyprému ženskému tělu. „Já svůj původ neskryji. Šem věrným obrazem své matky i otče."

Přikývl na znamení, aby pokračovala. Hlava mu praskala přehršlí otázek, které nedokázal pojmenovat, otázek, které ani nechtěl vyslovit. Jakoby se z hlubin náhle vynořila rybářská síť plná otázek, které potřebovaly vysvětlení. Stříbřitá spletice otazníků vřela a převalovala se, ale Palimak nenacházel nic, co by z té změti mohl vytáhnout.

Zatímco jeho mysl mučila nerozhodnost, Arlén si jej prohlížela zkoumavýma očima - krásnýma orlíma očima, očima, které vidí do minulosti, do přítomnosti i do všeho mezi tím, očima, jež vidí do srdce.

Palimak chtěl zoufale udělat nějaké významné gesto -něco, čím by dal Arlén najevo, co k ní cítí. Jako malý chlapec však nenalézal správná slova, takže nakonec vyhrkl: „Podívej se na tohle!" S úsměvem zvedl ruku, oči mu náhle žlutě vzplály a z prstů mu vyjely dlouhé drápy. Předklonil se, zafoukal na drápky a dech se mu proměnil v barevný vítr - magická imitace Arlénina dračího ohně. Obracel drápky sem a tam, jako kdyby byly ve výhni. Najednou se ozvala rána, barvy se rozplynuly a Palimak natáhl docela obyčejnou lidskou ruku.

„Vidíš?" řekl a toto jediné slovo v sobě skrývalo mnoho nevyslovených myšlenek.

Arlén zamrkala - Palimakovi to připadalo, jako kdyby v jediném okamžiku pochopila všechny jeho skryté myšlenky - a radostně zatleskala, až mu z toho srdce poskočilo.

„Ach, božíčku na nebíčku," zajásala. „To je fantastické! Ty byš měl jít k cirkusu!"

Palimak vykulil oči. *„Vážně?"* Trochu znejistěl. „To neříkáš jen, abys na mě byla hodná, že ne?"

Arlén se významně postavila. „Zajisté ne! Rodilého Šoumena poznám na první pohled!"

Naklonila se k němu blíž a zeptala se: „Chceš, abych tě učila?"

Palimakovi se rozšířily oči ještě víc a uhranutě na ni zíral. „Ano," odpověděl a srdce mu tlouklo. Myslel na vše, co viděl při představení. Vzpomínal na jednotlivé kousky i na vzrušení, které při nich prožíval, a přemýšlel, co by se mu asi nejvíc líbilo.

„Mohl bych se učit na klauna?"

Trochu opilý Safar se usmál, když uviděl Palimaka s Arlén. Biner nalil do pohárků, podíval se stejným směrem a chápavě se na Safara usmál.

„Na cirkusu je nejzajímavější, že si vždycky najde svý lidi," prohodil Biner. Prohlížel si svůj pohárek a usmíval se při vzpomínce na dávno minulou událost. „No třeba ty. Ležíš si polomrtvej uprostřed pouště, najednou se objeví cirkus, vidí příbuznýho a vezme ho s sebou. Ani se nenaděješ a vydláváš si na živobytí jako cirkusák."

„Tehdy jsem si myslel, že je to zázrak," vzpomínal Safar na okamžik, kdy spatřil, jak se k němu přes poušť blíží Methydiina mrakoloď. Najednou se mu vybavilo, co následovalo - všechna ta nádherná cirkusová dobrodružství, aplaus, přátelé, noci lásky a učení s Methydií - a potichu dodal: „Asi to byl doopravdy zázrak."

Naproti nim se Leiria hlasitě zasmála nějaké Elgyho anekdotě. Ostatní akrobaté se přidali, mávali rukama a rozlévali víno naprosto uneseni atmosférou večírku.

Safar pohlédl na Binera. „Když už jsme u těch zázraků," řekl, „myslím, že bys mi mohl povědět o tomhle posledním, než budu příliš opilý."

„To jako, jak sme se dostali do Kaluzu?" zeptal se Biner.

„Přesně tak."

Trpaslík na něj lišácky pohlédl. „Pro někoho to může bejt zázrak, pro jinýho náhoda." Poklepal si na hlavu. „Pro ty, co si myslí, že všechno znají, je to jen kouř a zrcadla." Rozpažil ruce. „Iluze! Přestože si lidi myslí, jak sou chytrý a bytrozraký a že znají všechny triky, cirkus je vždycky dostane. Vtáhne je do sebe. Tolik tomu všemu chtějí uvěřit, že nevidí dráty, ani když je světlák nametenej a ve stanu je světlo jako ve dne."

Safar zavrtěl hlavou. „Buďto jsem opravdu hodně opilý, nebo nejsem opilý dost, ale nějakým způsobem mi to dává smysl."

Biner dolil víno do pohárů. „Co se týče opilosti, je lepší předpokládat, že ještě nemáš dost."

Napili se. Biner o něčem zapřemýšlel a řekl: „Nejdřív ti prozradím náš plakátovej titulek."

Zašklebil se na Safara. „Poslala nás Methydie."

Safar jen taktak, že nevyprskl víno z úst.

Biner se rozchechtal. „Nějak si zpozorněl."

Safar těžce polkl a otřel si víno z brady. „Pokračuj," zajíkl se.

Věčný herec Biner beze slov vstal a zvedl měch s vínem. Potácel se na krátkých silných nohách a vedl Safara do místnosti mimo hlavní stan. Biner zapálil olejovou lampu a ocitli se v místnosti plné truhlic. Byly to obří bedny s všemožným cirkusovým náčiním a vybavením, ale Biner je rozhrnoval a přesouval, jako kdyby vůbec nic nevážily.

Když udělal dostatečný prostor, usedl na víko povědomé černé truhlice potažené kůží a okované silnými ocelovými obručemi. Pokynul Safarovi, aby se posadil naproti němu. Napil se rovnou z měchu a podal jej Safarovi.

„Byl to smutnej čas," posteskl si, „když sme se viděli naposled."

Vzpomínka vyvolala pocit hořkosti a odnesla Safara do úplně jiného stanu, v němž na polním lůžku ležela umírající Methydie a Safar s ostatními stáli u ní. Celé město bylo v plamenech, lidé plakali, naříkali a ječeli, když je Irajovi vojáci vedli na smrt. Plátěnými dveřmi viděli doutnající trosky zázračné mrakolodi - taktéž zmírající - která byla srdcem, tělem i duší cirkusu. Methydie mu svírala ruku a prosila jej, aby Irajovi odpustil. Aby šel s ním, protože je to prý jeho osud a že je to pro dobro všech.

Safar byl tehdy mladý a přání na smrtelné posteli jím snadno pohnulo, takže svolil. Mnohokrát si později říkal, že udělal velkou chybu.

Zaslechl Binerův hlas a v mžiku se vrátil do přítomnosti. „Potom už sme nebyli cirkus. Methydie byla pryč. Mrakoloď shořela. Chyběl nám duch celýho představení, kterýho bysme mohli přenést na publiku. Naše výstupy byly mdlý. Neměly jiskru ani napětí. Vlastně sme jen všichni prováděli svý úkoly.

Ne, že bysme nechtěli, ale nemohli sme s tim nic dělat. Čim to bylo horší, tim to bylo těžší. Brzy jsme měli problém prodat nějaký lístky, protože se o nás rozneslo, že nestojíme za nic.

A takhle sme se toulali po všemožných poutích. Někdy sme hráli třeba jen za večeři."

Biner se na Safara usmál. „Samozřejmě, že nám díky tobě žádnej hlad nehrozil. Měli sme pěkně tučnej měšec zlaťáků, cos nám dal. Ten nás tenkrát držel nad vodou. Možná, že bysme procitli dřív, kdybysme ho neměli. Možná, že tak pro nás bylo snazší naříkat, nadávat a cítit se mizerně. No, takže namísto nejlepšího cirkusu v Esmíru sme byli ten nejhorší.

Po nějakej době se člověku tahle mizérie skoro *zalíbí,* i když o tom ani neví."

Safar přikyvoval. „Sám jsem se tak mnohokrát cítil. Stává se z toho velmi podivný návyk. Je to emocionální obdoba prodavače opia, který až příliš miluje své zboží."

„Přesně tak," přikývl Biner. „Ale jednoho dne sme procitli. Odhodili jsme dýmku a otevřeli oči, abysme se podívali, co se děje kolem.

Bylo to při posledním vystoupení o posledním dni na pouti v jedny malinkatý vísce. V takovým tom zapadákově, kde mají lidi jen trochu zrní po kapsách, a ještě červivýho."

Safar se pousmál. Vzpomínal si na podobné vesnice a městečka z dob, kdy byl ještě u cirkusu.

„No a v šapitó neni víc jak dvacet lidí. Nudí se a některý dokonce začínaj vodcházet. A vtom se to stane. Přímo uprostřed velkýho klaunskýho výstupu, ve kterým mě Arlén honí po manéži a zapaluje mi gatě.

Zničehonic se rozbrečí nějaký dítě. Ale jak! Byl to ten nejžalostnější pláč, jakej jsem v životě slyšel. Jako kdyby nastal konec světa a vystrašený dítě hledalo mámu, ale pak si najednou uvědomilo, že když je konec se světem, je konec i s jeho mámou, a to už na něj bylo moc.

Mě to okamžitě zastavilo. Stojim tam, řiť mi hoří, ale vidim a slyším jen tu holčičku, jak zoufale svírá sukni nějaký otrhaný ženský a křičí: ‚Mami! mami!'. S každým výkřikem mě zabolelo u srdce a nebyl sem jedinej. Za chvíli bulelo celý obecenstvo. Slyším za sebou Arlén, jak říká: ‚Ach, ubožáček,' a věděl sem, že taky bulí. A Elgy s ostatníma jakbysmet. Jako kdyby sme byli na pohřbu a ne v cirkusu.

A vtom mě to trklo."

„Počkej, počkej," přerušil ho Safar, „naposledy jsi říkal, že ti hořel zadek."

Biner se rozesmál. „To si piš, že jo. A možná právě to mě probralo, protože muj první dojem byl, jako bych měl šunky na rožni. Takže jsem to uhasil. Sednul jsem si do kýble s vodou, jak to dělám vždycky. Všude kolem mě se čoudí a syčí to a já se začnu sám sobě smát jako páko. Poprvé po dlouhý době sem se zase cítil jako klaun. V duchu sem viděl, jaká sem směšná figurka, když tam tak dřepím v kýblu. Což, když se nad tim zamyslíš, v normálním životě dělá většina z nás - sedíme nad trablema a nemáme ánung, co se kolem děje, páč myslíme jen na ty svý bolavý řitě.

Potom si říkám, vždyť sme přece vopravdový cvoci, tak k čertu s tim! K Čertu se všim. kromě cirkusu!

Zvednu se z toho kýble a vidim, že nejsem žádnej osamělej génius, protože Arlén i hoši právě přišli na to samý. Všichni se na sebe křeníme a já zvedám ruku na znamení a *bum!* Elgy s Rabixem zahráli a my sme začli úplně od začátku. Prostě celý představení znova. Tentokrát ale všichni hrajeme pro to děcko.

Každej vtip, každej trhák směrujeme přímo na holčičku, která pořád pláče, pořád volá maminku, ale po chvíli pláč utichá, slzičky se zmenšujou, až nakonec, když dělám s Arlén číslo s gatěma v plamenech, začne se smát. Nejdřív se jen tak pohihňává, ale potom propuká v pořádnej chechot a nemůže se zastavit.

Celý publikum už máme v hrsti, smějou se s děckem a úžasně se baví. Nezáleží na tom, co je venku čeká, ačkoliv to může bejt zlý, tohle je cirkus. A když je člověk v cirkuse, je svobodnej a nic se mu nemůže stát, dokud hraje hudba, klauni dělají šaškárny a Arlén lítá vysoko nad hlavou, krásná jako sen."

Při té vzpomínce Binerovi zvlhly oči. Odkašlal si. „Tenkrát sme odvedli skvělou práci. Lidi šli domů šťastný jako blechy - zvlášť to dítě. Jako za starejch časů. Potom sme celou noc seděli a vzájemně si nadávali za to, že sme zapomněli, že sme pořád cirkusáci. To neni řemeslo, to je poslání. Svatý poslání. A čim je doba těžší, tim víc nás lidi potřebujou.

Že všeho nejvíc sme si ale říkali, jak by se za nás styděla Methydie, kdyby věděla, že sme na to zapomněli. A tak sme druhýho dne sbalili stany a znovu vyrazili hrát po poutích a slavnostech jako předtím. Tentokrát sme ale měli cíl. Teď sme měli srdce. Byli sme opravdovej cirkus, a to byl velikej rozdíl."

Rozhostilo se rozvážné ticho, jak oba přemítali nad tajuplností cirkusu a střídavě si předávali měch s vínem.

Potom se Biner uculil a šibalsky se mu zaleskly oči. „Hádám, že předehra byla dobrá, takže se konečně můžu pustit do hlavního čísla."

„Je na čase," poznamenal Safar suše. „Koupil jsem si lístek na velké vzrušení s titulkem, že vás posílá Methydie. Jestli to nebyla pravda, chci vrátit peníze."

„Žádný strach, hochu," uklidnil ho Biner. „Tohle je poctívej cirkus. Každej balí-, tedy velectěné

publikum, vždy dostane, za co zaplatí."

Těžkopádně vstal a principálským hlasem spustil: „Dámy a pánové, dívky a chlapci, staří i mladí-" Táhl za sebou truhlu, dokud ji nedostal na světlo. „-Představuji vám-"

V půlce věty se zastavil, udělal pukrle a ukázal na truhlici. Zamrkal a už normálním hlasem se zeptal: „Poznáváš to, hochu?"

Safar vzrušeně přikývl. „Methydiina truhla!"

„Přesně tak, hochu." Biner zvedl víko a odhalil pestrobarevnou změť kostýmů, krabiček, lahviček, balíčků a zářivých kousků toho či onoho. „Je to Methydiina zázračná truhla triků. Když si potřeboval vylepšit kostým, nebo dokonce svý číslo, nebo když ti bylo zle, vždy v tý truhle našla něco, co ti pomohlo."

Biner se ve věcech začal přehrabovat a jednu po druhé je vyhazoval ven. „Arlén na ní přišla teprve někdy před rokem," hekal. „Zapomněli jsme na ní a mezi všim tim harampádím, co máme, se snadno ztratila. Potom ale jednou Arlén dostala nápad na nový číslo. Hledala něco, co by jí pomohlo, a jak se tu tak rochala, našla Methydiinu truhlu.

Myslela si, že je spasená, protože to něco bylo určitě v tý truhle. A tak se v ní začala přehrabovat, stejně jako to právě dělám já."

Biner už byl skoro na dně a vyndával poslední věci. Otočil se a pokynul Safarovi, aby šel blíž. „A potom zahlídla tohle."

Safar pohlédl dovnitř. Nejprve nechápal: truhla byla prázdná. Pak ale uprostřed dna zahlédl kousek bílého tkalounu sotva většího než nehet na palci a bezděky se sklonil, aby ho sebral. Držel jako přikovaný. Zatahal za něj, ale zůstával na místě.

„Jen zaber, hochu," pobídl ho Biner.

A tak jemně zatáhl. Ucítil odpor, ale potom něco povolilo a on zvedal čtyřhranné víko! Vyjeveně zíral na dno truhly, které se houpalo na tkalounu. Potom zcela u vytržení pohlédl dovnitř a spatřil skrytou přihrádku, kterou právě otevřel. Byla asi šest palců široká a jednu stopu dlouhá, vyložená černým sametem. Uvnitř na měkkém sametu ležela skleněná skříňka.

Safar váhavě pohlédl na Binera.

„Jen pokračuj, hochu," povzbuzoval jej trpaslík. „Vytáhni to."

Safar skříňku opatrně vyjmul. Jakmile se objevila na světle, zaleskla se záplavou barev. Jako by prosila oko, aby na ní udiveně spočinulo. Safar si ji důkladně prohlédl. Srdce mu tlouklo jako dlaždičova palice a ruce se mu potily vzrušením.

Když to spatřil zalapal po dechu jako malé dítě.

„To je mrakoloď!" zvolal a ukázal skříňku Binerovi, jako kdyby to předem nevěděl. „Methydiina mrakoloď!"

„Přesně tak, hochu," potvrdil Biner a ošklivá tvář se mu rozzářila mohutným úsměvem. „Dokonalá kopie od stěžně až po kormidlo."

Ano, opravdu to byla nádherná loď s honosnými palubami, zavěšená pod dvěma obrovskými balóny, které z ní dělaly spíše nebeské než mořské plavidlo. Vše perfektně zmenšené včetně mosazných hořáků, které zajišťují nosnou sílu.

Větší balón nesl Methydiinu půvabnou tvář s obrovskýma exotickýma očima a smyslnými rty. Pod ní stál nápis „Methydiin létající cirkus zázraků!"

„Vypadá tak opravdově," rozplýval se Safar. „Připadám si, jako bych stál na palubě."

„To není všechno, hochu zlatej," poznamenal Biner. „Ještě si neviděj celý představení. Ani způlky!" Ukázal na truhlici. „V tý přihrádce je ještě něco. Něco, čeho sis nevšimnul."

Safar se podíval, kam ukazuje a spatřil malou ruličku bílého pergamenu ovázanou modrou stuhou, zmuchlanou na okraji, kde ji pomačkalo víko skrýše. Podal Binerovi sklenku a zvedl svitek.

Stáhl stuhu, a když zprávu rozbaloval, ucítil, jak se z pergamenu vylinul Methydiin parfém. Připadalo mu, jako kdyby náhle stanula vedle něj a stačilo, aby se otočil, a spatřil by její krásný úsměv.

Plně rozvinutý svitek odhalil prostou zprávu psanou Methydiinou rukou:

Safarovi
Mému srdci, mé lásce
Mému životu
Methydie

„Jak uviděli tohle," řekl Biner, „věděli sme, že ta loď neni jen tak ledajakej krásnej model."
Safar zvedl nechápavě hlavu. „Cože?"
„Ta mrakoloď, hochu. To neni hračka! Je opravdová, hochu! Je opravdová!"

23

Šaškův smích

Safar vyjeveně pohlédl na model mrakolodi a poté na Binera. „Jak to myslíš, že je *skutečna*[1]*."*

Trpaslík potřásl velkou hlavou a rozesmál se. „Díváš se na mě, jako kdybych právě odříz poslední pytel s pískem, a nevěděl si, kdy zase přistanu na zemi."

Položil sklenku na truhlu mezi nimi. „Možná máš pravdu. Možná, že se starej Biner nakonec přece jen zbláznil. Nebo byl vždycky blázen, což je mnohem pravděpodobnější. Jde ale o to, že Arlén, Elgy - vlastně všichni - jsme si byli tak jisti, co Methydiin dar znamená, že sme prošmejdili celej Esmír, abysme tě našli.

Málem sme to několikrát vzdali. To když si prchal před Protarusem, schovával se, kličkoval a ztrácel se. Už sme si mysleli, že tě nikdy nevystopujeme. Teprve nedávno jsme ale potkali partu těchle bláznivejch Asperovců."

„Asperovců?"

Biner se uculil. „Tak říkáme královně Hantílii a její početný družině. Ne že by to nebyly milý stvoření, to ne. Jsou nadmíru pohostinný a lepší publikum bysme si ani nemohli přát. Ale musíš uznat, že sou zatraceně divný. Sou pořád takový šťastný, ale čiší z nich smutek, možná dokonce zoufalství."

„To jsem si všiml," potvrdil Safar.

„No nic," pokračoval Biner. „Skupina, kterou sme potkali, pospíchala na nějakou velkou slavnost, nebo co se to tu v Kaluzu děje. Byli hrozně zbědovaný a my sme jim po- mohli. Samozřejmě sme si všimli těch jejich hábitů s Asperovo symbolem. A stejně samozřejmě sme věděli, že ses zajímal o cokoliv, co s tim starým ďáblem mělo něco společnýho. Takže sme se jich zeptali a oni začali mlejt vo tom, že jim nějaký Hadinský zjevení nařídilo putovat do Kaluzu. A co víc, že zjevení předpovědělo, že tam budeš. Tvrdili, že hvězdy a planety se šikujou k velkýmu představení a ty že máš bejt hlavní atrakcí. Něco jako čestný představení pro královnu.

Došlo nám, že je to nějak moc náhod najednou, abysme to mohli hodit za hlavu. Přesto že ty Asperovci vypadali jako cvoci, sami bysme byli blázni, kdybysme nepochopili, co se děje. Takže abych to zkrátil, prostě sme šli s nima."

S úsměvem pohlédl na Safara. „No a tak sme tady... a si tu i ty... takže hádám, že ty Asperovci nejsou úplný' cvoci."

„To jistě nejsou," usmál se Safar. „Nenacházím slov, jak vám poděkovat za to, co jste udělali. Riskovali jste kvůli mně život."

„Ano, částečně jsme to udělali kvůli tobě," odpověděl Biner, „ale hlavně kvůli Methydii. Určitě by chtěla, abysme to udělali." Zvedl měch s vínem a napil se. „A teď bych ti měl asi vysvětlit, proč je ta mrakoloď skutečná, a to ostatní."

Safar si od něj vzal měch. „Musíš počkat, až tě doženu. Mám pocit, že to budu potřebovat." Dlouze se napil a otřel si bradu. „Tak. Už jsem připravený."

„Vlastně je to hrozně jednoduchý," spustil Biner, „ale já bych ti víno neodepřel, ani kdybych si myslel, že ho nepotřebuješ.

Takže je to takhle. Methydie nám vždycky tvrdila, že mrakoloď postavili její dva milenci, když se předháněli v důkazech, kterej z nich je lepší. Měla různý verze příběhu a závisely na její náladě, ale v jedný věci si byly hodně podobný. A to v tom, že mrakoloď byla postavená ze vzácnýho dřeva, který je neuvěřitelně lehký a přitom hrozně pevný. Navíc tvrdila, že jí pohánějí zvláštní kouzla, který spolu s hořákama zvedají balóny."

„Také však tvrdila, že je to jediný exemplář," podotkl Safar.

„Máš pravdu pravdoucí, hochu. Ale byl si s náma jen něco málo přes rok, takže si na tohle téma neslyšel úplně všechno. Jako například, jak byla loď vyrobená.

Hlavní je, že byla vyrobená z modelu. Lépe řečeno, že byl nejdřív vyrobenej model a z něj byla vyrobená skutečná mrakoloď. Tušili jsme, že v tom vězí nějaký velký kouzlo, který trvá celý dny, ale

vždycky jsme si mysleli, že tím měla na mysli, že loď byla okopírovaná za pomoci pil a kladiv a velkejch fošen z toho vzácnýho dřeva.

Když sme ale našli tenhle model a přečetli si vzkaz, začali sme uvažovat jinak. Bylo nám jasný, že ti to chtěla darovat, než umře, a čekala na vhodnou příležitost. Jako třeba, až opustíš cirkus, abys udělal, co musíš. A věř mi, že jestliže si Methydie myslela, že je to dobrej dárek na rozloučenou, určitě to není žádná zatracená hračka. Na takový hlouposti si nikdy nepotrpěla. V žádným případě nechtěla, abys chodil po světě s nějakou překrásnou skleněnou skříňkou v podpaží a vzpomínal na ní."

Safar se dotkl křehké křišťálové skříňky modelu. „Vím, co tím myslíš." Přejel prsty po hraně. „Zajímalo by mě, jak to funguje."

„Pravděpodobně ti to chtěla sdělit osobně, a proto tam neni žádnej návod nebo poznámka. Dyť my sme to ani nemohli votevřít. Jeví se to jako jednolitej kus skla bez jediný švu, natož potom víka." Vzdychl a zvlhly mu oči. „Určitě netušila, že umře tak brzo."

Safar jen zavrtěl hlavou. Co na to mohl říci?

Potom jeho prsty narazily na malý zlatý kolík. Ozvalo se zapraskání statické elektřiny a ruka ucukla. „Au!" vyjekl a strčil si prst do pusy. Podíval se pozorněji a všiml si, že z kolíčku kouká rudá špičička jehly.

„Počkat!" vyhrkl a vzrušení překonalo smutné vzpomínky. „Myslím, že to mám!"

Bylo tam dalších sedm kolíčků sestavených do vzoru. Safar je opatrně mačkal jeden po druhém, ale teď, když to čekal, cítil jen slabé bodnutí. Jak se dotýkal každého jednotlivého kolíčku, vyskočila z něj červená špička jehly jako u prvního.

Biner se naklonil blíž a nechápavě se drbal na hlavě. Potom mu svitlo. „Třeba je musíme nějak spojit. Nějakým drátkem nebo nití, chápeš?" Safar přikývl. „Zkusme to."

Nahmatal na košili hrubé místo, zatáhl za nit a ukousl ji, když byla dost dlouhá. Potom nit proplétal mezi jednotlivými jehličkami, až utvořila jakousi pavučinu. Ustoupil a čekal. Nic se nedělo.

Biner vrtěl hlavou. „Možná to musí bejt nějakej zvláštní vzor. Problém je v tom, že když nebudeš mít štěstí, může ti trvat roky, než najdeš ten právej."

Safar se pousmál. „Naštěstí znám lepší způsob, jak na to přijít."

Vytáhl z rukávu stříbrnou dýku, položil ji na pavučinu a pronesl staré odemykací zaklínadlo:

„Vyčaruj klíč,
Je}, pasuje do zámku.
Rozmotej spletence,
A rozetni uzel."

Najednou to zasyčelo a skříňka se zaplnila kouřem. Víko odskočilo a strany skříňky odpadly. Místnost zaplavila těžká vůně kadidla.

Mrakoloď ožila, malinké hořáky se zažehly, měchy pumpovaly, oba balóny se nadýmaly a nadýmaly, až se loď začala zvedat z truhly.

„Bohové moji," vydechl Biner. „Ono to opravdu funguje! Takže přece jen nejsme blázni!"

Safar zachytil model dřív, než mohl uletět ke stropu. Okamžitě se z něj vytratil život. Zíral na něj a napadlo jej, že by to mohlo být přesně to, co proti Irajovi potřebuje.

Sevřel mrakoloď v náruči, jako kdyby to byla žena, která jej tolik milovala, že mu něco takového darovala.

„Děkuji ti, Methydie," zašeptal. „Děkuji ti z celého srdce."

Královna Hantílie se nad tím výjevem usmála - Safar svíral model a Biner se na něj usmíval mezi truhlami pod plátěnou střechou cirkusového skladiště.

„Vše se odvíjí přesně, jak jsme si přáli," poznamenala k někomu za svými zády.

Pobočnice v červené róbě k ní přistoupila a pohlédla královně přes rameno do malého zrcátka na toaletním stolku. Bylo to magické jeviště osvětlené pěti rudými svícemi, kde miniaturní Safar s Binerem hráli své drama.

„Děkuji ti, Methydie. Děkuji ti z celého srdce," pronesl Safar.

Pobočnice se uchichtla. „Báječné, Veličenstvo. Všechno jde přesně podle plánu."

Hantílie mávla spárem a scéna zmizela. „Raději bych, aby to začalo trochu víc vřít. Počkáme ještě den. Musíme vymyslet nějakou výmluvu, která nevzbudí podezření."

„Ano, Veličenstvo," souhlasila pobočnice.

„To by neměl být problém," dodala Hantílie. „Vím, že ačkoliv jsme lordu Timurovi zakázali používat jakákoliv kouzla, nebude jimi šetřit." Uchichtla se. „Snáz tak zakryje svoji práci."

„Přesně tak, Veličenstvo," přizvukovala pobočnice.

„A to nám dá čas, abychom se ujistili, že k Velkému obětování je vše připraveno," dodala královna.

„Jak poroučíte, Veličenstvo."

Hantílie si povzdychla. „Jaká škoda," otřela si vlhké oko. „Takový krásný mladík."

Jak Hantílie předpovídala, Safarovi se velmi ulevilo, když se dozvěděl, že setkání s vědmou bylo o den odloženo.

Leiria však byla velmi podezíravá. „To je nějaké divné. Nejdřív musí všechno klapat na minutu a teď to klidně o den odsunou."

Procházeli se po břehu řeky a hovořili o Hantíliině vzkazu.

„Já nevím, mně do přišlo docela pochopitelné," namítl Safar. „Při očistných obřadech se něco pokazilo a musí být zopakovány jisté kroky. Něco takového se kněžím ve Walárii stávalo každou chvíli."

„Mně to ale přesto nevoní," nedala se odbýt Leiria a pohlédla na Safara. „A co ty?" zeptala se. „Co ten náhlý obrat? Ještě před pár dny ses strachoval, abys to stihl dřív, než se objeví Iraj."

Safar zavrtěl hlavou. „Strachuju se pořád, protože situace je taková, že kdyby se teď objevil, byli bychom po krk v Žumpě, Předně všeho se naši lidé vznášejí v růžových kaluzských oblacích a bude trvat nejméně ještě dva dny, než bude Palimakovo kouzlo připravené. Potom se budou muset dát dohromady: vojáci budou muset být vycvičeni, jak nejlépe to bude možné; bude třeba vymyslet nějakou záložní obrannou akci, abychom mohli prchnout; budeme muset naložit vozy, nakrmit a napojit dobytek a všechny připravit, aby byli schopni na povel vyrazit.

Zdá se, že většina této práce spočine na tvých bedrech, Leirio. Nevím, co se stane, až se já a Palimak konečně setkáme s vědmou, a jak dlouho budeme pryč. Nebo - připusťme si to konečně - jestli se vůbec vrátíme. Takže to bude na tobě, Leirio. Na tobě, na mé nejdražší přítelkyní. Bohové, někdy si myslím, že musíš být šílená, když ses do toho se mnou pustila."

Leiria se zasmála. „Jsem tu z ješitnosti. Jak jinak?"

Potom ale zvážněla. „Vraťme se raději k seznamu mých úkolů. Co se týče zmiňovaného útěku, nemám jednu, ale hned tři otázky. Za prvé, jaký to má být útěk? Za druhé, jak ho provést? Za třetí, kam máme utíkat?"

Rozhlédla se po okolí - zurčící řeka, idylické modré hory za ní a exotické město zářící na úbočí hory s výhledem na kamennou želvu.

„Zatraceně. Vždyť ani nevím, kde ve skutečnosti jsme!"

„Považuj to za velkou mísu uprostřed Černých zemí obrácenou dnem vzhůru," vysvětlil Safar. „To, co je pod mísou, je šťastné a bezpečné - alespoň prozatím. Všechno vně mísy je stejné jako předtím."

„Možná ještě horší," poznamenala Leiria.

Safar přikývl. „Možná ještě horší."

Leiria se uchichtla. „Co jsi to za vůdce, Safare? Kde jsou povzbudivá slova? Kde jsou tvé lži, že všechno bude lepší?"

Safar předstíral, že jej tato slova ranila. „Měla bys mi více důvěřovat. Za chvíli začneš pochybovat o tom, jestli mám vůbec nějaký plán."

„A máš?"

Safar se pousmál. „Vlastně, ne. Ale začínám na něm pracovat, což je hlavní důvod, proč jsem rád, že nám Hantílie darovala den navíc."

„Ach, bohové!" povzdychla si Leiria. „On si mě klidně oběhne a zaútočí z boku, nemám pravdu? Jakékoliv námitky rozetne neoblomnou logikou. To není fér."

„Já jsem nikdy nesliboval, že budu férový," odpověděl Safar. „Já jen sliboval plán."

„Ale teď vážně," řekla Leiria. „Máš alespoň nějaké tušení?"

„Pár náznaků," prozradil jí Safar. „Předně všeho, Iraj přijde téměř jistě stejnou bránou, jakou jsme použili my." Ukázal k vysokým skalám na východě, které Kaluz oddělovaly od průsmyku. „Takže tím směrem utíkat nemůžeme."

„U brány bychom ho ale mohli zdržet," připomněla Leiria. „Malá jednotka by ho tam mohla pozdržet, zatímco by ostatní prchali."

„To se mi docela zamlouvá," souhlasil Safar. „První, co bychom měli udělat, je dostat mrakoloď tak vysoko, abychom se mohli podívat přes skály na druhou stranu. Získáme tak představu, jak je Iraj blízko, a kolik nám zbývá času."

„Ale jak se odsud dostaneme?" zeptala se Leiria. „Kam máme utíkat?"

Safar ukázal na sever k nízkému pohoří označenému dvěma vrcholky. „Mezi ty kopce. Někde za těmi horami leží Velké moře. Když se budeme držet mírně na západ, měli bychom dorazit do Kaspanu, kde si můžeme pronajmout lodě na cestu do Syrapisu."

Leiria se ušklíbla. „Ano, ale jak je to daleko? Týden cesty? Měsíc? A ještě jedna drobnost. Co je mezi námi a Velkým mořem? Další Černé země? Hrubé stezky, nebo karavanní cesta? Koraleanovy mapy pro tuto oblast jsou k ničemu. Jsou příliš staré a nedá se jim věřit."

„Když nám zbude čas, můžeme to prozkoumat pomocí mrakolodi." „To však pouze za předpokladu, že se ti podaří přijít na to, jak model proměnit v opravdový vzdušný koráb," připomněla Leiria.

„Přesně tak," souhlasně přikývl Safar. „A to je další důvod, proč potřebujeme čas. S trochou štěstí to dám dohromady, ještě než odejdu. Všechno ale nasvědčuje tomu, že to budeš právě ty - Biner s Arlén ti pomohou - kdo bude muset udělat průzkum a zmapovat únikovou cestu." Leiria přikývla. Chvíli mlčela, ale potom řekla: „Musím se na to zeptat, takže mi to neměj za zlé. Co když se nevrátíš? Co když to s Palimakem nezvládnete?"

„Tak to zvládneš *ty,* Leirio," odpověděl a stiskl jí rameno. „A prosím tě, ušetři strádání co nejvíce mých."

„Mám jít dál do Syrapisu?"

„Je to jediné místo, kde bude alespoň na čas bezpečno."

„A potom?"

Safar se na chvíli zakabonil, ale náhle se opět rozzářil. „Na tom přece vůbec nezáleží?" rozesmál se. „Kdybych měl nesprávně citovat jednoho dobrého přítele, řekl bych: ‚Cesta tě pravděpodobně stejně zabije'."

Palimak si pochybovačně prohlížel lano. Táhlo se z plošinky, na které stál, k jiné, asi deset stop vzdálené.

„Do toho, zlatíčko," pobízela ho Arlén. „Dáváme na tebe pozor."

Lano bylo pouze šest stop nad zemí, ale chlapci připadalo, že je mnohem výš. Na jedné straně lana stála Arlén, na druhé Kairo.

„Já nevím," řekl Palimak, „vypadá to děsivě."

„Když to bylo níž, šlo ti to báječně," povzbuzoval ho Kairo. „Abych řek pravdu, tak starej Kairo ještě neviděl nikoho, komu by šlo lano takhle rychle."

„První poučka o chození po laně říká, že na výšce vůbeč nezáleží. Všecko, co dovedeš na zemi, není ve špičce stanu o nič těžší."

Palimak se nervózně uchichtl. Víš to jistě?"

„Samožžejmě, že to vím jistě. Sama šem tak začínala. A Kairo taky. Nejdžív ši dáš lano na žem a zjistíš, že ve skutečnosti není zdaleka tak tenký. To se ždá divákům, když je hodně vysoko. Potom ho trochu zvedneš že země, aby šiš zvyknul na to, jak še houpe, když po něm chodíš."

„Dyť už tě máme na šesti stopách," připojil se Kairo. „Nu a pak už můžeš třeba k nebi! A to je pravda, chlapče, žádný podkuřování."

Arlén upřeně pohlédla na Kaira. „Prosím! Někteží ž náš šou na takový šlová dost citliví."

„Pardon!" omluvil se Kairo. „Ale ty mi rozumíš, viď," obrátil se k Palimakovi.

Palimak si znovu měřil lano a sbíral odvahu. Olízl si rty a přikývl. „Ano."

„Výborně!" zajásala Arlén a samým vzrušením *zamávala* ocasem. „Pojďme tedy. ZakŠič, až budeš pšipravený!"

Palimak se zajíkl. „Při-pra-ven!" pronesl rozechvělým hlasem.

Udělal první krok. Lano se pod ním lehce prohnulo, ale zůstalo pevné.

„Palce na nohou musíš mít pořád ven," připomněl mu Kairo.

„To vím!" Palimak udělal další krok. „Palce ven a oči nasměrovat tam, kam jdu."

Udělal několik dalších kroků. Nejprve nesměle. S rukama roztaženýma odolával mylnému, avšak přirozenému pokušení začít jimi mávat. Arlén s Kairem šli s ním pro případ, že by spadl. „Výborně, zlatíčko!"

Palimak se odvážil zrychlit a k jeho velkému překvapení bylo najednou mnohem snazší udržet

rovnováhu.

„Tak je to správně, hochu," chválil ho Kairo. „Vo chůzi na laně se říká, že kdo si pospíší, nic nezkazí a jen hlupák chodí pomalu."

Palimak nechtěl být hlupák - nebo „balík", což bylo slovo z jeho rozrůstajícího se cirkusového slovníku. „Balík" byl podle všeho nižší než nejnižší. Hloupý „uslintaný civilista", řečeno dalším cirkusovým výrazem.

Vymazal z mysli okolí a představil si, že se prochází po zahradní pěšince. Než se nadál, stál na protější podlážce. Palimak se otočil a divil se sám sobě. Udiv se proměnil v pýchu.

„Tradá!" zvolal a vítězně zvedl ruce.

Arlén tleskala a chrlila do vzduchu kouř a plameny, zatímco Kairo si zvedl hlavu vysoko do výšky a jásal.

„Není to krásný?" hulákala Arlén. „Vypadá to, že náš čirkuš má nového člena!"

Palimakovi se rozzářila očička. „Opravdu?"

„Samožžejmě. A bylo už na čase, nemám pravdu, Kairo?"

Kairo si spustil hlavu do rukou a zvedal ji nahoru a dolů, jako kdyby kýval. „Přesně tak, chlapče."

Palimaka ten podivný výjev rozesmál - tvář se na něj zubila z Kairových rukou a dlouhý trubicovitý krk mu slézal po ramenou jako had. Kairo sebou trhl a hlava skočila zpět mezi ramena.

„Už několik měsíců nám chybí jedno číslo," řekl akrobat a vypadal už zase docela normálně.

Palimak radostně zatleskal. „Tatínek bude mít radost, až se to dozví. Budu cirkusák jako on."

Náhle se zničehonic zastyděl. „Ale to bych měl asi víc cvičit. Tedy jestli můžu."

„Samozřejmě, že můžeš, hochu," souhlasil Kairo. „Výborně," radoval se Palimak, „ale dovolte mi, abych se nejdřív ohlásil."

„Jen ohlašuj," vybídla jej Arlén. Palimak rozhodil ruce a napodobil principála Binera. „Dámy a pánové!" zvolal. „Dívky a chlapci! Staří, mladí! Methydiin létající cirkus vám představuje...

Napůl chlapce, napůl démona, napůl mouchu, a to už jsou tři poloviny v jednom. Přichází... Báječný Palimak! Tradá!"

Nato se bez varování rozběhl po laně. „Počkej!" vykřikla Arlén, ale bylo už pozdě. Palimak se v mžiku ocitl uprostřed lana, zatímco ona s Kairem běželi za ním. Uprostřed chlapec téměř ztratil rovnováhu, na chvíli zakolísal, téměř se podíval dolů a spadl, ale včas si vzpomněl, že má upřít mysl i zrak ke vzdálenému cíli, a vyrazil dál. Nalezl ztracenou rovnováhu a prakticky běžel, dokud se nedostal na druhou stranu. Opět zvolal: „Tradá!" a za obrovského jásotu svých nových přátel udělal pukrle.

„No, co sem říkal?" volal Kairo. „Ten kluk je rozenej cirkusák!"

„Pojďme výš!" křičel Palimak a ukazoval prstem k temným výšinám cirkusového stanu. „Až tam nahoru, ke špičce!"

„Pšibrždi, zlatíčko," smála se Arlén. „Moč na náš pospícháš."

„Má pravdu, hochu." Kairo se uchichtl. „A navíc, než pudem vejš, musíš se naučit další nezbytnou věc pro chůzi na laně."

„Co je to?" zeptal se chlapec.

„Musíš umět padat," odpověděl Kairo. „Poněvadž jestli je na světě něco jistýho, tak je to to, že jednoho dne z nějakýho důvodu spadneš."

„Jde jen o to," dodala Arlén, „že še pří tom nesmíš zabít."

Gandara poskakoval Palimakovi na hrudi a volal: „Palimak je zamilovanéééj. Palimak je zamilovanéééj!"

„Drž hubu!" zavrčel chlapec a přitáhl si polštář přes uši.

„Neříkej drž hubu, mladý pane," káral jej Gandarí. „A ty ho přestaň škádlit!" obrátil se k bratrovi. „Není to hezké!"

Gandara se uchichtl. „Ale vždyť je to pravda!" Objal se vlastními pažemi. „Ach! Arlén," vzdychal posměšně. „Já tě strašně miluju!"

To už Palimak ztratil trpělivost. Očí mu náhle žlutě vzplály. Ukázal prstem na služebníka, který ztichl, když se objevil ostrý dráp.

„Tohle nemám rád!" řekl chlapec.

Na Gandarově malé démonské tvářičce se objevil výraz nezměrného smutku. Dokonce i roh jakoby mu poklesl a oči se mu zalily obrovskými slzami. „Omlouvám se, mladý pane," vzlykal.

Gandarí se výjimečně nepásl na bratrově utrpení. Podle výrazu v chlapcových očích usuzoval, že

bude lepší, když na sebe nebude upoutávat pozornost.

Gandara zafrkal, otřel si nos a Palimakova zlost se rozplynula. Styděl se, že služebníka tak vyděsil.

„Promiň," řekl nejprve. „Ty sis hrál a nemyslel jsi to vážně, takže jsem se neměl hned rozčilovat."

Jakmile menší krize pominula, oba služebníci si zřetelně oddechli. „Nic se neděje," řekl Gandara. „Hlavně že jsme zase v cirkuse, to je hlavní."

„Přesně tak, bratříčku," ušklíbl se Gandarí, jak jen se může šklebit malinká lidská tvářička se sklony ke snobismu. „Namísto abysme pánovi radili, tak ho škádlíme." Otočil se k Palimakovi a udělal trochu důvěryhodnější obličej. „Když jsme byli u cirkusu s tvým tatínkem, naučili - tedy naučil jsem se - abych mluvil za sebe - spoustu skvělých triků."

„Ty *vždycky* mluvíš jen za sebe, Gandarí," posmíval se mu bratr s rukama v bok. „A hlavně mluvíš sám se sebou, protože seš tak blbej, že tě nikdo nechce poslouchat."

Gandarí vzdychl. „Ještě že se naše nebohá maminka nedožila toho, jaký lump z tebe vyrostl."

„O mamince nemluv!" okřikl ho Gandara. „Víš, že nemám rád, *když..."* Zbytek se ztratil, protože Palimak hodil přes oba služebníky polštář, aby je umlčel.

Smál se tlumenému klení. „To mě mělo napadnout dávno. Musíte mi slíbit, že se přestanete hádat, nebo vás nepustím."

Přiložil ucho blíž a slyšel mumlání, jako kdyby se bratři vzdávali. „Výborně," zvedl polštář, aby vysvobodil dva zmuchlané služebníky. „Tak a teď budu pro změnu mluvit já."

Gandara, který si velmi zakládal na své vizáži, se začal upravovat. „To nebylo pěkné. V polštářích je peří. A já peří nenávidím. Dělá se mi po něm vyrážka."

Gandarí tu a tam zatahal za cíp kabátku, aby nabyl důstojnějšího vzhledu. Jestli jsi chtěl mluvit, mladý pane, stačilo pouze *požádat'."*

„Takže vás žádám teď. Říkali jste, že mě naučíte nějaké cirkusové triky. Chtěl jsem se zeptat, jestli jsou to magické cirkusové triky, ale vy jste se pořád jen hádali. Už jsem si myslel, že se z toho zblázním, protože jste mě nenechali mluvit."

Gandara pokrčil rameny. „Samozřejmě, že jsou magické. Magie je naše práce, ne? Nejsme žádný upocený akrobati nebo žongléri, probohy."

„My se neradi potíme," popotáhl Gandarí. „Možná je to naše chyba, ale my jsme byli stvořeni ke vznešenosti a pot a vznešenost nejdou vůbec dohromady."

„Ale jíte docela rádi, ne?" zeptal se Palimak a sáhl pod prostěradlo.

Oba služebníci sledovali jeho prsty. Olízli se, když chlapec vytáhl mastný pytlík s laskominami a souhlasně přikyvovali s tím, že samozřejmě jedí velmi rádi.

„Takže tohle je má nabídka," zatřásl Palimak pytlíkem. Oba služebníci začali slintat, když jim laskominy zavoněly. „Za každý trik, který mě naučíte, vám dám každému dobrotu. Souhlas?"

Gandarí s Gandarou nadšeně přikývli a zanedlouho si cpali do pusy laskominy odměnou za záplavu triků.

Palimak byl neúnavný a dlouho do noci jim nedal odpočnout. Když skončili, oba služebníci byli přejedení, tlustí a vesele se potili.

Palimak byl tak zabrán do učení, že ani nezpozoroval temnou postavu, která se připlížila k jeho stanu. Gandara s Gandarím si toho všimli, ale žádné nebezpečí nehrozilo, tak se o tom nezmiňovali. Safar tam stál téměř hodinu. Ve tváři měl výraz otce, který je pyšný na synův cirkusový talent. Arlén a Kairo měli pravdu, chlapec je rodilý cirkusák.

Potom se mu v očích zablesklo a jeho úsměv se rozšířil. Chlapec mu právě vnuknul nějakou myšlenku - nápad, který by mohl vyřešit dva problémy najednou.

„Račte vstoupit, přátelé," vyvolával Safar na celé kolo. „Nestyďte se. Vstup je dnes zdarma, dámy a pánové. Přesně tak. Zdarma!"

Oděn do červené košile a bílých kalhot cirkusového vyvolávače stál za pultem s lístky a oslovoval davy pobavených Kyranianů. Za ním byl pod širým nebem postaven cirkus s velkými tribunami obklopujícími manéž. Pestrobarevné vlajky se třepotaly ve vzduchu a na vysokých kůlech se houpala hrazda a lano. Polovina tribun byla již plná Safarových vesničanů, které zatím bavili klauni. Ostatní Kyraniané buďto procházeli provizorními branami, nebo se tlačili u Safarovy budky. Velmi se bavil ve staré roli prodavače lístků a vychutnával udivené pohledy příbuzných. Nikdo z nich, dokonce ani jeho rodiče, jej takhle neznali.

Pokračoval ve vyvolávání. „Slyšeli jste správně, přátelé. Říkal jsem zdarma."

Safar plácl na pultík pěti mincemi. „Ne pět měďáků, což je naše obvyklá cena."

Udělal pohyb rukou a zástup zamručel údivem, když jedna mince zmizela. „Ani čtyři." Další pohyb ruky a další mince byla tatam. „Ani tři... ani dva... dokonce ani-" Zvedl zbývající minci do vzduchu, „-jediný oštípaný měďák." Safar vyhodil minci nad hlavu a ta k velkému údivu všech zůstala viset ve vzduchu a otáčela se.

Safar pokynul rukou, ozvala se rána a mince se proměnila v pestrobarevné kousky papíru. Všichni se lekli, ale když se na ně papírky sesypaly jako déšť, rozpoutal se ohromný aplaus.

Když jásot utichl, Safar se vrátil k řečnění. „Za jedinou hodinu, přátelé," volal, „uvidíte nevídané skutky, které oslňují ty největší královské dvory po celém Esmíru. Vzrušení, napětí a strach, z kterého vás možná polije pot. Zvláštní představení výhradně pro Kyraniany. A vše zdarma."

Safar zvedl hrst Palimakových přívěsků šaška na koženém řemínku. Vedle něj bylo několik krabic s podobnými amulety.

„A to ještě není všechno, drazí přátelé. Kromě té nejvzrušivější zábavy, jakou jste kdy zažili, máme pro každého z vás dárek."

Zamával amuletem. „Je to šašek, dámy a pánové, děvčata a chlapci. Bůh smíchu! Zabiják pokleslé nálady. Princ štěstí! Vše v podobě tohoto krásného magického amuletu, který vás zaručeně ochrání před zlými kouzly."

Kyraniané vzdychali a rozplývali se nad dárkem. Hrnuly se k němu tucty lidí, kteří mávali a prošili o amulet, aby mohli vstoupit.

„Nemusíte se tlačit, vážení," volal Safar, když rozdával přívěšky, „na všechny se dostane."

Zastavil uzardělou mladou matku s děckem na ruce, která si ostýchavě vzala pouze jeden. „Neutíkej, krasavice. Zapomělas na své robátko. I on dostane jednoho Šášu." Vděčně jej přijala a pospíchala na představení.

Safar rozdával amulety a připomínal lidem, že si je nesmí zapomenout nasadit, aby „šašek mohl okamžitě zapracovat ve váš prospěch. Pamatujte si, že vyplýtvané štěstí je ztracené štěstí, drazí přátelé!" Kyraniané se valili branami a amulety se jim houpali na krku. Postupně si všichni našli místo na tribuně a celá vesnice byla brzy usazena. Safar se odběhl převléci do kostýmu.

První číslo začne co nevidět a on je v něm hlavní hvězdou.

Iraj se prodíral Černými zeměmi, hnal své vojáky míli za mílí, dokud nepadali únavou; znovu je silou vůle zvedal a nutil, aby pokračovali dál na Kaluz bombardováni zdivočelou magií.

Jak pochodovali, zem se pod nimi chvěla, sténala a pukala, jako kdyby chtěla pohltit celé regimenty, kdyby byli tak bláhoví a přiblížili se. Sopky hřměly a vybuchovaly, vichřice a písečné bouře se rozpoutávaly bez jakýchkoliv předzvěstí. Zlá a šílená kouzla se sypala z temné oblohy jako popel, který spaloval ducha i kůži a všichni si mysleli, že už to déle nevydrží.

Potom však Iraj obrátil svůj hněv na Fariho i jeho čaroděje a žádal po nich obranná kouzla, která by jeho jednotkám opět dodala odvahu. Fariho a čaroděje poháněl ještě neúprosněji než své vojáky. Jako rodilý bojovník soucítil s démony i s muži, kteří tvořili jeho armádu. Navzdory chladnému pohledu vlkodlaka krvácel, když krváceli, hladověl, když hladověli. Kdyby mu v nitru zbývala nějaká láska, věnoval by ji právě jim - všem bratrům bojovníkům, démonům i lidem.

S čaroději to bylo něco docela jiného. Přestože byl Iraj sám magickým stvořením, stále nedůvěřoval magii. Byl srdcem voják a považoval ji za nutné zlo a pohrdal zaklínači s jemnými prsty, ať již to byli démonští nebo lidští čarodějové, kteří tvořili Fariho vojsko. Ano, byla to soukromá armáda uvnitř armády. To byl pro Protaruse velmi nebezpečný stav, se kterým se později bude muset vypořádat.

Prozatím však v tomto směru nic nepodnikal, a dokonce zašel tak daleko, že nechal Fariho uvěřit, že se těší největší královské přízni. Stejně tak dával kdysi plané naděje Kalasarizovi i Lukovi.

Ubohý Luka. Teď si myslí, že upadl v nepřízeň a že jej Iraj považuje za hlupáka. To byla pravda alespoň do té míry, do jaké o něčem takovém dokáže král přesvědčit nižšího krále, kdy se každé zamračení či úšklebek rovná ocelovému kopí vraženému do srdce. Avšak brzy učiní prince šťastným a zahrne jej přemírou královské přízně. Teď Iraj potřeboval Fariho a jeho bídné čaroděje, takže momentálně se smál Fari, třebaže poněkud unaveně.

Iraj s potěchou požadoval od Fariho a jeho čarodějů víc než od vojáků. Obracel se na ně se žádostí o víc, než mohli dát, poté přitlačil a dostal to. Jedno vyčerpávající kouzlo za druhým od čarodějů, jeden krvavý puchýř za druhým od vojáků. Neušetřil je jedinému zasténání, které jej mohlo o píď přiblížit k cíli.

Přesto byl Iraj velitelem, který velel z přední linie a od sebe žádal stejně jako od ostatních, takže si nikdo vlastně nemohl stěžovat, že po nich žádá příliš.

Té noci, kdy se Safar setkal se svými cirkusovými přáteli, Fari a jeho čarodějové utvořili další kouzlo na zaštítění armády proti nástrahám Černých zemí. Kouzlo mělo maximálně tříhodinový účinek a Iraj se teď v plné vlčí podobě hnal ohnivou krajinou a vedl armádu co nejdále, než ochranné kouzlo vyprší a budou se muset připravit na utvoření nového.

Nad zemí se vznášela jedovatá žlutá mlha a Iraj sotva viděl rozpukanou cestu pod sebou, jak pelášil na všech čtyřech. Za sebou slyšel dusot armády a nad tím vším Lukovy, Fariho a Kalasarizovy pokřiky, jimiž vojáky hnali vpřed.

Ze všeho nejbolestivější bylo pro Iraje vědomí, že Safar a Kyraniané tudy prošli se zjevnou lehkostí. Na karavanní cestě nalezli pouze jediný vůz, zatímco Irajova armáda jich ztrácela několik denně. Uhynulo i mnoho králových zvířat, nebo byla nemocná či raněná, takže nemohla pokračovat v cestě. Z kyranské karavany však nenašli jedinou ztracenou kozu.

Nedokázal pochopit, jak je možné, že Safar cestu zvládá tak snadno a navíc bez ztrát. Kde nachází vůli, o síle nemluvě?

Jeho čarodějní bratři - Fari, Luka a Kalasariz - mu slíbili, že jakmile Safara a to démonské dítě zajmou, všechny jejich schopnosti připadnou jemu. Potom by nebyl pouze králem králů, ale i nejmocnějším čarodějem v celém Esmíru.

Tento slib byl kdysi jeho hnací silou. Zajmout Safara a přivlastnit si jeho schopnosti bývalo Irajovou posedlostí, jeho nejvyšším cílem. Poté, co potkal Šísan, to však již nebyla pravda. Nyní měl dokonce silnější motivaci proč srazit Safara k zemi. Měl od čarodějky kouzlo, které jej navždy osvobodí ze svazku s jeho čarodějnými bratry. Teprve až se odpoutá od těch páchnoucích bytostí, které jej vlákaly do čarodějného spojení, může být opravdovým králem králů a všemocným vládcem.

Tento jeho nový cíl - příslib zářivé budoucnosti - mu nedovoloval propadat zoufalství. Někdy se však neubránil a v myšlenkách se pozastavil: Co asi pohání Safara? Vidí snad něco, co Irajovi zůstává skryto?

A hlavně, o co mu jde?

To bylo pro Iraje vždy velkou záhadou. Dokonce ještě když byli chlapci a nerozluční přátelé, nikdy nedokázal Safara přimět, aby mu odhalil své nejhlubší touhy. Pořád jen tvrdil, že chce být hrnčířem jako jeho otec a děd. To přece musela být lež, protože jak by mohl mít někdo tak mocný jen takové nízké cíle?

Irajovi čarodějní bratři tvrdí, že Safar usiluje o jeho trůn. To dává smysl, protože to je odpovídající cíl pro člověka Safarova formátu?

Avšak občas, když na něj dolehly ty nejtíživější nálady, Iraj uvažoval jinak. Co když se všichni tři mýlí? Co když Safar o něco takového vůbec nestojí?

A jestli je to pravda, co probohy *může* chtít?

Horký poryv větru smetl žlutou mlhu. Démonský měsíc byl jasně rudý a pustina se houpala pod jeho rudou září. Mnoho mil v dáli Iraj viděl obrovské černé pohoří, kde cesta končila. Za ním, jak se shodovali jeho pobočníci a důstojníci, leží Kaluz.

Irajovi náhle vzkypěla krev touhou dopadnout pronásledovanou kořist a zvedl vlčí čenich, aby zavyl. Poté se vítr otočil a snáze se mu dýchalo. Nasával velké doušky páchnoucí, horké substance, která tvořila ovzduší Černých zemí.

Slyšel Fariho křik, jak rozdával rozkazy svým mágům. Obrátil se a spatřil dvacet démonů v čarodějnických kutnách, jak vypouštějí k obloze pět magických draků, každého tak velkého, že jej museli ovládat čtyři silní démoni. Vítr vynesl draky vysoko do vzduchu, kde se blýskalo. Elektrický oheň sbíhal k zemi po drátech, které ústily do velkých nádob pomalovaných magickými symboly. Nádoby žhnuly s každým zábleskem a pomalu se nabíjely energií pro kouzlo. Až budou „plné", Fari a jeho čarodějové vytvoří další štít, který armádu ochrání na pár dalších hodin.

Iraj se nervózně tahal za vousy a zlobil z dalšího zdržení.

Vtom se jeden z draků utrhl. Čarodějové zalapali po dechu, protože věděli, že pocítí Fariho hněv za zdržení způsobené nehodou.

Iraj pozoroval draka, jak volně letí po noční obloze a měl náhlou touhu letět s ním, plachtit do míst, kde by mohl zahodit korunu i žezlo a stát se obyčejným mužem s obyčejnými starostmi a obyčejnými sny.

Vtom jej přepadla jasná myšlenka: Neříkal snad Safar, že tohle vždy chtěl?

Do draka udeřil blesk a Iraj se nevysvětlitelně ocitl v sevření čelistí zoufalství. Zaúpěl, když drak

vzplál; řítil se k zemi a rozpadal se na tisíce ohnivých částeček. Než hořící masa dopadla na zem, poryv větru ji znovu zvedl a vynesl vysoko na oblohu. Drak teď vypadal jako obrácená sprška meteoritů.

Irajovy naděje se vznesly s ním, stoupaly výš a výš a zastavily se těsně pod krvavě rudými nebesy.

Plameny však přijaly podivný tvar - lidská postava s povědomou čapkou a zobákovitým nosem, zářící pestrobarevnými plameny.

Vtom mu to došlo: Byl to Šašek. Bůh radosti. Korunní princ štěstí.

Iraj se pousmál. Vrátila se mu sebedůvěra a cítil se silnější než předtím.

Ty bylo dobré znamení. Příslib lepších zítřků, pomyslel si.

24

Asperova píseň

Biner stál uprostřed manéže a v elegantním principálském kostýmu vypadal oslnivě. „Dámy a pánové," zvolal. „Dívky a chlapci. Staří i mladí. Vítejte v cirkusu!"

Kyraniané byli u vytržení. Šťastně se usmívali, svírali amulety se šaškem a viseli na každém Binerově slově.

„Dnes máme zvláštní program pro naše kyranské přátele," pokračoval Biner, „takže nezačneme obvyklým způsobem. Nejprve bych se vám rád svěřil, že naše společnost vždy chovala ke Kyranie tu největší úctu. Měli jsme to štěstí, že jsme na svých cestách potkali jednoho z vašich synů a vše se o ní dozvěděli." Uculil se. „Tento mladík je vám mimochodem znám jako Safar Timura. Někteří mu dokonce říkají lord Timura. Když však vystupoval s námi, široko daleko proslul jako „Báječný Safar"!"

Rozchechtal se a publikum se smálo s ním, zvláště Khadži s Myrnou a ostatní Safarovi příbuzní, kteří seděli na čestných lavicích.

„Dokážeš si to představit, Myrno?" špitl Khadži. „Náš Safar, který byl vždycky tak nemotorný, když byl malý?"

„To měl po tobě," utahovala si z něj Myrna. „Po mně je, Báječný'!"

Khadži předstíral, že nic neslyšel. „Ticho, prosím, Myrno," špitl. „Chci slyšet."

Ukázal na Binera, který právě říkal: „Věřte, že to bylo jméno více než zasloužené, milí přátelé. Protože, jak všichni dobře víme, náš přítel Safar je v mnoha směrech skutečně báječný."

Dav v čele s Khadžim a Myrnou bouřlivě souhlasil. Biner využil chvilky rozptýlení, aby si nabral hrstku výbušných kuliček.

„Tak mu, drazí přátelé, zatleskejte a připravte vřelé přivítání jedinečnému-" Biner udělal dramatické gesto, zároveň mrštil kuličkami o zem a zvolal: „- Báječnému Safarovi!"

Objevil se ohnivý výbuch a zvedl se červenozelenobílý oblak dýmu. Obecenstvo zalapalo po dechu a všechny oči se upřely na hustou vířivou mlhu. Dým se rozplynul a ozvaly se další udivené výkřiky, když se z něj vynořily tři postavy, které stály na malém pódiu pomalovaném magickými symboly. Uprostřed byl Safar v obřadním čarodějnickém rouchu. Po jeho pravici stál Palimak ve svém miniaturním vojenském obleku, po levici Leiria, vysoká a vznešená v blýskavém brnění. V rukou držela skleněnou skříňku s modelem vzdušného korábu.

Tribuny propukly v jásot, jak všichni Kyraniané vstali, tleskali a oslavovali hrdiny své vesnice. Safar pokynul svým společníkům, načež se všichni tři najednou uklonili, a aplaus ještě zesílil. Neztratil nic ze starého umění dovést publikum na pokraj sil a vrátit je zpět, než se dostaví vyčerpání, aby otupil jejich vnímavost. Tentokrát je však musí dostrkat až za tuto pomyslnou hranici. Nástup prezentoval, jako kdyby to byly poslední ovace po vyčerpávajícím představení. Chtěl, aby byli pružní a vnímaví ke všem jeho návrhům, takže když ovace začínaly ustávat, otočil se a pokynul k Palimakovi.

Chlapec měl vše pilně nacvičeno, takže vypjal hruď a po vojensku zasalutoval. Požadovaný efekt se dostavil v dalším bouřlivém potlesku a jakmile i ten utichal, Safar se otočil k Leirie. Držela nad hlavou skleněnou skříňku, jako by to byla nějaká trofej, a ačkoliv nikdo z publika neměl ani tušení, co je uvnitř, spustilo to nový výbuch jásotu.

Očima přejížděl dav a přepadl jej starý známý pocit viny, když ve tvářích spatřil spokojený úsměv. Safarovým prvním úkolem byl přesný opak toho, o co se pokouší každý správný bavič. Musí ty úsměvy proměnit v grimasy utrpení. Poté jeho zrak spočinul na matce a na otci a spatřil v těch očích výraz šťastného šílenství. Kouzlo stroje z nich dělalo hlupáky a on věděl, že by jeho rodiče byli raději mrtví, než aby nevládli vlastním zdravým rozumem.

Přemohl se, a když cítil, že publikum sáhlo po posledních zbytcích energie, vzepjal ruce a potřásl hlavou, aby ho zastavil slovy: „Děkuji vám, děkuji vám, přátelé. Ale, prosím. Prosím vás." Magicky zesílený hlas se rozléhal po aréně. Nebyl však naléhavý, ale rozkazovačný.

Potom ruce spustil, a ačkoliv v tom nebyla žádná magie, vypadalo to, jako kdyby jásot davu ustal mávnutím kouzelného proutku. Lidé poslušně usedli na lavice. Jejich duše byly jako měkká hlína,

která čeká, až ji někdo vytvaruje. „Jsi připraven?" špitl k Palimakovi. Palimak se podíval někam dolů, aby zkontroloval dva černé body na rukávu. Nebyly to žádné špinavé skvrny, ale Gandara s Gandarím zmenšení do bleší velikosti. „Připraven, tati," odpověděl také šeptem.

Safar kývl a obrátil se k publiku. „Doufám, že mi odpustíte," pokračoval konverzačním tónem, „když budu působit trochu nemotorně. Je to již mnohem více let, než bych si přál, co jsem stál naposledy v manéži." Z publika se ozvalo chápavé zasmání. „A když nebudete nacházet dostatek shovívavosti pro mě, alespoň z ničeho neviňte mé asistenty," usmál se na Palimaka a na Leiriu. „Cokoli by se případně nepovedlo, bude moje chyba, ne jejich." Další chechtot.

Někde poblíž Rabix s Elgym spustili hru na buben - potichu, ale rychle nabývala na síle.

„A tak bez dalších okolků-" dodal Safar a zhluboka se nadechl, „- představení začíná!"

Bubny zaburácely jako hromobití a Safar bodl k nebi stříbrnou dýkou. Všechny oči sebou trhly jako hlavy loutek, když se zatahá za nit. Připlul jediný mrak zlatý jako slunce a zvrásněný jako rozbitá skalní stěna. Z hrotu dýky vyšlehl rudý paprsek a zasáhl mrak. Hudba harfy se rozlévala arénou a publikum se jako jeden muž nadechlo a opět vydechlo v dlouhatánském udiveném vzdechu, když se z mraku vylil tenký proužek zlatého světla a v oblouku stékal na zem jako vodopád. Dopadl na pódium a vše bylo rozmazané v jasné záři. Lidé si dlaněmi zakrývali oči. Po harfě nastoupily veselé píšťaly a všichni se začali usmívat.

Postupně si odkryli oči a - div divů - světlo bylo pouze jemný lesk, jako závěs z toho nejjemnějšího žlutého hedvábí. Osamělý Palimak stál na jevišti v lázni zlatého světla. Publikum na něj nechápavě zíralo, protože namísto malého chlapce tam stála téměř dvanáct stop vysoká, ale dětsky vyhlížející postava.

Palimak se nervózně uculoval a diváky to rozesmálo. Přestože byl tak velký, úsměv z něj v jejich očích opět udělal neškodného hocha.

Činely třeskly a chlapec vykřikl: „Jsou *všichni* šťastni?"

„Ano!" odpovědělo publikum sborem.

„A jak šťastni jste?" zvolal.

„Hodně *šťastni!"*

„To je dobře," odpověděl Palimak. „Protože od vás budu potřebovat, abyste mi pomohli s mým kouzlem. Souhlasíte?" Sbor nadšeně souhlasil.

„Výborně! Máte všichni amulety, které jsme vám rozdali? Myslím tím hlavně nemluvňata a děti, jako jsem já." V davu to zašumělo, jak se všichni přesvědčovali.

Když si byl jist, že jsou připraveni, pokračoval. „Chci, abyste se velmi soustředili, až budu odříkávat zaklínadlo."

Zarazil se a zavrtěl hlavou. „Ach, počkat. Málem bych zapomněl. Nejdřív musíte vzít amulety do ruky a potom se soustředit. Máte to?"

Všichni kývli. „Výborně. A teď pozorně poslouchejte zaklínadlo."

Vytasil svůj meč, zvedl jej vysoko nad hlavu a tenkým dětským hláskem odříkával:

Šašku, Šašku,
Jaká je hádanka?
Nahoru, dolů, nebo do středu?
Šašku, Šašku,
Honem nám pověz,
Jak z veselého smutného učinit?

Zamával krátkým mečíkem a démonské oči se mu zvětšily a zežloutly. Publikem otřásla chladná vlna a Palimak už nevypadal tak legračně. Byl obrovský a nepřátelský - obří dítě s děsivým úsměvem a podivnými schopnostmi. Hliněné amulety se náhle nepříjemně zahřály. Lidé se je snažili pustit, ale ruce je nechtěly poslouchat a pevně svíraly přívěsky.

Nikdo nevykřikl, ale ozývaly se slabé steny plné strachu, které drásaly Palimakovy nervy, že se málem nesoustředil. Spatřil dědečka s babičkou, jak na něj vyděšeně zírají. Málem se zastavil, málem se otočil k otci a vrhl se mu do náruče s prosbou, aby to po něm nechtěl. Bylo to hrozné. Všichni ho budou nenávidět.

Gandarův hlas mu zaječel do ucha. „Pokračuj, mladý pane! Teď se nemůžeš zastavit!"

A Gandarí dodal: „Byl to přece tvůj nápad, vzpomínáš?"

Palimak se přemohl a soustředil se na poslední část kouzla.

„Mrzí mě to
A jsem smutný.
Ale posedlo vás zlé zakletí.
Co jiného si počít?
Nechť ze šťastných jsou smutní,
Už nebudete veselí.
Budete se moc zlobit,
Ale je to pro vaše dobro!"

Odmlčel se, načerpal energii od služebníků. Sekl mečíkem a vykřikl: „Zmiz!"

Dokončil zaříkadlo a obloha okamžitě potemněla, jak se nad ně přihnal obrovský mrak. Doprovázel jej chladný vítr, který Kyraniany ovál. Byl vlhký, lepkavý a chutnal po soli. Vesničané vyjekli, když z nich spadlo zakletí radosti a vrátili se do kruté reality.

Ozývalo se naříkání jako na pohřbu, neboť si všichni uvědomili, že žili v iluzi, že na chvíli uvízli v přeludu štěstí, zatímco venku číhá Iraj Protarus se svými démonskými vlky a třese se na tučnou kořist.

Z jeviště zmizelo zlaté světlo a z Palimaka byl opět malý, osamělý hoch. Svěsil hlavu, protože se styděl, že rozplakal dědečka a babičku. Potom už jej otec s Leiriou objímali a utěšovali jej, takže se cítil lépe - ale jen trochu lépe. Poté se všichni opět postavili na svá místa. Safar se postavil do středu a zvedl ruce, aby oslovil docela jiné publikum, než před kterým ještě před pár vteřinami stál.

„Teď bych mohl dlouho mluvit o tom, že mě moc mrzí, že jsem byl nucen vás podvést, ale ve skutečnosti by to byla prázdná slova."

Očima přeskakoval z jedné známé tváře na druhou; většinou se červenaly a kypěly vztekem.

„Namísto toho vás chci varovat. Vidím, že se na mě hněváte, a nemohu vám to mít za zlé. Dejte si však pozor, aby se to neobrátilo proti vám. Brzy si budete připadat jako blázni, kteří se nechali ovládnout zakletím stroje. Neboť přesně to vás ovládlo - zakletí, v němž jste ztratili vládu sami nad sebou. A toto zakletí bylo způsobeno želvím bohem, kterého jste viděli při vstupu do Kaluzu. To ta socha, ten magický stroj otupil vaše smysly a cit a posedlo vás radostné šílenství."

Někteří nevraživě přitakali a Safarův otec, naslouchaje spolu s ostatními, chápavě zafuněl. Khadži měl mezi Kyraniany pravděpodobně největší schopnost posoudit a vidět věci takové, jaké opravdu jsou. Vyrovnala se mu snad jedině Myrna.

„Chci, abyste si uvědomili, že jste Kyraniané!" pokračoval Safar. „Nejlepší a nejvzácnější lidé na celém světě. Od chvíle, kdy jsme před mnoha měsíci opustili domov, jsme urazili mnoho mil. Nebyl to útěk. Nebylo to ve strachu. Byla to svatá mise na cestě zachránit všechno tvorstvo."

Povzbuzení lidé souhlasně zamumlali. Safar neodbytně pokračoval.

„Ale abychom tento velký skutek vykonali, musíme ze všeho nejdřív uchránit vlastní životy. Kdo by pozvedl naši korouhev, kdybychom zahynuli? Kdo by převzal naše břímě?"

Mumlání zesilovalo, zvláště z míst, kde seděli mladí vojáci jako Renor, Seth a Sinč, posíleni souhlasným vrčením seržanta Daria.

„Moji drazí přátelé." Safar se opřel o změnu atmosféry. „Proto jsem vás musel probudit. Ocitáme se tváří v tvář smrtelnému nebezpečí, ale i největší příležitosti, jakou jsme zatím měli."

Safar dobře věděl, že když je naděje a zoufalství postaveno vedle sebe, lidská povaha se okamžitě upne k tomu dobrému a zlu nepřikládá přílišnou váhu. Nebyl tedy překvapen, když viděl, jak se všechny tváře rozjasnily, jako kdyby se slovy „největší příležitosti" vstala z mrtvých veliká naděje.

„Zanedlouho budu povolán k audienci u Hadinského zjevení. Toto setkání bylo po celou dobu naším cílem. Proto jsme museli vzdorovat hrůzám Černých zemí. Máme všechny důvody věřit, že vědma zná odpověď na všechny naše otázky."

Viděl, jak se lidé zamračili, a bylo mu jasné, že jsou trochu zklamáni. Očekávali okamžitou truhlu zlata namísto dlouhého čekání na to, co by mohlo vzejít ze schůzky se záhadnou vědmou, která bude mít třeba zrovna špatnou náladu.

Safar se pozvolna blížil k tomu, o co ve skutečnosti stáli nejvíc. „Ale než tato chvíle přijde, chci vám ukázat skutečný zázrak."

Ukázal na Leiriu, která zvedla podlouhlou skleněnou skříňku. „Tam uvnitř," poznamenal, „je obrovský dar. Magický dar, který nám poskytne tolik potřebnou výhodu nad Protarusem!"

Všichni vzrušeně natahovali hlavy k Leirie, když obřadně předávala skříňku Safarovi. Ten pomalu zvedl víko, což ještě zvýšilo napětí.

Safar dupl a ozvalo se prásknutí, jak patou rozšlápl kouřovou kuličku. Pódium na chvíli zahalil nachový dým, a když se rozplynul, publikum sborově vzdechlo, protože spatřilo miniaturní vzdušný koráb, který se jim vznášel nad hlavou. Safar pokynul, malé hořáky zaburácely a mrakoloď začala opisovat stále větší kruhy, až dolétla k okraji travnaté manéže a v letu jej začala kopírovat.

Všichni skandovali. Khadži dokonce vykřikl úžasem, protože loď poznával. Byla podobná magickým přístrojům, které Safarovi pomáhal vyrábět v dobách démonských válek.

„To je teprve začátek celého zázraku, drazí přátelé," upozornil je Safar. „Přesně za hodinu společně utvoříme kouzlo, které odhalí ještě větší div. Abychom se nám podařilo toto kouzlo složit, požádali jsme o pomoc všechny naše cirkusové přátele. Když jste do této arény vstupovali, sliboval jsem vám velkou podívanou a té se vám dostane!"

Safar zvedl paže a zvolal: „Nechť cirkus začne!"

Prásk! zvedl se další oblak dýmu. *Bum!* rozezněly se bubny. Hudba vřeštěla a mrakoloď zatím opsala veliký oblouk. Potom proplula kouřem a odnesla jej pryč, jako kdyby odtahovala závěs.

Lidé si udivené mnuli oči. Pódium zmizelo. Na jeho místě stálo obří modře kropenaté vejce. Ozval se hlasitý virbl a vejce se rozechvělo a třáslo se stále víc, až se na skořápce objevila prasklina. Skořápka se rozevřela a z vejce vyskočil tucet klaunů; skákali, naráželi do sebe a padali, až obecenstvo slzelo smíchy.

Z výšky se ozval výkřik a všichni vzhlédli k Arlén, která měla na sobě tenoulinké hedvábné šaty a houpala se pod oblohou na visuté hrazdě. Když se řítila dolů, chrlila dlouhé plameny. Potom stoupala opět nahoru, v mrtvém bodě se pustila, udělala salto, jedno, druhé, třetí a šlehala přitom plameny. V poslední chvíli, okamžik předtím, než by spadla a jistojistě se zabila, se hrazda vrátila. Arlén ji popadla a za hřmotného aplausu se zhoupla do bezpečí.

„Úchvatné," hodnotila výkon královna, která vše sledovala v zrcátku. „Musím říci, že čím více se o tom pohledném mladíkovi Timurovi dozvídám, tím více mě udivuje."

Mávla ke scéně v zrcátku: Biner, tělo samý sval, právě předváděl silácký výstup. „Hotový génius!"

„Jak to, Veličenstvo?" zarazila se pobočnice. „Vždyť je to pouhé zábavné umění."

Hantílie mávla spárem k zrcadlu. „Ó, tohle je pouhý prostředek. Náš Safar vystoupení používá ke dvojímu účelu. Možná dokonce k trojímu účelu, teď když nad tím uvažuji."

Pobočnice se zamračila. „Vaše Veličenstvo je samozřejmé mnohem moudřejší než já, ale nikdy bych nevěřila, že mám tak otupělé smysly, abych nebyla schopna spatřovat ani jediný."

Hantílie vycenila tesáky a upravila si vlasy. „To je dobře, má drahá, jinak bys mi vlastně dělala starost."

„To nechápu, Veličenstvo."

„Génius, o němž mluvím, využívá umění manipulace, což je podstatou tohoto cirkusového představení: masová manipulace velmi mocným čarodějem. Jeho lidé mají štěstí, že má na srdci pouze jejich dobro. Kdyby to byl despota, stali by se jeho otroky."

V očích pobočnice svitlo. „Myslím, že to první chápu, Veličenstvo. Používá cirkus k tomu, aby jim pozvednul náladu nebo morálku, jak se také říká."

„Přesně tak, má drahá," odpověděla královna. „Ve hře je však mnohem víc než pouhá morálka. Kdybys pozorněji sledovala Kyraniany poté, co z nich sejmul falešnou radost, viděla bys, že se mnozí z nich ocitli na pokraji rebelie - bezprostřední vzpoury.

Měli docela pocit, že většina toho, co si museli vytrpět, je Safarova vina a byli připraveni povstat proti jediné bytosti, která je může zachránit. Než však představení skončí, budou odhodláni rozrazit pro něj brány do pekel, což je velmi dobrý stav vzhledem k tomu, co jsme jim připravili."

„Už chápu, Veličenstvo," odpověděla pobočnice, „ale čeho dalšího tím chce lord Timura dosáhnout?"

Další výjev v zrcátku: Kairo stojí na vysokém kůlu a žongluje třemi kuželkami a vlastní hlavou. „Všechna čísla, která vidíš, jsou součástí kouzla, které postupně splétá. Řečeno polopaticky, on je tkadlec a účinkující jsou vlákna.

Vejce bylo první částí kouzla. Následovalo klaunské číslo, kterým vzývá Šaška. Znovuzrození pochází z vejce. Síla od toho trpaslíka. Oheň od té báječné dračí ženy. A tak dále. V průběhu vystoupení pochopíš, co mám na mysli - když ovšem budeš pozorná a popustíš uzdu fantazii.

Do své magické tapisérie hodlá vetkat i publikum -Kyraniany - takže až kouzlo spustí, budou do něj zapojeni. Stanou se spolutvůrci konečného díla."

„Což bude?"

Hantílie se usmála. „Počkej a uvidíš. Nechci ti zkazit překvapení."

Hantílie se pletla pouze v jediném. Představovala si kouzlo jako nějaký výtvor, ale ve skutečnosti Safar neměl na mysli žádný určitý předmět. Plně se soustředil na obraz jediné lidské bytosti: Methydie.

Zatímco cirkusové představení pokračovalo a jeden neuvěřitelný výkon následoval druhý, Safar vše pozoroval a řídil. Byl převlečen za jednoho z tenťáků, kteří přenášeli truhly a tahali za lana, když se scény měnily. Když každé jednotlivé číslo dosáhlo vrcholu, použil následného aplausu k vystřelení kouzla. Vlastně to byla jakási poselství lásky adresovaná Methydii. Safar si představoval tuto velkou umělkyni, jak se v posmrtném životě uplakaně usmívá nad jeho výlevy.

Nápad pro toto kouzlo si vypůjčil od Aspera. Již před dávnou dobou démonský mudrc napsal:

Má lásko, pamatuj!
Kdybych byl někdy do vyhnanství vržen.
Věz, že se smrtelným vydechnutím
Poslal jsem políbení
Po vzdychajících větrech lásky...
Až tam, kde životu a smrti
I těm, co jinde setkati se nemohou,
Souzeno jest dojít ke spojení.

Safar často přemítal, co Aspera mohlo přimět k napsání této písně. Měla snad kořeny v nějakém jeho milostném vztahu? Jaká tragédie tento vztah ukončila? Použil někdy Asper kouzlo, které bylo ve verších pohřbeno? Safarovi se zdálo, že v zaklínadle není dostatek síly, aby dosáhlo Asperova cíle. Využil snad starý mistr k provedení kouzla nějaké masové shromáždění, stejně jako to Safar udělal s cirkusovým představením? Jestliže ano, jaký byl výsledek?

Spatřil Leiriu, která seděla na krásném koni a vyčkávala. Byla každým coulem bojovnicí připravenou vyrazit do bitvy - až na výraz v tváři, jež hořela vzrušením a možná i špetkou trémy. Není to zvláštní? pomyslel si Safar. Kdyby Leiria riskovala život namísto neúspěchu u publika, vůbec by to na ní nebylo znát.

Safar utvořil kouzlo sebedůvěry a vyslal ho jejím směrem. Vrhl světelnou bombu, která signalizovala velké finále a skryt jejím oslnivým světlem běžel za přáteli.

Trumpety zatroubily a Leiria se vřítila do manéže plné dýmu a světelných výbuchů. Obecenstvo bouřlivě zajásalo, když spatřilo, jakou nese vlajku - modré jezero na pozadí hor tonoucích v mracích. Kyranská standarta za Leiriou hrdě vlála, jak divoce kroužila po manéži.

Teď, když ten podivný strach zmizel, se báječně bavila. Změna přišla tak náhle, že si byla jista, že v tom má Safar prsty. V jednu chvíli už si myslela, že si uřízne ostudu, protože se jí chtělo zvracet. Potom ale nevolnost ustoupila a ona vzplála touhou vytáhnout se před publikem.

Smála se, strhla si přilbu a vlasy jí vlály stejně jako prapor. Kyraniané ji vesele povzbuzovali a vtom jejich jásot utnul magický blesk. Leiria přesně podle scénáře zatáhla za uzdu. Kůň se postavil na zadní a další magický blesk uhodil těsně před něj. Kůň zaržál a začal kopat do vzduchu, že málem shodil Leiriu ze sedla.

Publikum bylo naprosto zaujato dramatičností představení. Lidé ukazovali na oblohu, jako by chtěli varovat před černými mračny, která se shlukovala nad arénou. To už bylo pozdě. Z mračen se vynořilo šest postav s obličeji rozzuřených zvířat. Spustily se na hrazdách těsně nad ní, pustily se, ve vzduchu udělaly salto a dopadly na zem jako kočky. Okamžitě se napřímily se zahnutými šavlemi ve střehu.

Zaútočily a ozvalo se sborové zasténání, když byla Leiria donucena upustit vlajku a tasit meč na svou obranu. Ocel řinčela do rytmu hudby a Leiria udatně bojovala se zvířecími muži. Jedna z postav v černých pláštích - malá, ale svalnatá - popadla prapor a zavrčela pod medvědí maskou. Medvěd ukázal vlajku publiku a vítězně s ní zamával. Kyraniané na něj hulákali a hrozili mu. Dlouho to samozřejmě vypadalo, že je vše ztraceno, neboť Leiria byla obklíčena zvířecími muži a ti se k ní neustále přibližovali. Pokaždé, když už měla šanci vyváznout, explodovalo před ní magické světlo, které ji zastavilo.

Vysoko nad zemí, Palimak schován za oblaky dýmu, netrpělivě pozoroval dění na zemi. Oděn ve svém miniaturním vojenském kostýmu stál na podlážce a čekal, až na něj přijde řada. Safar stál

vedle něj a připínal mu k opasku bezpečnostní lanko.

„Kéž bych to tak mohl udělat bez něj, otče," postěžoval si Palimak. „Nevypadá to dobře!"

Safar se usmál. „Už teď mluvíš jako hvězda. Neměj strach. Nikdo si toho ani nevšimne. Budou mít co dělat, aby všechno sledovali."

Palimak se uchichtl. „Takže zase kouř a zrcadla, tati?"

„Přesně tak, synku. Kouř a zrcadla s pořádnou dávkou magie." Promasíroval chlapci ramena. „Uvolni se. Ještě máš chvíli času."

Palimak si olízl rty a přikývl. „Myslíš, že přijde, tati?"

„To nevím. Ale doufám, že ano."

Chlapec najednou posmutněl, sklopil hlavu a začal něco mumlat. „Hodně jsi ji... miloval?"

„Ano."

Palimak už šeptal. „Víc než... než... moji maminku?"

„Nerisu?"

„Hmm."

Safar zavrtěl hlavou. „To nemohu posoudit. Neznám způsob, jakým by se něco jako láska dalo změřit a doufám, že jej ani nikdy nepoznám."

Palimakovi se ulevilo a usmál se. „To je dobře. Děkuji ti, tatínku." Přestože byla Safarova odpověď neurčitá, chlapce očividně uspokojila. Teď se mohl plně věnovat své roli.

Poplácal kamennou želvu, aby uvědomil služebníky. Otec jej objal a řekl: „Je čas, synku. Zlom vaz!"

Palimak se usmál a bylo mu teplo po těle - protože se právě stal členem velké herecké rodiny, kde všichni ví, že to znamená přání velkého štěstí. Vůbec to neznamenalo, že byste si měli doopravdy zlomit vaz, což chlapci připadalo jako krásný vtip.

Safar zatáhl za řetěz, aby zavřel komín vývojníku na kouř umístěného na špici sloupu nad nimi. Zatáhl za jiný řetěz, kterým spouštěl jiskřič připevněný pod vývojníkem. Jiskry se sypaly skrz rozplývající se oblak dýmu.

„Do toho!" vybídl jej Safar a zaklínadlem proměnil jiskry v blesk, který udeřil do země pod nimi.

Palimakovi bušilo srdce, když vstoupil na lano, které se snášelo k nižší, asi padesát stop vzdálené plošině. „Modlete se, ať to zabere!" pošeptal služebníkům.

Potom se pustil a s děsivým válečným pokřikem sklouzl po laně.

Safar měl pravdu: Lanka si nikdo nevšiml. Viděli jen malého statečného chlapce ve zlaté zbroji, jak se s lukem v ruce snáší z mraků a vyzývá k boji zvířecí muže, kteří se pokoušejí shodit Leiriu z koně.

Palimak vystřelil a šíp vylétl k protivníkům. Zasáhl jejich silného vůdce, který neustále mával kyranskou vlajkou. Šíp explodoval a zvířecí muž vztekle vykřikl, načež se otočil, aby se Palimakovi postavil. Chlapec vystřelil znovu a tentokrát náčelník upustil prapor, když se snažil uniknout výbušné střele.

Karty se obrátily a publikum burácelo nadšením, protože se Leiria vzpamatovala a zaútočila zezadu; rozrazila zvířecí muže a předvedla skvělý jezdecký výkon, když se spustila z koně a sebrala vlajku.

Kyraniané šíleli a oslavovali hrdiny, ale Safar s nimi ještě nebyl hotov. Další blesk otřásl arénou a z oblohy se snesla děsivá postava. Byla to Arlén převlečená za zabijáka v obtaženém černém obleku se zlatým provazem kolem pasu. Na scénu pod sebou chrlila dlouhé ohnivé jazyky.

Varovné výkřiky z publika přišly pozdě, neboť zabiják již popadl Palimaka a stáhl jej s sebou. Seskočil na zem a zvedl chlapce nad hlavu, aby ho všichni viděli.

„Pomóóóc!" hulákal Palimak. „Pomozte mi!"

Leiria reagovala na chlapcovo naléhání a popohnala koně vpřed, ale Arlén ji zastavila výkřikem.

„Vzdej se! Nebo ten chlapec zemře!"

Leiria spustila meč a čekala, co přijde.

A vtom zasáhl Safar! Mohutná exploze otřásla arénou a zvedl se obrovský oblak dýmu, který hrál všemi barvami. Z tohoto oblaku jako šíp vystřelil Kyšmet. Barevný lesk jeho postroje téměř oslňoval. Další rána roztřásla nebesa a v mraku nad nimi se jako brána otevřela velká černá díra. Safar oděn ve stříbrolesklé zbroji s bílým štítem zdobeným Asperovým symbolem dvojhlavého hada vylétl z mraku a volal: *„Za Kyraniu!"*

Po tenkém laně se snesl ke Kyšmetovi, který kroužil arénou a měřil si zvířecí muže. V záplavě jisker Safar zatáhl za odjišťovací páčku na opasku a ladně dopadl Kyšmetovi do sedla, jako kdyby skákal z pevné zídky.

Potom již následoval organizovaný chaos, který Biner nazýval „VF", to jest velké finále. Bylo to rychlé a zběsilé, ale také docela stylové a elegantní. Nepoužívali žádnou falešnou krev, jak tomu bývá u jiných cirkusů. Něco takového by Methydie nikdy nedovolila. „Lidé mají už takhle dost starostí," říkávala. „Ať je v tom umění. Vytvořte napětí. Dejte jim trochu sexu, trochu humoru, klaunskou honičku a na závěr pořádnou akci se šťastným koncem, aby do svých domovů odcházeli šťastní a zdály se jim slabší sny než dosud."

A přesně tak to Safar udělal. Dal Kyranianům spoustu dobrodružství bez střívek s prasečí krví, která praskala při ráně mečem. Bitva byla plná odvážné akrobacie, napětí a iluzí. Něco byly pouhé triky, jiné Safarova kouzla. Na závěr byl Palimak zachráněn. Tři hrdinové se setkali, vyhnali zloduchy a vlajka byla získána zpět.

Safar, Palimak a Leiria na koních se ukláněli před publikem a fanfáry oznamovaly vítězství nad zlými silami. Leiria mávala kyranskou vlajkou, zatímco ohňostroj rozptýlil černý mrak a do arény zasvítilo slunce a zavál v ní čerstvý vzduch.

Ovace nebraly konce. Lidé pískali, jásali, křičeli, tleskali a dupali, až se tribuny otřásaly. Potom všichni vstali z lavic a nahrnuli se do arény, kde obklopili celý soubor, který se vrátil na děkovačku.

„Ať žije Kyrania!" vykřikl někdo.

Všech tisíc lidí to přijalo za své heslo. A tak stanuli uprchlíci ze země zaslíbené uprostřed horoucích pekel a volali: *„Kyrania! Kyrania! Kyrania!"*

Safar se nechal unášet emocemi, dokud nedosáhly nejvyššího bodu. Ostatní to také museli cítit. Leiria mu stiskla ruku a Palimak zašeptal: „Jsem připravený, tatínku."

Safar pokynul a odnikud vyplula malá mrakoloď a vznesla se nad arénu. Publikum, jako by něco tušilo, náhle utichlo a sledovalo magický vzdušný koráb. Safar spustil konečné kouzlo a nechal je stoupat výš a výš, jako visutá hrazda stoupá k vrcholnému bodu.

Představil si Methydii: tmavé oči ve tvaru mandle, dlouhé černé kadeře prokvetlé šedivými pramínky, znatelně vystouplé lícní kosti, plné usměvavé rty. Nejprve odříkal modlitbu vzduchoplavců, kterou Methydie recitovala při každém úsvitu.

„Přijď k nám, Matičko větře.
Pozvedni nás požehnanýma rukama
Vlahým sluncem.
Letíme vysoko.
Letíme správně.
Vezmi nás do své náruče, Matko větře.
A až skončíš,
Jemně nás posaď na zem."

Potom zarecitoval slova Asperovy písně.

Má lásko, pamatuj!
Kdybych byl někdy do vyhnanství vržen.
Věz, že se smrtelným vydechnutím,
Poslal jsem políbení Po vzdychajících větrech lásky...

Slyšel Palimaka, jak šeptem recituje s ním a usmál se. Nato se přidal soubor i celé publikum.

...po vzdychajících větrech lásky...
Až tam, kde životu a smrti
I těm, co jinde setkati se nemohou,
Souzeno jest dojít ke spojení.

Přinesl ji něžný říční vítr a nejprve to byl pouze mlžný obláček, který však silně voněl po fialkách a tvaroval se. Postupně se objevila tvář.

Safar tajil dech.

Byla to Methydie.

A volala: „Sa-fa-re."

Hlas přicházel odevšad, ale zároveň mu to znělo, jako by mu šeptala přímo do ucha: „Sa-fa-re...

Sa-fa-re."

A Safar přízraku odpověděl: „Jsem tady, Methydie."

Spatřila jej a s úsměvem přikývla. „Ach, Safare. Vidím tě, Safare."

Byl zcela uchvácen jejím duchem, vůní známého parfému i kouzelným hlasem. Potom se ale duch zamračil a vypadal smutně, skoro zklamaně.

Safar se vzpamatoval. „Děkuji ti za krásný dar, Methydie." Natáhl prázdné ruce a dodal: „Nemám pro tebe nic tak skvostného, má lásko. Pouze toto..."

A poslal jí zamilovaný polibek.

Slyšel Methydiin hluboký a šťastný smích. Viděl, jak její duch natahuje průsvitnou ruku, aby polibek zachytil. Přiložila sevřenou dlaň k ústům, políbila ji, rozevřela a foukla.

Přízračný polibek přiletěl na omamném vánku a Safar jej vypil, vzdychaje omámen sladkou příchutí vína.

Potom se duch rozloučil: „Sbohem, Safare. Sbohem."

A Methydie byla ta tam.

Namísto ní se jim nad hlavami rozpínala mrakoloď stejně velká jako koráby, které se plaví po Velkém moři. Methydiin přízračný polibek ji zvětšil do patřičných rozměrů. Vítr zpíval v lanoví, magické měchy pumpovaly, oheň plápolal a oba balóny byly nadmuté. Loď byla připravena odletět.

Kyraniané byli tímto zázrakem šokováni. Nejdříve jen tak mručeli, potom si udiveně začali šeptat a šepot nakonec propukl ve sborový pokřik: „ *Kyrania! Kyrania!"*

Biner se zástupem protlačil k Safarovi. „Probohy," zvolal a plácl jej po zádech, že ho to málem povalilo. „Zase už se vznášíme na větrech, hochu. Zase už se vznášíme."

Královna Hantílie se usmívala se slzami v očích. „To bylo docela dojemné," dodala a otřela si oči.

Odvrátila zrak od zrcátka, kde se Kyraniané v čele se Safarem radovali. „Asi jsem příliš citlivá bytost," vysvětlovala pobočnici. „Velmi snadno se rozpláči."

„Musím říci, Veličenstvo, že s tím nebeským korábem to bylo velké překvapení," poznamenala pobočnice. „Netušila bych, že lord Timura dokáže takové zázraky."

„Používá magii opravdu neskutečným způsobem," souhlasila královna. „Většina nás mágů se snažíme být s kouzlem co nejdříve hotovi, takže používáme nejjednodušší způsoby. V tomto případě by nějaký jednoduchý způsob vůbec nezabral. Není snadné přivolat ducha. A podle všeho ta Methydie musela být velká čarodějka - s takovými duchy je to nejtěžší. Vlastně si nejsem jista, jestli se už někomu něco takového podařilo."

„Velkému lordu Asperovi se to jistě podařilo," namítala pobočnice.

Hantílie si promnula čelo a zamyslela se. „Možná. Ale jen možná," zašeptala a pohlédla na zmatenou pobočnici. „Pouze se dohaduji, ale část zaříkadla měla asperovského ducha."

„Odpusťte, Veličenstvo, ale před chvílí jste tvrdila, že lord Timura sledoval tři cíle. Vyjmenovala jste mi pouze dva. Co byl, probohy, ten třetí?"

Královna ukázala na zrcadlo, kde Palimak seděl Safarovi na ramenou a mával publiku.

„Ten chlapec," vysvětlila. „Kouzlo, kterého jsi právě byla svědkem, byla generální zkouška na něco mnohem, mnohem většího. A jediný způsob, jak to může udělat, je s chlapcovou pomocí." Zavzdychala. „Další smutná stránka věci," dodala.

Mávla spárem k zrcadlu a výjev zmizel. „Pošlete pro lorda Timuru," přikázala.

„Nadešla chvíle Velkého obětování!"

Když královnin posel odešel, Safar s Palimakem se odebrali do svého stanu, aby se náležitě připravili. Oblékli se do pohodlných šatů - kalhoty, košile, kabáty a boty -jako kdyby je namísto procházky do královnina paláce čekala dlouhá cesta.

Oba měli malé torny s magickými nástroji i lektvary a několik měšců u pasu. Safar si navíc do rukávu zastrčil svoji stříbrnou dýku a Palimak měl kamennou želvu s Gandarou a Gandarím bezpečně ukrytou ve velké kapse košile. Safar každému z nich opatřil luk a toulec plný šípů. Palimak měl stejný luk, jaký používal v cirkuse. Podle Safara byl k jejich účelům dostatečný.

A co se týká mečů, Safar tak trochu obřadně věnoval Palimakovi ocelovou čepel, která pro něj byla zvláště zkrácena, a dýku, aby mu vyvažovala pás.

Palimak se naparoval a mračil mladistvé čelo. Najednou se cítil dospělejší.

Safar ustoupil, aby si ho obdivně prohlédl. „Když s sebou budu mít tebe, synku, nemají sebemenší šanci."

Palimak se radostně usmál a v očích se mu žlutě zablesklo. „Tak hrrr na ně!"

S tímto vyšli ze stanu, aby se rozloučili.

Venku čekala celá rodina Timurových. Kousek stranou stála Leiria a držela Kyšmeta, který měl u sedla připásaná zavazadla.

Safarova matka a sestry se nad nimi rozplývaly a plakaly, zatímco švagři je poplácávali po ramenou a žehnali jim , rychlost bohů".

Když došli k Safarovu otci, Khadži poklekl a objal chlapce se slovy: „Až se vrátíte, ukážu ti nějaké nové hrnčířské fígle." Jako vždy se Safarův otec nedokázal vyjádřit k tomu, co právě cítil.

Palimak jej poplácal po zádech a řekl: „Už se nemůžu dočkat, dědečku." Snažil se projevit velkou radost, jako by ta zářná dobrodružství, která očekával, byla pouze nežádoucím zdržením.

Khadži kývl a vstal, aby synovi pohlédl do očí. Trochu se mračil a styděl se. „Asi jsem ti v posledních dnech moc nepomohl, synku."

„Byl jsi zakletý, otče," ujišťoval ho Safar. „Ty jsi s tím neměl nic společného. Za to nikdo nemůže."

„Ale i tak se sebou nejsem spokojen," dodal posmutněle otec. Narovnal se a zpříma na Safara pohlédl. „Slibuji ti, že už se to nestane."

Safar skryl příval zmatených citů tím, že otce objal a poplácal ho po ramenou. „Všechno bude dobré, tatínku, všechno bude dobré."

Odtáhl se. Khadži vypadal, že chce něco říct, ale po chvíli mlčení jen zavrtěl hlavou.

„Vyřiďte vědmě, ať je na tebe hodná, synku, jinak bude mít na krku dalšího Timuru!"

„Vyřídím, otče."

Safar vzal Palimaka za ruku, otočili se a šli k Leirie a Kyšmetovi.

„Biner s Arlén se omlouvají," sdělila jim, „ale mají spoustu práce s vybavováním mrakolodi a s nakládáním."

„Hlavně ať vezmou ty balíky, které jsem jim nachystal," připomněl jí Safar.

„Ty byly naloženy jako první," ujistila ho Leiria. „Sama jsem na to dohlížela."

Z povzdálí slyšel seržanta Daria, jak obviňuje z lenosti nějakého vojáka. Safar se usmál.

„Zdá se, že i všechno ostatní je v pořádku."

„Dario a já jsme teď na všechny extra tvrdí," zasmála se. „Usoudili jsme, že už se ve šťastné zemi dost pobavili a že je čas vyhnat z nich zbývající měkkost."

„Myslím si," poznamenal Safar, „že po těch hrozných měsících, v nich nic takového ani nemůže být."

„Asi ne," souhlasila Leiria, „ale povídej to Dariovi! On si myslí, že jsme všichni příliš jemní. Přísahám, že až umře, budou pro něj v pekle muset udělat zvláštní zařazení. Něco jako vrchní trýznitel."

Oba se rozesmáli a Palimak se přidal, ačkoliv trochu slabě, protože nevěděl úplně přesně, čemu se smějí. Podle něj to byla pravda, takže nechápal, co je na tom vtipného? Stárnutí mělo jisté stinné stránky a Dario toho byl přesným důkazem. Otřásl se při pomyšlení, že jednoho dne nastoupí s ostatními chlapci do výcviku vydán napospas Dariovým zlověstným očím a sprostým urážkám.

Luskl prsty a řekl: „Já se té vědmy vlastně vůbec nebojím!"

Safar a Leiria na něj pohlédli. „Co jsi to říkal?"

Palimak se zarděl, když si uvědomil, že promluvil nahlas. Pokrčil rameny a vysoukal ze sebe univerzální dětskou odpověď. „Nic."

Leiria ho objala. „Ať se bude dít cokoliv, chci, abys nezapomněl na hlavní vojenskou radu od tety Leiriy: Když nevíš, co si počít, najdi si velký kámen a schovej se pod něj."

Všichni se rozesmáli. Rozloučili se a Safar se vyšvihl Kyšmetovi do sedla. Vytáhl k sobě Palimaka, poslal Leirie hubičku a odcválal.

Leiria se za nimi dívala a přemítala, jestli je ještě někdy spatří.

25

Smlouva o smrti

Na cestě do města nepotkali Safar s Palimakem ani živáčka. Pole byla prázdná, komíny statků studené.

Když dojeli k branám, nikdo je neuvítal, natož potom aby je někdo kontroloval. Když vstoupili do města a projížděli mezi domy se zabedněnými okny a zavřenými dveřmi, připadali si spíš jako v mauzoleu, které hlídají jenom duchové.

„Kde jsou všichni, tati?" špitl Palimak.

„Nevím," odpověděl Safar.

To už ale zaslechli hudbu ze stříbrného paláce královny Hantílie a o něco slabší zpěv.

Safar kývl směrem, odkud přicházela hudba. „Hádám, že nám tuto otázku někdo zodpoví."

Lehce poklepal na uzdu; Kyšmet vyrazil k paláci a klapot jeho kopyt se rozléhal prázdnými ulicemi.

Zastavili se u otevřené brány do paláce. Uvnitř se tísnily stovky Kaluzanů v rudých róbách. Bylo jich tolik, že se sotva vešli na obrovské nádvoří. Akolyté utvořili kruh a uprostřed něj stála Hantílie. V Asperově róbě a se zlatou korunou nasazenou nad démonským rohem vypadala velmi vznešeně. Seděla na krásném trůnu ze slonoviny, vykládaném množstvím pestrobarevných drahokamů. Opěradlo tvořil Asperův symbol - dvojhlavý drak s roztaženými křídly, jako kdyby chtěl zaútočit.

Hantílie seděla klidně a v tváři se jí zračil blažený úsměv, když její poddaní zpívali:

„Je to naše vina, jen naše vina,
Drahá Paní, Paní, Paní.
Přijímáme hřích, přijímáme hřích,
Naše světice,
Do svých duší, do svých duší,
Drahá Paní, Paní, Paní.
A nikdo jiný, nikdo jiný,
Naše světice.
Je to naše vina, jen naše vina,
Drahá Paní, Paní, Paní...."

Byla to hrůzostrašná píseň, která v Safarovi rozdmýchala hluboké pohnutí, ačkoliv zprvu nevěděl proč. Potom si vzpomněl na vizi v Asperově hrobce, kde královna Čariz vládla hnízdu slepých nestvůr. Čariz mu tvrdila, že je ochránkyní kostí čarodějného mistra.

Nepříjemná vzpomínka mu přinesla píseň královny nestvůr:

„Jsme sestry Asperovy,
Drahá Paní, Paní, Paní.
Střežíme jeho hrobku,
Naše světice..."

Safar upřeně pohlédl na Hantílii se všemi magickými smysly nastraženými proti lžím ukrytým v písni jejích poddaných. *Pamatuj, v Kaluzu není vše takové, jak se jeví.* Nenašel jedinou.

Palimak pevně sevřel sedlo a vyklonil se, aby viděl přes otce. Něžné hlasy velkého sboru v něm vzbuzovaly lítost k Hantíliiným lidem. Nevěděl však proč. Prostě to tak bylo.

Poslouchal neustále se opakující text písně:

„Je to naše vina, jen naše vina,
Drahá Paní, Paní, Paní.
Přijímáme hřích, přijímáme hřích,

Naše světice.
Do svých duší, do svých duší,
Drahá Paní, Paní, Paní.
A nikdo jiný, nikdo jiný,
Naše světice.
Je to naše vina, jen naše vina,
Drahá Paní, Paní, Paní...."

Královna Hantílie je spatřila a šťastně se usmála. Pokynula jim žezlem s křišťálovou špičkou a akolyté začali šeptat: *„Je to naše vina, jen naše vina..."* a bez ustání pokračovali.

Hantílie pokynula znovu a shromáždění se rozestoupilo, aby vytvořilo dlouhou uličku až k jejímu trůnu.

Lidé házeli do uličky rozmačkané okvětní lístky a vzduch prostoupila vůně květin. Safar sklouzl z Kyšmeta a posunul Palimaka dopředu do sedla. Vzal koně za uzdu a květinovou uličkou jej i s chlapcem vedl ke královně.

Když došel ke schůdkům před trůnem, zastavil se a zatahal Kyšmeta za uzdu. Ten se zastavil na místě, jako vycvičený cirkusový kůň. Palimak se instinktivně hluboce uklonil v sedle.

Hantílie zajásala. „Božíčkové! Jaké vznešené způsoby! Musel jste být velkou ozdobou Protarusova dvora, lorde Timuro!"

Kývla na své akolyty. „Kéž byste měl dostatek času, abyste je naučil *opravdovým* způsobům. Bohužel, můj dvůr byl vždy tak malý a bezvýznamný, že moji poddaní nikdy neměli příležitost, aby se v nich pořádně procvičili."

Safar se mírně uklonil, ale neřekl nic.

Královna se obrátila k Palimakovi, který nebyl na královny zvyklý a byl její panovačnou osobností trochu polekán.

„A ty *musíš* být Palimak," řekla královna. „Již dlouho se těším na setkání s tebou." Vřele se usmála. „Na to, jak jsi mladý, vypadáš opravdu udatně."

Palimak na ni jen zíral, červenal se a připadal si jako batole s vykulenýma očima, kterému právě zamrzl jazyk. Měla příjemný, přívětivý hlas a chovala se naprosto přirozeně. Celková atmosféra jej však vyváděla z míry - především všechny ty bytosti recitující: *Přijímáme hřích, přijímáme hřích, přijímáme hřích, přijímáme hřích, naše světice.* Teď však slova dlouze protahovali, jako by mezi každou slabikou vzdychali, takže si připadal jako na pohřbu.

Ucítil zavrtění v kapse košile a Gandara promluvil magickým hlasem, který mohl slyšet pouze Palimak: „Nic si z toho nedělej, mladý pane. Vždyť je to jen královna. A navíc nijak významná královna!"

„Naše královna byla mnohem vznešenější," přisadil si Gandarí. „Mnohem, mnohem vznešenější."

„Ale i ona *si musela měnit* špinavé spoďáry," poznamenal Gandara. „Tak jako každý smrtelník."

„Nikdo není tak vznešený," opáčil Gandarí, „aby si nemusel měnit spodní prádlo."

Palimak se pousmál, ale potom zvážněl. Sklopil hlavu a podle dvorních manýru si špičkami prstů sáhl na čelo, na hruď a pronesl: „Vaše Veličenstvo je velmi laskavo!"

Vážný výraz v dětském hlásku královnu dohánělk smíchu. Zakryla jej zakašláním.

„Zdá se, že vybrané způsoby jsou znamením rodu, lorde Timuro. Dobře jste chlapce vychoval."

„Děkuji, Veličenstvo," zadrmolil Safar.

Královnina pozornost se neustále upírala k Palimakovi, takže Safar raději mlčel. Krátký rozhovor těch dvou mu dával příležitost vypustit několik průzkumných kouzel, aby zjistil, co má Hantílie za lubem. Zatím se mu to nedařilo.

„Škoda že tě nevidí tvá maminka." Královnina slova chlapce překvapila. „Byla by na tebe moc pyšná."

Palimakův jazyk opět ztuhl. Chvíli na ni zíral s otevřenou pusou, než se mu podařilo vykoktat: „Vy-vy-vy jste zna-zna-la moji maminku?"

„Jsem přesvědčena, že ano, drahý," odpověděla Hantílie a démonské oči jí slabě vzplály. „Přestože si tím nemohu být zcela jista, ta podobaje nezaměnitelná."

Safar zapomněl na svá kouzla. Byl stejně ohromený jako chlapec. Ani jeden z nich nezpozoroval, že chorál zesílil: *„Do našich duší, do našich duší, Drahá Paní, Paní, Paní."*

„Moje maminka byla člověk?" vyhrkl Palimak. Z nějakého důvodu si svoji matku odjakživa představoval jako démonku.

Královna zavrtěla hlavou. „Ne, ale i tak jsi jí moc podobný, můj drahý. Tvé oči... tvar obličeje... jsou skoro stejné. Čím déle se na tebe dívám, tím jsem si jistější, ačkoliv to byla ryzí démonka."

Hantílie se předklonila a pozorně si chlapce prohlédla. Opřela se na trůnu. „Ano, teď už jsem si docela jistá. Říkali jsme jí Bálina."

„Bálina," zopakoval Palimak a převaloval to jméno na jazyku, aby si ho vryl do paměti. „Bálina," vyslovil znovu, ale mnohem rozhodněji a tázavě pohlédl na královnu.

„Byla to dcera jedné mé královské pobočnice," pokračovala Hantílie. „Všichni Bálinu obdivovali. Nebyla to pouze velká krasavice s mnoha nápadníky, ale i velmi mocná a slibná čarodějka."

Pohlédla na Safara. „Byla s námi, když se nám vědma zjevila a vybídla nás, abychom se vydali na cestu." Vzdychla. „Chápejte, že jsme s cestováním neměli žádné zkušenosti. Mnoho mých lidí se ztratilo hned na začátku, včetně princezny Báliny."

„Takže nevíte, co se s ní stalo?" Ačkoliv byl Safar sám velmi zvědavý, neboť Bálinino čarodějné nadání mohlo vysvětlovat Palimakovy neuvěřitelné schopnosti, položil tu otázku spíše za svého adoptivního syna než za sebe. Chlapec by to určitě chtěl vědět, ale bál se zeptat.

„Nemohu to říci s nějakou určitostí," odpověděla Hantílie, „ale donesly se nám různé zvěsti. Ta nejvěrohodnější praví, že byla zachráněna mladým vojákem - lidským vojákem. Příběh vypráví o tom, že se do sebe zamilovali. Z této lásky bylo počato a zrozeno dítě." Kývla k Palimakovi. „Ty, můj drahý." Zamračila se, když se usilovně pokoušela vzpomenout na nějaké další podrobnosti. „Víc toho bohužel nevím."

„Myslíte, že by mohli být stále naživu?" zeptal se Palimak roztřeseným hlasem.

„Ne, můj drahý," odpověděla co nejlaskavěji Hantílie. „To jsem tím nemyslela. Všechny zvěsti, které jsem slyšela, se shodují v jednom - zemřeli při nějaké tragické události a dítě bylo záhadným způsobem zachráněno.

A teď víme, že to asi bude pravda, nemám pravdu, můj drahý?" usmála se na Palimaka.

Oba přikývli. Jakékoliv další slovo by protrhlo hráz slz. Safar si prohlížel Hantílii. Proč s tím přišla až teď? Proč mu to neřekla dřív. Mohl to Palimakovi sdělit nějak citlivěji, namísto aby chlapce vystresovala v den, kdy potřebuje co nejvíce síly a soustředění?

„Vaše Veličenstvo, nikdy vám nebudeme moci tuto laskavost oplatit. Můj syn se vždy velmi zajímal o svůj záhadný původ. Nyní jsem si jist tím, co všichni, kteří jej milují, po celé roky pouze tušili. Že jeho matka byla nejmilejší a nejsladší ze všech bytostí: všemi obdivovaná princezna."

Poté se obrátil k Palimakovi. „Možná, že až se vrátíme, můžeš královnu navštívit a ona ti o ní poví více."

Hantílie oba dva pozorně sledovala. Byla to dojemná scéna - otec se ve velmi těžké chvíli ze všech sil snaží uklidnit syna. Cítila Safarovu podezřívavost vůči své osobě. Upřímně ji to mrzelo. Kéž by mu tak mohl říci, že vše, co udělala a řekla, bylo buďto předurčeno nebo nařízeno. To však nemohla.

Mezitím na ni chlapec žádostivě pohlédl a královna řekla: „Tatínek má pravdu, drahý. Až se vrátíte, můžeme si popovídat. To ti slibuji."

Právě v tu chvíli první Irajovi průzkumníci dorazili k ústí Kaluzského průsmyku. Bylo jich šest - všichni démoni vybraní díky svým magickým schopnostem a stopařskému umění.

Stejně jako Dario s Leiriou okamžitě ucítili nebezpečí léčky. Cítili také, že z útrob průsmyku vychází silné magické vlnění. Namísto veselého zaklení spokojenosti, které přivítalo Kyraniany, je ale přepadl příšerný pocit strachu a předtucha jisté smrti. Kouzlo bylo tak silné, že proniklo ochrannými štíty vytvořenými Farim a jeho čaroději.

Průzkumníci se roztřeseně stáhli z jeho dosahu a strachy cenili dlouhé tesáky. Znovu se seřadili, opravili poškozené štíty a zvažovali další postup. Když se jim vrátila odvaha, několik mladších průzkumníků chtělo pokračovat dál. Na ty, kteří první spatří Timurovu stopu, totiž čekala tučná odměna.

Jejich vůdce byl však ostřílený veterán mnoha podobných střetů, ve kterých zlato převážilo selský rozum.

„V pekelných krčmách nekoupíte pivo ani za všechno zlato v Esmíru. Rád toto jmění přenechám nějakému jinému zlodruhovi, pokud se k tomu odváží."

S těmito slovy seskočil z oře a posadil se, aby počkal na Protarusovu armádu. Otevřel balíček proviantu a pustil se do jídla nevnímaje ostatní, kteří probírali jednotlivá pro a proti.

Nakonec rozum zvítězil nad chamtivostí a všichni následovali jeho příkladu.

Hluboko z útrob průsmyku se k průzkumníkům upíraly prázdné oči. Zsinalé rty se rozevřely v nedočkavém úsměvu a zaradovaly se z blížící se krvavé lázně.

Jeden z přízračných strážců pozvedl roh a zatroubil.

Hantílie se otřásla. Bylo to varování pouze pro její uši, takže nikdo jiný troubení, jež oznamovalo příchod Iraje Protarase, neslyšel. Královna pokynula své pobočnici, která stála na vzdáleném konci nádvoří, a obrátila se k Safarovi a Palimakovi, srdečným úsměvem zakrývajíc velkou starost.

„Je čas, moji drazí, abychom vám dali sbohem," pronesla.

Navzdory jejímu maskovacímu manévru, Palimak zachytil proud magie vycházející z královny, která sbírala síly.

Ve stejnou chvíli Gandara varovně zašeptal: „Pozor, mladý pane. Něco se stane!"

Kyšmet pod ním zneklidněl, frkal a švihal ocasem. Palimak vyděšeně pohlédl na otce, který nepatrně kývl - také si toho všiml. Chlapec ucítil, jak na něj dopadlo něco měkkého. Safar vytvořil ochranný štít proti zradě. Vystresovaný chlapec pohlédl na královnu. Plamínky v jejích očích teď hořely mnohem jasněji. Jestli však věstí dobro nebo zlo, nedokázal říci.

Vtom zpěv akolytů zesílil: *„Je to naše vina, naše vina, drahá Paní, Paní, Paní..."*

A královna Hantílie pronesla: „Ve jménu naší matky přikazuji, aby byla cesta otevřena!"

Udělala gesto a zeď nádvoří se jim rozplynula před očima. Za ní byla květinami lemovaná pěšina sestupující z kopce do údolí, kde na ně na soutoku řek čekal Hadinský chrám.

Královna dlouhým drápem pokynula k chrámu. „Jděte!" přikázala. „Zjevení čeká!"

Safar neváhal. Bylo příliš pozdě pochybovat či zpětně posuzovat Hantíliinu motivaci. Popadl otěže a vyšvihl se do sedla za Palimaka.

Zasalutoval královně. „Na shledanou. Veličenstvo."

Hantílie se na něj usmála a on v jejích očích spatřil slzy. „Ano, Safare Timuro. Na shledanou."

Safar švihl uzdou a Kyšmet vyrazil. Zpívající dav se rozestupoval, aby mohli projet. Cítil, jak se Palimak otřásl.

„Víš jistě, že to chceš udělat, synku?" zašeptal Safar. „Stačí jen říct a vrátíme se."

Palimak zavrtěl hlavou. „Nebojím se o nás, tatínku, ale o *ně."*

Z trůnu královna Hantílie pozorovala, jak Safar s Palimakem odjíždějí k bráně a k rozkvetlé pěšině za ní. Narozdíl od Leiriy se nemusela ptát, jestli je ještě někdy uvidí. Věděla to docela jistě. V této záležitosti měla vědma od samého začátku jasno.

Dorazili k bráně. Kyšmet na chvíli zaváhal, ale potom vykročil. Vzduch se zatetelil, ozvala se slabá rána, jako když praskne bublina, a kůň i s jezdci zmizel. Slyšela však veselé klapání Kyšmetových kopyt na zdánlivě prázdné cestě.

Královna pokynula a brána se uzavřela. Obrátila se k akolytům v rudých róbách.

„Nechť Velké obětování začne!" přikázala.

Chór Kaluzanů ještě zesílil a královna se připojila k jejich písni:

„Je to naše vina, jen naše vina,
Drahá Paní, Paní, Paní.
Přijímáme hřích, přijímáme hřích,
Naše světice.
Do svých duší, do svých duší,
Drahá Paní, Paní, Paní.
A nikdo jiný, nikdo jiný,
Naše světice.
Je to naše vina, jen naše vína,
Drahá Paní, Paní, Paní..."

Asperův had za jejími zády náhle ožil - dva páry očí se rudě rozžehnuly a z úst vyšlehly jazyky, aby ochutnaly vzduch.

Zpěv se donesl až do tábora Kyranianů. Všichni ustali v práci a pohlédli k městu.

„Co to tam sakra dělají?" obrátila se Leiria ke skupince shromážděné u mrakolodi.

Loď, která napínala pevná kotvící lana, byla naplněna bednami, které Leiria, Biner a ostatní naložili.

Svalnatý trpaslík se podrbal na hlavě. „Asi zpívají."

Arlén, která podávala bednu Kairovi, vyprskla. „Šamožžejmě, že zpívají! To slyší každej, kdo má uši! Otázka žní, *proč* zpívají?"

„Doufám, že je Safar a Palimak v pořádku," poznamenal Khadži. „Myslím, že jsme s nimi měli poslat menší jednotku - jen tak pro jistotu."

Leiria vzdychla. „Jakmile si Safar něco usmyslí, nedá se zastavit."

„Možná ještě pořád není pozdě," dodal Khadži. „Mohl bych říci Danovi, aby dal dohromady pár vojáků a jel se tam podívat."

„Proti tomu nemám námitek," připojil se Biner. „Podle mýho se ty Asperovci právě zcvokli a odřízli všechny pytle s pískem. Je možný, že sou tam teď oba obklíčený stovkama velebníčků."

Leiria zavrtěla hlavou. „Přestože bych to moc ráda udělala, měli bychom zůstat u dohodnutého plánu, což znamená, být připraveni na útěk s větrem o závod, jakmile se Safar vrátí." Ukázala na mrakoloď. „A navíc musíme tohle monstrum dostat do vzduchu a zjistit, co dělá Iraj."

„Aši máš pravdu," souhlasila Arlén a podala Kairovi další bednu. „Kdybyšme teď nedodrželi plán, mohlo by náš to později mrzet."

„Mně se to nelíbí," ozval se opět Khadži. Rozhlédl se po ostatních, ale ti se všichni vrátili k nakládání a balení.

„Kéž bych vám tak mohla říci něco, co by vás uklidnilo." Leiria mu zpříma pohlédla do očí. „Ale cokoliv takového by byla prachsprostá lež."

Safar slyšel, že se brána hlasitě zavřela, a náhle je obklopila tma. Ovanul jej horký vzduch a ucítil dusivý zápach síry. Vyšlehly po nich dlouhé jazyky plamenů. Poplašený Kyšmet zavyl bolestí, ale Safar mu přitáhl otěže, aby ho uklidnil a zároveň skryl Palimaka pod svůj plášť.

Stiskl koně koleny a skvělý hřebec vystřelil jako šíp. Vnímal silný odpor - hustý a lepkavý. Konečně ho prorazili a ocitli se na kamenité stezce s Démonským měsícem nad hlavou. Ze všech stran se na ně řítila divoká kouzla a otvírala své hladové chřtány.

Byl to děsivý opak Kaluzu, který znali - pusté údolí s černým kamením prodírajícím se krvavě rudou zemí, kde kdysi převládaly zelené louky, pole plná obilí a ovocné sady. Květinami lemovaná pěšinka se proměnila v rozbitou cestu s kameny ostrými jako břitva a s hlubokými výmoly.

Před nimi se tyčila velká kamenná želva - Hadinský chrám. Dovnitř se vlévaly dva proudy inkoustovité vody, ale ze zobákovité tlamy vytékala černá mazlavá břečka.

Safar shromáždil své i Palimakovy síly a utvořil další štít, který je měl ochránit před šílenou magií Černých zemí. Vzápětí se ohlédl a spatřil trosky v místech, kde kdysi stál královnin palác, a z ruin stoupal odporně páchnoucí dým.

Zem se pod nimi otřásla a Kyšmet málem ztratil rovnováhu, když sklouzl kopytem po kameni. Safar přenesl váhu dopředu a hřebec se pustil po strmé cestě k chrámu.

Palimak vykoukl zpod Safarova kabátu a viděl, že se chrám zvětšuje a přibližuje. Potom se odněkud ozvalo hlasité troubení rohu a chrám náhle jakoby začal ustupovat.

Slyšel, jak otec pohání Kyšmeta, a cítil, že kůň napíná síly ke stále vyšší rychlosti. Čím rychleji však Kyšmet běžel, tím více chrám ustupoval, až z něj zbyla jen tečka na pozadí hor, které tvořily nejvzdálenější stěnu údolí.

„To je jen trik, mladý pane," pípl z kapsy Gandara.

„Doprava! Odbočte doprava!" naléhal Gandarí.

Palimak šťouchl do Safara. „Tudy, tati!" vykřikl a ukázal napravo od vzdáleného chrámu.

Safar okamžitě nasměroval Kyšmeta z pěšiny a vedl ho dolů po kamenitém srázu. Teď mířili ke dnu údolí a zdánlivě se vzdalovali od chrámu. Ušli jen několik kroků, když se krajina změnila a oni se opět přibližovali k obrovské kamenné želvě.

Po obou stranách vybuchovala zem jako praskající puchýře a horká olejovitá tekutina z nich vystřikovala na cestu.

Safar stiskl Kyšmetovy boky, hřebec se napružil jako obrovské pero a přeskočil dýmající prameny. Když dopadl, jen se lehce oklepal a uháněl dál.

Na cestě se objevily obří šedivé balvany. Kyšmet, připravený je přeskočit, se vzepjal, ale balvany náhle ožily, postavily se na hmyzích nohách a zpod šedých krunýřů vykoukly vzteklé hlavy a široká klepeta.

Safar vytasil meč a sekl po nejbližší z nich. Když rozetnul krunýř první nestvůry, ozvalo se hrůzostrašné zavytí. Kyšmet bojovně zaržál, zaútočil předními nohama a tvrdými kopyty drtil dotěrný

hmyz.

Palimak se snažil použít vlastní zbraň, ale když meč vytáhl z pochvy, jedna nestvůra se postavila na zadní a mohutná klepeta mu čepel vyrvala z ruky. Safar po ní seknul. Stvoření zavylo a zmizelo.

Ještě zahlédl, jak se zbylí obří brouci vrhají na zraněné bratry a hladově jim trhají krunýře, aby se dostali na maso pod nimi. To už je ale Kyšmet vyvážel z krvavého zmatku. Byli opět volni a uháněli k chrámu - teď jen několik metrů vzdálenému.

Vtom se pod nimi otevřela zem a všichni tři se propadli. Kyšmet mával kopyty a vyděšeně vyl. Padali a padali.

Pod nimi zela obří tlama, ze které vyšlehával dlouhý jazyk porostlý ostrými špičáky.

Na nádvoří Hantíliina paláce královna vstala a prosebné zvedla ruce k nebesům.

„Drahá matko!" překřikla recitaci akolytů. „Dva nevinní žádají tvoji pomoc - dva nevinní, jejichž návštěvu jsi nařídila."

Dvojhlavý Asperův had za ní se zvedl z trůnu, roztáhl křídla a ze zubů mu kapal jed.

„Přivítej je, matko! Ušetři je! Ochraň je! Nezapomeň na naši smlouvu, Drahá Paní. Vezmi si nás za ně!"

Hantílie vzhlédla k nebesům a čekala s rukama rozpřaženýma, připravena přijmout úděl svůj i svých následovníků. Poprvé po mnoha letech měla v duši klid. Její poslání bylo splněno. Co se má stát, stane se.

Z nebes vyšlehl mohutný blesk. Ucítila hrozivou, spalující bolest. Potom už jen klid.

A temnotu.

Síla záblesku Leiriu porazila. Dopadla tak tvrdě, že jí to vyrazilo dech. Slyšela křik lidí - někteří měli strach, jiní se ptali, jestli se někomu něco nestalo.

Dychtivě hltala doušky vzduchu, když se jí vrátil dech i vědomí, a první, čeho si všimla, bylo, že vzduch chutná po krvi - jako kdyby byla rázem přemístěna na obrovský masný trh s nekonečnými řadami čerstvě stažených zvířat zavěšených na hácích.

Postavila se a v uších jí zvonilo po hrozivém výbuchu. S tím nejhorším očekáváním se rozhlédla po táboře. K velkému překvapení shledala, že nikdo není raněn. Ostatní také vstávali ze země a ohmatávali se, jestli jsou celí, nebo utěšovali plačící děti.

„Probohy, kteří nás musí nenávidět," slyšela Binera, „podívejte se na to!"

Otočila se a zjistila, že ukazuje na město - nebo spíš do míst, kde kdysi stálo. Na kopci viděla jen doutnající trosky. Pouze královnin palác stál na svém místě s věžemi podivně pokroucenými a nakloněnými.

Uslyšela něčí nářek a spatřila Khadžiho, jak vytřeštěně vzhlíží k ruinám.

„Safare! Safare!" naříkal.

Leiria měla pocit, jako by jí vyrvali srdce z hrudi. Doběhla ke splašenému koni a vyhoupla se do sedla. Tahala za uzdu, dokud se ubohé zvíře neobrátilo hlavou ke Kaluzu, a zaryla do něj paty, aby jej pohnala vpřed. Byla již v půli kopce, když prvním Kyranianům došlo, že by ji mohli následovat.

Leiria za svůj vojenský život spatřila mnohé hrůzy, ale ani tyto bohaté zkušenosti ji nemohli připravit na spoušť, které se stala svědkem v Kaluzu. Kromě paláce nezůstalo stát jediné stavení. Vše včetně silných hradeb města bylo proměněno v hromady suti, jako by je smetla ruka nějakého obra. Ulice byly rozervané, dlažba rozházená široko daleko, takže kůň sotva našel cestu, natož aby cválal tempem, které původně zamýšlela.

Když dojela k paláci, dohnalo ji několik dalších včetně Khadžiho, Binera a seržanta Daria. Leiria koně pobízela vpřed. Řehtal, koulel očima a s pěnou u huby jí vzdoroval tak silně, že to nakonec vzdala a slezla z něj. Jakmile pustila uzdu, kůň se dal na útěk. Leiria se připravila na nejhorší a prošla branou.

Nejprve to na ni zapůsobilo velmi klidným dojmem. Stovky a stovky postav v rudých róbách ležely na zemi, jako kdyby usnuly. Na pódiu uprostřed nádvoří stál královnin zdobený trůn, kterému vévodil vyřezávaný Asperův had. Pod trůnem leželo skleslé tělo královny Hantílie.

„Mrtví!" zaslechla seržanta Daria. „Všichni do jednoho."

Zkoprnělá Leiria šla dál a překračovala mrtvoly v róbách, dokud nedošla k trůnu a nevstoupila na schůdky. Podívala se na Hantíliino tělo a měla podivný pocit, jako kdyby shlížela z veliké výšky. V královnině tváři se zračil blažený úsměv.

„Kde je Safar?" slyšela Khadžiho. „A Palimak! Kde je malý Palimak!"

Leiria procházela po nádvoří, prohlížela jedno tělo po druhém a srdce jí bušilo do žeber; čekala, že mezi nimi každou chvíli musí objevit Safara.

„Nikde ho nevidím," mumlala. „Ani Palimaka." Dívala se dál otupělá jako starý generál. „A co kůň," napadlo jí. „Museli bychom přece někde vidět Kyšmeta!"

Někdo ji uchopil za paži. Otočila se a ocitla se tváří v tvář Khadžiho zoufalství.

„Kde jsou?" dožadoval se odpovědi, jako kdyby mu zamlčovala nějakou krutou skutečnost.

„Nevím."

Khadži ji stiskl pevněji. „Myslíš si, že jsou mrtví?"

„To také nevím," ujistila ho Leiria.

V jednu chvíli Safar s Palimakem padali do jisté smrti. Potom se ozvalo mohutné zahřmění a znenadání jeli po kamenité podlaze obrovské jeskyně oslněni slunečními paprsky pronikajícími dovnitř vzdáleným vchodem. Slyšeli příboj a do jeskyně se vlil mělký potok vody; bublal pod Kyšmetovýma nohama cválajícíma za světlem.

Když vyšli z jeskyně, ocitli se na slunné pláži. Vál chladný slaný vítr a na modré obloze vznešeně poletovala hejna racků.

První se vzpamatoval Kyšmet. Překvapeně zaržál, potřásl hlavou radostí, že jsou stále naživu, a zpěněným vlnobitím uháněl ke vzdálenému kousku země, který vstupoval do širého oceánu.

Palimak se probral ze šoku a zíral na nekonečnou vodní hladinu. „Je to opravdové, otče?" ptal se udiveně, „nebo jsme stále v Černých zemích?"

Safar se rozesmál a objal ho. „Ty jsi báječný syn! V jednu chvíli hledíme smrti do tváře, chvíli nato se zdá, že jsme v bezpečí, a tvá první slova jsou: *Je to opravdové?"'*

Palimak se této poklonce šťastně zasmál. Jeho oči se však vpíjely do nekonečného moře a jeho něžných vln. Jako dítě z hor viděl moře poprvé v životě.

Otřásl se velmi podobně jako Kyšmet. Vize nekonečného obzoru však přetrvávala a vábila jej hlasem racků.

„Je to opravdové, otče?" zopakoval svoji otázku.

Safar zvedl cípy pláště, aby do nich nabral svěží vánek. „Tak opravdové, jak jen může být."

Palimak si oddechl. Potom se zamračil. „Ale kde přesně jsme?"

Safar si pozorně prohlížel okolí. Oceán byl nalevo a napravo se táhl pás zelených hor, které se střetaly s pobřežím. V duchu si vybavil mapy, které jim věnoval Koralean.

Ukázal na jih, kde horám vévodily dva vysoké vrcholky. „Pokud se nemýlím, tak Kaluz - a Černé země - se nachází tam za těmi kopci. A tohle je Velké moře," kývl k oceánu po levé straně. „Nic jiného to ani být nemůže. Podle mého bylo mezi Kaluzem a mořem otevřeno nějaké magické spojení."

Chlapce to nijak zvlášť neudivilo. Byl stále dost malý, takže mu nepřipadalo divné, že se přesunuli o stovky mil.

Chvíli zkoumal nedozírnost oceánu. „A tam někde je Syrapis?"

„Ano. Myslím, že ano."

„Ale to musí být hodně daleko. Jak se tam dostaneme?"

„Stejně jako jsme se dostali sem, synku," odpověděl Safar. „Pomocí magie."

Ačkoliv to nedával najevo, byl stejně překvapený jako chlapec. Od samého začátku si nebyl jist, co má očekávat. Ani v těch nejdivočejších snech by ho nenapadlo, že je něco takového možné. Hleděl před sebe a prohlížel si malý poloostrov, ke kterému se blížili. Z tohoto směru vycházela mohutná magická vlna, která je přitahovala a poháněla vpřed.

Safar si byl jist, že právě tam na ně čeká Vědma.

Potom Kyšmet nastražil uši. Zaržál a přidal do kroku. Od pruhu země před nimi se k nim blížil nějaký jezdec. Když se Safar podíval pozorněji, poskočilo mu srdce: na černé klisně k nim jela krásná žena s dlouhými ebenovými pažemi a rozevlátými vlasy.

Žena na ně mávala. Její smích se vznášel na mořském vánku jako něžná hudba a Safar odhodil všechny obavy.

„Ty ji znáš, tatínku?" zeptal se Palimak.

„Ano," odpověděl rozechvěle Safar. „Znám."

Kyšmet přešel do trysku a nesl se po písčité pláži k ženě.

Palimak ucítil v kapse malé zaštrachání. Byl to Gandara. „Něco bys měl vědět, mladý pane! Nerad lordu Timurovi odporuji, ale mýlí se ve všem, co o tomhle místě řekl!"

„Nic z toho není skutečné, mladý pane," dodal Gandarí. „Ty to necítíš? Jsme uvnitř stroje! A lord Timura to neví!"

V té chvíli se zatáhlo, od moře se přihnal ledový vítr a začalo sněžit.

ČÁST ČTVRTÁ

ČARODĚJNÉ POUTO

26

Iraj a Nesvatá trojice

První pokusy o dobytí Kaluzu skončily naprostým fiaskem.

Iraj poslal do průsmyku sto mužů, které osobně vybral a ani jediný se nevrátil. Poslal tam tedy stovku dalších a trůn si nechal přenést k ústí, aby mohl, střežen nejlepšími a nejvěrnějšími vojáky, pozorovat vše, co se bude dít.

Neviděl nic, ale slyšel víc než dost, aby z toho tuhla krev i ve vlkodlačích žilách. Z průsmyku se ozvaly fanfáry a výkřiky, řinčení zbraní, nářek raněných a sborové poslední vydechnutí jeho bojovníků, kteří vypustili duši. Potom bylo ticho.

V ústí se však cosi pohnulo. Iraj přimhouřil oči a spatřil, že se z průsmyku vypotácela nějaká postava. Muž se opíral o oštěp a táhl za sebou zbytky roztříštěného štítu. Iraje potěšilo, že jediný přeživší voják je právě člověk. Boty s ostruhami, volné kalhoty, krátký luk a zahnutá šavle v něm dokonce prozrazovaly jednoho z jeho vlastních lidí. Byl to starý voják z Irajovy rodné země na džasparských planinách.

Iraj byl pohledem na zbídačeného vojáka hluboce dojat. Na povrch vypluly staré city. Nejprve lítost, potom stesk po domově a nakonec pocit provinění z toho, že dopustil, aby byl jeho vlastní člověk takto zubožen. Iraj vyskočil z trůnu a šel ke svému spřízněnci; všichni strážci a sluhové cupitali za ním.

Když došel k vojákovi, muž se zapotácel a zastavil se, zmaten tím, že mu někdo zablokoval cestu. V očích měl divoký výraz a namísto obličeje krvavou masku. Když si konečně Iraje všiml, vykřikl a zvedl rozbitý štít, aby se bránil s oštěpem připraveným k protiútoku. Iraj uskočil a snadno před oštěpem uhnul. Potom musel použít svoji rychlost, aby strážím zabránil v potrestání muže, který se odvážil vztáhnout ruku na krále. Irajův mohutný úder poslal oba démony k zemi.

„Zadržte!" vykřikl a všichni ostatní se zastavili. Členové jeho družiny na něj tupě zírali a snažili se dešifrovat jeho záměr. On jim však nevěnoval pozornost a obrátil se k muži z planin.

„Odpusť, bratranče," oslovil ho co nejpřívětivěji, „ale zdá se, že jsi ztratil koně." To v džasparské hantýrce znamenalo, že se oslovený ocitá ve velkých nesnázích.

„Nestvůro!" vykřikl muž a bodl oštěpem do vzduchu. „To tys mi toho koně sebral, ale mě nedostaneš!"

Iraj odstrčil oštěp a popadl muže za ramena. „Co je to s tebou?" vyštěkl. „Zbláznil ses?"

Potom však v mužových očích zahlédl vlastní obraz -velkého šedého vlka na zadních - a pochopil.

Iraj se soustředil, aby nabyl co nejlidštější podobu, a starý voják jej náhle poznal.

Vzápětí padl na kolena a začal se omlouvat. „Odpusťte mi to, Veličenstvo! Nechtěl jsem vás... Musel to být nějaký přelud... Bylo to šílené, pane! Šílené! Nic než duchové, to vám povídám! Nemůžete se jich ani dotknout, natož do nich bodnout oštěpem..."

Muž se skácel se slzavými cestičkami na zkrvavělé tváři. Potřásl hlavou. „Od... od... odpusťte mi, Veličenstvo. Zklamal jsem vás!"

Muž se narovnal a z roztřesené trosky byl náhle opět pyšný voják. „Dejte mi svůj nůž, bratranče," dožadoval se a sahal po Irajově opasku, kde visela vyřezávaná dýka, „ať mohu učinit přítrž své hanbě!"

Iraj mu dovolil, aby si dýku vzal, ale když ji voják pevně sevřel a chtěl si ji vrazit do srdce, Iraj jeho ruku zastavil.

„To není zapotřebí, příteli. Nemůžeš být z ničeho viněn." Iraj se udeřil do hrudi. „Je to jen důsledek konání tvého krále, bratranče. Nikoho jiného."

Muž úlevou padl a Iraj jej zachytil, přičemž mu z ruky vytáhl nůž a zasunul si ho do pochvy. Podepřel vojáka a obrátil ho k velkému stanu, ve kterém se nacházel jeho cestovní dvůr.

„Pojď," vybídl ho. „Povečeřme spolu, popijme a pohovořme o činech mládí. A až najdeš svého koně, můžeme si promluvit i o tom, co se dnes přihodilo."

Iraj svého poddaného téměř nesl, když oba vykročili ke stanu. Služebníci bez rozkazů vyrazili

napřed, aby narychlo přichystali hostinu pro krále a jeho společníka.

Iraj se zastavil před vchodem, aby promluvil se svými pobočníky. „Pošlete pro lordy Fariho a Luku," nařídil. „A pro toho bastarda Kalasarize, jestli ho někde uvidíte. Ten se pravděpodobně někde schovává. V zkazte jim, že si král přeje s nimi okamžitě hovořit!"

Pobočníci odběhli, aby vykonali rozkaz. Iraj pohlédl na starého vojáka, který se pomalu sbíral.

„Jak se jmenuješ, příteli?" zeptal se. „Jak ti říkají ostatní Džasparští?"

„Vister, Veličenstvo," odpověděl muž. „Seržant Vister k vašim službám!" Pokusil se zasalutovat a málem upadl.

Iraj ho podepřel. „Musíš do sebe dostat pár kořalek, bratranče Vistere, než to budeš moci zkusit znovu."

Jak kráčeli ke stanu, objevily se první sněhové vločky. Poté se spustila chumelenice a oblohu zahalila šedivá mračna. Sníh padal hustěji a přikrýval drsný terén. Dokonce i Démonský měsíc začal mizet - jeho oranžový škleb jen slabě prosvítal šedí. Brzy byl celý tábor pod sněhovou přikrývkou, takže vojáci museli vyhrabat cestičky ke stanovým kasárnám a odklidit sníh z hlavní cesty.

Fari s Lukou dorazili k Protarusovu velitelství, ale nebyl jim povolen vstup, zatímco král večeřel s Visterem. Posléze se dostavil i Kalasariz a klepal se zimou, přestože měl na sobě huňatý kožich. Byl překvapen, když viděl oba démony, jak klejí a přecházejí ve sněhu sem a tam.

„V čem je problém?" zeptal se. „Přepadla snad krále jeho špatná nálada?"

„Kdo ví?" zamumlal Luka, kterému čelo s rohem zbělalo jinovatkou, a vydechl dvěma silnými proudy páry. „Jisté však je, že jeho nálady jsou den ode dne horší."

Fari pokynul ke Kaluzskému průsmyku, kde se několik jeho démonských čarodějů krčilo u dýmajících nádob s magickým kadidlem.

„Podle toho, co vidím," řekl starý démon, „bylo všechno naše úsilí zastaveno jen proto, aby náš pán mohl zavzpomínat na staré časy s nějakým báječným seržantem." Pokrčil rameny a skutálelo se z něj množství miniaturních lavin. „Je to opravdu škoda, protože ten sníh by nám mohl významně pomoci."

Kalasariz se zamračil a uvědomil si, jak se mu ulevilo od chvíle, kdy začalo sněžit. Žádné vyčerpávající boje s divokou magií Černých zemí.

„Napadlo mě, že jste třeba vynalezl nějaký nový štít," zalichotil Farimu.

Starý démon zafuněl. „Kdo by měl čas na experimenty? Ne, tohle je skutečná bouře. A podle mého pozorování sníh zbrždůje, nebo dokonce zaslepuje magický stroj v Kaluzu."

„Což znamená, že ti ďáblové v průsmyku," vložil se do hovoru Luka, „jsou zralí ke sklizni. Domnívám se, že jediný útok je rozbije."

Kalasariz pobaveně svraštil obočí. „Předpokládám, že jste to již oznámili králi."

Luka vyprskl smíchy. „Ne, můj lorde," uklonil se posměšně. „Čekali jsme na vás, až nás poctíte svou vznešenou přítomností. V těchto dnech se těšíte největší přízni panovníka vy. Mysleli jsme, že byste mu to mohl sdělit za nás."

Kalasariz se usmál. „A nestanu se tak princem hlupáků? Zvlášť když vím, že ani jeden z vás si není jist tím, co nám v průsmyku vzdoruje."

„Někdy s vámi musím podrobně prohovořit vaše výzvědné metody," pochleboval mu Fari. „Vám snad neuniknou ani mouchy na latríně."

„To je pravda," souhlasil Luka. „Někdy mám pocit, že nám vidíte i do řití."

„Teď jste odhalili mé tajemství," zažertoval Kalasariz. „Ty mouchy jsou totiž v mých službách."

Všichni tři se zasmáli a tímto vzácným momentem porozumění zformovali dočasné pouto.

Fari byl dost starý a moudrý na to, aby jako první vycítil příležitost. „Co když si pro změnu jednou promluvíme upřímně, bratři," navrhl. „Nebo o nás mám rovnou mluvit jako o Nesvaté trojici?" Uchichtl se. „Slyšel jsem, že nám tak říkají vojáci. Dokonce se povídá, že nás tak za našimi zády nazývá i samotný král. Když pominu původní úmysl, s jakým tento název přišel na svět, myslím, že je docela výstižný."

„Nesvatá trojice," zopakoval Kalasariz a pousmál se. „To se mi líbí. Myslím, že bychom si to měli nechat."

Luka zafuněl. „Zapomeňte na hlouposti, můj lorde. Nazývejte si nás, jak chcete, ale hlavně to zkraťte."

Fari byl opatrný, aby nikoho neurazil. „Dobře tedy. Upustím od lichotek a sáhnu po konečném součtu našich chmur. Za několik minut si nás zavolá. Jak bychom mu měli poradit?"

„Jak mu *můžeme* radit," řekl Kalasariz, „když nevíme, co se v průsmyku děje?"

„Víme, že to, co zabíjí naše vojáky, nejsou Safar Timura ani Kyraniané," konstatoval Fari. „Alespoň podle všech mých předpovědí."

„Pak musí mít Timura nějaké spojence," prohlásil Luka. Opatrně volená slova ostatních jej zneklidňovala a určitě si nepřipadal královsky. Proto se snažil být co nejumírněnější a diplomatický, když řekl: „Vím, že je to tak samozřejmé, že je ode mne pravděpodobně hloupost to připomínat. Nicméně něco vědět a něco chápat nejsou dvě stejné věci. Sám král je například přesvědčen, že si lord Timura vybral Kaluz za cíl své cesty, protože se chce spojit s Hadinským zjevením." Pokrčil rameny. „To samozřejmě může být pravda. Nicméně jsem nikdy neslyšel o zjevení, které by mělo k dispozici celou armádu."

„Vynikající postřehy," ocenil Kalasariz.

„Ano, ano, souhlasím," připustil netrpělivě Fari. „Ovšem zapomínáme, že tu máme očitého svědka toho, co se v průsmyku událo." Ukázal ke královu stanu. „A právě nyní je uvnitř s Protarusem a vypráví mu bohové ví co! Takže jak můžeme, eh... *radit* svému pánovi, když nevíme, co se právě dozvídá, natož pak, jak na to reaguje?"

Rozhostilo se nepříjemné ticho a všichni tři se zamysleli. Nakonec Kalasariz protnul mlčení. „Dovolte mi začít. Předně všeho, mohu být tak smělý a navrhnout příměří?"

Ostatní se zamračili, jak zvažovali, jaké by to mohlo přinést výhody.

Kalasariz si pospíšil, aby chvíli mlčení zaplnil. „Samozřejmě pouze dočasné."

Fari souhlasně zvedl obočí. „Ach, ano! Ty by mohlo zabrat."

„Ano, ano," souhlasil Luka. „Pokračujte."

„Takže, jak před chvílí lord Fari velmi moudře připomněl, král Protarus si nás brzy předvolá. Nikdo z nás nemůže předvídat, jak se bude chovat, nebo co udělá či řekne. Kromě jediného: ať řekne cokoliv, bude očekávat okamžitou reakci."

Odmlčel se a každému z démonů postupně pohlédl do očí. „Nemám pravdu?"

„Máte," přikývl Luka.

„Bezvýhradně s vámi souhlasím," potvrdil Fari.

„Takže," pokračoval Kalasariz, „nebylo by v zájmu vlastní ochrany bezpečnější předem zjistit, co se bude dít? Jedině tak bychom mohli situaci rozumně posoudit bez obav z útoku z vlastních řad. A až promluvíme, měli bychom hovořit jedním hlasem. Nikdo z nás by se neměl snažit získat nějakou výhodu, pokud bude příměří v účinnosti."

„V tomto rozumném tahu vidím velký význam," poznamenal Fari.

„Pokud si ovšem budeme pamatovat, že příměří je dočasné," připomněl Luka. „Nemá smysl předstírat, že to někdy nemůže být jinak."

„Ne, to jistě ne," připustil Kalasariz. „Vlastně bychom naše příměří mohli uzavřít na dobu určitou. Co třeba na dobu dnešní návštěvy? Jinými slovy, jakmile opustíme královy komnaty, mír skončí."

Ze stanu přispěchal pobočník. „Král Protarus volá své lordy. Pospěšte si, prosím! Nemá náladu na dlouhé čekání."

Pobočníka velmi překvapilo, že se všichni tři svorně rozesmáli.

Potom Kalasariz řekl: „Nuže, moji lordi. Co myslíte? Shodujeme se?"

Luka pohlédl na pobočníka, který přešlapoval na místě a nechápal, o čem se mluví. „A co on?" zeptal se a ukázal na něj drápem.

Kalasariz se pousmál. „Žádné strachy. To je jedna z mých much."

Znovu se rozesmáli.

Luka natáhl pravý spár a posměšně pronesl: „Na Nesvatou trojici."

Kalasariz s Farim se připojili. „Na Nesvatou trojici," zopakovali jednohlasně a položili ruku a spár na jeho.

Chvíli se jen usmívali a vrtěli hlavami, potom si oklepali sníh z bot a vstoupili, aby zjistili, co se na ně chystá.

Iraj čekal - hověl si na trůnu a těžkými botami spočíval na zádech sličné otrokyně. Byl zcela klidný, pro Ne-svatou trojici děsivě klidný. Byl v lidské podobě. Takto vyrovnaného jej vídali jen zřídka. Vlkodlaka v něm prozrazovaly pouze rudé plamínky v jeho očích.

Na menším trůnu po jeho pravici seděl ten voják, Vister. Měl na sobě pouze bederní roušku a obskakovaly jej krásné lidské i démonské dívky, které ho právě domyly a momentálně ho mazaly vonnými oleji. Vister svíral v jedné ruce stříbrnou karafu s vínem, ze které pravidelně upíjel. Ve druhé měl tlustou placku plněnou skopovou pečení.

Když začala bouře, byla dovnitř přinesena několikera kamna a v trůnním sále bylo nepříjemné

horko. Z vojáka se řinul pot, mísil se s oleji a svalnaté tělo se lesklo. Visterův věk i zkušenosti byly zjevné na zjizvené hrudi porostlé šedivými chlupy.

Když byla Nesvatá trojice ohlášena, Vister zvedl hlavu a přimhouřenýma očima na ně pohlédl Byl opilý; byl unavený; byl raněný na těle i na duši. Ženy se mu musely neustále věnovat, omývaly krev i pot a pravidelně vyměňovaly vonnou vodu za čerstvou.

Nejprve je nepoznal a opile na ně zamával. „Posaďte se s námi. Já a tady můj král máme večírek!"

Před královýma očima Nesvaté trojici nezbývalo než se přívětivě usmát. Potom se ale starému bojovníkovi rozjasnil zrak a uvědomil si, kdo to je. Masité sousto mu uvízlo v krku a víno, kterým se jej pokoušel spláchnout, mu vytékalo z koutků úst.

Breptavě se omlouval, malátně odháněl dívky a pokoušel se vstát.

„Ale, prosím vás, drahý příteli," řekl mírně Kalasariz. „Netrapte se tím." Přesto, že se mu z chování tohoto páchnoucího červa dělalo zle, uvědomoval si, že k němu v dané situaci musí zachovat nejvyšší úctu.

„Ano, ano," připojil se Fari. „Nenechte se vyrušovat od jídla, příteli. Po takovém perném dni se musíte posilnit."

„Smekáme před vámi, bratře," dodal Luka a pařátem samý prsten si sáhl na královské čelo. „Vždyť jste strádal v našich službách."

Vister byl však stále vyděšený. Padl na kolena a blekotal: „Prosím, pánové. Nejsem vaší úcty hoden!"

Při těchto slovech Irajova trpělivost přetekla. Král vyskočil z trůnu a křikl: „Těmhle lidem už nikdy neříkej ‚pane'! Jsi voják z džasparských planin, který je hoden úcty od kohokoliv!"

Pomohl Visterovi zpět do křesla a zlým pohledem šlehl po Nesvaté trojici, jako kdyby vojáka ponížili. Iraj učinil velké gesto a vojákovi osobně donesl karafu, která mu vypadla z ruky, jako dítěti mu ji podržel u úst a dal mu napít.

„Tak, jen si dej. Odpočiň si, bratranče. Svůj statečný čin máš za sebou. Teď už tě čekají pouze pocty."

Vister se napil vína a oči mu zesklovatěly. Nakonec karafu odstrčil, otřel si rty a spokojeně říhl. Iraj jej poplácal po zádech a posadil se, chladně pozoruje Nesvatou trojici.

„Jen jim to pověz, bratranče," vybídl Vistera. „Řekni jim vše, co jsi řekl mně. Vysvětli jim prostým vojenským rozumem, co dělají špatně."

Vister si hlasitě říhl. „Zbytečně nás zabíjejí, tak je to!"

Iraj se ušklíbl na Fariho a ostatní. „Slyšíte, bratři?" zavrčel. „Odpověď je prostá jako výraz ve vašich odporných tvářích - které s každým dnem nenávidím víc a víc. Probohy, zabíjíte příliš mnoho mých vojáků! A něco takového nehodlám trpět. Všichni vědí, jak své vojáky miluji. Démony i lidi. Cítím k nim větší bratrství než k vám. Do pekel s vaší Sílou čtyř!"

Pokynul k Visterovi, jehož pozornost se teď upírala k prostým lidským potřebám. Střídavě si prohlížel ruce a nevěděl, jestli si má ukousnout další sousto masa, nebo se napít vína. Nakonec udělal obojí, kousal a pil, kousal a pil. Do klína mu padaly drobky a ukapávalo víno. Dívky se usmívaly a rozplývaly se, jako by to byl báječný žert.

Iraj obrátil pozornost k Nesvaté trojici. „Řekl jsem seržantu Visterovi, že vinen jsem *Já* Iraj Protarus. jeho bratranec a král. A je to pravda. Nejsem pouze jeho král, ale král všech králů v Esmíru, takže veškerá odpovědnost spočívá na mých bedrech."

Dramaticky se odmlčel a objal Visterova ramena. „Avšak, tohle-" Kapesníčkem osušil jedno z Visterových četných zranění. „- tohle jsem si nikdy nepřál! Od samého začátku jsem dával najevo, že nemám rád, když se zbytečně plýtvá životy mých lidí."

„Tuším správně, že hovoříte o krutostech v průsmyku, Veličenstvo?" zeptal se Luka.

„Samozřejmě, že mluvím o průsmyku!" obořil se na něj Iraj a oči se mu opět proměnily ve žhavé uhlíky. „O čem jiném bych asi mluvil? Už jsme ztratili dvě stě nejlepších vojáků a nepostoupili ani o píď!" Poplácal Vistera po zádech. „Namísto toho jsme pouze přivodili utrpení a bolest těm, kterých si vážím nejvíce."

Luka zápasil se smíchem. Věděl, že by Protarus poslal na smrt třeba tisíc démonů a lidí, kdyby tím dosáhl svého cíle. Teď ale dělal nevinného a vystupoval jako král, který si pro své poddané přeje to nejlepší a na oplátku pouze žádá, aby jej za to chovali v patřičné úctě.

Fari poklepal hůlkou a zakašlal, aby Luku vrátil do reality. Právě včas si uvědomil, že mu každou chvíli z tváře vystoupí vlčí čenich.

Aby to princ zakryl, hluboce se uklonil, pokorně se bil do hrudi a blekotal. „To je nedorozumění,

Veličenstvo. Veškerá vina je na mé straně."

Když opět ovládl své vlkodlačí tělo, narovnal se. „Vaše slova jasně vyjádřila zmatenost našich nejdůležitějších myšlenek, Veličenstvo." Pokynul k Farimu a ke Kalasarizovi. „Právě jsme probírali poslední hrůzné události a všichni jsme se shodli na tom, že jsme selhali, pane."

Fari mu skočil do řeči. „Až na to, že největší podíl viny patří mně, Výsosti. Koneckonců se v průsmyku potýkáme s magií. A záležitosti související s magií jsou výhradně v *mé* kompetenci."

„S tím si troufám nesouhlasit, můj velký a dobrý králi," namítl Kalasariz. „Lord Fari a jeho čarodějové učinili, co bylo v jejich silách. *To já* jsem vinen, protože jsem neodhalil, proti čemu stojíme, dříve než jsme tyto báječné muže-" Uctivě pokývl k Visterovi, který se zasmál jako nemluvně a říhl. „- Odpusťte - tyto *hrdiny* - poslali do bitvy."

„Na vašich slovech něco pravdy je, bratří," pokývl Luka ke Kalasarizovi a k Farimu. „Ale v důsledku jsem to právě *já,* kdo řídí zvláštní akce. Naslouchal jsem svým zbabělým pobočníkům, kteří tvrdili, že bych králi prokázal špatnou službu, kdybych se nechal zabít." Princ zavrtěl mohutnou démonskou hlavou. „Propustím je ze svých služeb, jakmile se vrátím na velitelství,"

Vister se hlasitě uchichtl a všichni na něj pohlédli; zvedal se na lokti. „Zdá se, že zítra bude den plný poprav, chlapci. Odjakživa tvrdím, že pro vojenskou morálku není nic lepšího než pár setnutých hlav." Naklonil se blíž, až mu loket málem sklouzl z opěrky, a usmál se na Luku. „Vy ale samozřejmě mluvíte o důstojnících, nemám pravdu? To by nebylo moc rozumné. Stínání důstojnických hlav už není tak snadné. Může to mít přesně opačný efekt než v nižších řadách. Pro morálku mužstva by to asi nebylo to nejlepší."

Potom nadzvedl jednu půlku a vypustil větry.

Iraj se plácl do stehna a vyprskl smíchy. „Tak a teď jim to pověz, bratranče! Jenom pravdu - a pěkně od podlahy, probohy!"

Vister se opile zasmál a pozvedl karafu k ústům. Potom se zamračil a obrátil ji dnem vzhůru. Nic z ní nevyteklo. Zatřásl s ní a ještě víc se zamračil.

„Je prázdná," dodal zachmuřeně. Jedna dívka mu ji vyměnila za plnou a voják byl opět spokojený.

Napil se a poklepal si na hruď. „Zbyl jsem jen já! Já, Vister! Všichni ostatní jsou mrtví a hnijou v průsmyku. Vstoupili jsme tam. Takhle." Prsty na opěrce znázorňoval chůzi. „Potom přišli duchové a *prásk!"* Sekl rukou do vzduchu. „Všichni byli na místě mrtví - až na seržanta Vistera." Uvelebil se na křesle, spokojeně se usmál a přitáhl si jednu dívku do klína. „A teď jsem královým hostem! Co říkáte, není to báječný příběh?" Poklepal se pod pravým okem. „A tyhle oči to viděly!"

„Opravdu skvělý příběh," přizvukoval Kalasariz. Obrátil se k Farimu. „Odpusťte, lorde Fari, ale zdá se, že zde seržant je skoupý na slovo a my bychom se rádi dozvěděli nějaké podrobnosti."

Fari přikývl. „Je, ubožák, velmi vystresovaný. To je hlavní problém."

Slova se chopil Luka. „Nebylo by moudré, Veličenstvo," oslovil Iraje, „pokusit se zjistit více?" Na znamení upřímnosti si na hruď položil pařát ozdobený prsteny. „Nechť se statečný seržant stane naším učitelem, Veličenstvo. Budeme mu pokornými žáky."

„Trochu hloupé, nemyslíte," špitl koutkem úst Kalasariz.

„Co to bylo?" zeptal se Iraj.

„Pouze jsem souhlasil s princem Lukou, Vaše Výsosti," zalhal Kalasariz.

Fari již vstal. „Ano, nechť nás tento nebohý hrdina poučí, Veličenstvo. Jak všichni ví, jsem k nižším třídám obzvláště citlivý. Tak jako vy, Veličenstvo, s úctou naslouchám prosté moudrosti jejich slov." Pokrčil rameny. „Samozřejmě, občas potřebujeme trochu pomoci, abychom porozuměli jejich hlubšímu smyslu."

Iraj zvedl obočí. „Co je na tom k chápání?" Obrátil se k Visterovi. „Pověz jim, co jsi řekl mně, příteli, a na nic nezapomeň."

Vister se s námahou zvedl a děva, která mu seděla na klíně, hbitě uskočila a vrátila se k ostatním. „Jistě," řekl a luskl prsty. „Nebylo tam nic! Prostě nic! To je celý problém. V průsmyku jsou duchové. Stovky, možná tisíce duchů. Oni vás můžou zabít, zatímco vy je zabít nemůžete. A to je celý problém!"

Lišácky pohlédl na Luku. „Takže stačí, když vaši důstojníci zjistí jak to celý obrátit, abysme my zabíjeli je a oni nezabíjeli nás." Poklepal si na nos. „Je to prosté jako nos mezi očima." Znovu pohlédl na Luku a ušklíbl se. „Ouha! Nechtěl jsem vás urazit, pane. Vy jste samozřejmě démon a nevím, jestli je to nos, co vám tam trčí. Třeba je to další roh, co já vím. Nemyslím to zle, pane."

Luka přikývl. „To je v pořádku, ani bych to tak nebral," zamumlal a pomyslel si, že by tomu špinavému člověku nejraději vyrval srdce z těla. Fariho zakašlání a Kalasarizova ruka, která mu

stiskla loket, jej uklidnily. Obrátil se k Irajovi. „Co se týče předběžné zprávy z bitevního pole, byla velmi zajímavá, ale abych řekl pravdu, rád bych se dozvěděl více."

„Proto jsem vás také předvolal," odvětil Protarus. „Abyste poslouchali a něco se dozvěděli." Otočil se k Visterovi. „Řekni to znovu, ale trochu-" Zarazilo jej hlasité zachrápání. Vister ležel rozvalený v křesle a hlava mu padala na prsa.

Tvrdě spal.

Iraj se laskavě pousmál. „Nechme ho odpočívat. Zaslouží si to. Vyslechneme ho později."

„Promiňte, Výsosti," oslovil krále Fari, „ale to, co zamýšlím, bude mnohem snazší, když spí. Navrhuji, abysme se stali přímými svědky jeho utrpení. Není k tomu zapotřebí žádných složitých příprav." Ukázal na ozdobný hořák na dřevěné uhlí, který sloužil k vyhřívání stanu. „Vlastně mohu použít i toto." Vytáhl od opasku měšec, otevřel jej a přičichl k obsahu. Spokojeně přikývl. „Mám, co potřebujeme, aby nám záhy bylo vše odhaleno."

Iraj si přimhouřenýma očima prohlížel Nesvatou trojici. Vypadal znuděně, ale ve skutečnosti je velmi pozorně sledoval a byl neustále opatrnější. Nejprve nedokázal přesně určit, co mu dělá starost, ale potom mu došlo, že ti tři nesrší obvyklým nepřátelstvím. Určitě necítil vlny vzájemného napětí, které byly u jeho dvora zcela běžné.

Na chvíli se tohoto zjištění zalekl a napadlo jej, že třeba odhalili jeho tajemství - kouzlo, které mu darovala čarodějka Šísan a které mělo zničit nejen Safara, ale i jejich Nesvatou trojici. Spojili se snad, aby mu to překazili?

Nakonec se však uklidnil. Jak by to mohli vědět? Přestože své čarodějné bratry neměl v lásce, pomáhali mu dojít blíž k cíli - k polapení a rituální vraždě Safara a Palimaka. Kdyby Nesvatá trojice tušila, že to bude znamenat i jejich konec, jistě by se tak nesnažila urychlit uskutečnění jeho plánu.

Co ale mají za lubem? Hledají snad prostředek, jak přetnout společné pouto? To by byl jistě ten nejhorší závěr, ke kterému by mohl dojít. Čím déle nad tím uvažoval, tím nepravděpodobnější mu to připadalo.

Dobrá tedy. Nejlepší způsob, jak to zjistit, bude dát prostor jejich návrhům a sledovat, kam ho to dovede.

„Pokračujte, můj lorde," vybídl lorda Fariho. „Přibližte nám své kouzlo."

Fari se hluboce uklonil a rychle převzal velení nad spanilými dívkami, které ošetřovaly Vistera. Nahé démonské a lidské krasavice, se sporými rouškami v rozkroku, byly pro starého démonského mága exotické čarodějné asistentky. Lord Fari, který se od Timury poučil, že magie je mnohem působivější jako zábava, se z dívek snažil vytěžit co nejvíce. V průběhu zaklínadla různě měnil světlo a přitemňoval, aby to co nejefektivněji zvýraznilo jejich postavy.

Když dosáhl předposledního stupně, blýskl očima po Irajovi a byl hluboce zklamán, když zahlédl králův znuděný a netečný výraz. Namísto aby se červenal vzrušením tajemnem a magickou erotikou, Protarus seděl na trůnu a netrpělivě poklepával prsty.

Fari vrhl do hořáku hrst prášku, načež se zablesklo a zavířily barvy. Proti vlastní vůli se Irajova póza rozplynula a on se předklonil, aby lépe viděl, Timura měl pravdu, pomyslel si Fari. Král nedokáže odolat magii, zvlášť když je opepřená špetkou herectví.

Iraj zíral na kouř, který se začal formovat do podoby hluboké skalní soutěsky s vysokými stěnami. Slyšel, jak spící Vister zavrněl. Náhle trůnní sál zmizel a Iraj seděl na neklidném válečném oři. Po obou stranách se tyčily vysoké skalní stěny. Vedl skupinu těsně seskupených vojáků a démonů opatrně postupujících Kaluzským průsmykem.

Iraj si připadal tak nějak podivně. Byl slabší nejen fyzicky, ale i na duchu a měl menší - hledal správné slovo a najednou se samo objevilo. Autoritu!

Shlédl a spatřil, že mu nohy zakrývají špinavé kožené kalhoty. Zvedl ruku a spatřil něco velmi mozolnatého a neznámého - ruku jiného muže! Najednou si uvědomil, že je ve Visterově těle a znovu zažívá chvíle předcházející druhé bitvě v průsmyku.

„Klid, Veličenstvo," uslyšel Fariho šepot. Hlas přicházel z bezprostřední blízkosti, ale zároveň byl velmi vzdálený. „Jsme s vámi!"

„Ano, Výsosti," ozval se další hlas - Kalasariz. „Jsem tady."

„Já také, Veličenstvo, já také," dodal Luka.

Pohlédl na své jezdce. Všichni byli špinaví a otrhaní, nejnižší z nejnižších, démoni i lidé. Fari s ostatními byli mezi nimi, ale nedokázal rozeznat, který je který.

Zaslechl rachot padajícího kamení a Visterovo tělo sebou trhlo. Oči těkaly ze strany na stranu a nervy byly napjaté v očekávání útoku. Ale ať své smysly zaměstnával sebevíc, neměl nic

skutečného, čím by tyto obavy podepřel.

Potom uslyšel rychlé *dup, dup, dup* mnoha pochodujících nohou. Uklidnil poplašeného koně a otočil se v sedle, aby se podíval, odkud zvuk přichází. Vojáci všude kolem něj dělali to samé, takže průsmyk prostoupil šepot a cinkání brnění.

Ozvala se mohutná fanfára, která se nesla úzkou soutěskou a odrážela se o stěny.

Iraj/Vister se otočil zpět dopředu. Vykřikl a sáhl po meči, když spatřil velkou pochodující armádu.

Byli to obří muži tak těžce opancéřovaní, že průsmyk zatarasili souvislou hradbou brnění. Měli mrtvolně bledou kůži a krvavě rudé rty. Namísto očí měli prázdné díry, které vypadaly jako hluboké, temné jeskyně.

Jeho společníci vykřikli a tasili zbraně. Byl vydán rozkaz k útoku. Iraj/Vister bodl koně ostruhami do slabin a ten vystřelil jako šíp. Veškerá rozvaha šla stranou. Jeho vlastní život přestal mít význam a on se přidal k děsivé kavalkádě, která hodlala pobít blížícího se nepřítele. „Za krále!" slyšel chraplavý výkřik. *„Za krále!"* přidali se ostatní.

Iraj/Vister křičel spolu se svými bratry ve zbrani a na chvíli si pomyslel, že nejlepší ze všeho by bylo, kdyby za svého krále padl.

Najednou se zarazil. Ale vždyť král jsem *já!* V té chvíli najel do obrněných řad protivníka. Očekávaný náraz se však nedostavil. K velkému překvapení kůň prolétl hustým zástupem vojáků, jako kdyby to byl vzduch. Tváře v přilbách se k němu pozvedly. Kůň zkušený v mnoha podobných bitvách kolem sebe kopal okovanými kopyty a vyplašeně vřeštěl, když zasáhl pouze nehmotný vzduch a dým.

Velký nepřátelský voják se na něj vrhl s oštěpem. Iraj/ Vister se ho pokusil odrazit mečem, ale jeho zbraň se taktéž střetla s prázdnotou. Málem spadl ze sedla silou vlastního úderu.

Jsou to duchové! uvědomil si, když se vytáhl zpět do sedla a upustil přitom meč. Duchové!

Narovnal se právě ve chvíli, kdy oštěp přízračného bojovníka zasáhl drátěnou košili. Ucítil známou palčivou bolest, když hrot pronikl mezi články a zařízl se do masa. Bolest přebila děs a nezměrný strach a Iraj/Vister vyrazil, neúprosně bodaje koně do slabin.

Během jízdy přízračnou masou bylo jeho tělo mnohokrát zasaženo. Ještě než byl jeho kůň skolen, utrpěl četná zranění a šrámy. Bojoval zuřivě, ale žádného protivníka nezranil. Žádný jeho úder se nestřetl s odporem. Nepřátelští vojáci se jakoby rozplynuli, pokaždé když do nich bodl.

Nakonec se spolehl na profesionální šermířské umění, uskakoval sem a tam a krčil se, aby se vyhnul ranám, které na něj směřovaly. Všude kolem jeho druzi padali po tuctech.

Poté koně zasáhlo nepřátelské kopí a nebohé zvíře zasténalo a složilo se pod ním. Iraj/Vister se chtěl v pádu odkutálet, ale byl velmi vysláblý a kůň se přes něj převalil. Překvapeně zjistil, že přestože se ocitl pod zvířetem, je živý, a dokonce se může pohybovat. Několik mrtvých mužů pod koněm mu přineslo záchranu. Iraj/Vister se ocitl v úkrytu před jednostrannou bitvou běsnící v průsmyku.

Veškerá touha bojovat byla ta tam. Teď se sotva udržel, aby strachy nezačal jektat zuby a neprozradil se před nepřítelem.

Pohlédl ven malou skulinou a viděl, jak byl z koně stržen poslední z jeho druhů. Přízrační vojáci donutili muže, aby poklekl, jeden obr jej popadl za vlasy a druhý mu uťal hlavu. Poprava se odehrála tak blízko, že mu krev potřísnila tvář.

Potom byla tma.

Iraj otevřel oči. Cítil, jak se mu do rukou a nohou vrací síla a uvědomil si, že se vrátil do vlastního těla. Byl opět v trůnním sále. Před ním stála Nesvatá trojice a spikleneckýma očima studovala jeho reakci.

Iraj zakašlal a napřímil se na trůnu. „Velmi poučné, můj lorde," oznámil Farimu co nejklidněji,

Fari se uklonil. „Ano, Veličenstvo. Vskutku velmi poučné."

„Dejte mi správné kouzlo, lorde Fari," řekl Luka, „a do zítřejšího soumraku bude průsmyk volný." Pohlédl na Iraje. „A máte mé čestné slovo, Výsosti, že bezdůvodně nebude prolita jediná kapka krve."

Kalasariz se náhle ocitl mimo hru. On je zvědmistr a ne bojovník či čaroděj. V této rozhodující chvíli neměl co nabídnout. Pohlédl na Vistera a zjistil, že starý voják již nechrápe. Byl nehybný a tvář měl voskovitě žlutou.

Teprve tehdy si jedna z dívek uvědomila, že je něco v nepořádku a položila Visterovi ruku na hruď. Byla velmi dobře vycvičená, takže nevykřikla, aby případně nepopudila náladového krále Protaruse. Nicméně se jí oči zalily slzami a rozplakala se.

Kalasariz vycítil příležitost a ihned se jí chopil. „Obávám se můj pane," oznámil Lukovi, „že váš slib přišel pozdě alespoň pro jednoho našeho udatného hrdinu."

Ukázal a všichni se otočili k Visterovi v křesle, u něhož plakala dívka.

„Pokud mě zrak nešálí," pokračoval Kalasariz, „nebohý seržant Vister je mrtev." Očima probodl Fariho, který supěl z náhlého porušení příměří. „Vaše kouzlo bylo pro toho nebožáka příliš. Ačkoliv jste nás ujišťoval o opaku."

„Poslyšte, Kalasarizi!" vyštěkl Luka. „To se vám to kritizuje, když-"

Iraj jeho slova utnul. „Bohužel musím uznat, moji lordi, že náš bratr Kalasariz pouze zopakoval předchozí kritiku ze strany vašeho krále!"

Vstal z trůnu a přešel k Visterovi. Odstrčil služebné a vzal vojákovo statné tělo do náruče, jako by to bylo dítě.

„Je to vaše chyba, Fari," obořil se na starého démona. „A vaše také, Luko," dodal k princi.

Fari a Luka, ze kterých zůstala už jen Nesvatá dvojice se klaněli a chrlili ze sebe omluvy.

„Teď mě dobře poslouchejte," upozornil je král Protarus. „Tento muž byl mým druhem a bratrancem. Věrně se mnou kráčel mnoho let a mnoho mil a v mých službách velmi zkusil. Jeho smrt neberu na lehkou váhu. Rozumíte mi?"

Fari s Lukou krále ujistili, že mu velmi dobře rozumí, Kalasariz neříkal nic a odklonil se stranou, aby se od těch dvou oddělil.

„A teď jděte," přikázal král. „Vybojujte pro mě vítězství, ale nikdy nezapomínejte na tohoto muže. Nikdy!"

Kalasariz se přidal k ostatním se slovy: „Ano, Veličenstvo! Vše se stane, jak poroučíte."

Všichni tři se uklonili a odšourali se.

Iraj je pozoroval, dokud neopustili stan, a velmi si ulevil, že nebezpečí jejich jednoty bylo pro jednou zažehnáno a jeho tajemství zůstalo nevyzrazeno.

Pohlédl do Visterovy mrtvolné tváře. „Vůbec nic netuší, nemám pravdu, bratranče?"

Odhodil tělo do křesla. „Vystrojte mu slušný pohřeb," přikázal sluhům a odkráčel.

27

Vyzvědači ve větru

„Připravte se!" křikl Biner. „Vzlétáme!"

Lidé na zemi pustili lana a mrakoloď se vznesla k nebesům. Hořáky burácely a oba balóny se napínaly k prasknutí.

Leirie se z nepříjemného pocitu beztíže zvedal žaludek. Naklonila se přes bok z obavy, že bude zvracet. Když spatřila rychle se vzdalující postavy na zemi, ještě se jí přitížilo. Zavřela oči a snažila se nevolnost zapudit. Dlouho je měla zavřené a soustředila se na zvuky kolem sebe. Vnímala Binerovy rozkazy, odpovědi posádky, pumpující měchy a burácející hořáky i podivně libozvučnou hudbu větru v lanoví, které loď poutalo k balónům.

Nečekaná vánice pozdržela start, takže vypluli se zpožděním. Biner všechny udržoval v pohotovosti. Lidé na zemi čekali u lan a posádka oklepávala z paluby led. Skupinky Kyranianů mezitím odhrabávaly sníh a třásly se zimou.

Potom vánice ustala, a když vylezlo slunce, které odhalilo malý kousek modré oblohy, Biner loď vypustil.

Nyní se Leiria krčila na palubě a přála si, aby mohla být někde jinde. Cokoliv, dokonce i útočící démonská jízda, by bylo lepší než tohle. Alespoň by stála na pevné zemi.

„Já vim, co se ti honí hlavou, děvče," oslovil ji Biner. „Říkáš si, že kdyby bohové chtěli, abys lítala, vybavili by tě silnějším žaludkem."

Leiria otevřela oči a zjistila, že trpaslík stojí vedle ní. Nepatrně přikývla. „Já bych spíš myslela křídla nebo aspoň pár perutí. Ale asi máš pravdu. Bůh, který stvořil ptáky, určitě začal od žaludků."

Vstala a snažila se nepohlédnout dolů. „Myslím, že to přežiju," uklidňovala ho, „ale nevím, jestli o to stojím."

Přišla Arlén a přinesla hrnek, z něhož se kouřilo. „Tohle tě postaví na nohy. To je starý vzduchoplavečký lék na vzdušnou nemoc."

Leiria se zdráhavě napila. Bylo to lahodné - hustý, pěnivý elixír s náležitou porcí brandy. Její podrážděné vnitřnosti se náhle usadily.

„Ach, rázem je mi mnohem lépe! Můj žaludek jásá."

„Obvykle je let mnohem klidnější, děvče," vysvětloval Biner, který ji vzal za paži a vedl ji k nějakému velkému kolu.

„Tak," řekl a položil jí ruce na kormidlo. „Tady se aspoň budeš moct přidržet." Ukázal na vzdálený horský hřeben. „Směruj loď tam."

Velmi ji vyděsilo, když s těmito slovy odběhl po lávce, aby vyplísnil nějakého zahálčivého člena posádky.

„Počkej," volala za ním, „nevím, jak se to-"

Ani větu nedokončila, protože trpaslík zmizel v podpalubí. Když jí to Biner takhle klidně svěřil, napadlo ji, že to nemůže být příliš těžké.

Leiria se soustředila na horský hřeben a otáčela kormidlem pokaždé, když se od něj příď lodi vychýlila. Zpočátku kormidlo přetáčela a loď plula velkými oblouky. Pořád čekala, že někdo přijde a odstrčí ji od řízení. Když nikdo nešel, zapomněla na všechno. Dál řídila loď a brzy to dostala do ruky.

Arlénin elixír spolu s faktem, že má něco užitečného na práci, postupně zapracoval, a Leiria se začala náramně bavit. Vzduch byl čistý a svěží a ona získala nepopsatelný pocit svobody z toho, že plachtí vysoko nad zemí. Právě proplouvali nad hustými mraky. Obloha byla modrá, slunce svítilo a ve všech směrech se tyčily hory. Alespoň tak jí to v tu chvíli připadalo. Asi půl míle od hřebenu, na který ji Biner nasměroval, jí začalo docházet, že něco není v pořádku.

Namísto, aby obzor neustále ustupoval, přibližoval se. Obloha v tom směru byla stále modrá, ale ta modř vypadala... *pevněji,* bylo nejvýstižnější slovo, které ji napadlo. Nebyla však tvrdá jako kov, spíš měkká jako... jako... jako nějaké plátno. A teď, když ji to napadlo, viděla, že se plátno pohybuje a vzdouvá, jako když je otevřené okno a vítr skrz něj protlačuje závěs.

Biner s Arlén museli tušit, že se něco děje, protože za ní přispěchali na palubu. Když Biner převzal kormidlo, Leiria ukázala.

„Podívej. Tam."

Ukazovala na mezeru v domnělém „závěsu". Biner zaklel a Arlén si zděšeně přikryla ústa. Skulinou na ně hleděla odpudivá a zlá tvář Démonského měsíce.

Pohled na dávného nebeského nepřítele byl zastíněn velkým čarodějným strojem a špinavým páchnoucím vzduchem Černých zemí.

„Nemá cenu plakat nad rozlitým vzduchem," zavtipkoval Biner pochmurně. „Navíc jsem to tak trochu očekával, už když jsme se vydávali na průzkumný let."

„Já to tedy v žádném pšípadě nečekala," ukázala Arlén na škodolibý měsíc. „Někdo mě měl upozornit!"

„A co bys udělala?" zeptal se Biner. „Kdybysme ti to řekli, mohli bysme si bejt jistý, že vyházíš všechny pytle s pískem. Safar nám přece říkal, že žijeme ve falešným Kaluzu a že za tou malou kotlinou je opravdovej svět. A tam se musíme dostat, jestli chceme udělat nějakej užitečnej průzkum."

„Já vím," popotáhla Arlén.

„No, takže kdybysme ti vyklopili, že se vyloupneme v Černých zemích, kde bude i Démonskej měsíc a všechny ty čáry, co bys udělala, děvče? Rozhodla by ses, že tam nepoletíš?"

„Nebuď labuť. Šamožžejmě, že bych šla i pšešto! Vždyť už šem celé roky neletěla! Z mrakolodi byš mě nedostal ani celou armádou Démonškejch měšíčů!" Znovu popotáhla. „Určitě by ale bylo ždvožilejší, kdybys mě *varovali"*

„Poslyšte," vložila se do toho Leiria. „Neznám vás příliš dobře a tohle brebentění je pro vás možná normální způsob, jakým čelíte nebezpečí." Ukázala na vzdouvající se závěs, do kterého se řítili. „Zatímco tady tlacháte, nebezpečně se k *tomu* přibližujeme!"

Biner se na ni zamračil „No a? To bylo přece v plánu, nebo ne?"

„Ano," souhlasila Leiria. „Ale neměli jsme to dělat nazí!"

„Biner se plácl do čela. „Safraporte! Dočista sem zapomněl!"

Křikl na posádku a skupinka silných mužů se rozběhla k několika velkým sudům, aby je otevřeli. Bylo však pozdě, neboť právě odráželi víka, když mrakoloď proplula závěsem, a oni se ocitli nad pustou krajinou - zmrzlá země posetá obrovskými útvary černých skal.

Jak vpluli do Černých zemí, Leiriu přemohla silná bolest. Každý kloub i sval ji bolel a srdce jí tlouklo, jako kdyby byla zasažena nějakým smrtícím morem. Slyšela Binera s Arlén a hrubé zvuky členů posádky, kteří zvraceli.

Safar je varoval, že do Černých zemí nesmí vstoupit bez Štítů, které by je ochránily před zdivočelou černou magií. Dokonce jim poskytl prostředky, jak takový štít vyrobit - sudy, které posádka otevírala.

Leiria se zvedla od kormidla a krok za krokem se bolestivě sunula po lávce, jako kdyby na ramenou nesla náklad těžkých cihel.

Klopýtala přes muže, kteří se svíjeli na hlavní palubě, rukama si svírali hlavu a volali matku. Když dorazila k prvnímu sudu, málem se u něj skácela. Klesla na kolena a narazila hlavou do okraje. S vypětím posledních sil vstala, krev jí stékala po čele. Vytáhla troud a připadala si jako revmatická stařena, když se jej pokoušela zapálit.

Troud konečně vzplál a Leiria jej hodila do sudu. Uskočila právě včas, protože z něj vyšlehl mohutný plamen a vyvalil se dým.

Zůstala ležet na zádech a pozorovala, jak se kouř točí dokola a potom stoupá po stranách vzhůru, až oba balóny vypadaly jako obrovské bílé mraky. Jak Safarův štít postupně nabýval na účinnosti, cítila se lépe. Podruhé za necelé dvě hodiny se jí vrátil pocit, že stojí za to žít.

Vstala a zaklela. „Zatracení vzduchoplavci! Nemají v hlavě kouska rozumu!"

Ostatní členové posádky se také vzpamatovávali a Leiria jim přikázala, aby se starali o sudy. Měli počkat, až první vyhoří, zapálit další a tak dál, dokud jim někdo neřekne, aby přestali.

Obrátila se ke kormidelnímu můstku a čekala, že se Biner s Arlén budou tvářit provinile a budou se omlouvat.

Namísto toho je našla zhypnotizované pohledem, který se jim skýtal.

Leiria nevěřícně zamrkala, když spatřila, na co se dívají. Pod nimi tábořila obrovská armáda, zahalená do tlusté sněhové pokrývky.

Slyšela bučení velbloudů a řinčení kladiv zbrojířů, kteří vyklepávali poničené brnění.

Uprostřed tábora stál velký, sněhem zapadaný stan s praporem na špici - Démonský měsíc s

kometou.

Iraj je tedy konečně dohnal!

28

Zjevení promlouvá

„Jsme uvnitř stroje, otče!" varoval Palimak. Těsně předtím, než to chlapec vyřkl, Safar ucítil, že něco není v pořádku.

Vzduch náhle velmi zchladl a racci nad jejich hlavami varovně pištěli. Vítr od moře přinesl štiplavý zápach magie. Přízračná jezdkyně před nimi obrátila koně a vyrazila. Instinktivně cítil, že to není žádné škádlení, žádná svůdná hra uprostřed tmavého lesa.

Zabořil kolena do Kyšmeta a hřebec se rozběhl za černou klisnou. Oba věděli, že hrozba přichází zezadu - ne zepředu. Sníh se začal sypat a vtom Palimak varovně vykřikl: „Jsme uvnitř stroje, tatínku!"

Za nimi se ozvalo hlasité třesknutí. Bylo tak silné, že se jim zatřásla zem pod nohama.

Safar se ohlédl a spatřil, jak se po nich natahují obrovské bílé čelisti. Kyšmet vyrazil právě včas a čelisti klaply na prázdno. Safar se snažil odvrátit hlavu, ale velké oči nestvůry, planoucí modrým plamenem ledového pekla, nalezly jeho zraky. Cítil se jako omráčený a náhlý chlad z něj vysával sílu. Stálo ho veškeré úsilí, aby se od těch očí odtrhl; síla se mu vrátila v momentě, kdy pohlédl před sebe.

Nestvůra zavrčela. Palimak se chtěl ohlédnout, ale Safar se předklonil, aby mu v tom zabránil. „Ať se děje cokoliv, *neohlížej se!"*

Ozvalo se další zapraskání - tentokrát mnohem blíž. Kyšmet nabral plnou rychlost a ještě se pokoušel zrychlit.

Vánice zesílila a Safar ztratil přízračnou jezdkyni z dohledu. Vše, co viděl, byl kousek pobřeží na straně a před ním a ledové kry plovoucí na ocelově modrých vlnách. Opět se ozvala rána, jak za nimi dopadlo něco těžkého. Zem se zatřásla, ale tentokrát bestie nebyla tak blízko.

Z boku se přiřítila obrovská vlna a Kyšmet změnil směr, aby jí unikl. Několik vteřin nato se ukázalo, že to byla chyba. Jakmile jim pobřeží zmizelo z dohledu a klapot Kyšmetových kopyt přehlušil zvuk moře, ztratili se ve sněhové bouři.

Nepřítele však tento problém nepostihl. Hlasitý dusot byl blíž než kdykoliv předtím.

Potom se daleko nalevo rozsvítil maják a Safar nasměroval Kyšmeta za světlem.

Uslyšel řev, z kterého tuhla krev v žilách, a chladný, smrdutý dech mu ovanul záda. Nahmatal malý váček u opasku, zuby roztáhl provázek a vrhl měšec i s obsahem za záda, přičemž mu vichřice rvala zaklínadlo od úst.

„Oheň v chlad.
Chlad v oheň.
Nechť všechna srdce shoří
Na ledové hranici!"

Při posledních slovech nějaká tlapa zachytila jeho kabát a zatáhla. Prudce nalehl na Palimaka a ucítil, jak se plátno i kůže trhají.

Za ním se ozval čarodějný výbuch následovaný bolestným zavytím nestvůry a tlapa se pustila.

Maják na obzoru se zvětšil. Pomalu rozeznával temnou postavu ženy na koni; s magickou pochodní v ruce před ním uháněla vánicí.

Za nimi se znovu ozvaly děsivé kroky a Safar si uvědomil, že nestvůra byla jeho kouzlem pouze zpomalena a znovu je pronásleduje. Podle jejího řevu - směsice bolesti a vzteku - usuzoval, že je opět v plné síle a odhodlanější než kdykoliv předtím.

Po obou stranách slyšel nárazy vln a uvědomil si, že jedou po tom úzkém výběžku do moře. Už nemohli jinam než přímo za nosem. Až doběhnou nakonec, ocitnou se v pasti obklopeni zuřícím mořem.

Aby získali čas, zopakoval předchozí útok; naslepo vrhl váček se zaklínadlem přes rameno. Mělo to ještě menší efekt než předtím - nestvůra se zjevně poučila z předchozího výbuchu. Když se ozvala

rána a následovalo jen krátké bolestné zavytí, Safar zklamaně zaúpěl. Pronásledovatel se vyhnul hlavní vlně.

„Pomůžu ti, tati!" zvolal Palimak a Safar odtrhl od opasku poslední váček. Sáhl pro chlapcovu energii, aby ji spojil se svou, ale moc jí tam nebylo. Cítil, že Palimak je unavený, vnímal, jak se ze všech sil snaží spojit své síly se Safarovými.

Přesto to jakžtakž stačilo, a když kouzlo vrhl, ozvalo se zoufalé zavytí.

Viděl, že přízračná jezdkyně dorazila na konec pevniny a velmi ho překvapilo, když bez zaváhání cválala dál po vodní hladině.

Safar do ženy vložil veškerou důvěru a oddaně ji následoval. Přesto, když se Kyšmet odrážel od pevniny, připravil se, že je spolknou ledové vody. Očekávaný pád se nedostavil a namísto toho uháněli po bouřícím moři, jako by to byla pevná zem.

Za nimi se ozvalo zuřivé, zklamané zasupěni. S každým Kyšmetovým krokem však řev slábl, až nakonec docela zanikl.

Sníh padal stále hustěji. Safar měl pocit, jako kdyby projížděli podivným jednobarevným bílým světem - s výjimkou světla pochodně, které před nimi poskakovalo, jak je záhadná žena vedla dál.

Takto cválali dost dlouho. Jak dlouho, to Safar nedokázal určit, pouze zpozoroval, že vyčerpaný Palimak tvrdě usnul. Možná spal i Safar; chvílemi se přistihl, že podřimuje, oči se mu proti jeho vůli klíží a zase se s úlekem probouzí a vidí před sebou věčně přítomnou pochodeň. Dokonce i Kyšmet vypadal unaveně a začínal zpomalovat.

Safara z netečnosti vytrhlo hlasité zadunění. Moře se pod nimi zachvělo a Palimak se probudil. „Otče! Otče!" vykřikl. Byl příliš ohromený, aby odpověděl, neboť Kyšmet překvapeně zaržál a vyskočil vysoko do vzduchu. Když dopadl, Safara s Palimakem to málem shodilo na zem. Kopyta sklouzla po útesu vystupujícím ze dna oceánu. Zapotáceli se ze strany na stranu, ale Kyšmet přesto udržel rovnováhu.

Za chvíli se vše ustálilo. Náhle zavál silný boční vítr a všechen sníh byl smeten.

Naskytl se jim neuvěřitelný pohled. Nad malým pustým ostrovem se tyčila obří kamenná podobizna nějakého démona. Měl dlouhý úzký obličej a husté obočí, které se klenulo nad hluboko posazenýma očima. Ten, kdo sochu vytvořil, jí vtiskl smutný úsměv, který ještě prohluboval dojem vpadlých očí, což démonovi dodávalo neuvěřitelně moudrý výraz.

Tuto tvář si Safar velmi dobře pamatoval. Byla vyřezána do víka rakve, kterou viděl ve své vizi. Byla to tvář velkého lorda Aspera.

Cválali k monumentu a Safar zpozoroval, že přízračná jezdkyně zastavila. Čekala před širokým schodištěm, které vedlo do otevřených úst sochy. Pochodeň držela stále vysoko nad hlavou.

Kyšmet ožil a zařehtal na černou klisnu, která pozdrav opětovala. Jak se přibližovali. Safarovi se zrychlil tep.

Žena byla stejně krásná, jak si ji pamatoval. Její tvář a postava byly tak dokonalé, že mu připadalo, že je nějaký řezbářský mistr vyrobil z nejvzácnějšího ebenového dřeva. Vřelý úsměv, kterým je přivítala, jako by mu v srdci roztavil kus ledu.

„Jen ještě kousek, drahý příteli," volala na něj. „Jen ještě kousek."

Potom obrátila klisnu. „Tudy do Syrapisu!" zvolala, vyrazila po rozbitém schodišti a vzápětí zmizela v ústech sochy.

Safar nemusel Kyšmeta pobízet a záhy i oni proskakovali otvorem.

Zablesklo se. Nato se setmělo a jediné, co viděli, byla pochodeň v ruce přízračné jezdkyně. Plamen se ustálil a pochodeň se zastavila.

„Žádné nebezpečí nám nehrozí, otče," šeptal Safar. „Všechno je v pořádku."

Světlo zesílilo, rozestoupilo se a Safar si uvědomil, že už to není pochodeň, ale přirozené světlo přicházející z ústí jeskyně. Zakrátko už cválali pod slunečními paprsky. Safar zamrkal. Žena zmizela! Smutkem jej píchlo u srdce. Ucítil, jak se pod ním Kyšmet zachvěl stejně zklamán zmizením klisny.

„Už nejsme ve stroji, tatínku," oznámil mu Palimak.

„Cože?" Safar byl tak ohromen, že to málem neslyšel.

„Gandara s Gandarím říkají, že jsme vyjeli ze stroje," odpověděl Palimak.

Safar se rozhlédl. Postupně si uvědomoval své okolí. Nebyli na ostrově. Nebylo tam ani rozbouřené moře. Žádná oslepující vánice. Všechno zmizelo.

Najednou cválali podél úzkého hřebenu a obklopovala je malebná scenérie. Na jihu se tyčilo sněhem pocukrované pohoří, jemuž dominovaly dva povědomé vrcholky. Za těmito horami - a ne příliš daleko - leží Kaluz. Safar na obzoru zahlédl žlutý opar a věděl, že je to jedovatá atmosféra

Černých zemí. Dalším důkazem byla oblaka dýmu ze všech aktivních sopek. Pozorně si prohlédl hory, které musí Kyraniané přejít, až se pro ně vrátí. Zaradoval se, když zahlédl hlubokou rýhu karavanní cesty vinoucí se mezi kopci.

Na severu se mu naskytl ještě radostnější pohled. Nedaleko za hřebenem spatřili třpytivé pobřeží. Dokonce rozeznával několik bílých teček, což byly plachetnice plující po klidném moři. Neviděl jedinou známku po sněhové bouři, kterou právě prožili. Pole byla zelená jako na začátku léta. V dálce viděl klikatou cestu lemující pobřeží. Za ní se rozprostíralo oslnivě bílé město.

Nad městem se vznášely zlaté ploché mraky, které vypadaly jako báječný ostrov na obloze.

Kaspan!

Poslední odrazový můstek do Syrapisu.

Z rozjímání jej vytrhl Palimakův hlas. „Tatínku, támhle na nás někdo čeká," ukázal na malou srnčí stezku. Vinula se z hřebene do malého háje. „Tam dole."

Safar zpozorněl. „Je to nebezpečné?"

Palimak se odmlčel, zatímco šeptem rozmlouval se služebníky. „Nejsou si jistí," poškrábal se na hlavě. „Odpovídají velmi neurčitě. Je to zmatené. Jediné, v čem se shodují, je, že tam tak jako tak musíme jet."

Safar si uvolnil meč. „Raději se připravme na nejhorší, synku, aby nás to později nemrzelo."

Palimak přikývl a upravil si plášť i opasek, aby mohl sáhnout, po čem bude potřeba. Přestože to byl malý chlapec, byl zběhlý v cestování a věděl, že mluvit má, pouze když je to nezbytné. V tichosti se napil vody a snědl hrstku sušených datlí.

Safara potěšila chlapcova bdělost. Všechny známky únavy zmizely. Co se jeho týkalo, měl pocit, jako kdyby projeli peklem. Což vlastně - když se nad tím tak zamyslel - právě udělali. Škoda jen, že nemá regenerační schopnosti jako děti. Sice se nacházel teprve ve třetí dekádě svého života, ale v tuto chvíli se cítil, jako by mu dalších pět přibylo.

Vzhlédl ke slunci, aby zkontroloval čas. Překvapeně zjistil, že je teprve po poledni, a to znamenalo, že od chvíle, kdy opustili Hantíliin palác uplynulo pouze několik hodin. Kdyby se jej někdo zeptal, klidně by přísahal, že od té chvíle uběhl týden. Toto bylo opravdu velice silné kouzlo.

Nebyl však čas rozebírat záhady. Potřeboval čistou mysl na to, co je čeká na konci cesty. Poučil se od Palimaka a napil se a něco málo pojedl. Po hrstce sušeného ovoce a hltu vína z čutory u pasu se cítil posílen a nasměroval Kyšmeta na úzkou srnčí stezku.

Cesta byla strmá a klikatá, takže nedohlédl příliš daleko před sebe. Lesík pod nimi byl navíc velmi hustý a nedával tušit, co skrývá. S husí kůží a očima na stopkách vedl Safar Kyšmeta dál po stezce.

Žádné varovné signály neviděli. Dojeli za ohyb, cesta se náhle rozplynula a oni se ocitli v lesíku. Něžné sluneční paprsky pronikaly korunami stromů a lechtaly je na tvářích. Uprostřed lesíka hrála zpívající fontána a mlžný opar stoupající z vody se třpytil v posvátném světle. Fontána samotná představovala výjev z Knihy Paní Felakie - bohyně odhalená v plné kráse se koupe v prameni a nabírá vodu do poháru, aby si polila vlasy.

Kromě sochy bohyně v lesíku nebyly žádné jiné stavby. Podobné místo by člověk očekával v chrámové zahradě, ale určitě ne uprostřed nehostinné divočiny.

Najednou si Safar všiml, že na ně u fontány někdo čeká. Srdce se mu sevřelo údivem.

„To je královna, otče!" vyhrkl Palimak. „Královna Hantílie!"

Vznešená démonská královna ve volném Asperově rouchu pozvedla spár na přivítanou.

„Zdravím tě, Safare Timuro. Dlouho jsem čekala na toto setkání."

Safar ni nechápavě zíral. O čem to ksakru mluví? Kde je vědma? A co je nejdůležitější - kde se tu Hantílie vzala? Královna si ho podrobně prohlížela, jako by ho nikdy předtím neviděla.

„Netušila jsem, že budeš tak krásný, vzhledem k tomu, že jsi člověk." Obrátila se k Palimakovi. „A ty jsi zajisté Palimak Timura," dodala melodickým hlasem. „Na tebe nesmím zapomenout. Ty jsi také docela pohledný - smím-li být tak smělá - dokonce pohlednější než tvůj otec. Je to démonem, který v tobě dřímá."

Safar sklouzl ze sedla. „Promiňte, jestli jsem příliš troufalý, Veličenstvo, ale vaše slova nedávají smysl. Než řeknete cokoliv dalšího, velmi bych ocenil, kdybyste mi odpověděla na několik otázek. Za prvé, mohla byste mi prosím vysvětlit, jak jste se sem sakra dostala!"

Hantílie se nahlas zasmála. „Buď trpělivý, můj lorde. Vše ti odhalím, jak nejlépe budu umět. Mávla k lavičce naproti sobě. Posaďte se, odpočiňte si a přijměte prosím malé pohoštění. Po takové dlouhé cestě musíte být hladoví a unavení." Mávla podruhé a stůl se zničehonic prostřel talíři plnými různých pochoutek a poháry s nápoji.

Safar chtěl něco namítnout. Neustálé uhýbání a žádosti o trpělivost jej unavovaly. Chtěl své odpovědi, probohy! Udělal první krok a zastavil se. Poprvé zpozoroval, jak nehmotná královna Hantílie je. Vlastně, když lehce pootočil hlavou, viděl skrz ni na stromy, které se ladně kývaly ve větru na pozadí jejích rudých šatů.

„Ona není duch, otče," špitl Palimak. „Gandara říká, že není skutečná, ale Gandarí tvrdí, že svým způsobem skutečná je." Zavrtěl hlavou. „Dneska nejsou dvakrát užiteční."

„Co říkáš, Safare Timuro?" řekla Hantílie a znovu ukázala na stůl plný jídla. „Zariskuješ a uvěříš mi? Na cestě sem jsi riskoval tolikrát, že ti to nemůže ublížit."

Safar povzdychl a přijal, co mu osud určil. Palimak tento povzdech pochopil jako pokyn a slezl z Kyšmeta. Rychle koně odstrojili a nechali ho volně pást na šťavnaté trávě u fontány.

Jakmile zasedli ke stolu, dostali hlad a pustili se do jídla. Hantílie jen mlčky přihlížela, jak jedí a pijí. Safara velmi udivila lahodnost magických pokrmů - z vlastní zkušenosti věděl, že taková jídla chutnají jako papír zapomenutý v zaprášeném rohu staré knihovny. Nikdy neměla hmotu ani chuť; když jste dojedli, uvědomili jste si, že jste vlastně nic nesnědli a byli jste prázdní jako předtím. Nápoje, které jim nabídla, byly stejně lahodné. Safarův pohár obsahoval silné zemité víno a Palimak si pochutnával na výborném ovocném punči.

Když dojedli a svět se jim zdál mnohem hezčí než předtím, Hantílie řekla: „Vyslov své otázky, Safare Timuro. Bezpočet dní čekám, až na ně budu moci odpovědět."

Safar si ji zkoumavě prohlížel. Vše mu začínalo dávat smysl. „Vy jste Hadinské zjevení." Bylo to prohlášení, ne otázka.

Hantílie se pousmála. „A co jsi čekal? Nějakou obří postavu bohyně, která sestoupí z nebes? Jestli ano, mrzí mne, že jsem tě velmi zklamala. Abych odněkud začala, jestli jsi Asperovým studentem, musíš vědět, že tu žádní bohové ani bohyně nejsou. Všichni přece spí. Dřímají ve svých nebeských postelích, zatímco se svět postupně obrací v prach."

„Zkusím to znovu," řekl Safar. „Jste vědma, kterou hledám?"

Hantílie pokrčila rameny. „Budu ti muset stačit. Zjevení je... *mrtvé* není pro takovou bytost zcela přesné slovo. Přesněji řečeno, vědma se rozplynula, když se Kaluzanům nepodařilo zastavit stroj." Položila si spár na hruď. „Jsem něco jako její náhradnice."

Palimak zafuněl. „A proč jste nám to neřekla hned?"

„Dobrá otázka, synku," pochválil ho Safar a obrátil se k Hantílii. „Máte pro nás odpověď?"

„Kupodivu docela prostou. Kdybych tehdy promluvila, zničilo by to celé kouzlo."

„Jaké kouzlo?" skočil jim do řeči Palimak. „Žádné kouzlo jsem neviděl a nevnímali ho ani Gandara s Gandarím."

„To proto, můj drahý, že bylo spuštěno až poté, co jste opustili palác," vysvětlila.

Její obraz se náhle zachvěl a zeslábl, jako by měl zmizet. Potom se ustálil. Safar si všiml, že její hluboko posazené démonské oči zvlhly.

„Promiňte," omluvila se a utřela si zbloudilou slzu. „Jen mě napadlo, co se asi stalo, když jste odjeli."

Odmlčela se, aby se uklidnila. „Myslím, že už vám došlo, že Hantílie, která před vámi stojí, není živá bytost. Myslím, že nemohu být nazývána ani bytostí, živou či neživou. Jsem pouze součástí celého kouzla - *Velkého obětování,* jak jsme je pojmenovali. Ve skutečnosti - jestli něco takového existuje - jsme já i moji stoupenci mrtví."

Toto prohlášení jimi otřáslo. Nepochybovali o jeho pravdivosti. Safar si vzpomněl, že když opouštěli nádvoří, Palimak mu sdělil, že mu je Hantílie a ostatních líto. Chlapec musel nějakým způsobem vytušit tragédii, ke které se schylovalo.

„Naše obětování bylo nezbytné," dodala Hantílie. „Bez něj bychom nemohli spustit konečnou část kouzla. Nebylo by k němu potřebné síly."

Safar si promítl strastiplnou cestu a uvědomil si, že by to bez nějaké vnější, velmi vydatné pomoci nikdy nedokázal. Ta magická vánice jim vlastně hodně pomohla, uvědomil si.

„Mám-li být upřímná," pokračovala královna, „nejsem nijak překvapená tím, jak se v rozhodujícím okamžiku moji lidé zachovali." Povzdychla si. „Kdysi jsem si říkala, jestli jsme se náhodou všichni nezbláznili, jak tomu bývá u mnoha náboženských sekt v divočejších krajích Esmíru."

„Předtím jste tvrdila, že to začalo vizí," připomněl Safar. „Zjevila se vám vědma z Hadin."

„Lhala jsem," přiznala Hantílie. „Nebo alespoň mé druhé já lhalo. Pro vás to asi není žádný rozdíl. Moc mě to mrzí, ale byl to nejjednodušší způsob, jak se vyhnout nepříjemným otázkám, na které jsem nesměla odpovědět."

„Jaká je tedy pravda, Veličenstvo?" zeptal se Safar.

Hantílie ukázala na veliký kámen u Safarových nohou. „Zvedni ten kámen," vybídla jej.

Udělal, jak přikázala, a kámen se zvedl jako víko. Pod ním ve vyzděné dutině leželo cosi zabalené do olejového plátna.

Safar to dychtivě rozbalil a zatajil dech, když spatřil obsah balíčku - stará kniha vázaná v kůži s Asperovým znakem na obálce.

Ztuhlými prsty listoval knihou. Byla mnohem větší a obsažnější než ošuntělá knížečka, kterou s sebou mnoho let nosil. I v tomto svazku se nacházely poznatky sepsané rukou čarodějného mistra.

S následujícími královninými slovy se dostavilo ještě větší překvapení.

„Jsem s Asperem příbuzensky spjata," oznámila. „Přesněji řečeno, jsem jeho přímým potomkem. Jeho pra-pra -ach, nedokáži spočítat, kolik pra bys musel přidat -vnučka. Tato kniha patřila mnoho staletí mé rodině. Společně s přesnými pokyny byla předávána z pokolení na pokolení, aby byla jednoho dne použita - v den zkázy světa, který lord Asper předpověděl. Bylo mým neštěstím, že jsem byla osudem předurčena, abych tyto pokyny vykonala."

Safar se zamračil. Věřil jí, ale něco z toho, co řekla, mu nedávalo smysl. „Jak o mně Asper mohl vědět? Samozřejmě, že si uvědomuji, že byl velmi moudrý a prozíravý, ale k tomu, o čem mluvíte, by byla zapotřebí tak přesná znalost budoucnosti, že to odporuje mé představivosti."

„Ach ne, tvé jméno v knize nestojí, můj drahý Safare, ačkoliv, když si ji velmi pozorně přečteš, zjistíš, že předpovídal příchod někoho, kdo se ti velmi podobá." Potutelně se usmála. „Ačkoliv, podle mého soudu, byl přesvědčen, že budeš démon, jako on. Nicméně jsi mě nepochopil správně.

V knize není žádný přesný popis co dělat, až den zkázy přijde. Jak jsi sám řekl, nemohl předvídat všechny události, které se stanou. V knize je však zaklínadlo pro kouzlo, které se má provést, až se dostaví první problémy.

Když jsem je provedla, zachvátila mě strašlivá choroba." Otřásla se při té vzpomínce. „Mnoho týdnů jsem nehybně ležela na posteli a trpěla hrůzostrašnými vizemi. Jen zázrakem jsem z toho nezešílela. Vlastně až do chvíle, než jsi vjel do tohoto údolí, jsem si nebyla jistá, jestli třeba nejsem *Sílená.* Každopádně, když jsem se uzdravila, věděla jsem přesně, co mám dělat - až po kouzlo Velkého obětování, což byl nejdůležitější a zároveň nejděsivější požadavek. Nevím, jakým způsobem na mne bylo toto vědomí přeneseno. Hlavní bylo, že jsem je měla a cítila jsem se zavázána jednat podle něj."

Zaváhala. „Přestože je to podivné, jak čas ubíhal a události se odvíjely, vždy jsem věděla, jak mám pokračovat."

Hantílie se smutně usmála. „Zjevení Paní Felakie byl můj nápad. Když jsem byla nemocná, vídala jsem ji ve snech. Byla nejmilejší ze všech bohů, kteří mě navštívili. Na tomto snu jsem postavila přesvědčování svých stoupenců o správnosti našeho poslání. Samozřejmě, že to byla lež, za kterou se moc stydím, a mé pravé já bude jistě za tento hřích pykat v horoucích peklech. A po právu. Musela jsem však své stoupence zfanatizovat. Kdo jiný než fanatik by byl ochoten vzít na svá bedra hříchy celého lidstva a démonstva a jako pokání spáchat masovou sebevraždu?"

Safar si vzpomněl, jak sám manipuloval s Kyraniany z přesvědčení, že je to v zájmu obecného blaha. Nežádal je, aby spáchali sebevraždu, ačkoliv situace, v níž se ocitli -uvězněni v Černých zemích s Irajem připraveným zaútočit -dodávala tak malou naději, že se to vlastně rovnalo sebevraždě. A co víc, ještě se svými lidmi neskončil. Pokud přežijí i tuto obtížnou zkoušku, bude je muset požádat o další.

„Vidím na tobě, Safare Timuro, že máš ve věci masové manipulace určité... *zkušenosti."*

„To zajisté mám. Veličenstvo," přiznal pokorně. ‚Ano." Vzpamatoval se a položil další otázku. „Domnívám se správně, že jste byla... eh... stvořena... svým živým protějškem?"

„Není zapotřebí šetřit mé city, Safare," odpověděla Hantílie. „Mé skutečné já již neexistuje a obraz, který před tebou stojí, zakrátko také zmizí. Ale abych odpověděla na tvoji otázku: Ano, *stvořila* mě. Byla jsem sem poslána, abych zde čekala na tvůj příjezd. Velké obětování mohlo být provedeno pouze v Kaluzu, mimo stroj a Černé země. Součástí tohoto velkého kouzla bylo otevřít portál mezi Černými zeměmi a pobřežím Kaspanu, kde jsem tě měla přivítat a předat ti další pokyny."

„Když jsem se poprvé sešel s vaší stvořitelkou, řekla mi, že je životně důležité, abych stroj nějakým způsobem zničil. Byla to pravda, nebo jen další nezbytná lež?"

„Svým způsobem to byla pravda," odpověděla Hantílie. „Nevím, co se v tu chvíli mému skutečnému já honilo hlavou, protože jsem tam nebyla, ale domnívám se, že jsem to označila za své přání, abys uvěřil, že mám osobní a tudíž pochopitelný motiv ke svým činům. Koneckonců, kdybych ti

řekla, že plánuji masovou sebevraždu, abych ti pomohla, nevěřím, že bys mě dál poslouchal."

Safar se ušklíbl. To byla bezpochyby pravda!

„Nicméně, určitě je pravda, že stroj představuje obrovské nebezpečí," pokračovala Hantílie. „Samozřejmě v oblastním měřítku, neboť to, co se děje s Esmírem, se děje i všude jinde. Podle mě je stroj otevřená rána mezi Hadin a Esmírem. Pokud nebude zastaven, přestane Esmír během několika málo let existovat."

„A když *bude* zastaven?"

„Esmír bude existovat ještě jedno nebo dvě desetiletí." Královna se zamračila. „Ale ve skutečnosti to pouze pozdrží nevyhnutelné. Pokud ovšem nenajdeš řešení pohromy, která sžírá tento svět. Upřímně řečeno, mám velké pochybnosti, že se ti to podaří. Až podrobně prostuduješ knihu, kterou jsem ti dala, uvidíš, že můj předek, lord Asper, také pochyboval.

Šance na spasení světa samozřejmě existuje, ale je velmi mizivá."

Opět vznešeně pokrčila rameny. „Jestli stroj zničíš, nebo ne, to je na tobě. Každopádně budeš mít díky kouzlu Velkého obětování dost sil, aby ses o to pokusil."

Palimak se ošil. Začínal být neposedný a povídání o věcech, které se staly v minulosti, jej nudilo. On sem přišel kvůli budoucnosti!

„Kdy přijde na řadu ta věštba?" zeptal se. „Myslím tím, kdy nám řeknete, jak se dostaneme do Syrapisu?"

Hantílie se usmála. „Bude stačit, když to bude teď?" zeptala se.

Palimak přikývl. „Asi by to bylo lepší," řekl. „Gandara s Gandarím tvrdí, že nemáme moc času. Moc mě mrzí, že jsou všichni mrtví a zvlášť vy, ale my nejsme mrtví, a já mám strach, že se každou chvíli rozplynete a zmizíte. Pravděpodobně navždy."

Safar se zamračil. Ačkoliv to chlapec řekl velmi nešetrně, měl pravdu. Safar si všiml, že magicky stvořená Hantílie střídavě mizela a zase se objevovala a s každým cyklem byla slabší.

„Jak máme začít?" zeptal se.

Pokývla ke knize, kterou držel v ruce. „Podej ji chlapci, ať ji otevře," vybídla jej.

Safar uposlechl. Palimak držel knihu velmi nesměle a byl trochu nervózní.

„No tak," nabádala ho jemně Hantílie. „Otevři ji, drahoušku."

„Na které stránce?"

„Nechť rozhodne kniha," zněla Hantíliina strohá odpověď.

Zmatený Palimak svraštil čelo. „Nejsem si jist, že vám rozumím."

„Prostě knihu otevři a uvidíš."

Palimak se zhluboka nadýchl a vypjal hruď, ale protože byl ještě dítě, jednal příliš křečovitě. Opatrně vybral místo někde ve dvou třetinách knihy a snažil se ji otevřít. Stránky však nechtěly povolit, jako kdyby byly přilepené k sobě, a kniha se neodbytně otevírala ve středu.

Chlapec pozorně zkoumal stránky v očekávání nějakého zázraku, ale viděl na nich jen několik básní.

„A co teď?" zeptal se.

„Přečti jednu z těch básní," vybídla chlapce Hantílie.

Znovu pohlédl do knihy a chtěl nějakou báseň vybrat, ale slova jako by se rozběhla po stránkách.

Hantílie zpozorovala jeho obtíže. „Nesnaž se vybrat jedinou," radila mu. „Otevři mysl všem možnostem."

Palimak se netrpělivě kroutil, protože měl nutkání královně říci, že je to pěkně hloupé. Znovu se podivil, proč čarodějky a čarodějové nemluví srozumitelněji. Pořád používají legrační slova, která ve skutečnosti nic neznamenají, ani když si je různě probírá. Jako například Hantíliino „otevři mysl všem možnostem". Jak má otevřít mysl? Je přece uzavřená v hlavě, probohy. A co se týče „všech možností", to už byla naprostá hloupost. To neznamená nic. Nebo je to možná úplně naopak. Možná to znamená všechno. Byl to snad její úmysl?

Náhle se k jeho velkému překvapení slova sama seřadila a báseň prakticky vyskočila ze stránky.

„To je báječné!" zvolal. „Co mám dělat dál?"

„Přečti nám to," vyzvala jej královna. A tak chlapec zarecitoval:

„Bohové spí za neklidných nocí.
Sní o vlcích ve stádě ovcí.
Chamtiví bratři, spřízněni nenávistí,
Brány do Hadin vlci jistí."

Když Palimak vyslovil poslední slova, odnikud se vylinul rudý dým a on instinktivně zaklonil hlavu.

„To nic není, mladý pane," pošeptal mu Gandara. „Neublíží ti to."

Palimak přikývl a seděl bez hnutí pozoruje kouř; vinul se vzduchem jako nějaký had. Poté se z kouře utvořily rty a pootevřely se ve svůdném ženském úsměvu.

Safar ten úsměv okamžitě poznal. Viděl jej jako chlapec až na to, že tenkrát tam s ním byl Iraj. Naklonil se blíž, když se rty pohnuly, a uslyšel ženský hlas.

„Stojíš před závojem, skrz který žádný mudrc neprohlédne, neboť neexistuje lampa, která by osvětlila cesty osudu. Avšak věz, že v místě, kde se nebe střetá s peklem - dobro se zlem, křivda se spravedlností a život se smrtí, mají všechny mince stejnou hodnotu. Utrácejte je moudře, hledači, nebo rozmarně, spícím bohům je to jedno. Avšak nezaváhejte, nescházejte z cesty. A předně všeho si pamatujete, že co dva započali, musí tři dokončit."

Dým se rozplynul a kniha se zaklapla.

Safar vzhlédl k Palimakovi a čekal na údiv v dětské tvářičce.

Chlapec se však zakabonil.

„Jestli někdy nějakou takovou věc udělám," prohlásil, „pokusím se ji přimět mluvit tak, aby jí lidi rozuměli."

Navzdory vážnosti této chvíle se Safar neubránil smíchu. „Jestli to někdy uděláš, synku, čarodějky a čarodějové budou s hrstmi plnými zlata čekat v zástupech na míle dlouhých, aby si zakoupili jedinou minutu věštby."

„Možná," odpověděl nepřítomně Palimak. Potom se mu oči rozzářily. Už chtěl říci něco dalšího, ale Safar mu dal znamení a chlapec zmlkl a pohlédl na Hantílii.

Překvapený chlapec zjistil, že její podoba tak vybledla, že z ní zbýval pouhý stín. Zakrátko zmizí.

„Než odejdu, chci ti říci poslední věc, Safare Timuro."

„Hovořte prosím, drahá paní."

„Budete potřebovat lodě, abyste dopluli do Syrapisu. Proto musíte nejprve dojet do Kaspanu. Čeká tam na tebe jeden přítel, který ti může pomoci.

Neotálej však. Nejdůležitější je, aby sis pospíšil. To musím velmi zdůraznit.

Máš nanejvýš tři dny na to, abys vše zařídil a vrátil se do Kaluzu pro své lidi. Poté bude portál uzavřen."

„Kdo je ten přítel?" zeptal se Safar.

„Jmenuje se Koralean," odpověděla.

Safar byl překvapen. Dříve než se však mohl zeptat na něco dalšího, královna se obrátila k Palimakovi.

„Odpověz mi rychle, můj drahý. Zbývá mi jen velmi málo času. Pověděl ti můj dočasný duch v paláci o tvé matce?"

„Ano," odpověděl Palimak rozechvěle.

Hantílie se usmála. „To je dobře. Moc dobře."

Zvedla sotva viditelnou ruku na rozloučenou.

„Počkejte!" zvolal Safar. Hantíliin obraz se ustálil. „A co ta žena? Ta přízračná jezdkyně, co nás sem dovedla? Kdo je to?"

„Žena?" zopakovala Hantílie tázavě. „O žádné ženě nevím."

A byla ta tam.

29

Koraleanův obchod

Přesto, že se Kaspan z dálky jevil krásný, zblízka to byl horor. Bylo pozdě odpoledne, když dorazili k městu. Morové zvony vyzváněly a z velkého příkopu před hradbami města stoupal odporný mrtvolný zápach - jasná známka toho, že bylo upuštěno od pohřebních rituálů. Brány byly otevřené dokořán a lidé s divokými pohledy uprchlíků se hrnuli ven s osobním majetkem naloženým na vozech nebo na vlastních hřbetech. Hradby, které z hor působily tak běloskvoucím dojmem, byly špinavé, zanedbané a popraskané.

Palimak se otřásl. „Musíme tam jít?" zeptal se.

„Díky bohům, ne," odvětil Safar. „Koralean si nikdy nepotrpěl na městský život. Tvrdí, že v ulicích se to jen hemží zvědy."

Urazili ještě několik mil, než dojeli k honosnému sídlu, vybudovanému na kopci s výhledem na překrásný záliv. Ve světle zmírajících slunečních paprsků Safar spatřil pobřeží lemované tucty bílých plachet a mimoděk se podivil, proč na jednom místě kotví tolik lodí.

Jak se přibližovali k bránám sídla s mřížemi již spuštěnými na noc, Palimak náhle vyhrkl: „Podívej, tati!"

Než Safar stačil zareagovat, ozval se za nimi hrubý hlas. „Stůj, cizinče!"

Přestože byl Safar zaskočen, věděl, že by nebylo rozumné ohlížet se na člověka, který je zastavil. Přitáhl Kyšmetovi otěže a nehybně seděl v sedle, šeptaje Palimakovi, že nesmí pohnout ani brvou. Slyšel, že se k nim přibližují těžké boty, a odhadl, že za sebou mají nejméně půl tuctu rabiátů.

Do jeho zorného úhlu vkročili tři po zuby ozbrojení vojáci. Muž s uťatým uchem popadl Kyšmetovu uzdu, zatímco ostatní se rozestoupili s nabitými kušemi. Safar slyšel, jak si muži za nimi natahují kuše.

Rabiát se zjizvenou tváří promluvil k ostatním. „Jestli se ten parchant pohne, nečekejte na rozkaz a zabijte ho!"

„A co toho kluka?" zeptal se jeden z mužů.

Velitel pokrčil rameny. „Toho taky."

S těmito slovy se obrátil k Safarovi. „Mluv," přikázal. „Ale pravdu. Dole pod kopcem máme hroby vykopaný jenom pro lháře."

Safar se na muže usmál. „Jsem rád, že zase vidím tvou ošklivou tvář, Gittere. A jsem překvapený, že ti ještě jedno ucho zbývá. Buďto už jsi lepší zloděj, nebo jsi splnil svůj slib, Že skoncuješ s hříšnou minulostí."

Gitter uskočil. Pozorněji pohlédl na Safara a ve tváři se mu zvolna usazoval ošklivý úsměv, jak mu pozvolna docházelo, s kým má tu čest.

„Pohov, hoši," rozkázal mužům. „A ty, Hasime, utíkej za pánem se zprávou, že nás navštívil velký lord Timura."

„Kdysi jsem si myslel, že Koraleanovi přeje štěstí nejvíce ze všech mužů na světě," mumlal karavaník. „Myslel jsem si, že když bohové rozdávali mince štěstí, určitě si nechali nejtučnější měšec pro chvíli Koraleanova vznešeného příchodu na tento svět."

Zvedl křišťálový pohár k přípitku. „Teď však vím, že já, Koralean, který se po mnohá léta pyšnil nejen svým štěstím, ale i tím, že se velmi zřídka plete v úsudku, jsem se šeredně mýlil.

To ty, můj příteli - ne Koralean - vlastníš ten nejtučnější měšec ze všech."

Safar si s ním přiťukl. „Děkuji za slova naděje, ale obávám se, že pokud jde o štěstí, zbývá mi posledních pár měďáků."

Pokojně si hověli v Koraleanově prostorné studovně, která seděla na špici za tímto účelem postavené zahradní věže s výhledem na záliv. Byla noc. Obrovským oknem Safar viděl na les světýlek lodí, které se pohupovaly na vodě. Byla to poklidná, idylická scéna, kterou narušoval pouze Démonský měsíc prosvítající závojem mraků.

On i Palimak byli pochroumáni po srdečném přivítání v objetí obrovského muže. Koralean nařídil svým ženám, aby osobně dohlédly na to, že budou hosté patřičně nasyceni, vykoupáni a namasírováni uklidňujícími mastmi. Malý Palimak při masáži usnul. Nyní pokojně dřímal v měkké posteli s hedvábnými prostěradly a naparfémovanými polštáři - nejlepší, co zakusil od dob, kdy byl v Nerisině přepychové péči.

Koralean dolil Safarovi a potom doplnil í svůj pohár. „Musím se přiznat, že jsem velmi pochyboval, že k tomuto setkání vůbec někdy dojde. Kdybych měl ještě nějaké opravdové konkurenty, myslel bych si, že je to nějaké spiknutí za účelem připravit Koraleana o těžce vydělané jmění. No, posuď sám, příteli. Jednoho dne se u mých bran objevil člověk s démonskýma očima oděný v rudé róbě s tím, že mi nese zprávu o tvém bezprostředním příjezdu. Dlouho jsem o tobě neslyšel a myslel jsem si tudíž, že jsi mrtev."

„Dost dlouho už trčíme v Černých zemích," vysvětlil Safar.

„Ano, to jsi mi říkal. A to také vysvětluje, proč jsem nezaslechl nic o Protarusově pohybu. Vypadalo to, jako by celá jeho armáda zmizela z povrchu Esmíru. To je samozřejmě nemožné, takže to Koraleanovi dávalo jiskřičku naděje, že Safar Timura je pořád ještě naživu. Jinak by teď náš báječný král pochodoval těmito ulicemi a ohlašoval vítězství nad zloduchem Safarem Timurou."

„A právě proto jsi vyslyšel Hantíliina posla," dovtípil se Safar. „Jinak by ho Gitter zasadil pod kopcem v tvé zahrádce lhářů."

Koralean se ušklíbl. „V jakém to žijeme světě, příteli, když citlivý člověk - muž, který by neublížil ani mouše a koneckonců pouze sleduje své upřímné cíle - je nucen přehlížet takovéto činy."

Safar potlačil úsměv. Koralean sice nebyl nijak brutální člověk, ale na cestě za svým bohatstvím se krveprolití nevyhýbal. Za léta jeho působení bylo otevřeno mnoho nových karavanních cest - všechny lemované hlavami banditů a jiných nepřátel nabodnutých na kůlech.

„Ale abychom se vrátili k našemu cizinci v rudém," navázal Koralean. „Za normálních okolností bych takového muže nebral vážně. Dal bych mu pár mincí a poslal bych ho o dům dál. Avšak když mi daroval měšec zlata -prý dar od jeho královny - cítil jsem se zavázán jej vyslyšet. Nikdy jsem o té královně Hantílii neslyšel, ale protože ta platba byla tak zbytečně velká, bylo jasné, že takhle bláhový může být jen někdo velmi vznešený. Myslím, Že to mají z těch korun. Tak pevně jim svírají mozky, že tam nezbývá místo pro obyčejný kupecký rozum."

Safar se usmál. „Přesto jsem udiven, že jsi mu uvěřil. 1 kdyby mi nějaká královna osobně sdělila, Že se u mých dveří objeví člověk pronásledovaný v každém koutě Esmíru a navíc s tisícem vesničanů v závěsu, prohlásil bych ji za šílenou a zavolal stráž, aby ji odvedla."

Koralean si pohladil vousy. „Opravdu je to celý tisíc, Safare?" zeptal se. „Tobě se opravdu podařilo odvést celou vesnici? Celou Kyraniu? Bez ztrát na životech?"

Safar se zachmuřil. „Kéž bych tak mohl říci, že nikdo nezemřel. V této šílené honičce s Irajem mám na svědomí mnoho životů. Kromě padlých v bitvách, předčasně vypustilo duši i mnoho starých lidí, kteří by správně měli sedět doma a kazit vnoučata." Nato se usmál. „Ale pořád je nás tisíc. Možná dokonce víc, než když jsme vyrazili, protože spousta žen po cestě porodila."

Starý karavaník si ho chvíli zahloubaně prohlížel a přikývl. „Teď chápu, proč jsi nikdy nežádal pocty za záchranu mého života. Nechal jsi Iraje, aby všechnu slávu shrábl sám. Tenkrát jsem to nemohl pochopit, protože jsem měl podezření, že je to jen kvůli tomu, abys nemusel nic vysvětlovat."

Safar zamrkal a v paměti mu vyvstal obraz mladistvého Iraje, jak se zezadu vrhá na démona, aby Koraleana zachránil před jistou smrtí. „Ale tebe přece zachránil Iraj," namítl. „Ne já. Ať se potom dělo cokoliv, musíš uznat, že v tu chvíli byl hrdinou on."

.„To je sice pravda, příteli. Iraj byl a stále je statečný muž. A myslím, že kdysi míval i dobré srdce. Koralean je velmi ctižádostivý člověk a dobře ví, že i ta nejlépe zamýšlená ctižádost může i toho nejmilosrdnějšího člověka proměnit v ďábla. Chápej tedy, že jsem tento jeho čin v žádném případě nesnižoval. Nicméně bychom těm démonům všichni podlehli, nebýt laviny, která je jako zázrakem zavalila a poslala je zpět do pekel, ze kterých přišli."

Zvlhčil si hrdlo vínem z poháru. „Koralean věří v mnoho věcí. A v ložnici, se svými náruživými ženami, je to docela romantický chlapík." Zafuněl jako býk. „Na náhody však příliš nevěřím. Musíš uznat, Safare, že ta lavina byla až moc příhodná na to, aby mohla být nazvána náhodou. Tehdy jsem to nevěděl jistě, ale měl jsem podezření, že jsi čaroděj. Nyní jsi oslavován a zároveň proklínán jako největší čaroděj v celém Esmíru. Jen se přiznej, příteli. Tu lavinu jsi spustil ty, nemám pravdu? Byl jsi to ty, kdo nakonec zachránil mé ženy před muky ze ztráty milovaného Koraleana."

Safar se uličnicky usmál. „To nikdy neprozradím. Byla to náhoda nebo záměr? Uznej sám,

Koraleane. Nemůžeš očekávat, že ti čaroděj něco takového odhalí!"

Koralean se plácl do stehen. „Výborně řečeno," zamumlal. „Ty jsi měl být králem místo Iraje. A kdybych se stal tvým rádcem, nashromáždili bychom takové bohatství, jaké svět ještě nespatřil."

Safar zvážněl. „Trůny a bohatství v těchto dnech nic neznamenají. Možná ani nikdy neznamenaly. A snad ani nikdy nebudou. Nemá smysl o tom spekulovat."

Koralean pokrčil rameny. „Spekulace je moje přirozená vlastnost. Spekulace je jediný důvod, proč jsem toho muže v rudé róbě nejen vyslechl, ale i uposlechl a čekal mnoho dní navzdory dlouho plánovanému odjezdu z Kaspanu, jenom abych zjistil, jestli mluvil pravdu."

Ukázal na pohupující se světýlka lodí. „Na základě pochybných slov šíleného posla, který hovořil za královnu, jejíž jméno Koralean v životě neslyšel, jsem dokonce najal lodě."

Odmlčel se, aby vyprázdnil pohár. „Vždyť jsem ti říkal, že si myslím, že máš štěstí. Větší štěstí než Koralean. A navíc jsi moudrý. Ne sice tak moudrý jako já, to jistě ne, protože něco takového koneckonců ani není možné." Poklepal si na hlavu. „Ne, v moudrosti jsem nejlepší. Stejně jako umím nejlépe potěšit ženu. Silný mozek, silný rozkrok, to jsou věci, které Koraleana činí Koraleanem."

„Bez námitek ti přisuzuji obojí," odvětil Safar. „Zvláště pak moudrost. Kdo jiný než Koralean by byl tak vypočítavý, aby zůstal Irajovým důvěrníkem a přesto vsadil na jeho největšího nepřítele."

Koralean se zazubil. „Věz, že jen část tohoto rozhodnutí spočívá v kalkulaci. Zbytek vzešel z čistě přátelských pohnutek k tobě."

„A z mého štěstí."

Koralean se zazubil ještě víc. „A tvého štěstí. Zvláště tvého štěstí."

Safar kývl k lodím zakotveným u břehů. „Co se stane, až se Iraj dozví, co jsi udělal?" zeptal se.

Karavaník se uculil. „Koralean nemá v úmyslu prodlévat v Kaspanu tak dlouho, aby zakusil hněv krále Protaruse. Můj původní záměr byl nalézt místo k odpočinku tak daleko, kam mě mé zlato donese. Domníval jsem se, že jakmile tě Iraj dopadne, bude vůči lidem, jako jsem já. velmi podezřívavý. A to by byl můj konec. Jakmile jsem se rozhodl, nevěděl jsem, kam se vrtnout. Buďto by mě Iraj nakonec našel, nebo bych zemřel nějakou hloupou, ale ošklivou smrtí ve zmatku, který by postihl Esmír."

Safar neudržel smích. „Už rozumím. Nemohl jsi prchnout z Esmíru, protože nikdo ve skutečnosti neví, co leží za Velkým mořem."

„Kromě tebe," přitakal Koralean. „Ten šílenec mi mimo jiné řekl, že máš určitý cíl: poklidný ostrov někde daleko za mořem."

„Syrapis," potvrdil Safar.

„Ano. Syrapis. To se mi líbí," řekl Koralean. „Musí to být dobré místo pro obchod."

„Teď opravdu riskuješ, příteli," poznamenal Safar. „Musíš být v zoufalé situaci."

„To jistě jsem," připustil Koralean, „když zvážíš, že nemohu jednat proti své blahosklonné vůli. Jiný muž by ti možná pohrozil, že tě k těm lodím nepustí, dokud mu neslíbíš, že ho vezmeš pryč z tohoto prokletého místa."

„Proti tvé společnosti nic nenamítám," ujistil ho Safar. „Vlastně ji vítám."

Koralean jim oběma dolil do pohárů. „Výborně. Tak tedy domluveno. Je to oboustranně výhodný obchod, protože si každý z nás myslí, že na něm vydělal, avšak ne do té míry, aby to poškodilo naše vzájemné přátelství."

Safar chtěl něco říci, ale na chvíli zaváhal a zamyslel se. Nakonec pokrčil rameny a z kapsy vytáhl mapu.

„Kdysi jsi mi dal nějaké mapy. Zachránily život mně i tisíci dalších lidí. Dovol mi, abych ti tuto službu oplatil."

Rozbalil mapu, kterou vlastnoručně okopíroval z Asperovy knihy. Zobrazovala Velké moře od Kaspanu až po mnoho mil vzdálený ostrov.

Koralean si ji prohlédl zkušeným okem. „Ano, už vidím, kudy musím plout."

Safar mapu sroloval a podal mu ji. „Na. Vezmi si ji."

Karavaník byl tak překvapen, že otevřel ústa a chvíli vypadal jako obrovská vousatá ryba. Klapl čelistmi. „Jistě jich máš víc."

„Ne, toto je jediný exemplář," řekl Safar. „Mám tři dny na to, abych vykonal, co musím. Když se do té doby neukážu, vypluj bez nás."

Koralean se zazubil. „Jak můžeš vědět, že počkám?" zeptal se. „Koralean je čestný muž, ale naléhavé okolnosti starého obchodníka někdy donutí, aby učinil politováníhodné rozhodnutí."

Safar si jej chvíli měřil. Potom kývl. „Ty počkáš."

„Hádám, že kdybych nepočkal," naléhal Koralean, „uvrhl bys na mě nějaké čarodějné zakletí smůly, nemám pravdu?"

Safar se uchichtl. „Další otázka, na kterou ti čaroděj nikdy neodpoví, příteli. Ale povím ti jen toto: kdybych to udělal, první by to pocítily tvé ženy!"

Starý karavaník se hlasitě rozesmál. Vyskočil, vytáhl Safara z křesla a sevřel jej v dalším bolestivém přátelském objetí.

„Ty jsi ale chlapík, Safare Timuro!" jásal na celé kolo.

„Ty jsi ale chlapík!"

Potom se odtrhl, aby znovu doplnil poháry.

„Jen pij, Safare. Jen pij. To je jediný čestný způsob jak zpečetit takový výhodný obchod mezi shodně smýšlejícími bratry."

„Na Syrapis!" zvolal a pozvedl sklenku.

„Na Syrapis!" zopakoval Safar. „Abychom se ho dožili!"

30

Tvář vraždy

Luka byl válečný princ. Zrozen ze znásilnění a vraždy nesl otcův válečný prapor do desítek rozhodujících střetů. Pod Irajovým vedením zažil dokonce ještě větší boje. Pokud jde o prolévání krve a zabíjení, byl Luka přesvědčen, že již viděl všechno. Když však své jednotky zavedl do Kaluzského průsmyku, všechny předchozí zážitky mu připadaly nicotné.

Cesta průsmykem byla zrádná. Bouře po sobě zanechala tlustý příkrov sněhu, který zakrýval jámy a suť a dělal z nich pasti pro nepozorné vojáky. Děsivá obloha nad nimi vřela mračny, které vše halily do přerušovaného přítmí, takže se jim šlo ještě hůře. Dokonce i démonští oři se svou divokou náturou a kočičími drápy velmi zkoušeli. Mnozí z nich utrpěli zlomeniny a museli být utraceni, ještě než postoupili za druhý ohyb'.

Luka si myslel, že ví co očekávat. Fariho moudrost mu poskytla dobrý obraz nepřítele, s nímž se má střetnout. Byla vytvořena mocná kouzla, která jejich zbraně opatřila schopností zasekávat se do přízračných těl a odrážet přízračné výpady. Přesto však nebyl připraven, když před ním stanula horda duchů.

Bitva o Kaluzský průsmyk byla naplánována do tří nájezdů, z nichž ten Lukův byl pravděpodobně nejnebezpečnější. Měl provést první útok s údernou jednotkou složenou z jeho nejlepších démonských jezdců. Jejich úkolem bylo projet a rozbít nepřátelské formace. Za žádných okolností se nesměl pouštět do statického boje, či se starat o to, co se děje za ním. A nejen to; musí si udržet démonskou podobu, aby šel vojákům příkladem, a tudíž oželet všechny magické schopnosti vlkodlaka. Nebude dlouho trvat a při sebemenší chybě bude prvním, který padne.

Přestože byl odvážný a udatný, Luka bitvy nijak nemiloval. Protože byl princem, vždy mu někdo horlivě usiloval o život, a to na obou stranách. Nepřítel chtěl jeho hlavu jako trofej své chrabrosti. I na vlastním dvoře by mnozí jeho smrtí získali, takže se musel mít ve dne v noci na pozoru před dýkami svých vlastních vojáků. A tak nenáviděl bitvy a nedůvěřoval motivaci těch, kteří jej do nich posílali.

Byl pevně přesvědčen, že zabíjení je pochoutka, kterou je třeba vychutnat v soukromí. Bylo to jako mučit zvíře upoutané ke stolu - čím větší utrpení oběti, tím chutnější jídlo. Jinými slovy, bolest a utrpení by se mělo omezit pouze na oběť bez jakéhokoliv nebezpečí pro kuchaře.

O těchto věcech Luka přemýšlel, když vstupoval do průsmyku a neměl být proto překvapen, když na něj náhle dolehl pocit, že se ocitl v kuchyni, kde je jako hlavní chod připravován on. Co naplat, že je Fari varoval a vyzbrojil proti kouzlu strachu a zoufalství, které nepřítel zajisté použije. V mysli se mu objevila vize démona nabodnutého na rožni, jak se pomalu otáčí nad mírným ohněm, škube se, křičí a prosí své mučitele, aby jeho muka ukončili rychlou smrtí. Tím démonem byl Luka.

V tu chvíli mohl být princ snadno překonán. Bitva by skončila ještě dřív než začala, ale steny a výkřiky bratrů ve zbrani jej přivedly k rozumu. Proklínal se za svoji hloupost a zbabělost, když spouštěl Fariho kouzlo. Neudála se žádná změna: žádné ohnivé výbuchy, žádný čarodějný kouř, jen bezprostřední úleva, jak z něj spadly těžké okovy strachu. Byl volný.

Jeho démonští bratři zajásali, jako kdyby právě zvítězili v bitvě. Řadami se neslo vtipkování, smích a hlasité pohrůžky mladých bojovníků o tom, co nepříteli udělají, až ho dopadnou. Luka byl příliš zkušený, aby se nechal vtáhnout do všeobecného veselí. Nepochyboval, že to bylo pouze jedno z mnoha kouzel, kterými budou bombardováni. A jestli je nepřítel chytrý, nechává si to nejhorší na konec. Za umění přežít vděčil především tomu, že nepřítele vždy považoval za nejprohnanějšího tvora pod sluncem. Nemohl se však ohlížet a zkoumat proradnost oponenta. Za takových okolností měl voják, který nechtěl, aby mu byly z bezvládných čelistí vyrvány tesáky a použity na náhrdelník pro nějakou lehkou děvu, pouze jediné východisko - šílenství.

Luka dal znamení trubačům, aby zatroubili do útoku, vytasil meč a zvedl jej nad hlavu. Zoufale odehnal vzpomínku na toho člověka, Vistera, který se ocitl ve stejné situaci, a sebral všechnu odvahu, všechnu bojovou zuřivost, které byl schopen.

„Za krále!" zvolal do zvuku polnic. „Za krále!" zopakovali vojáci sborem. A vyrazili do útoku, aniž by

před sebou viděli nějakého nepřítele.

Když Luka dojel za ohyb s čestnou stráží v patách, jeho oř nohou prolomil sněhovou skořápku a spadl do skrytého výmolu. Zvíře zavrávoralo a málem se zchromilo. Luka škubal otěžemi a zatínal ostruhy do boků, aby oře donutil vstát. Ten zasyčel jako kočka a s vyceněnými dlouhými tesáky se na něj otočil, aby jezdce potrestal. Ten se ale předklonil a ploskou meče jej praštil přes citlivý čumák, aby mu připomněl, kdo je pán a kdo sluha.

V té chvíli zasvištěla vzduchem píseň smrtících šípů a něco mu prolétlo nad hlavou. Slyšel masité pleskání, jak šípy zasahovaly cíl, výkřiky raněných a chrchlání vojáků, kteří se již nikdy nenadechnou.

Vstal a právě včas zvedl štít nad hlavu, aby odrazil další roj, proklínaje Iraje, že jej sem nahnal. Křičel na své bojovníky, aby je vytrhl ze šoku způsobeného nečekaným útokem.

A vtom spatřil nepřítele. Čas se zastavil a celý Lukův svět se proměnil v dlouhou zmrazenou chvíli. Pochodovaly k němu stovky přízračných bojovníků. Neozýval se však žádný bojový pokřik, žádné klení, žádné sborové výhrůžky. Neslyšel jediné slovo, jakým se projevuje normální armáda: nadávky, jimiž se bojovníci posilují, když se přibližují k nepříteli, vymyšlené před dávnou dobou drsnými seržanty a děděné z jednoho vojenského pokolení na druhé, se záměrem otupit protivníkovu odvahu a dát najevo udatnost útočníků.

Luku, který by takové pokřiky ignoroval, jako jestřáb ignoruje vodu, když se z oblohy střemhlav vrhá na kořist, jejich nepřítomnost znervózňovala. Celou jeho bytost opět prostoupil obraz němých, děsivých mužů, blížících se vyrovnaným pochodem, aby jej připravili o život. Dusot jejich bot a řinčení brnění mařilo všechny naděje.

Najednou mu v mysli vytanula Fariho poslední slova. „Tento nepřítel nemá žádné společné srdce. Nemá společnou hlavu, kterou by bylo možno utnout, abychom zvítězili. Každý z nich bude bojovat až do konce. Porazit je můžeme jen tehdy, když je všechny pobijeme."

Luka se přinutil masu ignorovat. Upnul se k jedinému muži - k obrovskému duchovi s dutýma očima a krvavými rty - který kráčel krok před ostatními.

Démonský princ pohnal oře vpřed a křikl na své vojsko, aby ho následovalo.

Stačil se pouze jednou nadechnout a už byl u nich. Velký duch, k němuž směřoval, po něm vrhl oštěp takovou silou, že mu rozpoltil štít. Luka jej zahodil a zaútočil mečem nabitým čarodějnou silou. Uspokojilo ho, když čepel projela přízračným tělem, muž se skácel a z jeho otevřených úst se vyřinul krvavě rudý dým. Vzápětí ucítil, že jeho oř narazil do vojáků. Náraz následovaly další a další. Jeho zlodruzi se vrhali do boje, sekali, bodali a postupovali pouhou silou hromadného nájezdu.

Duchové, zranitelní díky Fariho kouzlu, již neměli výhodu nesmrtelnosti. Když byli zasaženi, zemřeli a z úst se jim vylinul červený dým. Přesto však neumírali lehce. Bojovali s tichým, avšak pevným odhodláním. Luka jich pobil mnoho, ale viděl zemřít přinejmenším stejný počet svých vojáků.

Po dobu, která mu připadala jako věčnost, bitva zamrzla v místě prvního střetu. Zdálo se mu, že každý duch, který zemřel, byl okamžitě nahrazen novým. Luka měl pocit, jako by narážel na obrovskou zeď. Ať bojoval, jak bojoval, zeď ne a ne povolit.

Ve chvíli, kdy si pomyslel, že je všechno ztraceno, ucítil náhlé oslabení. Zapřel se a hnal svého oře do obrněné masy vybízeje vojáky, aby ho následovali.

Vtom se linie protrhla a Luka projel první formací. Zakrátko byl obklopen vlastními vojáky, kteří se mezerou valili jeden za druhým.

Luka měl dost času, aby si prohlédl druhou jednotku -stejně mocnou jako byla první. Blížila se k nim.

Opět zaútočil a připravil se na náraz.

Vtom ho posedla bojová krvelačnost a víc už si nepamatoval.

Biner odvrátil zrak od krvavé scény pod sebou, znechucený těmi jatky.

„Už se na to nemůžu dívat," oznámil Arlén. „Nemám v žaludku nic, co bych moh vyzvrátit."

Mrakoloď se vznášela nad Kaluzským průsmykem zahalená do magického oblaku a její posádka sledovala Irajův boj.

„Nebohý duchové," poznamenal Biner. „Umírat jednou mi přijde hrozný. Ale dvakrát!" Otřásl se. „Dělá se mi husí kůže, když si to jen představím, natož, abych se na to díval! Tohle citlivej šoumen, jako sem já, nesnese."

Arlén stála v uctivé vzdálenosti od zábradlí, třásla se a po tvářích jí kanuly slzy. „Už to skončilo?"

Biner přikývl. „Skoro. Chvíli jsem doufal, že ty strážci nepovolí. Ale nakonec povolili, A starej Protarus zaútočil ještě dvakrát. Nejstrašnější divadlo, jaký sem kdy viděl. Teď sou tam ty Protarusovo

ďáblové a dodělávají všechno, co zbylo."

„Prosím!" žadonila Arlén. „Už mi víč nežíkej. Myslím jen na to, Čo še stane, až náš ti hrozní vojáci chytí."

Biner narovnal obrovská ramena. „Nechytí nás!" zapřísáhl se. „Pokud tomu Biner bude moct zabránit."

„Kdyby še tak vrátil Šafař."

„Na Safara nemysli. Ten buďto dorazí, nebo nedorazí. Musíme bejt připravený na obojí."

„Tšeba češtu do údolí nenajdou," svitla Arlén jiskřička naděje. „Tšeba ji minou a půjdou dál."

Biner zafuněl. „Jasně. A kouř nebude stoupat nahoru, vítr se neobrátí, a když uřízneme balóny, mrakoloď poletí dál!"

Král Protarus byl vzrušený, když se přibližoval ke skupince shromážděné kolem lorda Fariho. Nejdřív slyšel rozhněvané mumlání rozléhající se po zkrvavělém sněhu, ale po chvíli se ocitl uprostřed rozhovoru. Byla to tak zuřivá hádka, že účastníci nezpozorovali příjezd královské družiny.

Iraj zastavil koně a zvedl ruku, aby zastavil své stráže a pobočníky. Zapomněl na své vzrušení a předklonil se, aby poslouchal.

„Tohle je šílenství, Fari!" supěl Luka. „Svou kritikou zdržujete celou armádu. Po bitvě je každý generál."

„Musím souhlasit s princem Lukou," řekl Kalasariz.

„Jsou situace, kdy je třeba rozmýšlet a situace, kdy je třeba pokračovat v útoku."

Náhle hlasy klesly na normální hlasitost a Iraj už neslyšel, co říkají. Umožnil svému vlkodlačímu já, aby vyplulo na povrch. Čumák mu vyrazil z obličeje, kosti se pohnuly, hrozivě zapraskaly a na ramenou lidského těla se objevila hlava velkého vlka. Jeho lidé zděšeně vykřikli a Iraj zavrčel, aby mlčeli.

S posílenými smysly slyšel rozhovor překvapivě jasně.

„Kolikrát se mám opakovat," zuřil Fari, „než vy dva blázni pochopíte, co se vám snažím sdělit? Tady končí stopa lorda Timury. Dál už průsmykem nepokračuje."

„To vašim slídičům muselo něco přelétnout přes nos, Fari," poznamenal Luka. „A jako vždy jste příliš nadutý, abyste přiznal, že vaše kouzla zklamala. Ale já jsem tím ohrožen nejvíce. To já jsem málem nevím kolikrát zemřel. To já pravděpodobně kvůli vaší uražené pýše zemřu. Ale to je jedno. Jde hlavně o to, že zastavení, které jste nařídil, velmi pravděpodobně způsobí nejen mnoho zbytečných ztrát na životech, ale ohrozí i úspěch celé expedice. Čím déle budeme otálet s vyklizením průsmyku, tím více času poskytneme nepříteli, aby se zmobilizoval."

„A co se týče Timurova útěku," vložil se do toho Kalasariz, „což je důležitější, zaručuji vám, že když jej dopadneme, Protarusovi bude jedno, kolik vojáků padne."

„Oba vás varuji," hájil se Fari. „Jestli mě s králem přehlasujete, je velmi pravděpodobné, že nám Safar Timura opět unikne."

Kalasariz se ušklíbl. „Vy toho muže od samého začátku podceňujete, když si myslíte, že ho dostaneme, Fari. A vy také, Luko. Mám s ním mnohem větší zkušenosti než kdokoliv z vás. Poprvé jsem se ho pokusil zabít, ještě když byl otrhaným studentem ve Walárii, který neměl ani na suchary, kterými se živil. Jednou už jsem ho dokonce měl na popravčím špalku. *Klečel* a kat napřahoval meč.

Unikl, ačkoliv by každý rozumný člověk uznal, že je to nemožné, stejně jako se mu to od té doby podařilo už nesčetněkrát."

Fari se hrubě zasmál. „Ale co to povídáte, Kalasarizi?" zeptal se posměšně. „Vy jste se pokoušel zabít lorda Timuru v době, kdy jste byl podle vlastních slov jeho tajným spojencem ve Walárii. Opakoval jste to, dokonce i když jsme šli za králem s obviněním, že proti němu Timura chystá spiknutí. Mluvil jste, jako byste byl Timurovou zradou šokován."

Kalasariz chtěl něco říci, ale v tu chvíli všichni tři ucítili Irajovu přítomnost. Vyděšeně se k němu obrátili, a jak nejrychleji dovedli, potlačili své reakce.

Iraj dlouho neměnil vlčí výraz, aby měli starost, kolik toho asi zaslechl. Zvědmistr, jehož slova mu dávala důvod k největšímu strachu, se vzpamatoval jako první.

„Sláva vám, králi!" zvolal Kalasariz. „Opět jste nás inspiroval k velkému vítězství!"

Fari s Lukou vykřikovali stejně lichotivá slova.

Iraj se vrátil do lidské podoby a švihl otěžemi, aby kůň vykročil. Hověl si v sedle, jako by se ho to vůbec netýkalo, a udržoval si obvyklý sarkastický úsměv. V nitru však kypěly a pěnily rozbouřené emoce. Zbývá mu ještě vyhrát dvě bitvy: nejprve nad Safarem, potom nad svými čarodějnými bratry.

Aby si dodal sebedůvěry a uklidnil rozbouřené emoce, představil si, jak má nohu na Safarově mrtvole, zatímco likviduje tyto tři konečné nepřátele. Od této chvíle musí brát všechno jako sport. Sport, ve kterém Iraj Protarus, král králů, nemá soupeře. Jedna jeho ruka musí představovat bič strachu, druhá náruč plnou královské přízně.

Zatímco se Iraj blížil, Fari vycítil náznak králova záměru - a ještě cosi navíc. Bylo to cosi, co nedokázal uchopit. Cítil jen, že to pro něj a pro jeho druhy není příznivé. Za svůj dlouhý život Fari zažil a přežil mnoho králů.

Usmyslel si, že Iraj Protarus bude posledním královským bláznem, kterého musí trpět. Jako čarodějný mistr a neuvěřitelně prohnaný démon znal Fari každou masku, kterou král předkládal svým rádcům. V Irajově tváři vyčetl úpadek. Jeho staré srdce se prodíralo kamenitou cestou logiky. Král je s nimi spoután Zakletím čtyř - kouzlem, které Fari vytvořil a spustil. Toto pouto může být sice přeskupeno - Farim jako hlavním strůjcem - ale ne zpřetrháno. Poté se mu na prsou usadilo podezření, jeho nejvěrnější přítel. Král má nějaké tajemství, napadlo jej. Tajemství, které pro nikoho z nich nevěstí nic dobrého.

Než se Iraj stačil přiblížit na doslech, Fari špitl: „Pozor, bratři! Chcete-li přežít, postavte se za mě!"

„Kašlu na vás!" špitl Luka. „My jsme v právu a vy se šeredně mýlíte."

„No a co?" sykl Kalasariz. Zvědmistr nijak nemusel prověřovat Fariho varování. I on vycítil nebezpečí. „Nové příměří. Rychle!"

„A budete první, kdo mě bodne do zad?" prskal Luka. „Kašlu i na vás!"

„Musíte mi věřit!" naléhal Fari. „Jinak je vše ztraceno!"

„Příměří, zatraceně! Příměří!" úpěl Kalasariz.

Iraj se přiblížil dřív, než měl Luka šanci odpovědět. Iraj působil velmi vznešeným dojmem. Koruna se mu leskla drahokamy a vzácnými kovy. Hruď měl vypjatou, hlavu zdviženou a na rtech ten vševědoucí pokroucený úsměv způsobený jizvou.

Král zvedl meč Lukovi na pozdrav. „Musím vám pogratulovat k vítězství, můj dobrý a věrný příteli. Vaše statečnost nechť je nám všem příkladem."

Když se démonský princ pokorně uklánělˇ, přepadla jej tak silná předtucha nebezpečí, že se mu zaleskla kůže a začala svědět, jako by se měl právě roztát.

„Nejsem toho hoden, Veličenstvo," zamumlal.

„Nač ta zbytečná skromnost, příteli?" opáčil Iraj. „Pravě vy a jenom vy si zasloužíte uznání. Na znamení mých díků budete mít tu čest vést moji armádu k ještě větším vítězstvím."

Nedaleko odtud se bitevním polem plížili Kalasarizovi vrazi s magickými dýkami a podřezávali hrdla padlých nepřátel, aby měli jistotu, že žádný strážce průsmyku již nikdy nepovstane. Luka slyšel varovný sykot duchů opouštějících svůj dočasný svět a zauvažoval.

„Skromnost s tím nemá nic společného, Vaše Výsosti. Skutečnost je taková, že v současné chvíli by ode mě bylo nerozvážné přijímat nějaké pocty."

Iraj zvedl obočí, jako by byl jeho prohlášením překvapen. „Vyskytly se snad nějaké potíže?"

„Pouze se nemůžeme shodnout, Vaše Výsosti," odpověděl Luka. Pokynul ke svým společníkům. „Právě jsme diskutovali o vhodnosti možných následných kroků."

Koutkem oka zahlédl, že se Farimu a Kalasarizovi zjevně ulevilo. Příměří bylo obnoveno.

„Co to má znamenat?" obořil se na oko Iraj. „Neshoda ve chvíli pro nás pro všechny rozhodující?"

„Jde pouze o drobnost, Veličenstvo," chlácholil jej Fari a pokorně sepjal drápy. „Moji bratři navrhují, že bychom měli pokračovat, dokud nedojdeme na konec průsmyku. Domnívají se, že jedině tak najdeme lorda Timuru, který na nás čeká v Kaluzu. Já jsem naopak přesvědčen, že na nás byla nachystána jakási léčka."

Z hloubi soutěsky zaslechli zklamané zavytí smečky čarodějných slídilů. Fari tím směrem pokývl. „Tam na nás Safar Timura nečeká, Veličenstvo. Alespoň takový je můj názor. Domnívám se, že tam najdeme pouze stroj, který nás mate od chvíle, co jsme vstoupili do Černých zemí. Pokud mám pravdu, mnozí z nás zahynou, dříve než se stačíme otočit. A lord Timura se nám téměř jistě už po několikáté vysměje a prchne."

Iraj upřeně pohlédl na Kalasarize. Ačkoliv se usmíval, oči měl zsinalé. „A vy, můj lorde?" zeptal se. „Na jaké straně stojíte?"

„Na straně prince Luky, Veličenstvo," odvětil zvědmistr. Pokývl k Farimu. „Samozřejmě to není z neúcty. Je to pouze upřímná neshoda mezi bratry, kteří vám chtějí být co nejužitečnější."

Iraj byl sice s jejich sporem dávno obeznámen, ale neznal jeho důvod. Zarazil se. Hra, kterou hraje, má mnoho nevyzpytatelných zákoutí. Předně všeho si Iraj připomněl, že první musí přijít na

řadu Safar. Jakmile vyhraje tento zápas, bude následovat konec těchto zrádných bastardů Než však odvrátil pozornost, znovu v duchu zaznamenal, že jeho tři oponenti opět překonali osobní nevraživost, aby mu oponovali jako jeden.

Vtom si na něco vzpomněl a ucítil kámen v žaludku. Ten sen, který jej vyděsil, než se přiblížil ke třem vražedným spiklencům? Zaskřípal zuby a vybavil si celou hrůzu. Ano, ten sen. Sen uvnitř snu tak složitého, že odporoval jakémukoliv rozumnému vysvětlení. A přesto to byl kratičký sen, který může člověk prožít během jediného mrknutí.

Iraj mrkl.

A znovu prožil děsivý sen...

Byl to jenom chlapec, příliš mladý na to, aby zůstával v horách o samotě. Jmenoval se Tio a strávil probdělou noc střežením stáda koz proti smyšlenému nebezpečí. Nyní spal vyčerpán a nad klidnými kyranskými horami se rozednívalo.

Iraj byl vlk, velký vlk, který se plížil po louce a vedl své krvežíznivé čarodějné bratry za kořistí. Měl v plánu zabít chlapce a nechat stádo nedotčené. Jeho chladnokrevná vražda měla zastrašit Kyraniany a otřást důvěrou v jejich oslavovaného hrdinu Safara Timuru.

V době, kdy mezi těmito lidmi pobýval, protože jej jako chlapce schovávali před nepřáteli, se dozvěděl, že vlci zabíjejí ovce a ne lidi. A proto dnes povečeří malého Tia, ubohého bezbranného Tia, aby vzbudil lítost i v těch nejtvrdších srdcích horalů. Spolu s čarodějnými bratry jej vyvrhnou, rozcupují, a až vesničané přijdou na louku, spatří jen kozy mečící nad ostatky nevinného chlapce.

Vtom Kalasariz varovně zavyl: „Vetřelci!" a Iraj spatřil Šedivku v čele hladové smečky, jak se řítí na kozy. Okamžitě jej popadl neovladatelný vztek. Jak se ta vyzáblá stvoření *opovažují* mařit jeho pečlivě připravený plán? Potlačovaná vlkodlačí zuřivost překypěla a on se vrhl na smečku, která se rozprchla. Jeho myslí se honilo jen „zabíjet, zabíjet", a tak zabíjel a zabíjel, až na pasece zbyla jen Šedivka uvězněná před skalním výstupkem.

Když se na ni vrhl, namísto aby se přikrčila a pokorně se odevzdala smrti, nečekaně zavrčela stejně zuřivě jako on. Vrhla se na něj a klapala čelistmi, aby mu způsobila co nejvíce bolesti, než zemře. Iraj si vybavil obraz vlčat naříkajících v jeskyni a okamžitě měl vysvětlení jejího slepého, sebevražedného útoku. O to lahodnější byla její smrt, a čarodějní bratři se shlukli kolem a vychutnávali její muka.

Nařídil ostatním, aby ustoupili, a sám vešel do kamenného přístřešku, v němž chlapec spal. Vtrhl dovnitř s nervy napjatými lahodným vzrušením. Tio se úlekem posadil, zděšeně vykřikl a na obranu zvedl titěrnou pasáckou hůl.

Iraj hůl překousl vejpůl a chlapce zardousil.

Chlapec se však nevysvětlitelně znovu posadil. Tentokrát už nekřičel, ale smál se. Najednou si uvědomil, že nehledí do Tiovy tváře. Byl to Safar! Mladý Safar, jak ho znal před dávnou dobou, s těma modrýma milýma očima, které v něm viděli dobrého chlapce.

Otřesen a vyděšen až do morku kostí ustoupil.

„Pověz mi, bratře," řekl Safar. „Ještě tě baví kralování?" A rozesmál se.

Iraj se vzpamatoval a zuřil ještě víc než předtím. Hystericky přemítal, *jak je to možné? Jak je to možné?* Safar se smál po celou dobu, co jej Iraj rdousil.

Nezůstal však mrtvý. Neustále se zvedal a volal na Iraje: „Bratře, bratře!" Jeho hlas byl s každou další smrtí výsměšnější.

Nakonec to skončilo. Mrtvola nehybně ležela pod jeho tlapami a Iraj věděl, že už se nezvedne.

Vyčerpaný, neschopen jakéhokoliv citu, Iraj pohlédl na tělo.

Když však spatřil mladistvou tvář, která na něj zírala, hrůza se vrátila v plné míře.

Byla to jeho vlastní tvář!

„Stalo se něco. Veličenstvo?" zablekotal Fari.

Iraj mrkl. Ocitl se opět v Kaluzském průsmyku a jeho čarodějní bratři na něj znepokojeně hleděli.

„Ne," odpověděl a setřásl ze sebe zlý sen. „Nic se nestalo. Jen jsem zvažoval náš problém." Obrátil se k Farimu. „Vyslechl jsem všechny strany tohoto sporu kromě jediného."

„Ano, Veličenstvo?" zeptal se Fari.

„Jaký postup navrhujete? Luka s Kalasarizem tvrdí, že bychom měli pokračovat dál soutěskou. Vy říkáte, že ne. Ale ještě jste neřekl, co máme namísto toho udělat. Nemůžeme tu přece sedět věčně a jen si drbat hlavy otupělí posledním Safarovým trikem - pokud to, jak tvrdíte, nějaký trik je."

Fari se vzpamatoval, neboť se mu vrátila sebedůvěra. „Veličenstvo," řekl. „Když mi dáte dvě, nanejvýš tři hodiny, myslím, že rozluštím hádanku zmizení lorda Timury." Ukázal k výstupku na nedaleké skalní stěně. „Tam končí stopa. Naši slídiči několikrát prohledali všechny směry, ale neustále se vracejí k tomuto místu."

„Pokračujte," pobízel ho Iraj.

„Navrhuji shromáždit své čaroděje a provést věštbu, abych zjistil, co přesně se tu stalo."

Iraj pohlédl na Luku a Kalasarize, potom zpět na Fariho. Na obou stranách nacházel kus logiky. Iraj odjakživa instinktivně upřednostňoval rychlou akci. Ale na druhé straně - Iraj utnul další spekulace a učinil rozhodnutí.

„Zavolejte své čaroděje, Fari!"

31

Bitva o Kaluz

Leirie toho dne údolí připadalo obzvláště krásné: modrá obloha, čerstvý vzduch, štěbetaví ptáci nad úrodnými poli a bublavými řekami. Z kopce viděla město Kaluz, jak září ve slunečním svitu plné naděje na vřelé přijetí.

Když si však vzpomněla na nádvoří paláce pokryté těly mrtvých Kaluzanů, zvedl se jí žaludek a odvrátila zrak.

Z toho, co je čekalo, se jí neudělalo o nic lépe. Právě seděla u malého stolku a s Khadžim Timurou a seržantem Dariem probírali poslední body plánu.

„Z tvého posledního plánu není nikdo nadšen, Leirio," postěžoval si Khadži. „Chtějí, aby sis to rozmyslela. Někteří na tom dokonce trvají."

Leiria vzdychla a zavrtěla hlavou. Zatracení civilové! S nimi se nedá nic dělat. Pořád si myslí, že rozkazy jsou předmětem diskuse.

„Řekněte jim, že ‚ne'," odsekla.

Khadži se zamračil. „Měla bys je alespoň vyslechnout," namítl. „Upřímně řečeno, s většinou jejich námitek souhlasím."

Leiria na něj divoce pohlédla. Se Safarovým otcem je občas těžké pořízení. Pohnula rty a jemně se usmála. Stejně jako se Safarem, pomyslela si. A jeho matkou. A sestrami. Sakra, všichni Timurové jsou naprostí berani. Dokonce i Palimak už se od nich nakazil.

Uklidnila se a snažila se co nejlépe ovládnout svá slova. „Nevím, kolikrát už jsme to probírali, Khadži. Myslela jsem si, že se shodujeme. Možná to není nejlepší plán, ale je to ten jediný, který by nám mohl - upozorňuji, pouze *mohl* - dát nějakou šanci."

„Já jsem na straně tady kapitánky," vložil se do toho Dario. Kývl ke kyranským vojákům, kteří se probírali výzbrojí. Něco si nechávali, ale většinu věcí zahazovali. „A těm tupcům z rady starších klidně vzkaž, že moji chlapci taky."

„Vy tomu nerozumíte," hájil se Khadži. „Už jsme ztratili domovy a téměř všechen majetek. Všechno, co nám ze života zbylo, je těch pár věcí, které se nám podařilo naložit na vozy. Teď po nás chcete, nejen abychom je vyhodili, ale abychom tu nechali i vozy a většinu zvířat. Dokonce nám odepíráte i oblečení navíc."

„Oblečení se nedá jíst," odvětila Leiria. „S oblečením se nedá bojovat. To by už všichni měli vědět."

Dario upřeně pohlédl na Khadžiho. „A nemůžeš jíst ani hliněný nádoby, jestli ti leží v žaludku tohle."

Khadži se začervenal. „Přiznávám, že přesně to jsem měl na mysli. Kdybych mohl jen-"

Leiria mu stiskla ruku. „Poslouchejte mě, otče Timuro. Slíbila jsem Safarovi, že kdyby nás Iraj našel dřív, než se s Palimakem vrátí, udělám všechno, co bude v mých silách, aby vás co nejvíce mohlo utéci. Nechci být krutá nebo bezcitná, ale způsob, který jsem navrhla, je to nejlepší, co mě napadlo." Sebrala poslední zbytky trpělivosti a ještě jednou začala procházet celý plán. Rozdělila Kyraniany do dvou skupin - na ty, kteří budou bojovat a na ty, kteří prchnou. Druhá skupina byla mnohem větší: děti, ženy a ti příliš staří nebo slabí pro boj. Až dostanou signál, měli všichni tito lidé vedeni Khadžim, který měl mapy, vyrazit k horám.

„Směrujte je k těm dvěma vrcholkům," řekla Leiria a ukázala na dvě skalní věže, které se tyčily nad pohořím. „S trochou štěstí tam najdete karavanní cestu. Jenom se ujistěte, že směřuje na sever od Velkého moře."

Khadži přikývl. „V Kaspanu je přístav. Viděl jsem to na mapě."

„Ano, Kaspan," souhlasila Leiria. „Safar mi řekl, že si tam budeme moci pronajmout nějaké lodě. Dala jsem vám všechno zbylé zlato, za které by vás měly dovézt až do Syrapisu."

„A co Safar?" zeptal se zachmuřeně Khadži. „Co můj syn? A náš malý Palimak! Co oni?"

„Myslím, že bude nejlepší, když je pustíte z hlavy, otče Timuro. Soustřeďte se na to, abyste se

dostali k těm vrcholkům. Potom se přeorientujte na Kaspan. To, jak se za vámi dostaneme i se Safarem a Palimakem, nechte na nás."

Opatrně vysvětlila zbytek plánu. Zatímco bude Khadži spolu s Kyraniany utíkat, seržant Dario a masa vojáků jim půjdou v patách jako ochranný štít.

Mezitím se Leiria s malou jednotkou nejlepších vojáků pokusí zdržet Iraje u bran tak dlouho, jak jen to půjde. Až přijde neodvratný průlom, přeživší prchnou, aby se připojili k Dariovi. Od té chvíle bude hlavní strategií bojovat na chvostu karavany za použití všemožných lstí, které do mladíků Leiria s Dariem natloukli, aby Irajovi zabránili ve stíhání běženců.

„Rychlost je naše nejúčinnější obrana," připomněla všem Leiria. „Už dávno jsem se od Iraje poučila, jakou má rychlost cenu. Spolu s překvapením vyhrává většinu bitev. Až Protarus prolomí odpor, bude si myslet, že má vyhráno. Bude si myslet, že už mu stačí pouze dohnat karavanu, která se pohybuje rychlostí jeho nejpomalejších skupin: voly tažené vozy a těžce naložení pěší. Proto tu chci všechno nechat a zmást jej od samého začátku. Neošálíme ho sice na dlouho, ale dají-li bohové, postačí to."

Leiria nařídila, aby se vzdali všeho kromě nejdůležitějších nezbytností. Vše, co si Kyraniané vezmou s sebou, bude naloženo na kozy, lamy a koně, které poženou chlapci zkušení v horách. Staré, nemocné a ty nejmladší ponesou na cestě do bezpečí koně a velbloudi.

Když domluvila, Dario souhlasně přikývl. „Dobrej plán. Jeden z nejlepších, jakej kdy tyhle starý uši slyšely."

Khadži byl na vážkách. „Možná, možná."

Dario zafuněl. „Jaký možná? Přestaň už to sousto přežvykovat, člověče, a polkni."

„Udělám, co je v mých silách, aby uposlechli," slíbil Khadži. „Nemohu ale říci, jak zareagují."

Leiriina trpělivost byla u konce. „Od téhle chvíle platí pouze vojenská pravidla."

Ignorujíc Khadžiho pohled se obrátila k Dariovi. „Seržante!" křikla.

Dario se napřímil. „Ano, kapitánko."

„Nařiďte svým lidem, že jakmile se nepřítel objeví, každý, kdo neuposlechne rozkazu, bude na místě zabit: žádné otázky, žádné dohady, žádné váhání. Rozumíte?"

Dario potlačil úsměv a zasalutoval. „Ano, kapitánko," zavrčel. „Osobně se postarám, aby začali u rady starších."

Khadži na ni vyjeveně zíral. „To bys neudělala!"

Co nejchladněji na něj pohlédla. „Přísahám na přátelství a lásku, kterou chovám k vašemu synovi Safarovi, že udělám vše, co jsem řekla."

Než stačil zareagovat, nad jejich hlavami se ozval hlasitý výbuch.

Trhli sebou a všechny oči se okamžitě upnuly k mrakolodi, která vplula přes horu do údolí. Za ní plápolal jasně zelený plamen. Nato se ozvala další exploze, když Biner odpálil další Safarovu magickou světlici.

„Iraj nás našel," poznamenala nepřítomně Leiria. „Teď se uvidí, kdo chce žít a kdo zemřít."

Hodinu nato stála před skálou, kde byla magická brána do Kaluzu. Opodál Renor a Seth kontrolovali zbraně několika statečných, kteří se postaví prvnímu náporu. V dáli viděla zástup Kyranianů, který nejvyšší možnou rychlostí proudil ven z údolí. Byla to nejpodivnější karavana, jakou kdy viděla. Mečící kozy a lamy s lehkým nákladem na zádech poskakovaly před běženci a škrábaly se po kamenité cestě vedoucí do hor. Staříci a stařenky se s nemluvňaty v náručích pohupovali na velbloudech. Těsně za nimi šla hlavní skupina vedená Khadžim. Dario se svými vojáky jim šli v patách a práskali biči na zvířata a volali na všechny: „Pohyb, pohyb, pohyb!"

Ani jednou neviděla, že by se někdo zastavil a něco namítal. Leiria pocítila krátké uspokojení. Safar by byl rád. Najednou si připadala velmi nešťastná a opuštěná. Je tohle její konec? Skoná v tomto prokletém údolí, kde pro ni nikdo neuroní ani slzu? Sevřelo se jí hrdlo a začala sama sebe litovat. Kdyby tak ještě jednou mohla spatřit Safara. Kdyby se ještě naposledy mohli políbit, pomyslela si, mělo by to pro ni smysl. Potom se však na sebe rozzlobila za to, že podlehla slabosti. Otřela si vlhké oči, zaklela všemi způsoby, jaké znala, a snažila se vzpamatovat. Bylo to neuvěřitelně těžké. Strach se jí vplížil do těla, když si uvědomila, jak hluboko klesla její vojenská morálka.

Leiria nad sebou uslyšela výkřik. Vzhlédla a spatřila, že se mrakoloď přiblížila k zemi. Biner, Arlén a ostatní cirkusoví umělci se shlukli u zábradlí a dívali se na ni.

„Jsme s tebou, Leirio!" povzbudil ji Biner jasným principálským hlasem.

Arlén na ni zamávala a z dračí tlamy jí vyšlehly dlouhé pestrobarevné plameny. Kairo na pozdrav smekl hlavu a dělal legrační obličeje. Elgy a Rabix zahráli a prostranství i její srdce prostoupila veselá

hudba.

Nato se všichni vyklonili přes zábradlí a sborově pronesli: „K čertu se vším, kromě cirkusu!"

Už nebyla sama.

Leiria na ně zamávala a samou radostí se rozplakala.

Vtom se jim zatřásla zem pod nohama a skála se vy-boulila, jako kdyby na ni někdo velmi silně zatlačil. Hornina praskla a Leiria uskočila před kamením, které se sesypalo na cestu.

Následoval klid a ticho.

Spánky jí pulzovaly v pomalém rytmu srdce. Poprvé.... Podruhé... Potřetí...

Vlci zavyli a Leiria vytasila meč a zaujala bojový postoj. Renor s ostatními vojáky ji obklopili se zbraněmi ve střehu a hlasitě kleli, aby jim zuby nejektaly strachy.

Najednou se skála otevřela na magických pantech a Leiria pohlédla do tmy.

Nic.

Podívala se pozorněji.

Pořád nic.

Ještě pozorněji. Nervy měla napjaté a svaly na krku stažené. Byla napjatá jako kapka vody, která má každou chvíli odpadnout.

Téměř se jí ulevilo, když prázdnota pominula, a ze tmy se vynořily žluté oči démonů.

Vykřikla a připravila se ke střetu.

Tentokrát Biner nemohl odvracet zrak. Tentokrát vše pozorovala i Arlén. Viděli, jak se země otřásla a brána se otevřela. Z Leiriina výkřiku je zamrazilo a všichni upjali zrak ke scéně pod sebou. Sledovali, jak se Leiria nahrbila, viděli její vojáky, kteří se postavili do řady s ní uprostřed. Najednou se z brány vyřítila horda démonů a jejich válečný ryk prořízl vzduch.

Protivníci se střetli a Leiriu pohltil chaos bitvy.

„Teď! Teď!" křičela Arlén. „Udělej to teď!" Vrhla se k hromadě beden naskládaných u zábradlí.

Biner ji zastavil a přitáhl ji zpět. „Musíme čekat. Čas našeho výstupu ještě nepřišel."

Arlén slyšela bolestné sténání pod sebou a rozechvěla se. „Musíme jí pomoci," naléhala.

„Ještě ne," uklidňoval ji Biner. „Vzpomeň si, jak jsme si to nacvičili."

Arlén posmutněla přemožena hereckou logikou a vrátila se k zábradlí šeptajíc herecké zaříkávadlo síly. „Hrdina, souhra, zápletka, hrdina, souhra, zápletka..." a tak pořád dokola, zatímco se pod nimi odvíjel hrůzostrašný příběh.

Přinutila se vnímat jej jako představení. Příběh o dvou dějstvích. První dějství: útok zloduchů. Hrdinové statečně bojují, ale podléhají přesile. Druhé dějství: hrdinové ustupují a zloduchové je pronásledují. Zdá se, že všechno je ztraceno. Přijde zásah sil hůry. To byl Arlénin výstup, cirkusový výstup - velké překvapení. Zloduchové jsou zahnáni. Hrdinové oslavováni. Hudba. Šťastný konec. Tradá!

Arlén pozorovala hrůzu pod sebou a vůbec se jí nedařilo zachovat hereckou rozvahu. Výjevy a zvuky bitvy ji viditelně deptaly. Přesto čekala na svůj výstup.

Leiria byla klidným středem bouře, která kolem ní řádila. Nevnímala strach ani nebezpečí. Nepociťovala úlevu, když odrazila další přesný úder, ani divokou radost, když se prosekala obranou a zabila protivníka. Byla jako chladný a vypočítavý vražedný stroj, jenž využil každou slabinu, kterou jí nepřítel odhalil. A bylo jich mnoho. Tolik slabin, že svým chlapcům mohla vydat rozkaz, aby na démony zaútočili a uzavřeli průchod.

Se Safarem to několikrát probírali. Brána mezi průsmykem a údolím měla šířku nanejvýš dvou vozů. Jakkoliv velká byla Irajova armáda, mohlo dírou projít jen určité množství vojáků najednou. K jejich zastavení stačila hrstka odhodlaných bojovníků. Problém byl v tom, že tato hrstka mohla pobít jen určité množství protivníků, takže bylo jen otázkou času, kdy budou obrovskou přesilou udoláni. Aby vesničanům zajistili alespoň mizivou šanci, potřebovali více času a větší množství raněných v řadách nepřítele.

Leiria se pevně upnula k plánu jako nezaujatý pozorovatel velmi osobních událostí.

Vztyčil se nad ní démon a zavyl. Ohnal se po ní obrovskou sekerou a zároveň vyslal démonské kouzlo zoufalství - obraz vyplašeného zajíce, kterého se právě chystá odnést sova.

Teoreticky to byl nerovný souboj. Démoni byli oproti lidem větší, rychlejší a disponovali čarodějnou mocí. Ale Leiria byla kapitánkou Irajovy osobní stráže, vycvičená a zběhlá ve všech druzích boje - ať už s lidmi nebo s démony - a tak to pro ni nic neznamenalo. Navíc měla jako každý Kyranian

Palimakův amulet, který jí pomohl odrazit démonovy čáry, takže *on* se stal roztřeseným králíkem a *ona* útočící sovou.

Šššš! Démonova sekera jí proletěla kolem hlavy.

Ouha! Vyjekl démonský králík ohromený Leiriou sovou.

Klap! Klap! a Leiriin meč odrazil smrtící ránu.

Ozvalo se další zasvištění jejího konečného úderu a potom už se děly jen samé odpornosti, neboť démon padl. Vypouštěl větry, kálel a volal maminku, když jej Leiria překračovala, aby se střetla s další sekerou.

Po stranách slyšela Setha a Renora, jak zahoukali jako sovy, když se podobně vypořádali se svými protivníky. Houkat začali i ostatní mladíci a postoupili vpřed. „Hůůů, hůůů, hůůů," zabíjeli a zabíjeli, dokud řady démonů nezačaly řídnout.

Bojová krvežíznivost Leiriu málem zaslepila. V temnotě viděla stovky žlutých očí prahnoucích po krvi a vrhajících zastrašovací kouzla.

Teď! pomyslela si. Udělej to teď!

A dala signál k ústupu.

Biner viděl, že se kyranské řady zavlnily a následně se rozpadly. Okamžitě vydal rozkaz odhodit zátěž a všechny ruce si pospíšily, aby shodily pytle s pískem.

Mrakoloď náhle zbavená tíhy se vznesla vysoko nad bitevní pole. Pod lodí prolétaly mraky a postavy na zemi byly velmi malé. Stále je však rozeznávali, a Biner cítil, jak mu železná ruka svírá žaludek, protože Leiria právě prováděla velmi nebezpečný manévr.

Překvapivě to zabralo. Když se Kyraniané dali na ústup, bylo to, jako by velká voda protrhla hráz. Stovky démonských bojovníků se vyřítily z brány a hnaly se po svahu za Leiriou a jejími vojáky. Shora Biner okamžitě zpozoroval osudnou chybu démonů - chybu, na kterou Leiria sázela.

Jak se nepřátelští bojovníci valili z kopce, najednou se ocitli v malé kotlině, o níž jejich důstojníci nemohli vědět. Točili se dokola a nenacházeli cestu ven. Ze vzduchu vypadalo údolí jako velká mísa, která se rychle zaplňovala zmatenými nepřátelskými vojáky. U jediné cesty ven stála Leiria se svými vojáky.

Srovnala své řady a začala po nich střílet šípy, aby zastavila jejich postup. Biner si počkal, až údolí takřka přetékalo vojáky, a obrátil k ostatním.

„Na scénu, lidičky!" oznámil. „Na scénu!"

Leirie a jejím mužům už zbývalo jen několik posledních šípů, když se z nebe sesypaly hořící bedny a sudy.

„K zemi!" křikla a všichni se schovali za ohyb.

V tom momentě dopadly první bedny a zem se začala otřásat nesčetnými explozemi. Vzápětí se zvedly vzdušné vlny a byla v ní malá dušička, když jí na hlavu dopadaly drny a kamení. Každý výbuch následovala tepelná vlna, která jí spalovala záda. Leiria zatínala prsty do země a snažila se neposlouchat ryk démonů.

Iraj sledoval, jak se zpanikaření vojáci hrnou zpět branou a při zoufalém útěku těžkými botami drtí padlé zlodruhy. Jeho čarodějní bratři stáli u cestovního trůnu zkoprnělí tímto debaklem.

„Nenazval bych to jako úspěšný první pokus," prohodil suše.

„To byla jen sonda, Vaše Veličenstvo," pospíšil si Luka ve snaze zmírnit velikost porážky. „Ohmatání nepřátelské obrany."

Iraj se na něj ušklíbl. „Teď ji známe. Ačkoliv ve mně tato odpověď nevzbuzuje přílišnou důvěru ve vás."

„S prominutím, Veličenstvo," řekl Kalasariz, „ale myslím, že bychom měli být k našemu statečnému princi shovívavější. Z toho, co se právě událo, bych nečinil závěry. Koneckonců, kolika takovým útokům může lord Timura odolat?"

„Lord Kalasariz má skvělý postřeh, Veličenstvo," dodal Fari. „Právě v tuto chvíli naši čarodějové připravují kouzlo, před kterým nic neobstojí, dokonce ani lord Timura."

Jejich rostoucí jednota Iraje znepokojovala. Musel s ní skoncovat, než ti tři zjistí, co má za lubem. Potřebuje se okamžitě dostat do toho údolí a porazit Safara. A musí to udělat rychle, aby mohl provést kouzlo, které jej navždy osvobodí od čarodějných bratrů.

„Udělejte to hned," přikázal Farimu. „Pošlete své čaroděje do toho tunelu a udělejte to hned teď."

„Ale, Veličenstvo," zaprotestoval Fari. „Nebudeme připraveni nejméně ještě-"

„Udělejte to, Fari!" zaburácel Iraj. „Udělejte to!"

Leiria zkoumala výsledek vítězství. Nebyla to příjemná chvíle - údolí pod nimi bylo proměněno v obrovské zuhelnatělé pohřebiště s hromadami doutnajících těl.

Za sebou slyšela Setha a některé další mladíky, kterým hrůzou vstávaly vlasy na hlavě. Zvedla zrak k nebi a spatřila mrakoloď, jak se snáší k zemi. Cirkusoví umělci se tísnili u zábradlí a s vytřeštěnýma očima pozorovali scénu pod sebou.

Renor se k ní protlačil s tváří bledou jako stěna a o mnoho let starší než předtím. „Doufám, že už v životě nic podobného neuvidím."

Leiria se ovládla. „Neuvidíš, protože podruhé už to nezabere."

Litovala své poznámky, když spatřila Renorův šok. Dosud neměl čas, aby si uvědomil, co je teprve čeká.

„Raději bychom se měli připravit," řekla. „Nemám ponětí, kolik času nám zbývá."

Vtom zaslechla známý pokřik. Otočila se a srdce jí poskočilo radostí, když viděla, kdo to k ní cválá.

Safar!

32

Čarodějné pouto

Jakmile se jejich oči setkaly, Leiria věděla, že něco není v pořádku. Safar se smál a upřímně se radoval, že ji vidí, ale působil roztržitě -jako kdyby něco zatajoval. Dokonce i Palimak byl podivně pohroužený sám do sebe a zaváhal, když jej chtěla obejmout. Potom se najednou utrhl a vpadl jí do náruče, jako by se něčeho bál.

To už je však obklopili vojáci a lidé od cirkusu, kteří jásali a plácali nesmysly, takže podivný dojem přehlušila radost z opětovného setkání. Mrak smrti z nedalekého bitevního pole ale brzy prostoupil jejich veselí a připomněl jim, že na podobné věci není čas.

Safar všem vysvětloval, jak mají pokračovat, když je vedl k mrakolodi ukotvené napnutými lany.

„Musíme se rychle přesunout, než z té díry vykoukne Irajova ošklivá hlava."

Biner vyčaroval úsměv. „Bude pěkně překvapenej, až zjistí, že tam na něj nečeká jediná duse."

Arlén se otřásla. „Pšekvapený? Co by mohlo takového... *netvora* pšekvapit?"

„Podle mého bude překvapený hlavně Dario," poznamenal Renor a uchichtl se. „Dokážete si představit, jak bude zírat, až uvidí, že žijeme? Určitě si myslí, že jsme dávno mrtví."

Ozval se slabý smích, ovšem se silně hysterickým podtónem. Safar všechny zapojil do odstrojování mrakolodě. Odebrali z ní všechnu nadbytečnou váhu, aby mohli nasednout a uletět.

Pocit, že něco není v pořádku se vrátil, když si Safar odvedl Leiriu stranou.

„Pojďme se projít," vzal ji za loket a vedl ji na cestu, která se vinula dolů k řece.

Palimak kráčel mlčky vedle nich a byl podivně skleslý. Kyšmet poslušně vykračoval za nimi s uzdou na hrušce sedla.

Safar jí vyprávěl, co se přihodilo. Mluvil o magickém portálu, který zkracuje vzdálenost mezi Kaluzem a Kaspanem, o lodích najatých na plavbu do Syrapisu a o dohodě s Koraleanem.

Nakonec dorazili k řece a Safar se zastavil. Byli jen několik set mil od poloostrova, kde želva z Hadin chrlila svá mechanická kouzla.

Když zastavil, Leiria věděla, o co mu jde - zvláště když jí Palimak stiskl ruku.

„Ty s námi nepojedeš," řekla. Nebyla to otázka, ale prohlášení.

Safar vzdychl. „K tomu jsem chtěl dojít."

„Ale *proč,* Safare?" ptala se zoufale. „ *Proč!"*

„Nemám jinou možnost. Už jsem o tom mluvil s Palimakem. Zeptej se jeho. On ti to poví - přestože to nerad přiznává."

Palimak smutně svěsil hlavu a tiše řekl: „Tatínek má pravdu. Jiná možnost není."

„Ale vždyť máme konečně příležitost zbavit se Iraje!" namítla Leiria. „Všichni vesničané - celá tvá rodina, přátelé - jsou už tak vysoko v horách, že je nikdy nedožene. Díky mrakolodi můžeme být za několik minut u nich, a potom je už jen Syrapis. Ani se nemusíme ohlížet."

Safar zavrtěl hlavou. „Musím zastavit ten stroj. Když to neudělám, bude s Esmírem konec."

Leiria měla pocit, jako by právě dostala ránu kyjem. Když slyšela, jaký má Safar důvod, věděla, že nic, co může říci, by nezměnilo jeho rozhodnutí - i kdyby měla stříbrný jazyk a přemlouvala jej tisíc let.

Přesto se o to musela pokusit. „K čertu s Esmírem! Stejně jsme ho chtěli opustit."

„Ty to nechápeš," odmítl její argument Safar. „Vlastně jsem to nechápal sám, dokud jsem nemluvil s Hantílií a nedostal od ní Asperovu knihu. Nějaká síla - neptej se *mě jaká* - sžírá svět zevnitř. Představuji si to jako nějakého nenasytného červa, parazita, který se prodírá břichem země a hledá nejslabší místa, kde by mohl proniknout na povrch a šířit zkázu. Hadin byl nejslabší bod - první místo, kam se červ probourал."

„A Esmír má být další?" zeptala se Leiria.

Safar přikývl. „Ano. V Kaluzu."

Leiria posmutněla.

„Neměj strach," snažil se ji ukonejšit Safar. „Mám velkou naději, že se mi to podaří."

„Ó, samozřejmě," rozzuřila se opět Leiria. „Za několik minut - zatímco ty budeš bušit do toho stroje, nebo jak ho chceš zastavit - se do údolí přiřítí několik tisíc krvežíznivých vojáků se čtyřmi vlkodlaky v čele. Nebudeš mít nikoho, kdo by ti kryl záda nebo ti pomohl."

„Vlastně jsem měl v plánu požádat Iraje o pomoc," poznamenal Safar s úsměvem.

Nato Leiria mávla rukou. „Na hloupé vtipy nemáme čas."

„To ale není vtip, teto Leirio," skočil jim do hovoru Palimak. „Musí tam mít Iraje, jinak se kouzlo nepodaří."

Leiria nechápavě pohlédla na Safara. Čím více se dozvídala, tím horší to bylo.

„Poslouchej mě, Leirio," řekl Safar. „Ve skutečnosti před Irajem nemáme tak velký náskok, jak si myslíš. Bude v těch horách dřív, než se naděješ, a všechno, co jsme doposud dokázali, přijde nazmar. Já ho mohu pozdržet, možná dokonce přemoci. V každém případě to mým lidem poskytne potřebnou šanci. Až je doženete, použijte mrakoloď, abyste vše uspíšili. Stačí, když je dostanete na vrcholek hor. Odtud vás už Palimak dovede."

„Prosím, Safare!" žadonila Leiria. „Dej mi chvíli na rozmyšlenou. Tohle je na mě moc rychlé a já nemám ponětí, kam to povede."

Safar ji uchopil kolem ramen. „Tam, kam jsme chtěli od samého začátku. Do Syrapisu. Ale jen když uděláš přesně to, co ti říkám. Vyslechni mě, Leirio. Máš necelé dva dny na to, než se portál zavře. Nemělo by to být tak těžké - na cestě sem jsme s Palimakem neměli žádné problémy. Ani tak to ale není moc času na to, abyste se dostali do Kaspanu a našli Koraleana."

„To je pravda," souhlasila zkoprnělá Leiria. „Jinak vypluje bez nás."

„A byl by blázen, kdyby to neudělal," dodal Safar.

Slyšeli nějaký křik. Otočili se a viděli, že všichni už nastoupili do mrakolodi připravené vzlétnout.

„To se s nimi ani nerozloučíš?" zeptala se Leiria.

„Kéž bych mohl," odpověděl Safar se zvlhlýma očima. „Ale určitě by mi to chtěli rozmlouvat a na to není čas."

Leiria chtěla ještě něco dodat, ale Safar si ji přitáhl. Přitiskl ji k sobě a dlouze ji políbil. Polibek na rozloučenou plný lítosti.

Potom se odtáhl. „Na shledanou v Kaspanu!"

Leiria přikývla. „Tak dobrá. V Kaspanu."

Otočila se a pomalu vyrazila k lodi, aby ji Palimak mohl dohonit, až se rozloučí s otcem.

Safar poklel k chlapci. „Už jsme o tom mluvili, takže víš, co máš dělat."

Palimak si promnul oko. „Jistě, tatínku," zachvěl se mu hlas.

„Máš tu knihu?"

Palimak poplácal balíček pod košilí a přikývl. „Ano, mám."

„A až dorazíte do Kaspanu," naléhal Safar, „co potom? Na čem jsme se dohodli?"

„Mám tam na tebe čekat," vyhnul se Palimak přímé odpovědi.

Safar byl neoblomný. „Ano, ale až přijde čas vyplout, a já tam stále nebudu - co potom?"

Palimak se rozplakal, ale Safar jej popadl za ramena, aby ho utišil. „Co potom, synku?" trval na odpovědi. „Co potom?"

Palimak sebral síly. „Odplujeme bez tebe."

Teprve potom jej Safar přitáhl k sobě a objal ho, aby mu pošeptal, že ho miluje a že je moc statečný a hrdinský chlapec, který dokáže vše, o co jej otec požádá.

Nakonec Safar vstal. „Raději už jdi, synku."

Palimak narovnal ramena a snažil se vypadat dospěle. „Na shledanou, tatínku." Otočil se a vykročil k mrakolodi, ale najednou se zastavil. „A co když mě neposlechnou?" zeptal se.

„Oni tě poslechnou," ujistil chlapce Safar.

„Ano, ale co když přece jen ne?"

„Tak je k tomu přinuť!" odpověděl Safar neústupně.

Když Iraj vstoupil do spojovací chodby, vyděsil se. Očekával bezprostřední útok. Nebezpečí bylo tak hustě nahromaděno, že se muselo každou chvíli vyvalit. Cítil strach i mezi svými čarodějnými bratry a věděl, že je polil stejný mrazivý strach. Nijak nepomohlo, že byli obklopeni veteránskou gardou složenou z vojáků a čarodějů připravených položit za ně život. Nepomohlo, že brána do Kaluzu byla prohlášena za bezpečnou a že nepřítel byl zahnán.

Pocit strachu přetrvával, a dokonce vzrůstal s každým krokem v koridoru osvětleném loučemi. Každý mihotavý stín představoval vraha připraveného zaútočit.

Chvíli předtím vyhlásili vítězství. Problém byl v tom, že vítězství přišlo příliš snadno. Pravda, Fari a jeho čarodějové vytvořili nejmocnější bojové kouzlo, aby vyčistili průchod i prostor za ním. Poslali do něj magický oheň spolu s děsivými zaklínadly, které žádný smrtelník nemohl přežít.

Safarova očekávaná odveta nepřišla, a když vojáci vkročili na denní světlo, nikdo na ně nečekal. Pouze těla jejich mrtvých druhů byla důkazem, že tam došlo k nějakému boji. Iraj sebejistě setřásl všechny obavy a pohnal družinu vpřed, aby se Safarem co nejdříve skoncoval.

Teď, když se sunuli za světlem, které se tetelilo na konci chodby, pochybnosti se vrátily - a v mnohem větší míře. To není možné, říkal si. Safar nemohl být poražen tak snadno. Vzápětí jej přepadla další obava. Co když je mrtvý? Iraj ho potřebuje dostat živého a zabít ho vlastníma rukama, jinak bude celý plán k ničemu.

Se zmatkem v hlavě a s útrobami svíranými rozporuplnými pocity Iraj vykročil z kordoru do oslnivého světla.

Nebylo tam nic.

Mrkal v silném slunečním svitu a snažil se vzpamatovat z podivné krásy Kaluzu. Všude byl klid a mír, ale ať se díval, jak chtěl, neviděl ani živáčka.

Zavětřil ve vzduchu. Síla Safarovy stopy jej utvrzovala v tom, že tu stále někde musí být. Jeho společníci bezvýhradně souhlasili.

„Je to jen další z Timurových triků," zaslechl Fariho.

„Ano, ano, je to trik," souhlasil Kalasariz.

„Dost ubohý trik," přisadil si Luka. „Nemá, kam by se před námi schoval."

A vtom spatřil Iraj na kopci přímo proti nim osamělého jezdce, který se vyhoupl na obzoru. Muž na něj téměř radostně zamával, jako by zdravil starého přítele.

Byl to Safar! Postavil se ve třmenech a zvolal: „Tudy, Iraji!"

Nato Safar otočil koně a zvolna cválal z kopce, jako by se neměl čeho bát.

Mrakoloď se vznášela nad horskou cestou jako stráž poslední skupinky Kyranianů, kteří se hrnuli z kaluzského údolí do bezpečí.

Palimak se krčil na pozorovatelském můstku a sledoval proud vesničanů pod sebou. Za několik minut dostane mrakoloď signál od Daria, že už jsou všichni. A Palimak je bude muset provést portálem do Kaspanu. Ze všech sil se snažil nemyslet na to, co přijde potom.

Někteří vesničané vzhlédli a uviděli ho na můstku. Jásali a mávali mu. Chlapec jim proti své vůli odpověděl stejným pozdravem, ačkoliv si připadal jako největší a nejkrutější lhář pod sluncem. Když ho spatřili, přirozeně si mysleli, že je tam i Safar Timura, a nabyli mylného dojmu, že vše je v pořádku.

Dotkl se balíčku pod košilí - Asperova kniha. Najednou na něj dolehla tíha celého světa. Co když se to tatínkovi nepodaří? Co když to nepřežije?

Na chvíli se z toho nemohl nadechnout. Když se mu dech vrátil, přepadla jej sebelítost. To není spravedlivé! Vždyť je ještě chlapec! Je příliš mladý, aby zůstal sám s takovou porcí smutku a zodpovědnosti.

Z kapsy se ozval tenounký hlásek. „Nebude to tak těžké, mladý pane," konejšil ho Gandarí. „Ty to zvládneš."

„To je ale pitomost," skočil mu do řeči Gandara. „My tu mluvíme o záchraně světa!"

„Ty blbosti bych si laskavě vyprosil!"

„Jak jinak to mám nazvat? Ať se na to dívám, jak chci, je to naprosto neuskutečnitelné. Zachránit svět, jistě! Kdybych to lordu Timurovi říkal horem dolem, stejně by to neslyšel. Tak proč bych to dělal?"

Palimak je přerušil. „Gandaro?"

„Co je, mladý pane? Čím mohu sloužit?"

„Drž hubu, prosím tě!"

Z nějakého důvodu se najednou cítil trochu lépe.

Safar vedl Kyšmeta k mělčinám, kde bylo možno přebrodit řeku a dostat se k chrámu. Velký hřebec tahal za otěže, protože se chtěl rozběhnout a zmizet odtud, než je ti staří známí zloduchové obklíčí.

Safar ho uklidňoval. „To nic. To nic." Přesto však celou dobu dobře věděl, že to *vůbec* nemusí být pravda a že se může stát cokoliv. Tím nejmenším by mohl být třeba roj šípů směřujících k jejich

odhaleným zádům.

Aby se uklidnil, připomněl si, že se mohou stát pouze dvě věci a že je na obě tyto možnosti dobře připraven. Tou první - nejhorší - bylo, že jakmile na Iraje zavolá, vyrazí za ním čtyři obří vlci a celá jeho armáda. To by byla velká hloupost, protože by za to Iraj zaplatil životem, přestože by zahynul i Safar. Iraj nebyl tak bláhový, aby to nevěděl, což jej dovede k druhé možnosti - k možnosti, která Safarovi dávala šanci na přežití, a proto v ni pevně doufal.

Když se Kyšmet přebrodil mělčinou a nic se nestalo, Safar věděl, že se Iraj rozhodl správně.

Začal uvažovat o tom, že to nakonec přece jen přežije.

Nesvatá trojice chtěla okamžitě vyrazit za Safarem, ale Iraj je zarazil. „Zadržte!"

Rozkaz je zastavil uprostřed transformace. Překvapeně tak zůstali. Byla to odporná směsice těl: vypelíchaná kůže s ostrůvky chlupů, vlčí čenich pod démonskými rohy, vlkodlačí oči žhnoucí v hlubokých jamkách. Odporné nestvůry! pomyslel si znechuceně Iraj. Potom v nich spatřil sám sebe a nenáviděl je o to víc.

Iraj ukázal na Safara, který sjížděl na koni k řece. „Myslíte si, že o vás *neví!"* sykl a roztřásly se mu prsty. „Myslíte si, že není *připraven?"* Pokoušel se ovládat. „Tohle je *Safar Timura,* vy hlupáci! Když se za ním rozběhneme, budeme mrtví, ještě než dorazíme na kopec!"

Zatímco jim spílal, jeho čarodějní bratři se vzpamatovali a vrátili se do smrtelných podob. Výborně, pomyslel si Iraj. Čím budou slabší, tím lépe.

Fari zavětřil a okamžitě zachytil pach všech vražedných pastí, které na ně Safar nastražil.

„Opatrnost Vašeho Veličenstva je zcela na místě," přiznal. „Lord Timura je sice v pasti, ale ještě *pořád* kouše."

Luka z toho neměl radost. *Ať má ten parchant Timura ve svém čarodějném rukávě cokoliv, nemůže se postavit celé armádě,* pomyslel si. Byl však dost moudrý na to, aby mlčel. Přenechal slovo Kalasarizovi, který položil diplomatickou otázku.

Zvědmistr přitakal. „Skláníme se před moudrostí Vašeho Veličenstva. Poraďte nám tedy, co máme dělat."

Iraj pokrčil rameny. „Jít za ním."

Když Safar dorazil k chrámu, seskočil z koně. Dal Kyšmetovi hrst datlí a celou dobu ho šeptem uklidňoval, aby odvrátil tázavé šťouchance hřebcova čumáku.

Potom se Safar odtáhl se slovy „víš, kde se setkáme" a jemně ho plácl do hýždí. Kyšmet zafuněl a postavil se na zadní, načež se otočil a odcválal. Zanedlouho překročil druhé říční koryto a mířil na místo setkání, na kterém se podvědomě dohodli.

Safar vzhlédl a spatřil Iraje, jak sjíždí z kopce k chrámu. Nejdřív chtěl spočítat, kolik má s sebou vojáků, ale potom jen pokrčil rameny. To momentálně nebylo rozhodující.

Shodil ze zad tornu a obrátil ji dnem vzhůru. Podřepí k hromádce, vybral si z ní několik věcí a za chvíli zapálil malý olejový hořák. Slyšel v mělčině šplouchat nohy mnoha koní, ale nevšímal si toho. V klidu vytáhl z rukávu malou knihu a vytasil stříbrnou dýku, aby ji rozřezal. Zastavil se a s láskou pohlédl na starého přítele - Asperovu knihu, která ho provázela už od studií ve Walárii. Měl špatný pocit z toho, co s ní musí udělat. Skoro litoval, že mu Hantílie věnovala další takový svazek, který svěřil Palimakovi. Jinak by ho toto kouzlo ani nenapadlo.

Vtom jej z rozjímání vyrušil dusot kopyt cválajících po poloostrově. Začal rozřezávat knihu, přikládal stránky na oheň a recitoval:

Pekelný oheň hoří nejjasněji
V posvátném stínu nebe.
Co je blízko
Je brzy zapomněno;
Co je daleko
Za bratra pojato;
Propichuje naše hrudě jedem,
Ohlašuje naši smrt.
Neb je to Růžový had,
Jenž dlí v dálné Hadin!"

Spálil všechny stránky až na jednu, kterou si nechal. Vůbec nevnímal vojáky, kteří sesedali z ořů, ani blížící se těžké boty. Opatrně sroloval stránku do tenké trubičky a na jednom konci ji zapálil. Hořela pomalu jako kadidlo a z doutnající špičky se valil dým.

Nakonec zvedl hlavu a spatřil Iraje, který stál ani ne deset stop od něj. Po levici měl prince Luku, po pravici Fariho a Kalasariz se mu nakláněl přes rameno. Obklopovalo je nejméně sto vojáků s luky napjatými ke splnění vražedného rozkazu.

Nikoho z nich si nevšímal a soustředil se pouze na Iraje. Zlaté vlasy a vousy mu zářily v slunci a královské brnění se lesklo. Přilbu měl pod paží a rukou spočíval na drahokamy vykládaném jílci meče. Nebylo pochyb, kdo tu velí.

Safar vstal a líně kroužil hořící ruličkou papíru, kterou držel ve dvou prstech.

Usmál se. „Pověz, bratře, ještě tě baví kralování?"

Ta slova Iraje zasáhla jako blesk z pekelné výhně. Sen chlapce, kterého zardousil - chlapce, který se proměnil v Safara s mírumilovnýma modrýma očima a jimi mu hleděl do srdce šeptaje otázku, na kterou neexistuje odpověď. „ *Pověz mi, bratře, ještě tě baví kralování? "*

„Skoncujme s tím divadlem!" zavrčel Fari.

„Zabijme ho hned," dožadoval se Luka.

„Uvědomte si, jak je prohnaný, Veličenstvo," sykl Kalasariz.

Safar kroužil hořící ruličkou papíru a stále se přátelsky usmíval, jako kdyby to bylo docela normální setkání.

„Jen jim to prozraď, Iraji," řekl docela jemně. „Prozraď jim, že to s nimi nevypadá tak dobře, jak si myslí."

Iraj se vzpamatoval. Usmál se stejně přátelsky a mile jako Safar. Překvapilo jej, že se nemusel nijak zvlášť snažit.

„Už jsem jim to prozradil, Safare," zasmál se slabě a poklepal si na hlavu. „Ale občas si nepamatují, co jim říkám."

„Oni tě dobře poslouchají," ujistil ho Safar a také se nepatrně zasmál. „Všichni posloucháme! Když promluví král, celé armády důvěrníků nasávají a třídí jeho slova, aby jejich pánové mohli důkladně prostudovat jejich skutečný smysl."

Iraj se uchichtl. „Chceš říci, že poslouchají, ale slyší jen to, co slyšet chtějí."

Safar pokrčil rameny. „Kdybych vše říkal takhle prostě, nikdy bys mne neučinil velkým vezírem. Více slov se rovná větší moudrosti - alespoň tak mě to učili kněží ve Walárii."

Iraj zafuněl. „Kněží! Víš přece, co si myslím o knězích!" Znovu se usmál a zavzpomínal. „Ačkoliv kdysi žil jeden kněz, starý Gubadan."

Safar přikývl. Dobře si vzpomínal na starého učitele, který bděl nad nepoddajnými kyranskými dítky. Iraj se Safarem patřili k těm nejzlobivějším a jejich spojenectví Gubadana dohánělo k šílenství.

„To byl ale žvanil!" rozesmál se Iraj. „Přesto jsem ho měl rád." Pokrčil rameny. „Byl to můj přítel."

„Jistě velká vzácnost," poznamenal Safar. „Dokonce i pro krále." Ukázal na Fariho a ostatní. *„Zvláště* pro krále," dodal.

Odmlčel se a očima se vrátil k Irajovým čarodějným bratrům. „Odpusťte mi, že jsem si vás nevšiml dříve, drazí lordi."

Jednoho po druhém je oslovil. „Zdravím vás, princi Luko." Mírně se uklonil a zamával hořící ruličkou papíru. „I vás, lorde Fari." Uklonil se a zamával ruličkou znovu. „A samozřejmě vás, můj drahý, předrahý lorde Kalasarizi!"

Kouzlo bylo téměř hotové. Vstal a obrátil se tváří v tvář Irajovi.

„Zdá se, že pokud jde o přátelství, musíš si ho vážit víc než kdokoliv jiný."

Ještě jednou se uklonil, ještě jednou mávl doutnajícím kusem papíru a kouzlo bylo hotovo. Potom se Safar v duchu pokáral. Co bylo hotovo? Vždyť je to teprve první dějství. Stále je teprve uprostřed prověšeného lana. A nyní zbytek. Upnul se ke svému cíli a připravil se vykročit dál.

Promluvil Fari. „To bylo velmi chytré kouzlíčko, lorde Timuro. Odhaloval jsem ho déle, než se jako vrchní čaroděj odvažuji přiznat. Každopádně vás ujišťuji, že věk nakonec zvítězil nad moudrostí. Přesvědčte se sám a nezbude vám než souhlasit. Vaše zaklení bylo účinně zrušeno."

Safar se poslušně soustředil a čarodějnými smysly prozkoumal magické atmosféry. Utvrdil se v tom, co již dávno věděl. A to, že Fari padl do léčky - skočil na čarodějný trik uvnitř hlavního kouzla.

Safar povolal své nejlepší herecké schopnosti a zklamaně zamrkal. Háček byl spolknut.

Znovu zamrkal a nuceně se usmál. Předstíral, že se pokouší vzpamatovat.

Stěží ovládaným hlasem pronesl: „Ještě se uvidí, můj lorde, ještě se uvidí," jako kdyby při první

výzvě uznal odhalení velkého švindlu.

S narůstající sebedůvěrou Iraj jen tiše přihlížel. Hra probíhá podle jeho plánu, navzdory Safarovu kouzlu, které je i přes Fariho tvrzení stále funkční.

Na to, aby odhadl dávného přítele, nepotřeboval žádné čáry. V momentě, kdy se Safar objevil na kopci, znal jeho záměr. A když uslyšel jeho „Tudy, Iraji!" věděl, že je to víc než pouhá výzva. Bylo to pozvání: pozvání, které dokonale zapadalo do Irajova plánu.

„Skoncujme s tou přetvářkou, Safare," řekl Iraj. „Jsme přátelé - a nepřátelé - příliš dlouho na to, abychom k sobě byli neupřímní. Jsem zde z jediného důvodu. A tím důvodem je-"

„Abys mě požádal o pomoc?" skočil mu do řeči Safar. Původně to mělo vyznít ironicky, ale když spatřil Irajovu reakci, sám se podivil, jak blízko je pravdě. Rychle vyslídil Irajovu magickou zbraň a zdvojnásobil své ochranné prostředky. Najednou z Iraje cítil hrozbu, které si předtím nevšiml. Pohlédl na Irajovy Čarodějné bratry a všiml si jejich narůstajícího přesvědčení, že něco není v pořádku. A nebyl to Safar. Byl to -

„Poslyš, Iraji," sykl a rychle změnil plán. „Myslíš si, že tu jsem, abych tě zabil. Nepopírám to. Ale hlavní důvod je zastavit ten stroj!" trhl bradou ke kamennému chrámu. „Pomoz mi s tím. Pomoz mi, jestli se chceš osvobodit! To přece chceš, nemám pravdu? Osvobodit se?"

Iraj sebou trhl šokován Safarovým odhalením jeho tajemství. Ještě více jej však zaskočil protivníkův litující výraz a ponižující nabídka na vysvobození. Byl tak ohromen, že si nevšiml, jak Fari zavětřil a strnul zděšením.

„Do pekel s tebou, Safare Timuro," zaklel Iraj. „Osvobodím se sám!"

Všechen zadržovaný vztek a emoce explodovaly a Protarus se nadechl, aby spustil kouzlo.

Dříve než to však mohl udělat, Fari zvolal: „Zrada, bratři!"

„Zabijte krále," zavyl Luka. „Zabijte krále," vřeštěl Kalasariz. Tři velcí vlci povstali, aby Iraje rozsápali. Sdílený hněv je tak rozlítil a posílil, že jej zcela zaskočili. V myšlenkách se soustředil na Safara, ne na ně, a nyní viděl svoji chybu. Iraje přepadla vize chlapce, kterého zabil - chlapce, který byl příliš malý, aby mohl v horách zůstat sám. Ten chlapec byl nejprve Tio, potom Safar, a když je oba několikanásobně zabil, zůstala jen jediná tvář: jeho vlastní!

Najednou Iraj vše pochopil. Uvědomění jej zasáhlo jako jasný rozbřesk nad Kyraniou. Propadl naprostému zoufalství. *Tohle je můj konec!* uvědomil si.

Je pozdě. Od začátku do konce jsem tím hloupým já. To už se však na něj vrhali vlci a on spustil své kouzlo a zvolal: „Safare! Safare!"

Safar se připojil k Irajovu kouzlu. Byl udiven jeho silou. Ještě víc jej však překvapil pozměněný cíl tohoto kouzla. Irajovo „Safare! Safare!" se mu v hlavě rozeznělo jako chrámové zvony. „Safare! Safare!" Byl to kajícný výkřik.

Safar zabouchl brány před přívalem rozporuplných myšlenek a smíšených pocitů. Rychle, velmi rychle přejal sílu celého kouzla. Zapomeň na Iraje. Zapomeň na to, co se s ním děje. Zapomeň na pokání, zapomeň na odpuštění, zapomeň, zapomeň.

Safar slyšel, že už se vlci řítí na něj. Jejich vytí mu drásalo uši a mrazilo u srdce. Blížili se velmi rychle a on si uvědomil, že není dost rychlý. Ohmatával složitost kouzla a snažil se je poskládat s vědomím, že mu to trvá dlouho, hrozně dlouho. Byl jenom chlapcem, příliš malým, aby mohl v horách zůstat sám, a tohle byl jeho konec.

Opět uslyšel Irajův zoufalý výkřik. „Safare!"

Zčistajasna nalezl odpověď.

Modlil se jen, aby byla správná.

Vyhodil ruličku papíru do vzduchu a vykřikl: *„Syrapis!"*

A celý svět se proměnil ve žhavou explozi.

33

Moře volá

Koralean přecházel po přístavu a bručel: „Musíme vyrazit přátelé! Pospěšme, pospěšme!"

„Probohy, Koraleane, počkej chvíli!" okřikla jej Leiria. „Nebo ti vyříznu ta tvá chamtivá střeva a nakrmím jimi ryby."

Palimak bez pohnutí poslouchal, jak se hádají. K jejich slovům byl zcela netečný. On již odpověď znal, ale bál se ji vyslovit nahlas. Odvrátil zrak a snad po sté si prohlédl kaspanský přístav, kde se pronajaté lodě prohýbaly pod váhou všech Kyranianů a jejich zavazadel. Mrakoloď se vznášela nad flotilou uprchlíků připravena vyplout.

Na břehu stáli jen oni tři. Koralean s Leiriou přecházeli sem a tam, hádali se a rozhazovali rukama, zatímco Palimak poslouchal a sbíral odvahu, aby promluvil.

„Musíme na Safara počkat!" trvala na svém Leiria. Potom už žadonila. „Jen ještě chvilku, Koraleane. Dej mu šanci."

Ukázala ke vzdáleným horám, které lemovaly přístavní město Kaspan. Z území za nimi stoupal hustý žlutý dým. „Stačí se podívat, abys poznal, že ten stroj zničil," dodala.

Koralean přikývl. „Souhlasím. Máme dokonce i slovo několika moudrých kněží, která nás utvrzují v tom, čemu naše oči chtějí uvěřit."

„Takže Safar musí žít!" dodala Leiria.

Koralean zavrtěl hlavou. „Žel bohům, dobrá kapitánko Leirio, to nemusí být nezbytně pravda. Stejní kněží totiž tvrdí, že jestliže byl stroj zničen, následnou katastrofu nikdo nemohl přežít."

„Safar tvrdil, že zná způsob," nedala se odbýt Leiria. „Byl si jistý, že přežije."

Karavaník si povzdychl. „Tato hádka mě hluboce zarmucuje, kapitánko Leirio. Safar byl i mým přítelem. A vím, že si nebyl jist svým úspěchem, tak jak to zjevně nakukal tobě. Možná tě chtěl pouze ušetřit, což by mu bylo velmi podobné. Nicméně - a toto je nejdůležitější nicméně - jsme se se Safarem dohodli, že na něj budu čekat tři dny a ani o minutu déle. Tyto tři dny již uplynuly. A tak, ač je to pro citlivého člověka, jako jsem já, tragické zjištění, musíme předpokládat, že náš dobrý přítel, náš milovaný Safar Timura, už není mezi živými. A my teď musíme pokračovat za něj."

„K čertu s vaší dohodou," odsekla Leiria. „Safar může být klidně na cestě sem." Ukázala k horám nad přístavem. „Každou chvíli se na tom kopci může objevit."

Palimak pohlédl na kopec a ze všech sil se modlil, aby měla pravdu, a jeho otec se objevil na vznešeném Kyšmetovi, připraven postavit se tomu, co mu osud nachystal.

Potom ale Gandara řekl: „Už nepřijde, mladý pane."

„Taková je pravda," souhlasil Gandarí. „Nemáme po něm ani stopu."

Palimak chvíli polykal slzy. Potom se ale vzmužil, narovnal se a zvedl bradu.

„To stačí!" oznámil Leirie a Koraleanovi.

Oba se otočili překvapeni jeho náhlým vstupem do hovoru.

„Otec mi nakázal, abychom nečekali," řekl a pokrčil rameny. „Tak si myslím, že bychom neměli ztrácet čas."

Obrátil se a vyrazil k člunu uvázanému u mola. Leiria ho doběhla a uchopila ho za paži.

„Co to povídáš?" ptala se nechápavě. „Co je to s tebou? Vždyť jde o tvého tatínka!"

Palimak vzhlédl a něžně se na ni usmál. Démonské oči mu krátce vzplály, když ji očaroval.

„Mám tě moc rád, teto Leirio, ale musíme vyplout do Syrapisu."

A tak odletěli na divokých větrech, které vály až ze vzdálené Kyraniy.

Kde vysoko v horách hvězdy zacházejí nad Vysokými karavanami, aby přivítaly nicotné svítání.

Tam nahoře, kde orel křičí nad zpustošenou zemí, která kdysi bývala rájem.

Ó, nuž pospíchej!

Allan Cole

Vlci bohů

Z anglického originálu WOLVES OF THE GODS
přeložil Petr Černý
Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer
Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň
Jazykový redaktor Jana Faloutová
Odpovědný redaktor Eva Hallerová
Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o.
jako svou 112. publikaci
Plzeň 1999, 1. vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 199 Kč.
ISBN 80-86030-76-8

Triumfální epická fantasy inspirovaná slavným Rubajjátem Omara Chajjáma VLCI BOHŮ vypráví o světě srdceryvné krásy i krutosti, o vznešeném obětování a sprosté zradě, o světě, kde nejsilnější magie dobra i zla spočívá nejen v lidských, ale i v démonských srdcích...

Bezejmenné zlo obchází zemi a živí se vším, co je živé, lidmi i démony. Pouze jediný muž má sílu tuto ničivou vinu zdolat: Safar Timura, největší čaroděj doby, jehož nezdolná magie kdysi pozvedla Iraje Protaruse na trůn celého Esmíru... a později, když se král proměnil v tyrana, jej zničila.

Safar skoncoval se smrtícími intrikami královského dvora i s králem. Doma v romantické Kyranie touží jen po klidu. Když ho však brutální vražda vytrhne z rozjímání, Safar své lidi musí vyvést na zoufalou cestu do bezpečí. Veden pouze magickou vizí a slovy dávno mrtvého čaroděje se vydá na útrpnou pouť do vysněného, dalekého Syrapisu.

Cesta vede tajemným Kaluzem, kdysi proslulým a bohatým městem, které však upadlo do čarodějného jařma nevýslovného zla. Není však cesty zpátky. Safarovi kráčí v patách další zlo v podobě nenasytného vlkodlaka: Iraje Protaruse. Neboť odporně proměněný král králů vstal z mrtvých - a žízní po Safarově krvi.

ISBN 80-86030-76-8
9788086030760